

Bác Sĩ Tâm Lý Hệ Liệt

Bác Sĩ Tâm Lý Hệ Liệt

[Bác Sĩ Tâm Lý Hệ Liệt](#)

Bác Sĩ Tâm Lý Hệ Liệt

Giới thiệu

Thể loại: điều tra phá án, và chỉ là thể. Biên tập: Lam

NguyệtHiệu chỉnh: Hà Hi“Gương mặt của cậu được in lên trên tấm gương thủy tinh trong suốt,Để tôi nhìn thấy tro bụi của tương lai vô biên,Trong khoảnh khắc thanh tỉnh,Tôi trông thấy gương mặt cậu và tôi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bac-si-tam-ly-he-liet>

1. Quyển 1 - Chương 1: Tấm Gương Ẩn Tàng - Mời

“Trên tấm thủy tinh trong suốt, là gương mặt khác của cậu

Để tôi nhìn thấy tro bụi của tương lai vô biên,

Trong khoảnh khắc thanh tỉnh,

Tôi trông thấy gương mặt cậu và tôi.

Không phân biệt được, ai là ánh sáng, ai là ảnh,

Tôi không mở được đôi mắt mệt mỏi,

Khi cùng cậu tạo ra hư ảo đó,

Tôi đã thử quên đi,
Để bị thương căn nuốt tâm linh,
Nhưng không cách nào khiến toàn bộ tan biến.
Tại khoảnh khắc hủy diệt cuối cùng,
Ta trông thấy... khuôn mặt của hăn, dữ tợn...

...

Annu. G. Lavender “

... ..

Hôm nay cuối cùng cũng là ngày giao bản thảo của hai tháng cho vị biên tập viên, người mà cứ ba ngày lại ở trước cửa nhà chúng tôi đòi mỗ bụng theo nghi thức của Nhật Bản. Gần một tuần không được nghỉ ngơi tử tế, đầu óc bắt đầu đòi đình công. Trong tình trạng đầu đau gần chết, chỉ còn cách không tình nguyện lấy vỉ thuốc giảm đau từ trong hộp thuốc ra uống.

Ngay khi tôi ngã vật xuống giường, cái điện thoại vĩnh viễn không biết thức thời, lúc nào không được kêu kia lại đổ chuông inh ỏi.

“Ai vậy?” Tôi thở một hơi, nếu là kẻ muốn quấy rối điện thoại, tôi sẽ làm thịt cái tên biến thái ấy!

“Hàn!” Ông trời của tôi ơi... Là Vision Auburn Leffenster!!! Tôi có cừu oán gì với tổ tiên của cậu ta sao? Vì sao tên đó mỗi lần, mỗi lần đều quấy rầy tôi vào lúc tôi không muốn ai làm phiền nhất? “Có việc gấp, cậu có thể đến Luân Đôn một chuyến được không?”

Tôi có thể nói không sao? “Vision...” Tôi nghe được âm thanh của mình hữu khí vô lực. Đầu, càng đau. “Tôi nói này, cậu không thể tự mình đi sao? Sao cậu cứ tiếp tục vô dụng như vậy hả, tốt xấu gì thì cậu cũng là một giáo sư có danh tiếng a? Đến phiền một tác giả nhỏ bé như tôi làm gì?”

“Hàn, đó là cháu một người bạn của tôi, cậu ta bị cảnh sát bắt.” Xem ra tên óc

heo này thật sự không định buông tha cho tôi... Nhưng, tôi cũng không thể cứ ngoan ngoãn để mặc cậu ta an bài chứ?

“Vậy cậu nên tìm cho cậu ta một luật sư, mà tôi chỉ là một nhân vật nhỏ bé không có danh tiếng gì cả.”

“Hàn! Thứ nhất, người bạn của tôi đã mời cho cậu ta một luật sư rất tốt. Thứ hai, cậu mà có thể coi là một người không có tiếng tăm sao?! Vậy cái thằng đã giành hơn mười giải thưởng văn học của cả nước năm nay là ai hả?! Còn cái thằng chưa đến mười tám tuổi đã trở thành tiến sĩ tâm lý học là ai a?! Cậu đừng nói với tôi, cậu không phải Điện Hàn Thế đấy nhé!” Trời ạ... Đến đoạn cuối thì cậu ta rống lên. Thượng Đế ơi, đầu tôi muốn nứt ra rồi!... Hiện tại, tôi có thể khẳng định trăm phần trăm, giữa tôi và tổ tiên của cậu ta nhất định có huyết hải thâm cừu không thể không báo!!

“Vision... Cậu muốn giết tôi thì trực tiếp ra tay đi! Đừng dùng ‘Sư Tử Hồng’ để gào lên với tôi!” Tôi từ trên giường ngồi xuống, điều động khí lực toàn thân mới la lên với người ở đầu dây bên kia. “Còn nữa, nếu cậu đã mời luật sư, tìm đến tôi làm gì nữa?”

“Cái kia... À... Đứa bé kia bị bệnh tâm thần phân liệt rất nghiêm trọng, nhưng trong cậu ta rốt cuộc có bao nhiêu nhân cách, mà giết người là kẻ nào, đến bây giờ vẫn chưa biết.”

“Bọn họ không mời bác sĩ khám thử sao?” Chẳng lẽ suy nghĩ của người Anh đều rụng hết rồi sao?... Đây không phải là trò đùa vui vẻ gì nha. Nhưng âm thanh nóng vội vừa rồi của Vision giúp tôi nhận ra tính nghiêm trọng của chuyện này.

“Hàn! Tôi biết cậu không có hứng thú với chuyện của người khác, nhưng đứa trẻ kia đã giết hai mươi người! Là hai mươi người đấy! Hơn nữa, một số bộ phận của di hài vẫn chưa tìm ra. Luân Đôn rất quan tâm đến vụ án này, cũng tìm không ít chuyên gia xem xét, nhưng vô luận dùng phương pháp nào cũng không thể khiến đứa trẻ ấy kéo nhân cách khác xuất hiện ngoài nhân cách thứ nhất và thứ hai!”

“Đã dùng thử thuốc khống chế chưa?”

“Đã thử qua, vô ích...”

“Cậu ta vẫn là nhân cách chính chứ?” Đầu không còn đau như lúc đầu nữa...
Rốt cuộc thì Vision chính là viên thuốc giúp nó dịu nhỉ?...

Nghe được âm thanh dò hỏi của tôi, Vision tựa hồ an tâm, ngữ khí cũng chậm lại. “Chúng tôi không biết hai nhân cách hiện tại có phải là nhân cách chính hay không, nhưng tin chắc hẳn là nhân cách chủ.”

“Đã loại trừ khả năng chỉ có hai nhân cách rồi?” Tôi... Tôi nghe được âm thanh của kỳ nghỉ đã rời xa tôi... Khóc không ra nước mắt a!!!!

~ kỳ nghỉ

kỳ nghỉ của tôi ời...

“Ừ, khi tiến hành thôi miên chiều sâu, nhân cách B từng tiết lộ rằng có những nhân cách khác tồn tại, hơn nữa, không giống như phân tách giả — đây là những điều chuyên gia nói.”

“Phải không?... Cậu cũng có phần đi?... Vision... Ha ha...” Thật thú vị... Chẳng qua, đây cũng không phải là kỳ nghỉ đẹp để để hưởng thụ... Kỳ nghỉ của tôi ời... “Nhân cách B sao? Vậy còn nhân cách A? Chưa nói gì sao?”

“Ách...” Hiếm khi Vision nói chuyện có chút chần chờ. “Cái kia... Cậu ta chỉ nói qua một câu, chỉ duy nhất một câu — Gương...”

“Gương?...”

2. Quyển 1 - Chương 2: Xiềng Xích Tội Nhân

Trong con người của cậu,

Tôi nhìn thấy nước mắt của hắn.

Trong con người của tôi,
Cậu chờ mong được cứu chuộc.
Chúng ta đều chờ đợi an bình cuối cùng,
Nhưng còn lại,
Chỉ có nỗi sợ hãi...
Chúng ta đều là tội nhân...

... ..

“Chào ngài, ngài là Dr. Dead phải không? Tôi là Davi Ishali Quelite, người phụ trách vụ án này.”

Vị cảnh sát trẻ tuổi đầy hứa hẹn kia hơi nghiêng người, tôi nhìn thấy phía sau còn một người đàn ông khác. “Đây là đồng sự của tôi, cậu ta cũng là Hoa kiều. Kiều Lý, vị này chính là bác sĩ Dead.”

Sau khi bắt tay, tôi liền vào thẳng vấn đề — tôi vẫn chưa quên kỳ nghỉ của tôi. Tôi không phải loại người sẽ hăng hái đem những ngày nghỉ trân quý của mình để giúp con heo Vision kia giải quyết phiền toái a.

“Tình huống cụ thể vị thiếu gia Leffenster kia đã nói sơ cho tôi biết, hiện tại, có thể cho tôi xem tư liệu về người chết và báo cáo các anh đã điều tra được hay không?”

Hai người cảnh sát lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên. Cũng không thể trách bọn họ được. Thông thường những người khác sẽ xem tư liệu về bệnh nhân trước, nhưng bác sĩ quái lạ tôi đây không xem người bệnh mà ngược lại muốn xem bản ghi chép vụ án, khó trách bọn họ vẻ mặt sững sờ ngốc ngốc như vậy.

Chẳng qua, điều đó cũng không ảnh hưởng đến hiệu suất làm việc của họ...

Rất nhanh, một chồng tư liệu về người bị hại được đặt trên bàn làm việc tạm thời của tôi.

“Đây là người thứ nhất bị hại, là ông chủ của một tập đoàn mại dâm, bốn mươi hai tuổi, nam — toàn bộ người bị hại đều là nam giới.” Cảnh sát Kiều ngồi xuống bên cạnh tôi, giải thích sơ qua đồng tư liệu về người bị hại. Sau đó, tôi mới phát hiện, anh ta là một chàng trai rất xinh đẹp, đôi mi nhỏ mảnh, mắt xếch hai mí, đồng tử đen như bảo thạch sáng ngời, làn da tinh tế trắng hơn so với người phương Đông bình thường, sống mũi thẳng, đôi môi mỏng mà cương nghị — tuy dùng những từ này để hình dung một người đàn ông có điểm kỳ quái, nhưng anh ta thật sự rất được.

Ngay khi tôi đang nghĩ loạn về dung mạo anh ta thì anh ta đã “giới thiệu” người xui xẻo bị giết thứ tư.

“Dalls Lillen Fladoki, 39 tuổi, là một linh mục.”

“Bốn người bị hại trước đều là người Pháp?... Những người sau đó đều là bạn tình đồng tính...?” Kéo lực chú ý về vụ án — tôi cũng không muốn mình giống heo Vision thấy cái gì là ăn cái đấy, dù tôi không phản đối tìm người cùng giới xinh đẹp như thế để chơi — tôi chỉ ra vài chỗ khiến người khác khó hiểu — Lại thanh minh lần nữa, tôi cũng không phải có ý nghĩ kì quái gì đối với anh Kiều đây...

“Phải. Tuy không có bất kỳ liên hệ gì giữa những người bị hại, nhưng tin rằng không có kẻ sát nhân khác.”

“Các anh đã kiểm tra nghiêm túc bốn người Pháp kia chưa?” Giác quan thứ sáu của tôi nói cho tôi biết, phía sau bốn người này nhất định có chuyện xưa thú vị nào đó.

“Những người này đều từ Paris đến Luân Đôn, có người tới du lịch, có người đến nghỉ hoặc để công tác. Không có điểm chung gì cả. Đặc biệt là địa vị xã hội của bọn họ đều vốn xuất phát rất bình thường. Hẳn là trùng hợp a... Nhưng có chút kỳ quái, trừ bốn người này, những người khác đều là bạn tình...” Trên mặt anh bạn Kiều kia lộ ra nghi hoặc — xem ra cảnh sát cũng không phải toàn những kẻ ngu.

“Không có liên hệ gì sao?...” Một người là thương nhân buôn bán tình sắc, một người làm trong ngân hàng, người kia là nhà thiết kế nội thất có chút danh tiếng, người còn lại là linh mục... Quả thật những người này khó có

điểm gì để có thể kết nối lại với nhau a... Cứ cho là người làm trong ngân hàng và thương nhân tình sắc còn có cơ hội gặp nhau, nhưng nhà thiết kế nội thất... Những người này không phải là không thể quen nhau... Nhưng khó có thể quen biết thân nhau đến mức thành một khối để bị kẻ sát nhân... Còn vị linh mục kia nữa... Khả năng thật sự không lớn... Nhưng nếu nói bọn họ bị giết chỉ là trùng hợp thì là chuyện không thể. Tại sao chỉ có bọn họ không phải là bạn tình, lại đồng thời là người Pháp? Tại sao hung thủ muốn giết bạn tình, nếu như chỉ để che dấu việc giết người thì sẽ không làm chuyện đó lưu loát sạch sẽ như vậy...

Một đồng nghi vấn chất đầy trong đầu tôi, khiến tôi chìm vào trạng thái ngẩn người. Cho đến khi...

“Bác sĩ? Bác sĩ. Bác sĩ!” Người cảnh sát tên Davi xuất hiện, nhờ có tiếng gọi to của anh ta, tôi mới được kéo ra khỏi xoáy nước do những vấn đề kia tạo thành — nhất là khi tôi đang muốn nằm bắt chút thời gian.

“Anh không sao chứ? Chúng tôi gọi mãi mà không thấy anh phản ứng.” Kiều tiếp lời, xem ra thời gian tôi ngẩn người không ngắn cho lắm. “A, thiếu chút nữa quên mất. Vị này là bá tước Levenda. Ngài ấy vừa mới tới.”

Anh ta nói xong, tôi mới phát hiện phía sau bọn họ là một thân sĩ^[1] khoảng hơn ba mươi. Bộ dáng thuộc loại lương thiện, điềm đạm đáng yêu — Đúng sở thích của heo Vision — trên gương mặt anh ta hiện giờ đầy nôn nóng và lo âu... Tôi thật sự không muốn dùng từ “đáng yêu” để hình dung một người đàn ông trung niên hơn mình mười tuổi, nhưng dùng trên người bá tước Levenda lại thích hợp đến giật mình — Khó trách, heo Vision nổi tiếng luôn sợ phiền phức lại có thể đích thân ra mặt... Chẳng qua, cậu ta cuối cùng còn làm phiền đến tôi...

“Chào ngài, Điện tiên sinh, rất hân hạnh được biết ngài. Ừm, tôi là Kenfen G.Levenda. Kia, cái kia, Duy^[2] cậu ấy thường xuyên nhắc tới ngài... Cậu ấy còn nói ngài còn có một tên riêng rất thú vị... À...”

“Là ‘Bác sĩ triệu hoán tử vong’ phải không? Ha ha...” Heo Vision... Các người chết đi... Ha ha... Vừa rồi nghe thấy anh ta gọi Vision heo là Duy... Ha ha a... Xem ra anh ta thực sự là tình nhân của con heo kia.. Cũng khó trách anh ta khẩn trương như vậy. “Không sao, tôi không để ý đâu. Ngài

không cần xấu hổ.” Còn biểu tình như bị bắt nạt kia nữa... ..

“Cám ơn ngài.” Anh ta đúng là sinh vật đơn thuần, nhìn mặt hồn nhiên tươi cười không chút nào làm ra vẻ... Chà chà... Vision xem ra thật sự muốn chơi... Có lẽ có thể loại bỏ khả năng bị người giám hộ ngược đãi hoặc bị đối đãi không bình thường mà tạo thành tâm lý lệch lạc. “Cháu của tôi... Nó có thể phục hồi không? ... Duy nói bệnh tình của nó không nhẹ...” Anh ta nhìn tôi. “Cậu ấy nói ngài rất có kinh nghiệm đối với những ca bệnh như vậy, xin ngài hãy cố hết sức!” Anh ta cúi người về phía tôi, bộ dáng có điểm rất giống một người tôi quen biết... Nhưng chính là nghĩ không ra... “Đứa bé kia từ nhỏ đã rất bất hạnh, ban đầu nghĩ rằng có thể khiến nó vui vẻ, hiện tại lại ra chuyện như vậy...”

“Bất hạnh? Làm sao bất hạnh? Sao trên tư liệu lại không có?” Tôi hỏi hai anh bạn cảnh sát đang đứng một bên. Nhìn bọn họ cũng lắc đầu, tôi liền xoay người dùng ánh mắt dò hỏi nhìn người khiến tôi nghi vấn kia.

Levenda có chút phức tạp căn cứ môi dưới, nếp nhăn giữa lông mày cũng càng sâu hơn — anh ta dường như vì mình không cẩn thận lỡ miệng nói ra mà không biết phải làm sao.

Tôi ho nhẹ một tiếng, nhìn y. “Thưa ngài, nếu ngài không nói ra toàn bộ sự thật, người cuối cùng bị hại, sẽ chính là cháu ngài.”

... ..

[1] Thân sĩ: Người thuộc tầng lớp thượng lưu trong xã hội cũ. = Gentleman

[2] Tên của Vision trong Hán Việt là Duy Thâm. Bạn bá tước gọi là Duy, cách gọi thân mật a.

3. Quyển 1 - Chương 3: Bóng Đen (hắc Ảnh)

Nếu như nói tôi sinh ra vì cậu,

Tôi thừa nhận.

Vì chúng ta có thể hủy diệt thế giới này,

Nhưng vì sao tôi không thể chạm được lòng cậu?

Cho dù chúng ta sinh ra từ một linh hồn...

Tôi điên cuồng sao? ...

Có lẽ vậy,

Tôi sớm đã quên mất thế nào là đúng sai...

Vì cậu...

Mà tôi sẽ chịu đựng tất cả...

... ..

“Tôi không giấu diếm điều gì quan trọng cả. ” Levenda tựa hồ kích động, nhưng hai vị cảnh sát bên cạnh rõ ràng không tin lời anh ta nói.

“Thưa ngài, xin ngài hãy hợp tác với chúng tôi. Với những chứng cứ chúng tôi có trong tay, Lavenda thiếu gia bất cứ lúc nào cũng có thể bị khởi tố.” Vô cùng lạnh lùng nhìn chòng chọc anh ta, ngôn từ bắt đầu trở nên sắc bén.

Tôi không biết lúc trước rốt cục đã xảy ra chuyện gì. Vision chỉ nói tình hình rất nghiêm trọng, nhưng nghiêm trọng đến mức nào thì tôi không biết — cũng không có hứng thú tìm hiểu. Nhưng nhìn sắc mặt không tốt lắm của hai anh bạn cảnh sát kia, bộ dáng tựa hồ không được lạc quan cho lắm — vô luận đối với họ hay đối với phạm nhân.

Nghĩ cũng đúng. Rõ ràng đã bắt được hung thủ nhưng cũng không phải là hung thủ, không có cách nào tra ra được động cơ, bởi vì không xác định được hung thủ bốn vụ giết người trước có phải là kẻ khác không. Nếu phải, như vậy vẫn còn một sát thủ nữa. Không kể đến việc người bị giết là người ngoại quốc mà tạo ra áp lực lớn cho họ, ngay cả hung thủ kia cũng đã là một phiền toái — thiếu gia có tước vị, có quan hệ huyết thống với vua, gây ra vấn đề

về thể diện quý tộc... Hơn nữa, thân nhân người bị giết, quốc dân và chính phủ gây áp lực... Ha ha... Thật đúng là vụ án rắc rối.

Như vậy xem ra, lai lịch hai vị cảnh sát này cũng không bình thường chút nào... Vision a Vision... Cậu tại sao lại kéo tôi vào cuộc chơi đầy phấn khích như vậy chứ?...

“Tôi chỉ muốn giữ danh dự cho gia tộc và cháu tôi!” Levenda cùng Davi đối mắt với nhau, đôi mắt thâm lục hơi sắc nhìn Davi. Không khí nhất thời trở nên căng thẳng — Hi vọng tên đầu sỏ không phải là tôi...

“Ngài cho rằng bây giờ là xã hội nào hả?! Quý tộc thì giỏi lắm sao?! Anh...” Bị lời nói của Levenda chọc giận, Davi xem ra muốn cãi nhau ầm ĩ...

“Davi!” Đáng tiếc, Kiều vốn đang đứng bên cạnh tôi bàng quan quan sát lại mở miệng chấm dứt tiết mục thú vị này. “Xin lỗi, bác sĩ, khiến ngài chê cười rồi. Ngài Levenda, xin ngài hãy tin tưởng tính chuyên nghiệp của chúng tôi. Ta cam đoan với ngài, chuyện ngài nói sẽ không có người thứ năm biết. Đương nhiên, sẽ không để lộ cho giới truyền thông. Chúng tôi chỉ muốn biết phạm nhân và sự thật như thế nào, còn ngài muốn người nhà khỏe mạnh bình thường. Vậy nếu ngài nói ra, như vậy không phải tất cả đều có lợi sao?” Cuối cùng, anh ta liếc tôi một cái.

Tôi hiểu ý, đứng dậy gia nhập đội ngũ khuyên bảo.

“Thưa ngài, Vision nói với tôi rằng bọn họ không có biện pháp nào giúp cháu ngài bình tĩnh được. Đó là vì họ không hiểu nguyên nhân khiến cậu ấy điên cuồng. Vì sao cậu ấy lại đầu thú, sau đó thần trí luôn mơ hồ? Cậu ta sao biết mình bị tinh thần phân liệt, lại đúng vào thời điểm này phát hiện ra điều đó... Có rất nhiều, rất nhiều vấn đề — Xin hãy nói thật mọi chuyện. Tôi không phải là người có trách nhiệm điều trị — ở đây có rất nhiều bác sĩ điều trị tốt hơn nhiều so với tôi. Tôi tới là để giúp bọn họ tìm nguyên nhân, giúp họ giải thích tình huống có điều gì không bình thường, tìm nguyên nhân phát bệnh, giúp họ có thể đối chứng kê đơn.” Tôi ngừng một chút, nhìn gương mặt của Levenda. Anh ta đang cúi đầu, như đang tự hỏi điều gì đó — Anh ta đại khái đã lung lay rồi... Là thân nhân của hung thủ trong vụ giết người quan trọng, hơn nữa lại có thân phận như vậy, có lẽ sẽ chịu nhiều áp lực hơn so với người bình thường... Hi vọng anh ta có thể chống đỡ... “Ngài cũng hi vọng

cậu ta có thể khá hơn đúng không? Và cũng xin ngài tin tưởng nhân cách của tôi, tôi không có hứng thú đem bí mật người khác đàm tiếu.” Nếu anh ta giấu diếm chỉ là do những chuyện vặt vãnh như vậy... Vậy thật sự là...

“Anjo nó lớn lên trong cô nhi viện...” Khi tôi nói xong, Levenda tiếp lời — Lời nói ra đúng là kinh người. “Trước khi nó mười bốn tuổi, nó sống trong cô nhi viện ở Paris.”

“Vậy... linh mục bị giết kia không phải là viện trưởng đấy chứ?” Tôi hỏi. Nói như vậy, vị linh mục bị giết kia...

“Phải.”

“Vậy mà ngài còn nói không phải là manh mối quan trọng gì sao?!” Davi ở một bên gầm lên giận dữ, xem ra anh ta thật sự rất tức giận.

“Davi!” Vẫn là Kiều ngăn cản anh ta lại. “Chú ý thái độ của anh.” Sau đó, anh ta ý bảo Levenda nói tiếp.

“Khi nhỏ nó bị li tán với gia đình. Sau đó, sau khi vợ chồng anh trai tôi mất trong vụ tai nạn máy bay, tôi luôn giúp họ tìm An, nhưng mãi đến ba năm trước, tôi mới tìm được nó trong cô nhi viện Thánh Maria ở Paris. Mà vị linh mục Dalls Lillen Fladoki chính là viện trưởng nơi đó. Tôi không nói ra, bởi vì những điều này...” Thanh âm của anh ta rất thấp, hiển nhiên, anh ta đã quá mệt rồi, nhưng không có cách nào cứng rắn chống đỡ. Tinh thần bị căng thẳng quá mức có lẽ khiến anh ta không chịu nổi...

“Cám ơn ngài đã hợp tác, ngài cũng mệt mỏi rồi... Bác sĩ, ngài muốn đến khách sạn nghỉ ngơi không?” Kiều hỏi. “Chúng tôi sẽ đưa ngài đi nghỉ trước. Ngài mai sẽ nói tiếp, được không? Hiện tại cũng đã muộn rồi.”

Tôi gật gật đầu. Tôi đúng là vừa xuống máy bay đã chạy tới đây.

Kiều hiểu ý gật đầu, cầm hành lý của tôi đi ra ngoài cùng Davi.

“Bác sĩ...” Levenda gọi lại tôi khi tôi cũng chuẩn bị ra ngoài.

“Gọi tôi là Hàn, Vision hẳn đã nói với ngài?”

Cuối cùng ngẩng đầu, anh ta nhìn tôi, trong mắt chứa những cảm xúc phức tạp. “Xin ngài... hãy cố gắng hết sức...”

“Đó là điều đương nhiên... Ngài nên chú ý cơ thể của mình, không nên khiến mình quá mệt mỏi... Nếu thật sự không được thì gọi Vision về, dù sao cậu ta cũng không thích mấy hội nghị học thuật như vậy.” Tôi đỡ anh ta xuống gác.

“Vâng... Cám ơn...”

4. Quyển 1 - Chương 4: Âm Dạ Lưu Quang

Tôi tồn tại cùng với thời gian,

Tại thời khắc cậu biết đến ánh sáng,

Tôi đã ở trong cơ thể cậu.

Tựa như không khí xung quanh cậu,

Không muốn để người biết được,

Tôi biết toàn bộ sự thực —

— tôi chính là ‘cậu’ trong gương...

...

... ..

“Vision, giúp tôi điều tra cô nhi viện tên là Thánh Maria.” Vừa ăn bữa tối có thể coi là bữa khuya, tôi vừa thông qua chiếc điện thoại được kẹp trên vai sai khiến tên hỗn đản khiến tôi bị nhỡ kỳ nghỉ của mình.

(Ở Paris? Thành phố sao?)

“Ừ.” Hừ... Spaghetti của quán ăn này đúng là phi thường khó ăn...

(Này, Hàn, tiến triển thế nào rồi?)

Nghe thấy khẩu khí quan tâm mà như đang hóng kịch vui của cậu ta, tôi không nén được dục vọng muốn chém tên đó ra thành từng mảnh — Hi vọng cậu ta không quên tôi vì ai mà suốt 72 tiếng qua chưa ngủ chút nào.

“Tôi vừa mới đến, còn có thể ra sao nữa? Ngược lại, vị bá tước đại nhân thân ái kia của cậu, cần thận cậu ta suy sụp.”

(A? Kenfen? Anh ấy không sao chứ? Trước khi tôi quay về đã thấy tình trạng của anh ta không được tốt lắm... Anh ta không có chuyện gì chứ?) Câu nói cuối cùng không giống của tên đó chút nào.

“Nếu cảm thấy lo lắng thì tự mình đến xem đi, ở bên kia lo lắng cũng vô dụng.” Tôi không chút hảo tâm đi giải đáp vấn đề cho tên ngốc đó. “Lại nói, cậu thấy hung thủ có phải là cùng một người hay không?”

Trong ống nghe truyền đến tiếng nguyên rủa thấp giọng. Tôi rất không khách khí cười ra tiếng.

(Tôi chính vì không cho rằng là cùng một người nên mới muốn Anjo tỉnh lại!) Cậu ta rống lên với tôi — chính xác mà nói thì rống lên với điện thoại.

“Tôi vốn cũng định làm như vậy. Dù sao có thể để vị thiếu gia kia tự mình nói ra là do mình làm vẫn tốt hơn, cảnh sát cũng không có chứng cứ chứng minh cậu ta có liên quan đến những án tử kia.” Dừng lại một chút, tôi nỗ lực nuốt sơi Spaghetti xuống bụng (Tuy tôi vô cùng hoài nghi nó không phải.) “Nhưng hiện tại có thể chứng minh một trong những người kia có quan hệ với cậu ta — vị linh mục ấy.”

(A?)

“Mặc dù đã đáp ứng với người ta là không nói cho ai biết... Nhưng nếu là cậu hẳn là không sao cả... Vị thiếu gia kia lớn lên trong cô nhi viện mà tôi vừa nhắc đến, còn vị linh mục kia là viện trưởng.” Tôi lại sống chết cố nuốt xuống một miếng — Tôi thề! Ngày mai nhất định tìm quản lí khiếu nại! “Từ

điểm này... Cậu có thể nghĩ đến điều gì?”

(Ân... Cũng có thể là có người biết rõ chuyện đó nên muốn trả thù giúp cậu ta? ...)

“Cũng có thể có khả năng ấy... Khụ...” Vừa nói vừa ăn, hậu quả thường thấy chỉ có một — Sặc rồi.

Nghe thấy tôi liều mạng ho, con heo ngu ngốc Vision kia cười vô cùng đáng ghét, như thể tôi không biết.

(Cậu nên ăn từ từ... Hắc hắc... Tôi sẽ không quấy rầy cậu nữa... Ha ha.)

Nói xong còn không đợi tôi kịp phản ứng đã cúp máy.

Nhìn điện thoại ngắt kết nối, tôi nhất thời không biết nên phản ứng thế nào mới đúng... Đúng như Vision đã nói... Kia... Có khả năng giết bốn người trước chính là, chính là... Kenfen G. Levenda...

Quả thực, nếu nói như vậy, cậu thiếu gia kia gánh tội thay anh ta thì không có gì kỳ quái. Hơn nữa, anh ta cũng là người biết cậu thiếu gia đó bị bệnh tinh thần phân liệt... Cũng là người biết nội tình của cậu ta... Vậy...

Nhưng lo lắng cùng thống khổ của anh ta không giống như đang giả vờ... Nếu đúng là giả, vậy người này thật sự quá lợi hại... Ngay cả Vision cũng bị lừa... Muốn nắm được nhược điểm của anh ta, chỉ sợ...

Nhưng vẫn còn một việc không hợp lý, một việc vẫn cần phải chứng thực...

Ừ... Đầu lại bắt đầu đau rồi. Xem ra nếu tôi tiếp tục không ngủ một giấc, đại não nhất định sẽ đòi đình công...

Đợi đến mai rồi nghĩ tiếp, đợi mai Vision ở bên kia kiểm chứng xong rồi tính sau...

A! Đúng rồi! Còn phải khiếu nại món Spaghetti khó ăn muốn chết kia nữa...

Khi cơ thể chạm vào gối đầu, ý thức từ từ mất dần, cuối cùng là một mảnh hắc ám... Nhưng trong mảnh hắc ám ấy, xẹt qua vài tia sáng...

5. Quyển 1 - Chương 5: Lưu Sa (cát Chảy)

Tôi không thích giáo viên triết học,
Con người của hắn quá kinh khủng,
Nhưng lời của hắn lại sống mãi trong lòng người.
“Sự thật có thể chia thành các giao diện để xem xét,
Cậu có thể phát hiện,
Thế giới này không phù hợp để tồn tại chân tướng.
Nhưng sự thật khách quan lại vĩnh viễn tồn tại,
Phải chăng nên kéo tấm màn lên, phơi bày những điều tàn khốc?
Tôi chỉ là đem sự thật bày trước mặt cậu...”

Hance Dead

... ..

Những tia nắng đầu tiên của buổi tinh sương chiếu rọi lên gương mặt tôi, kéo tôi từ trong trong hắc ám vô tận tỉnh lại. Đôi mắt và đại não mệt mỏi nhất thời không thích ứng được với thay đổi đột nhiên nên lập tức rơi vào trạng thái quay cuồng, xem ra bệnh huyết áp thấp lại tái phát nghiêm trọng. Đây là ý nghĩ đầu tiên sau khi tôi tỉnh lại.

Cố nén cảm giác khó chịu của cơn đau đầu và choáng váng, từ trên giường đứng lên kéo tấm rèm đã quấy rối giấc ngủ của tôi kia lại, sau đó ngã trở lại giường mặc bản thân lâm vào trạng thái trống rỗng hư mang.

Kenfen G. Levenda... Anjo G. Levenda... Quan hệ giữa bọn họ phi thường đơn giản, hay là rắc rối phức tạp đây? Hai khả năng lưỡng cực, không hề có điểm trung gian thích hợp.

Nhưng nếu nói Kenfen vì muốn chiếm tài sản của cháu trai mình cho nên mới bức cậu nhóc đến phát điên, sau đó giết kẻ thù trước đây thì không có khả năng. Nhưng nếu như anh ta thật sự muốn, vậy ngay từ đầu đừng tìm cậu thiếu gia kia về. Hơn nữa đã nhiều năm trôi qua như thế, anh ta chưa bao giờ động đến tài sản anh trai để lại một tí nào, cho nên hiện tại hẳn là không đến nỗi — Nếu anh ta bây giờ bởi vì nguyên nhân nào đó mà mắc nợ... Cũng không đúng, cậu thiếu gia kia còn chưa đầy 18 tuổi, anh ta vẫn là người giám hộ mớ tài sản của cậu ta. Và lại, nếu anh ta thật sự rơi vào tình cảnh như vậy, cậu thiếu gia kia hẳn là sẽ đáp ứng mới phải — Đây chính là ân nhân đã đưa cậu ta từ cuộc sống bần hàn trong cô nhi viện trở về cuộc sống xa hoa trong nhà.

Nhưng, anh ta cũng có điểm đáng ngờ — A... Đau đầu muốn chết... Mới sáng sớm đã nghĩ loại vấn đề mưu sát tế bào não này, quả nhiên là tự mình ngược đãi.

Thở dài, tôi đứng lên đi vào phòng tắm. Tắm rửa một cái chắc hẳn có thể giúp đầu óc thanh tỉnh một chút.

...

Khi tôi bước ra khỏi phòng tắm, tôi lại nghe được tiếng chuông của chiếc di động chết tiệt kia.

(Này, tỉnh chưa?)

“Vision... Cậu muốn chết...” Lại là căn nguyên của tai họa kia.

(Tôi đã rất tốt bụng đợi đến bây giờ mới tìm cậu nhé... Còn mắng tôi à?)

Nghe tiếng cậu ta khàn khàn, tối qua chắc hẳn một đêm không ngủ. Nhưng so với tôi đáng thương thức đến 72 tiếng liên tục thì chẳng có gì đáng nói cả. Và lại, tôi không muốn đi đồng tình với cậu ta chút nào.

“Bớt nói nhảm đi. Rốt cục có chuyện gì mà cậu mới sáng sớm đã tìm tôi?”

(Cậu còn nhớ đưa bạn trên mạng quản lý ngân hàng của tôi không?)

“Đương nhiên nhớ rõ. Cậu vì đối phương là một thanh niên tốt có vợ có con không chịu tiếp nhận dự đồ của cậu mà đã cảm thán suốt mấy tuần.” Kẻ bất hạnh đáng thương chịu ca thán đau khổ của cậu chính là tại hạ đây a!

(Tối qua tôi trước khi lên mạng tìm tư liệu, đến ICQ thì gặp được cậu ta. Cậu đoán xem, cậu ta đã nói cho tôi biết điều gì?) Âm thanh cậu ta nghe có vẻ đang rất hưng phấn.

“Cậu ta ly hôn rồi a?” Tốt nhất không phải lý do ngu xuẩn này! Tôi bắt đầu lật mở thực đơn bữa sáng — Chẳng qua... tôi tuyệt đối sẽ không gọi Spaghetti nữa!

(Cậu đi chết đi! Cậu ta quen biết nhà thiết kế nội thất kia!)

“Cái gì?!”

(Cái gì là cái gì a? Cậu ta còn quen biết người làm trong ngân hàng kia nữa. Bọn họ cùng nhau đến Luân Đôn để tham gia một hội nghị thảo luận tài chính thị trường — kết quả sáu người đi năm người trở về.)

“Hội nghị kia chỉ là tạm thời thôi sao? Tổ chức ở đâu? Ai là người tổ chức?”

(Là hội nghị thường lệ.)

Như vậy, gã làm trong ngân hàng kia tới Luân Đôn... Thật sự là trùng hợp sao?

“Vậy còn nhà thiết kế?”

(Người tên Frendas kia cũng không phải kẻ tốt đẹp gì...) Vision ngừng một chút, nhấp một hơi không biết là cái gì. (Hắn có đam mê luyện đồng, hơn nữa là đồng tính luyện ái có máu SM[1].)

“Như vậy liên không phải là kẻ tốt đẹp sao?” Tôi bất giác cười ra tiếng. “Người như thế... Chúng ta gặp cũng không ít a? Bọn họ cũng không đến

nổi.”

(Không phải! Cậu nghe tôi nói đã. Hẳn là kẻ giết đây giúp một cô nhi viện làm mại dâm, đem bán những hài tử nơi đó cho những kẻ có hứng thú không tốt đẹp gì, là những kẻ có tiền không muốn bị người ta phát hiện hơn nữa không dám đến câu lạc bộ.)

Thân thể chợt cứng đờ, tôi có thể đoán ra nguyên nhân người kia bị giết. “Cô nhi viện đó chính là cô nhi viện Thánh Maria?”

(Đúng vậy. Hơn nữa, bọn hắc còn đem những hài tử quá mười ba tuổi, không được mấy kẻ luyện đồng kia cảm thấy hứng thú chơi đùa nữa bán cho tập đoàn buôn bán mại dâm.)

“Ông chủ của tập đoàn kia chính là kẻ bị giết?!” Tôi biết âm thanh của mình trở nên sắc bén — Xem ra, chân tướng sắp hiện lên trước mắt chúng tôi...

(Đúng!) Từ trong ống nghe truyền đến lời khẳng định của Vision. Tôi chỉ có thể cau chặt mày... Một đám toàn những thằng đáng chết...

“Cậu có chứng cứ khách quan không?” Tôi hỏi.

(Đang tìm. Cũng đã có một vài tư liệu, nhưng vẫn chưa đủ. Nhưng tin tưởng tôi đi. Hai ngày, cho tôi hai ngày là đủ, tôi sẽ lôi toàn bộ những việc chúng đã làm ra...)

Âm thanh Vision mang theo tà mị. Cậu ta đang tức giận... Hơn nữa tức giận không nhẹ...

(Cậu biết không? Bọn chúng thậm chí bắt những đứa trẻ mới hơn bốn năm tuổi đi mại dâm...) Âm thanh của cậu ta rất nhẹ, bên trong hàm chứa nỗi tức giận không thể đè nén được — chỉ cần là con người thì sẽ cảm thấy tức giận.

“Vậy cậu đi tìm chứng cứ đi... Nói như vậy, tôi đại khái đã biết nguyên nhân cậu thiếu gia kia biến thành như vậy...” Chỉ là, kẻ giết người là ai vẫn chưa rõ...

Nếu Kenfen biết Anjo chịu đối đãi như vậy, đi giết những kẻ đã đùa giỡn Anjo để trút cảm phẫn thì có thể lý giải. Nhưng tại sao Anjo muốn giết những

người còn lại? Bốn vụ án trước hoàn mỹ đến không có sơ hở, tuyệt đối không tra ra được hai chú cháu anh ta... Nếu quả thật bị điên rồi, tại sao lại chọn đúng lúc này?... Và tại sao lại tự thú?... Vẫn còn rất nhiều điều chưa được giải đáp. Chuyện tiếp theo, vẫn còn rất nhiều...

“Vision... Tìm hiểu hộ tôi một việc... Tôi muốn biết một chuyện — Tôi muốn biết khách hàng và đồng bạn của nơi đó, cậu thiếu gia kia là người như thế nào... Được rồi, muốn cởi bỏ đồng rỗi rẫm này thì nhất định phải biết được điều này...”

(Có thể, ngày mai tôi sẽ cho cậu biết — nếu không thì đêm nay cũng được. Đúng rồi, trong tổ chuyên gia, có Windsor.)

A... Cái tên Windsor kia a...

“Được rồi, tôi đây đêm nay chờ điện thoại của cậu, tốt nhất là gửi một phần tư liệu cho tôi — đầy đủ.”

(Ừ.)

Cúp điện thoại, tôi ngồi trên ghế salon, dùng sức xoa huyết thái dương đang phát đau... Rốt cuộc, hung thủ là ai... Hung thủ thật sự...

Chân tướng giống như đã rơi trên mặt cát chảy, chậm rãi chảy xuống. Nếu không có ai kéo nó lên... vậy nó sẽ bị tầng cát chảy của xã hội này bao phủ...

...

[1] SM: sadomasochism: Chứng ác-thống dâm, thích bị ngược đãi.

6. Quyển 1 - Chương 6: Mảnh Vỡ

Sự thật giống như mảnh vỡ của tấm gương bị phá vụn,

Rơi vào giữa dòng cát chảy như xoáy nước,

Lặng lặng chờ đến khi vận mệnh bị nhấn chìm,
Rơi vào bóng tối khôn cùng,
Tất cả đều bị sương mù bao phủ,
Rắc rối phức tạp hòa lẫn vào nhau,
Tạo thành vũng mê khiến con người vô lực giãy giụa...
Chỉ có nhật lên mảnh vỡ,
Mới có thể phá tan sương mù mê vũng...

... ..

Ngồi trong nhà ăn uống ly cà phê, bên ngoài cửa sổ bằng kính là thế giới màu xám trắng. Tôi bắt đầu hoài nghi việc mình tỉnh lại do ánh sáng mặt trời là do ảo giác của mình hay không. Bên ngoài cửa sổ, chỉ có sương mù và sương mù. Tôi cũng chẳng mong đợi nhìn thấy ánh mặt trời, thứ khó có thể nhìn thấy trong thành phố này — Và đương nhiên, tôi cũng không muốn lưu lại ở đây cho đến khi nhìn thấy được bầu trời trong xanh đâu. Tôi đã quyết định đến Nhật Bản để nghỉ ngơi.

Đầu hơi đau nên tạm thời bỏ qua mọi chuyện liên quan đến vụ án, không suy nghĩ bất cứ điều gì, chỉ ngồi nhìn mọi người đi lại trên đường giống như đang đi trong chân không. Ăn mặc giống nhau, tất cả đều là màu xám hòa vào ngã tư đường, một bầu không khí trầm lặng u ám... Nhất thời, tôi không còn nghe thấy hết âm thanh bên ngoài, chìm đắm trong lớp sương mù dày đặc của Luân Đôn... Cùng với cảm giác vô lực, ngực bỗng thấy buồn bực, khiến tôi không khỏi nhú mày.

“Bác sĩ.”

Thình lình, có người từ phía sau vỗ lên vai tôi.

“A?!” Bị người ấy dọa khiến hoảng sợ — Nhưng tôi vẫn rơi vào trạng thái ngu ngơ...

Mà tên đầu sỏ kia tựa hồ không phát giác gì cả. “Anh làm sao vậy?”— Là Davi Ishali Quelite.

“Không sao cả... Người trong tổ chuyên gia tới à?” Buông ly cà phê đã nguội trong tay ra, tôi nhìn đồng hồ. 8: 17...

“Vẫn chưa, tôi đến để đón anh. Chúng ta cần phải tới một nơi trước đã. Kiều đang đợi ở bên kia.” Davi thoát nhìn mệt sắp chết. Trên làn da trắng nổi bật lên đôi mắt thâm quầng, khiến anh ta thoát nhìn không có tinh thần chút nào.

Tôi đang cố gắng giải quyết miếng sandwiches thịt bò ba lớp trước mặt, nói không rõ thành tiếng. “Nơi nào?”

“À, vừa rồi, ở ngoại ô thành phố có người phát hiện bộ phận cơ thể của người bị hại.”

“Hử?”

... ..

Thật... Ghê tởm... Nếu biết sắp phải nhìn đầu người thối rữa, tôi tuyệt đối sẽ không ăn vội bữa sáng, để đến lúc này rất muốn nôn hết tất cả những gì có trong dạ dày. Hiện tại dạ dày đang trong tình trạng lộn tung phèo, dịch vị chua chua trào lên cổ họng từng đợt. Cố nén cảm giác khó chịu, tôi cố gắng hết sức không nghĩ đến cái thứ ghê tởm đó — Gương mặt thối rữa nổi bọt, tròng mắt lồi ra ngoài. Hẳn là sau khi bị đánh một phát trí mạng vào não, nơi đó đã chảy hết máu, phần não tím tái từ miệng vết thương chảy ra ngoài, bị không ít sinh vật trong nước gặm nhấm... Ừm... Hiện tại hẳn nên cảm tạ vị trợ giảng đã dạy cho tôi một ít cách, ít nhất hiện tại tôi không ọe hết ra...

Thật sự rất bội phục anh cảnh sát Kiều kia. Anh ta chẳng những cẩn thận quan sát cái đầu người kia, lại vừa ăn bữa sáng — có lẽ là bánh khoai tây —, vừa ngồi xõm nói điều gì đó với bác sĩ pháp y đang tiến hành giám định...

Không thể tưởng tượng được, anh ta lại có thể mặt không đổi sắc vừa ăn vừa nhìn thứ ghê tởm đó — Quả nhiên, người không thể chỉ nhìn tướng mạo mà phán. (Tò mò hỏi qua Davi, thì ra Kiều xuất thân từ bộ đội đặc chủng.)

“Bác sĩ, anh không sao chứ? Vốn tôi nghĩ anh là bác sĩ hẳn là sẽ không sao nên mới đưa anh đến xem...” Kiều không biết từ lúc nào đã đi đến cạnh tôi. — Đúng là vô nghĩa! Cậu cho rằng tôi học cái gì? Viện y học sao? Tôi nhưng không có loại hứng thú ngược đãi bản thân đấy đâu nhé. Theo như lời học trưởng nói hồi trước, trong y khoa hàng năm có đến vài người phát điên — Nếu lấy cái thứ đáng tởm trước mắt kia làm tiêu chuẩn, tôi vô cùng tin tưởng tính chân thật của lời đồn đãi này — cái này ít nhất tạo ra bệnh liên quan đến giấc ngủ.

“Anh thấy không, là tình nhân của người bị hại thứ nhất. Mười sáu người bị giết này đều bị kẻ khác dùng vật nặng đập vào sau não chí tử, sau khi chết, còn bị cắt ra.”

“Vậy bốn người Pháp kia không phải à?” Tôi hỏi.

“Không, bốn người kia đều bị dao găm đâm chết, thủ pháp giống nhau, hẳn là do cùng một người làm. Chỉ là hai án giết người liên tiếp này không hề có điểm chung nào cả — ngoại trừ việc hung thủ tự mình đầu thú.” Hẳn ăn hết miếng đồ ăn sáng cuối cùng, vo túi giấy thành một cục rồi thuật tay ném xuống chỗ sườn đất nơi chúng tôi đang đứng. “Chúng tôi cũng đã từng nghiến cứu qua, sau đó kết luận hung thủ không phải cùng một người, nhưng sai bét hết khi vị đại thiếu gia kia tự thú — Điều đó khiến thần trí tôi đại ra... Ai...”

“Có thể nói lại toàn bộ mọi chuyện từ đầu đến đuôi cho tôi nghe được không?” Tôi nhìn đồng giấy được vo tròn kia rơi vào khe sườn đất.

“A? Leffenster chưa nói cho anh sao?” Anh ta dường như có chút giật mình. “Cứ coi như cậu ta chưa nói đi... Trên thời sự tin tức cũng có a... Thời sự bên chỗ anh chắc phải có...” Ừm... Anh ta thật sờ sờ a...

“Vision chỉ nói rất phiến diện cho tôi về tình huống của Anjo. G. Levenda trước khi cậu ta rời đi, hơn nữa rất lộn xộn...” Tôi lại nghĩ tới cái thảng tôi như ở trong địa ngục... “Còn về thời sự... Tôi từ tháng trước bắt đầu liên tục làm việc, không thời gian xem...” Nhớ lại, tôi quả thật ngăn cách với mọi chuyện bên ngoài đến một tháng...

“Có lẽ hơi thất lễ, xin hỏi...” Kiều vẫn ngơ ngác nhìn tôi — Anh ta đại khái

cho rằng, một tháng không xem ti vi báo chí là chuyện vô cùng quái lạ...
“Nghề nghiệp của anh là?”

A a... Anh ta sẽ không cho rằng tôi tập trung làm bác sĩ tâm lý hay học giả gì đó đấy chứ? — Tuy rằng tôi quả thực đã từng làm bác sĩ. Nhưng công việc ấy thật sự rất không thú vị, những người đó đều vì những vấn đề rất buồn cười mà đến xem bệnh, mười người thì có chín người chỉ mắc bệnh nhẹ (hình thành do chịu áp lực không thể thích ứng), lý do buồn cười đến nhàm chán. Mỗi ngày, mỗi ngày phải nói chuyện với họ về vấn đề yêu đương a, công việc a... Cái gì chứ... Quá buồn tẻ đến mức chán nản — Tôi vốn là kẻ không có hứng thú đối với “con người”. Khi đó thậm chí còn thấy hối hận vì đã đi thi xin giấy phép bác sĩ. Vốn định đến bệnh viện tâm thần làm việc, nhưng cuộc sống trong đó cũng quá nhàm chán — Điều đáng ghét nhất là không có tự do. Cho nên, cuối cùng tôi chọn được công việc phù hợp nhất với mình — sáng tác. Mặc dù đôi khi người đau muốn chết, nhưng tôi có thể tự mình nắm giữ thời gian.

“Tôi làm công việc liên quan đến văn tự.” Tôi uyển chuyển lựa lời nói — Tôi không thể nói với người ta những câu kiểu như “Tôi là tác giả”.

Đại khái là nhìn ra tôi không muốn nói cụ thể, Kiều chỉ ừ một tiếng rồi không hỏi gì nữa.

Lúc này, Davi cũng đã đi tới. “Bên kia xong rồi, chúng ta đi thôi.”

“Ở trên xe tôi sẽ nói cho anh những chuyện đã xảy ra... Còn có một văn kiện nữa... Ách... Chúng tôi lên xe rồi hãy nói.” Kiều nói xong với tôi, đi tới chỗ xe đang đỗ.

Tôi lặng đi một chút, bị đường thoát nước ẩm ướt ẩn dưới sườn đất hấp dẫn, nhịn không được dừng chân một lát...

... ..

Ở trên xe Kiều cũng không nói gì cả, chỉ lẳng lẳng lái xe, dường như đang suy nghĩ điều gì đó. Mà Davi thì ngủ gật trên ghế lái phụ. Tôi thì ngẩn người — muốn cho bộ não đã làm việc quá độ suốt tháng qua nghỉ ngơi một chút, để có thể tiêu hoá và suy nghĩ những chuyện sắp được biết.

“Are you going to Scharborongh Fair?

Parsley, sage, rosemary and thyme

Remember me to one who lives there

She once was a true love of mine

Tell her to... ”

Radio — có lẽ vì đang trên xe nên âm thanh không được tốt cho lắm, đang phát bài Scarborough Fair của Sarah Brightman — Cô là một ca sĩ xuất sắc, không hổ là nữ danh ca opera số một của nước Anh. Tôi rất thích bài album ‘La Luna’ của cô, bài hát này là một trong những bài của album đó.

“Bác sĩ...” Kiều dường như đã chuẩn bị tốt những điều muốn nói với tôi — Tôi nhìn anh ta tắt radio.

Hi vọng anh ta sẽ không nói với tôi mấy lí do thoái thác của phía chính phủ.

“Anh cũng biết, có một số việc tôi không nên nói cho anh, nhưng tôi sẽ tin tưởng anh một lần.” Anh ta quay đầu nhìn tôi cười.

Davi tựa hồ ngủ say, anh ta nhắm mắt thở vũng vàng, không nhúc nhích dựa vào rèm cửa.

“Anjo G. Levenda một tuần trước đã tự thú. Trước đó, hai vụ án giết người gần như liên tiếp này khiến chúng tôi cực kì đau đầu — bởi vì không tìm ra đầu mối. Hơn nữa cho dù có nghi ngờ thì cũng sẽ không nghi ngờ hầu tước thiếu gia không hề có quan hệ gì với những người bị hại.” Hẳn dừng lại một chút.

“Hơn nữa cậu ta sau khi vụ án thứ hai phát sinh... chính xác là khi chấm dứt việc so sánh hai vụ án đúng một tuần thì đến tự thú — vì hai vụ án đại khái sắp biến thành vụ án chưa giải quyết. Chúng tôi vốn cho rằng cậu ta nói đùa, nhưng sau khi chúng tôi đến những nơi cậu ta nói để tìm phần chân tay bị chặt đứt của một vài người bị hại...” Anh ta lại ngừng một chút, gạt gạt vài sợi tóc che tầm mắt mình. “Sau đó chúng tôi đến biệt thự của cậu ta khám xét dấu vết người bị hại trong vụ án thứ hai thì tìm thấy phần xác bị chặt đứt

trong phòng tắm và phòng bếp của cậu ta. Trong một chiếc xe của cậu ta chúng tôi tìm thấy hung khí là thiết côn, còn trong cốp xe thì tìm ra vết máu và tấm vải bạt không thấm nước dùng để bọc thi thể.”

“Cậu ta có giấy phép lái xe không? Cậu ta còn chưa đầy mười tám mà?”

“Cậu ta hẳn là có giấy phép tạm thời hay đại loại như vậy. Hơn nữa, nửa đêm, không mấy người chú ý cậu ta có hay không.”

“Có thể cậu ta có đồng mưu? Hoặc là có người khác?” Tôi nói.

“Vấn đề này chúng tôi cũng đã nghĩ đến. Vụ án này có không ít điểm đáng nghi... Nhưng trước đây càng nhiều hơn.”

“Chung quy đối với vị thiếu gia kia thì vẫn chưa có chứng cứ xác thực, ngoại trừ lời khai cậu ta cung cấp — Những thứ đó bây giờ đại khái không thể sử dụng. Ngoại trừ những điểm này, chúng tôi còn tìm được một thứ cho thấy liên hệ giữa cậu ta và bốn người bị hại trong vụ thứ nhất.”

“Không phải anh đã nói rồi sao?...” Tôi vẫn nhớ tối qua anh ta nói cho tôi biết rằng không tìm ra được chứng cứ.

“Bởi vì chứng cứ này được tìm ra bằng cách không được đúng đắn cho lắm, hơn nữa, cũng rất phiền diện, nhiều lắm thì chỉ có thể coi là động cơ...”

“Chúng tôi khi lấy thông tin từ quản gia và người làm thuê của cậu ta thì được biết nhà thiết kế kia từng vợ vét tài sản của cậu ta. Hình như hẳn có thứ gì đó đại loại như là đĩa ghi hình hay bức ảnh uy hiếp đòi tiền của cậu ta. Chúng tôi cũng tra ra cậu ta quả thực đã từng chuyển một triệu bảng Anh đến một ngân hàng Paris — tài khoản thuộc về nhà thiết kế kia. Đây là tư liệu chúng tôi không phát tán ra ngoài, vì rất nhiều lí do.. Cho nên...” Anh ta thông qua gương chiếu hậu nhìn tôi.

“Tôi hiểu, anh yên tâm.” Tôi gật đầu. “Chỉ có như vậy thôi sao?”

“À, đương nhiên, còn quá trình vị bá tước thiếu gia kia nổi điên nữa.” Anh ta nở nụ cười pha lẫn chút bất đắc dĩ — Anjo thần trí mơ hồ thực sự khiến vụ án càng thêm rối loạn. “Vừa mới hoàn thành bản tường trình, cậu ta đột nhiên

run rẩy, giống như phát tác cơn điên, sau đó thần trí luôn mơ hồ, khi thì nói mình là Anjo, khi lại nói mình là Beren. Sau đó thì lại nói ‘Gương, gương’ và ‘Không thể! Crucifer!’, khiến toàn bộ chuyên gia ở đó sững sờ, chính là không có cách nào bắt cậu ta... À... Tôi không có...”

Biết anh ta muốn nói gì, tôi cắt lời anh ta. “Không sao, anh không cần để ý.”

Sau đó, liền chìm đắm trong suy nghĩ của mình.

Xem ra phải đến gặp mấy người Windsor Flia Bitis mới có thể biết vị thiếu gia có thật là mắc bệnh nhân cách phân liệt hay không (loại bệnh đa nhân cách)... Hay chỉ đơn thuần là tinh thần phân liệt (loại bệnh ảo giác ảo thính) — Hoặc là... Bệnh do con người tự tạo ra...

Có thể tự do ra vào nhà của Anjo, sử dụng xe của Anjo, lại chắc chắn có giấy phép lái xe... biết quá khứ của cậu ta, còn có thể vì vậy mà muốn báo thù giúp cậu ta, có thể khiến Anjo cam tâm tình nguyện giả điên giúp hấn chịu tội thay... Kenfen G. Levenda... Bên cảnh sát hấn cũng nghi ngờ?... Nhưng giai đoạn hiện tại vẫn chưa thể đưa ra sự hoài nghi đối với anh ta...

Tấm gương chiếu rọi chân tướng bị vỡ tan trên mặt đất, chúng tôi bây giờ chỉ nhặt từng mảnh của nó... Đến khi nào mới có thể tập hợp đầy đủ tấm gương ẩn tàng này đây?...

7. Quyển 1 - Chương 7: Tấm Gương Chắp Vá

Tấm gương chắp vá,

Không cách nào xóa đi vết nứt,

Tấm gương rạn nứt phản chiếu hình bóng vụn vẹo,

Vẫn không thể bày ra đầy đủ sự thật.

Chỉ có bản thân tấm gương,

Mới có thể biết rõ...

Sự thật bị che dấu...

... ..

“Hance!” Vừa xuống xe, đã bị bức tường thịt đen xì chắn trước mặt — Đó là Windsor Flia Bitis.

Anh ta là học trưởng khi tôi còn là nghiên cứu sinh — là một kẻ quái dị người Anh tuy nổi tiếng nhưng lại chạy sang nước láng giềng để học.

Tôi nhiều năm chưa gặp anh ta. Hiện tại cái đầu màu vàng bụi kia của anh ta đã bắt đầu là hiện tượng của “Địa Trung Hải”. Anh ta hồi trước chính là một mỹ nam tử... Không ngờ vài năm không gặp bộ dạng thay đổi hoàn toàn... Cái bụng to như cái trống cùng khuôn mặt đầy râu kia — Lần cuối cùng tôi gặp, anh ta đâu có như vậy chứ... Năm tháng quả là không buông tha con người...

“Thằng nhóc kia! Thành danh rồi liền quên mất bạn học cũ sao? Sao lâu như vậy mà không đến thăm tôi.” Anh ta hung hăng đập hai phát lên lưng tôi như đang trả thù.

Đau... Anh ta không nương tay chút nào...

“Còn nói tôi à? Lần trước tôi đến Luân Đôn thì anh chạy đến Copenhagen mở cái hội nghiên cứu thảo luận gì đó, gọi điện cho anh thì toàn thư kí tiếp. Anh còn dám nói là nhớ tôi sao?” Vừa xoa xoa chỗ vừa bị đánh, tôi vừa trừng mắt nhìn anh ta. “Còn nữa, người thành danh không phải là anh sao? Windsor.” Tôi dùng khuỷu tay thúc thúc anh ta, ánh mắt dừng lại ở trên bụng anh ấy. “Nếu không sao anh ăn kiểu gì để giống như phụ nữ có thai như thế kia? Còn tôi chỉ là kẻ viết văn hủ lậu nghèo kiệt xác thối, làm sao giống anh là một học giả nổi tiếng chứ hả?”

“Này, Hance, không phải cậu đang cười tôi đấy chứ? Được rồi được rồi, không luận chuyện với cậu ở đây nữa. Chúng ta nói về người bệnh kia đi. Cậu nhóc đó...” Lúc này, điện thoại di động trong túi áo khoác của anh ta bỗng đổ chuông. Anh ấy hướng tay ý bảo tôi đi vào trước chờ mình rồi chạy

ra chỗ khác nghe máy.

Lúc này tôi mới chú ý tới Davi vẫn luôn đứng bên cạnh.

“Bác sĩ... Người kia... Vị tiên sinh vừa nói chuyện với anh là người thế nào vậy? Tôi thấy các chuyên gia khác dường như rất tôn kính anh ta, nhưng nhìn qua...” Câu cuối cùng không nói ra, nhưng tôi biết anh ta muốn nói rằng Windsor không giống nhân vật lớn gì cả — Quả thật như vậy. Nếu không biết anh ta, chỉ đơn thuần nhìn vẻ ngoài của anh ấy bây giờ thì tôi cũng sẽ cho rằng anh ấy không phải là ông chủ của một quán bar thì cũng là một thợ sửa chữa ô tô. Nhưng Windsor lại là người giỏi nhất trong số những học sinh của người kia.

“Cậu đã từng nghe về DSM IV chưa?” Tôi sóng vai cùng Davi đi vào phòng làm việc tối hôm qua của mình. “Anh ấy là tổng biên soạn cuốn sách kia. Anh ấy còn là hội trưởng của EPA (Hiệp hội tâm lý học của Anh quốc) — Cậu hẳn không biết mình vừa mời đến một nhân vật lớn nhỉ?” Tôi hỏi.

“Tôi không rõ lắm tình hình nhân viên bên kia... À... Mà DSM IV là cái gì vậy?” Davi có chút ngu ngơ nhìn tôi.

A a... Tôi sao lại nói cái này với người ngoài nghề cơ chứ...

“Đó là Sổ tay chẩn đoán và thống kê các Rối loạn tâm thần (Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders)” Tôi nói. “Là cuốn sách tham khảo của các bác sĩ tâm lý, tham khảo nhanh các chuẩn tắc chẩn đoán bệnh (Quick Reference to the Diagnostic Criteria). Hiểu chưa?”

“À à...”

Nhìn vẻ mặt có nghe không hiểu của anh ta, tôi biết mình nói nữa cũng vô ích.

... ..

“Cái gì? Cậu ta thật sự bị bệnh tinh thần phân liệt ư?” Nghe Windsor nói vậy, tôi vẫn có chút không thể tin. Như vậy... Như vậy giả thuyết cậu ta giả bệnh để gánh tội thay cho hung thủ liên...

“Không chỉ như vậy, một trong những nhân cách của cậu ta, chúng tôi tin đó là nhân cách chính, bị bệnh Autism (chứng tự bế). Mà tạm thời phải khai thông được nhân cách gọi là Beren, tựa hồ là chủ nhân cách, bình thường chúng tôi nhìn thấy cậu ta qua Anjo.”

“Hiện tại thần trí bọn họ có thanh tỉnh không?” Đây là vấn đề mà tôi quan tâm nhất bây giờ. Nếu không có cách nào biết được chân tướng từ chứng cứ khách quan, vậy phương pháp tốt nhất là từ trên người “hung thủ” để biết.

“Ừm... Chúng tôi sau khi thông qua thảo luận thì tin rằng thần trí hiện tại của Beren đại khái là giả mơ hồ...” Windsor hơi gật đầu — Đây là động tác đặc trưng của anh ấy khi đang suy nghĩ một vấn đề. “Tôi cảm thấy cậu ta đang ngăn cản người đã tự thú xuất hiện... Đương nhiên, đây chỉ là suy nghĩ của cá nhân tôi thôi. Từ khách quan mà nói, không có bệnh trạng nào chứng minh ý kiến này.”

“Nhưng bản thân tôi lại tin tưởng quan điểm của anh.” Chẳng lẽ thật sự không liên quan đến Kenfen sao?... Thật vậy chẳng?...

“Hance, cậu muốn tự mình gặp cậu sát thủ đáng yêu kia không?” Windsor cười cười với tôi, vẻ mặt như đang nói “muốn biết thì tự mình đến xem đi.”... Thật là... Thăng cha này quả nhiên là bạn của heo Vision...

Tôi gật gật đầu.

Kỳ thật... Cũng đến lúc đi gặp cậu thiếu gia, nguyên nhân gây ra đồng hồ loạn kia rồi... Anjo G. Levenda thiếu gia...

...

Phòng giam này thật quá xa hoa... Đây... Có thể coi là phòng giam sao? Nơi này có khi không kém gì khách sạn của Tổng thống. Tôi không khỏi nảy sinh nghi vấn, nhưng đương nhiên, tôi sẽ không ngu ngốc đến mức đi hỏi người khác.

Ngồi trước mắt là Anjo G. Levenda. Một cậu nhóc đáng yêu tóc màu vàng nâu. Nhưng hiện tại, cặp mắt màu lam nhạt đang vô thần nhìn trần nhà.

“Xin chào, Anjo.” Tôi dùng cách chào hỏi tôi thường dùng khi còn làm bác sĩ lúc bắt chuyện với bệnh nhân — Bất kể thế nào, bạn chỉ cần biểu hiện dịu dàng cùng thân thiết là được.

“Tôi là bác sĩ Dead. Chú của cậu nhờ tôi đến thăm cậu, cậu còn nhớ chú cậu không? Là Kenfen G. Levenda.” Tôi cẩn thận quan sát vẻ mặt của cậu nhóc, liếc khước mắt thì thấy tên Windsor kia rõ ràng đang cười nhạo. Anh ta thấy tôi trừng lại, liền dùng khẩu hình nói với tôi. “Loại phương pháp này chúng tôi đã thử rồi.”

Tôi cũng đáp trả anh ta một câu. “Thử rồi thì tôi không được phép thử lại à?”

“Tùy cậu thôi.”

Không tiếp tục để ý cái tên quấy nhiễu kia nữa, tôi không nói gì tinh tế quan sát cậu nhóc trước mắt một lần nữa — Cậu nhóc này có thể khôn khéo đến mức lừa được một đồng chuyên gia kia sao?

“Anjo... Ủm... Tôi nên gọi cậu là Beren mới đúng. Tôi hi vọng cậu nói ra sự thật, chúng tôi đã có chứng cứ chứng minh chú của cậu, cũng chính là bá tước Levenda, mới là thủ phạm của vụ án này. Cậu không phải gánh thay tội cho ông ta nữa.” Nếu phương pháp bình thường không được... Vậy... Thử dùng phương pháp cổ truyền xem sao. Tuy rằng tôi không thích nói dối chút nào cả... “Người có thể tự do ra vào nhà của cậu và sử dụng xe của cậu chỉ có bá tước Levenda. Hơn nữa, cảnh sát cũng đã tìm ra được động cơ chú cậu giết người — ông ta đang giúp cậu báo thù phải không?” Ai nha... Tôi cảm giác được tầm mắt đầy quan ái dán trên người tôi của Kiều và Davi đứng cách đó không xa...

“Cậu... Hoặc là Anjo? Chuyện cậu bị đối xử như thế nào ở cô nhi viện, chúng tôi cũng biết. Chú cậu là người duy nhất ở đây biết chuyện trước đây của cậu, hơn nữa, ông ta vô cùng phần nộ trước chuyện đó — cậu hẳn cũng biết? Cô nhi viện Thánh Maria kia... Gã linh mục kia... Cả những người đàn ông từng đùa bỡn cậu nữa...”

Cuối cùng thấy đầu lông mi cậu nhóc run rẩy... Xem ra... Phương pháp này có hiệu quả...

“Cậu không cần phải che giấu cho chú cậu nữa, chúng tôi đã biết tất cả mọi chuyện... Cậu làm như vậy đối với bất cứ ai cũng không có lợi, không bằng hợp tác với chúng tôi.” Như vậy có thể xác định rốt cuộc Kenfen có phải là kẻ giết người hay không...

“Đừng...” Âm thanh ấy rời rạc, giống như là âm thanh của đứa trẻ ít khi nói — tôi biết đó là của ai — từ đứa trẻ tự bế. Xem ra tôi đã kéo ra được nhân cách Anjo.

“Không phải... Không... phải... Chú... chú đâu...” Cậu nhóc bị chướng ngại ngôn ngữ điển hình. Nhưng vẫn có thể hiểu được cậu ta muốn nói gì. “Chú... không... biết... biết...” Cặp mắt nhát gan màu lam nhạt kia xen lẫn sự kiên định nhìn tôi — khiến tôi dâng lên cảm giác tội lỗi — Tôi không nên lừa gạt cậu bé này...

“Cậu sao có thể biết không phải là ông ta? Vì sao biết ông ta không biết chuyện đó? Nói cho tôi biết chứng cứ đi, pháp luật luôn cần chứng cứ.” Tôi biết cách điều trị cho bệnh nhân, đương nhiên cũng biết được cách kích thích bọn họ. Lạnh lùng nhìn cậu nhóc, tôi thu hồi cảm giác tội lỗi trong mình. Trong giọng điệu mang theo lãnh ý, tôi hiện tại đang hi vọng cậu nhóc không chịu nổi.

“Không được... An... Đứa trẻ ngoan... Không... Nói dối...” Cặp mắt màu lam kia dâng trào nước mắt, cậu bé dùng ngôn ngữ đứt quãng nỗ lực biểu đạt ý của mình với tôi.

“Sự việc không cho phép cậu chỉ nói một câu ‘không phải’ là có thể giải quyết. Cậu bằng cách nào xác định không phải là ông ta? Cậu làm sao biết được như vậy? Hả? Anjo G. Levenda...” Tôi cười tà đứng lên tiến gần đến mặt cậu nhóc, để cậu ta thấy được ác ý trong mắt mình, tay trái thuận thế để lên động mạch trên cổ cậu ta. “Cậu nghĩ rằng quan tòa sẽ tin lời nói của người có bệnh về tinh thần sao?... An...” Tôi ghé lên tai cậu nói nhỏ — Hình tượng của tôi thật sự bị sụp đổ rồi, nếu như còn không thu thập được điều gì, tôi thật sự oan uổng a.

“Chú không nên ép cậu ấy, bác sĩ, cậu ấy không biết gì cả.” Âm thanh trong trẻo vang lên bên tai — Đó là Beren.

“Tôi đây nên ép cậu mới đúng, phải không? Người đi tự thú là cậu, đúng không? Beren.” Tôi trở về chỗ ngồi cũ, nhìn cậu thiếu niên hoàn toàn tương phản với vẻ yếu ớt vừa rồi — Ánh mắt sắc bén tựa như lưỡi dao nhọn hoắt giết chết kẻ vừa bức cung Anjo là tôi đây.

“Chuyện này không liên quan đến chú Kenfen. Chú ấy thuần túy là một người hiền lành. Dù sao phạm nhân cũng là tôi, muốn xử lí thế nào thì xử lí như thế đi.”

“Cậu muốn tôi tin tưởng cậu thế nào đây?” Tôi đang đàm phán với cậu ta sao?...

“Tôi không biết mấy người bằng cách nào biết được quá khứ của tôi, nhưng tôi khẳng định chú Kenfen không biết, và cũng xin chú không nói cho chú ấy biết. Còn những điều khác, tôi không cần thiết phải nói cho chú, bác sĩ.”

Nói xong, cậu ta đứng lên chuẩn bị đi vào trong phòng, lại đột nhiên dừng lại nhìn tôi. “Bác sĩ, lần sau muốn diễn kịch thì nên chuẩn bị tốt một chút... Nhìn vẻ mặt của đám người phía sau chú, bất cứ ai cũng biết chú đang nói dối... Còn có... Người tự thú, không phải tôi mà là Crucifer. Lúc trước cậu ta thần trí mơ hồ, là bởi vì tôi đã ngăn cản Cru xuất hiện... Những thông tin này coi như tặng chú... Chú hơn đám bác sĩ cổ tiếp xúc với tôi mấy tuần vừa rồi... Còn việc chú muốn biết... Tự mình tìm hiểu đi... Tôi ở đây chờ chú...” Nói xong, ánh mắt nhìn tôi đầy khiêu khích, trực tiếp đi thẳng về phòng.

“Cậu khiến tôi càng thêm hứng thú với vụ án này đấy...” Nhìn bóng lưng của cậu nhóc, tôi cúi đầu khẽ nói...

Tấm gương bị chấp vá... Bắt đầu phản chiếu từng phần của sự thật...

8. Quyển 1 - Chương 8: Tàn Ảnh

Đi trên dòng cát chảy,

Cẩn thận lục tìm những mảnh gương trên đất,

Không ngờ bị mảnh vỡ ấy,

Cắt một đường trên tay.

Dòng máu đỏ tươi rỉ sắt giống như huyết khí,

Từ miệng vết thương chảy ra,

Chất lỏng màu đỏ nhỏ xuống mặt gương,

Bị thương tổn... là người,

Hay là tấm gương kia?...

... ..

“Thật không ngờ... Thì ra bác sĩ có thể diễn giỏi như vậy...” Vừa lên xe, Davi liền nói với tôi.

Trước khi tôi kịp giải thích điều gì, Windor không biết vì sao lại ngồi cạnh tôi đã giành lên tiếng trước.

“Cái này thì thấm vào đâu? Năm đó, Hance thân ái của chúng tôi chính là hoa hoa công tử (Play Boy) vô cùng nổi tiếng trong trường a...”

“Windsor Flia Bitis...” Tinh thần của tôi đã vượt quá phạm vi có thể thừa nhận, tên ngu ngốc này lại còn nói hươu nói vượn nữa.

“Điều tôi nói đều là sự thật nha. Cậu vốn là loại người này, ban đầu bạn học tôi còn đoán xem cậu sau này có trở thành thủ lĩnh của phân tử khủng bố hay không a, vậy mà cuối cùng cậu lại tìm một công việc rất bình thường.” Anh ta dường như càng nói càng hứng khởi, hoàn toàn coi thường ý nguyện của đối tượng bị đàm luận tới là tôi đây. “Hồi trước có không ít người cho rằng cậu là con cháu hắc đạo của Hồng Kông hoặc Nhật Bản... Chuyện này cậu biết không? Hance.” Xem ra cái tên này thiếu không ít dây thần kinh — cư nhiên còn quay sang hỏi tôi?!

“Học trưởng Windsor.” Tôi mỉm cười với anh ta — Đó là biểu tình mà toàn bộ thầy cô giáo cùng bạn học sợ nhất khi tôi còn là sinh viên. “Những vấn đề này sao chúng ta không âm thầm cùng nhau giải quyết?”

Lần này tôi rất thỏa mãn nhìn gương mặt anh ta lập tức biến sắc, vội vàng chuyển đề tài. “Những việc cậu vừa nói tại sao chúng tôi không biết? Là tự cậu nghĩ ra hay là thật đấy?”

“Đúng vậy, chúng tôi cũng rất muốn biết chuyện anh vừa nói là thật hay không? Tôi chỉ là... Chuyện anh nói về những người đàn ông ấy...” Kiều đang lái xe cũng đáp lời.

Nói đến đây, tôi không khỏi cảm thấy tức giận. “Mấy người sao không phối hợp một chút? Hại tôi bị người ta vạch trần.”

“Anh trước đây không nói với chúng tôi phải làm thế nào a? Mà chuyện kia là thật sao?” Kiều phân tâm khỏi giao thông bên ngoài, quay đầu nhìn tôi.

Thở dài... Vốn định đợi Vision đem tư liệu cho tôi rồi mới nói... Xem ra hiện tại không nói rõ ràng mọi chuyện thì không được. “Là thật, nhưng bây giờ vẫn thiếu chứng cứ thực tế. Nhưng ngày mai sẽ có.” Tôi quay đầu nhìn về phía Windsor. “Nhưng đêm nay chúng tôi đại khái sẽ biết người nắm giữ quyền chủ động đàm phán cùng chúng ta là ai... Còn nữa... Chuyện gì đã xảy ra với cậu thiếu gia kia... cũng có thể biết đại khái.”

“Đợi chút, bác sĩ, anh làm sao biết những điều đấy? Biết từ lúc nào? Anh vừa rồi nói đến bá tước Levenda, có phải có chứng cứ gì hay không?” Kiều hỏi.

“Sáng sớm nay tôi mới biết. Tôi nhờ giáo sư Leffenster ở Paris giúp tôi điều tra về cô nhi viện kia, kết quả lôi ra được một đồng chuyện.” Tôi nhìn quang cảnh ngoài cửa xe, những cảnh này nhanh chóng lướt qua, tựa như thời gian trôi đi, cho dù làm thế nào cũng không thể vãn hồi — Loại cảm giác này luôn khiến tôi cảm thấy không cam lòng và sinh ra cảm giác sợ hãi... Không có được cảm giác an tâm... Tựa như trôi giữa không trung không có cách nào thoát ra khỏi — Con người rốt cuộc là gì? Tâm lý học lường tính và nhân loại học không cho tôi lời giải đáp chính xác khách quan — Ít nhất tôi không tìm được. Trước kia một trợ giảng môn triết học đã nói với tôi — không có đáp án, không thể có đáp án hoàn hảo. Học thuyết duy vật thích hợp

với người nghiêm cần và quá cố chấp đối với vật chất — Có thể nói là vô cùng rắc rối. Mà học thuyết duy tâm... đại khái là thứ để con người tin tưởng khi quá mệt mỏi sau cuộc hành trình theo đuổi cái gọi là chân lý. Khi đó ông ấy nói như đang nói chuyện cười, lúc ấy tôi đã cười, nhưng hiện tại lại có xúc động muốn giao tất cả mọi thứ mình có cho thần và quỷ.

“Nói về bá tước Levenda... Tôi lúc trước hoài nghi anh ta vì anh ta che giấu quan hệ giữa gã linh mục và cậu thiếu gia kia.” Tôi thu hồi sự phân tâm và suy nghĩ sinh ra hư ảo, đưa ánh mắt trở về chiếc kính hậu trong xe. Qua tấm gương, tôi nhìn thấy sắc mặt mình trở nên tái nhợt. “Nhưng tôi hiện tại tin anh ta không liên quan đến việc này... Đương nhiên, tôi không bỏ được hết sự hoài nghi đối với anh ta — Chẳng qua, hiện giờ, tôi tin lời nói của cậu thiếu gia kia.”

“Tại sao? Thằng nhóc kia không phải bị tâm thần sao?” Davi hỏi — Anh ta đại khái nghĩ rằng chỉ cần là người có bệnh tâm thần thì là đều ăn nói điên khùng. Nhưng nếu thật sự như thế, vậy tại sao lại cần bác sĩ lôi Anjo ra? Dù sao cũng có sẵn tư tưởng không tin vào chứng cứ là lời nói của cậu ta mà... Davi thật là một người thú vị.

“Cậu ta có bệnh không có nghĩa là lời của cậu ta không thể tin. Hiện tại tình thần của cậu bé đang ổn định, đương nhiên, cũng là lý trí, cậu ta hiện tại hoàn toàn có năng lực khống chế bản thân — Đương nhiên, cậu ta không phải Anjo G. Levenda... Ít nhất... Không phải cậu ta trước đây...” Người nói là Windsor. Cũng tốt, tôi đỡ phiền phức phải đi giải thích cho người ta.

Nhưng... “Windsor, cậu ta vốn là một cơ thể hoàn chỉnh a?” Tôi hỏi.

“Có lẽ... Chẳng qua... Với tình hình này, tôi nghĩ ngay cả nhân cách chính cũng biết mình bị phân liệt nhân cách...”

“Không biết là từ lúc nào cậu ta phát hiện ra sao?”

“Cậu nhìn bộ dạng bó tay của tôi chẳng phải là biết sao?” Windsor cười khố với tôi. “Nói thật thì, hai hôm nay chúng tôi coi như có chút tiến triển — Vụ án đặc biệt này tôi thấy có thể cho vào giáo án được đấy.”

Sau đó, không ai nói gì nữa. Davi và Kiều dường như đang nghĩ điều gì đó,

mà Windsor thì lẳng lặng nghe bài hát đang được phát —

“Con un cavallo

Vanno avanti

In quest’oì grande

Oscuita

Ma ad un tratto

Il bimbo trema

Dalla paura

F Reddo si fa

Padre oh padre

Tu non hai...” [1]

... ..

Một lúc sau, Kiều nhìn giờ, chạy xe đến trước cửa một nhà hàng.

Dừng xe lại, sau khi bảo chúng tôi xuống xe, anh ta gọi tôi lại.

“Bác sĩ, anh có thể nói cho chúng tôi những chuyện anh biết?”

Tôi gật gật đầu. “Đi vào đã rồi nói sau đi.”

... ..

“Nói nơi đó là cô nhi viện, không bằng nói là một kỹ viện nhi đồng nhỉ?” Windsor vừa ăn món mà tôi vừa nhìn thấy liền liên tưởng đến đĩa Spaghetti khó ăn muốn chết hôm qua tôi gọi, vừa dùng âm lượng đủ để tất cả mọi người trong nhà hàng nghe thấy để phát biểu quan điểm cá nhân của anh ta đối với vấn đề tôi vừa nói — Tôi đột nhiên rất muốn cứ như vậy té xỉu đi

cho rồi.

Kiều cũng không khỏi xấu hổ ho khan hai tiếng, mà Davi thì đã sớm cúi thấp đầu như thể đang chăm chú ăn phần của mình.

“Windsor... Anh muốn tất cả mọi người đều nhìn chúng ta sao?...” Tôi đập anh ta một phát, “Nơi đó không trực tiếp cung cấp phục vụ, không thể gọi là kỹ viện, cùng lắm thì là nguồn cung cấp thôi.”

“Cảnh sát các cậu không tra ra được sao? Cứ mặc cho những kẻ đó xằng bậy như thế à.” Anh ta ngượng ngùng nhìn chung quanh một chút, cũng bắt chước chúng tôi cúi đầu xuống, nhỏ giọng hỏi tôi.

“Anh nhìn xem tôi là ai? Tôi không phải là cảnh sát.” Tôi liếc xéo anh ta. “Có lẽ là do không ai báo về chuyện này. Ai biết được. Hơn nữa, vẫn chưa nắm được tư liệu đầy đủ.” Tên ngu ngốc này, muốn giả bộ liên giả bộ nhanh như vậy... Anh ta nói như kiểu chúng tôi là mấy kẻ chả làm được tích sự gì vậy.

“Bác sĩ..” Davi có chút do dự lên tiếng.

“Anh có cho rằng... Hung thủ... là cùng một người hay không? Tôi là nói, liệu có khả năng Levenda gây ra một vụ không?”

“Tôi từng hoài nghi qua là anh ta...”

“Hung thủ của hai vụ án này rõ ràng là khác nhau.” Tôi còn chưa nói xong, anh ta liền cắt lời tôi.

“Nghe bác sĩ nói xong đã.” Kiều nhìn tôi.

“Tôi từng cho rằng bá tước Kenfen gây ra một vụ, nhưng hiện tại... cảm giác hung thủ chỉ có một... Ít nhất... thể xác gây án chỉ có một...”

“Pháp y chứng thật hung thủ của hai vụ án có thể không giống nhau.” Kiều ngắt lời. “Hơn nữa, chỉ số thông minh bọn họ cũng phải tương đối giống nhau...”

“Các cậu đã điều tra bạn bè của cậu thiếu gia kia chưa? Có người đáng nghi ngờ không?” Tôi hỏi.

Kiêu và Davi nhìn nhau, cuối cùng Kiêu khẽ thở dài. “Đã từng có, đó là một thương gia trà phía Đông, tên là Reese E. Holman. Nhưng anh ta hoàn toàn không có động cơ và... Anh ta chứng minh được sự vắng mặt của mình. Dù sao cũng không thể là hung thủ.”

“À...”

“Cùng một người có thể có hai thể năng khác nhau không? Cứ coi như không cùng trí năng đi... Nhưng hẳn là không thể nào đối với thể năng?” Kiêu hỏi — Âm thanh của anh ta thật cẩn thận, mang theo chút không dám tin cùng hoài nghi đối với ý nghĩ của mình.

“Đương nhiên là có thể.” Thần sấm oang oang vang lên — Lại là Windsor.

Cảm nhận được ánh mắt của mọi người xung quanh đều nhìn mình, Windsor ngượng ngùng cười cười, đè thấp âm thanh. “Nhân cách khác nhau, có thể không có cùng tố chất thể năng và thân thể. Lấy ví dụ người hai nhân cách a, nhân cách thứ nhất của người đó, hay có thể nói là nhân cách chủ có thể có bệnh tim và bệnh tiểu đường, nhưng nhân cách bên trong người đó có thể không có, điều này hoàn toàn có thể xảy ra — Tâm lý học chính là ngành rất thú vị.” Anh ta cười.

“Được, giờ không phải là lúc tuyên truyền chiêu sinh.” Tôi lờm anh ta một cái, bắt đầu phát hiện đồ ăn nơi này hương vị không tồi — Xem ra Kiêu là một người rất biết hưởng thụ, nơi này vừa nhìn là biết giá cả không rẻ chút nào.

“Anh ấy nói không sai, cho nên lời khai tự thú lúc đầu của cậu thiếu gia kia có độ chân thật.”

“Vậy... Hung thủ rốt cuộc là ai?”

Lúc này Kiêu và Davi đều nhìn tôi — Nhìn tôi làm gì hả? Tôi cũng đâu có biết... Nếu biết tôi còn mất thời gian ở đây làm gì nữa?

“Các cậu nên hỏi người vẫn đang nghiên cứu cậu ta chứ.” Tôi chỉ vào Windsor, cái kẻ đang chăm chú ăn làm như không có chuyện gì xảy ra.

Anh ta ngấn người một lúc, sau đó mới đem tầm mắt đặt lên người tôi. “Hance... Thành quả một tuần của tôi cộng lại không bằng của cậu riêng ngày hôm nay...” Lại thấy Kiều và Davi đồng thời gật đầu. Ba người cùng giương mắt nhìn tôi.

“Này, này, mấy người đừng có nhìn tôi chứ. Có nhìn tôi nữa, tôi cũng không cách nào cho mấy người câu trả lời ngay lập tức đâu?...” Ánh mắt ba người bọn họ khiến tôi không có cách nào tiếp tục ăn nữa.

“Vậy anh nói cho chúng tôi biết phương hướng đi... Để chúng tôi đi điều tra.”

“Đúng vậy đúng vậy, Hance, cậu cũng nói cho tôi biết phương hướng nghiên cứu để tôi tiếp tục cố gắng đi.”

Đây... Đây là là cách đối ngoại của người Anh các người sao?... Vision! Đều là do con heo kia hại!!!!

...

Tàn ảnh của mảnh vỡ, đang dẫn dắt chúng tôi cứu lấy tấm gương bị vỡ nát trên mặt đất... Cho dù, tàn ảnh kia mang theo sự thật tàn nhẫn...

9. Quyển 1 - Chương 9: Kí Ức Của Gương

Nắm lấy những vết nứt giao hòa với nhau,

Tìm kiếm ngọn nguồn đứt đoạn,

Tôi biết mình đã lâm vào mê cung sương mù dày đặc.

Trên tay cầm những sợi tơ có thể vạch trần toàn bộ,

Tôi bắt đầu do dự không biết có nên ra khỏi lớp sương mù này hay không.

Trọng sử,

Muốn đả thương đến linh hồn vô tội đáng thương kia...

... ..

Tôi không thích những thứ rườm rà, cho nên, tôi không thích hợp với công việc điều tra vụ án. Những tư liệu chồng chất này khác với những thứ tôi bình thường luôn tiếp xúc, khiến tôi chỉ muốn ngắt xù, và càng có xúc động muốn phát điên — Tôi tin nếu để con heo Vision kia nhìn bộ dạng này của tôi, cậu ta nhất định sẽ gào lên “Á á!! Tiểu Hàn nhà chúng ta bị chèn ép quá mức nên bị rối loạn lưỡng cực (1) rồi!!!!” Trước kia hồi đại học khi đi huấn luyện quân sự, tình huống như vậy đã từng phát sinh. Nhờ phúc của cậu ta, đến tận một năm sau đó, mọi người trong trường học vẫn cho rằng tôi và cậu ta đã vượt qua quan hệ tình bạn. Lại nói tiếp, cũng phải cảm tạ cậu ta thường xuyên đánh lấy tôi như keo — Không khác gì một con bạch tuộc. Tôi tin rằng nguyên nhân quen biết cái loại người như cậu ta từ nhỏ có lẽ là vì tổ tiên tôi đã gây ra tội ác tày trời chăng? Thí dụ như cưỡng bạo trẻ thành niên? Cướp bóc? Giết người?... Tôi từng nghĩ rằng bản thân trước kia có lẽ là một trong mười tội phạm nguy hiểm nhất trong lịch sử, cho nên hiện tại mới phải chịu tội nghiệt này...

Thuận tay bỏ qua phần ghi chép vô dụng, tôi nỗ lực chiến đấu với chồng hồ sơ lịch sử cuộc gọi không chút hữu dụng trước mắt — Có một nghi vấn. Tại sao tôi lại phải ngồi đây xem cái đồng lịch sử cuộc gọi không hề giúp ích mà lại nhằm chán muốn chết này chứ hả? Bởi vì tôi muốn tự mình xác nhận xem Kenfen G. Levenda có tội hay không... Ừm... Dùng từ không được đúng lắm, nên nói là có hiềm nghi hay không. Từng có một người đã dùng thủ đoạn khủng bố khiến tôi nhớ kỹ một câu — Trước khi tòa án phán định người nào đó có tội, người đó vẫn là trong sạch. Nhưng nếu phán sai? Nếu người nọ bởi vì nguyên nhân nào đó mà được cho là vô tội, vậy có thể chứng minh rằng người đó lúc trước thực sự không làm việc mà anh ta bị tố cáo hay không?... Tôi thích đi truy tìm chân tướng, nhưng cũng chán ghét biết được chân tướng, bởi vì “sự thật là tàn khốc”. Tôi là một người mâu thuẫn. Trong suy nghĩ của tôi, mọi sự vật đều có hai cách nhìn nhận. Cho nên, tôi luôn nhìn hai mặt của sự việc — Đó là phương thức suy nghĩ mưu sát tế bào não cực kì.

Luận văn thạc sĩ của tôi bị giáo sư gọi là — trong địa ngục hưởng thụ sung sướng của thiên đường, trong thiên đường thừa nhận thống khổ của địa ngục. Ông ấy nói văn chương của tôi khiến ông đầu choáng váng não căng ra, lại không thể phủ nhận đó là một bài luận văn học thuật vô cùng quý giá, nhưng sau khi xem xong thì có cảm giác rơi vào sương mù. Kỳ thật tôi cũng biết, bởi vì đa số thời gian tôi càng viết càng cảm nhận nỗi sợ hãi sâu sắc, bắt đầu từ sợ hãi cho đến khi cảm thấy ngột thở... Hai cảm giác đối lập nhau khiến tôi muốn chạy trốn — nhưng cuối cùng lại vì bản thân mà kiềm chế.

Nhưng hiện tại, tôi chỉ muốn trốn khỏi đồng tài liệu khiến mắt tôi nổ đom đóm trước mắt thôi a.

Ngoại trừ khả năng mua giết người — Cái đồng hồ sơ cuộc gọi nhàm chán của quý ngài Kenfen có thể giúp tôi biết được những số anh ta hay gọi hoặc nhận được. Nhưng ngay cả bản ghi chép bên công ty cũng không có điểm gì đáng ngờ. Thật sự là một người vô cùng đứng đắn — Anh ta còn thích hợp làm giáo sĩ hơn Phật Lahr đã chết.

“Điều tra lịch sử cuộc gọi và hồ sơ xuất nhập cảnh của Reese E. Holman, hai tháng trước hắt bay sang Mỹ giải quyết công việc, đến hôm qua mới về nước. Căn cứ vào thông tin bên Mỹ cung cấp, khả năng hắt liên quan đến vụ án là cực kì thấp.”

Âm thanh của Kiều mang theo chút bất đắc dĩ, anh ta dường như rất hi vọng anh bạn Holman kia có liên quan tới vụ án này.

“Kiều... À... Anh và Holman có mâu thuẫn gì sao? Anh dường như rất muốn anh ta là hung thủ...” Bỏ cái đồng giấy tờ vô dụng kia, tôi xoay người nói chuyện với Kiều.

“Tuy rằng mỗi lần đều để hắt chuồn mất, nhưng hắt ta quả thật là ông trùm của một tập đoàn phạm tội.”

Cho nên hi vọng anh ta là phạm nhân sao? — Cái ý nghĩ này và hi vọng tội phạm trên thế giới đều biến mất thật buồn cười. Đương nhiên, có thể lí giải đây là cách thỏa mãn tâm ý của con người, cũng có thể giải thích thành loại tiêu cực của bệnh tâm lý — Nếu là tôi, tôi tuyệt đối sẽ đề nghị đương sự đi nghỉ ngơi một chút để thả lỏng tinh thần. Áp lực và thái độ chủ quan quá mức

kiên định thông thường sẽ khiến người ta đưa ra những quyết định sai lầm.

“Không có bất kì người nào phải chịu trách nhiệm việc mình không làm, Kiều.” Tôi nhìn vào mắt anh ta, trong hai con ngươi đen láy mang theo cảm xúc tôi không thể lý giải, nhưng tôi cũng không có hứng thú tìm hiểu đời sống riêng tư của một người tôi vừa mới quen được một ngày. “Chúng ta có lẽ nên sắp xếp lại tình tiết vụ án.” Tôi định làm một số việc coi như giúp đỡ a.

“Lại nữa sao?! — ” Kiều khóc thét. “Chúng tôi làm rất, rất nhiều lần rồi đấy, bác sĩ.”

“Vậy thì nói về những tình tiết mới đi.”

Đảo cặp mắt trắng dã, Kiều mở đồng tư liệu được sắp xếp chỉnh chu đọc cho tôi nghe.

“Ngoại trừ khả năng có kẻ thuê hung thủ giết bốn người đầu tiên, 16 người chết còn lại được chứng minh là không khác gì với án giết người. Kenfen G. Levenda, Reese E. Holman được chứng minh vô can.” Hắn dừng lại một chút. “Tôi vẫn không thể tin rằng một thiếu niên mới 17 tuổi có thể gây ra vụ án như vậy..”

“Nhưng cậu có tìm được kẻ đáng ngờ nào khác không? Hơn nữa tất cả các chứng cứ đều chứng minh là cậu ta làm... Chỉ là chúng ta dường như đang phức tạp hóa vấn đề... Có thể nói là không muốn từ bỏ.” Tôi cười nói. “Người mắc bệnh đa nhân cách đều là kho báu kỳ tích.”

“Nếu như tội danh đã được xác định, cậu thiếu gia kia sẽ bị kết án sao?”

“Chuyện này cậu phải biết rõ hơn tôi chứ?” Tôi có chút buồn cười nhìn anh ta, nhưng nhìn ánh mắt nghiêm túc kia, tôi mới biết anh ta không nói đùa với tôi.

“Với tình huống hiện tại, luật sư của cậu ta có lẽ sẽ lấy bệnh tinh thần làm lí do cầu tình với toà án, sau đó cưỡng chế điều trị 30 ngày, tiếp đó dựa vào chuẩn đoán của bác sĩ xem nên đến đâu để an dưỡng...” Tôi không rõ chế độ pháp luật của Anh cho lắm, nhưng có lẽ là giống nhau.

Kiều nhú mảy, trong âm thanh mang theo chút không cam lòng. “Ý anh là chúng tôi bây giờ có làm như điên cũng không khác gì, cuối cùng cậu ta nhiều nhất là đi vào bệnh viện?”

“Cậu có thể nguyên rửa cậu nhóc đó ngộ độc thuốc.” Lần này tôi cười ra tiếng. Nhưng nhớ tới hoá chất dimethylamine (chủ yếu dùng với bệnh nhân huyết áp thấp trúng độc lưu huỳnh) — Đây cũng là một trong những nguyên nhân tôi không thích hợp để làm một bác sĩ tâm thần. Tôi học hoá không tốt, dược lý học (theo yêu cầu của y học và tâm lý học) cũng cực kì chán, thường xuyên nhớ nhầm thành phần thuốc. Hiện tại nhớ lại, thật đúng là ác mộng... Nhưng tôi cam đoan, tôi tuyệt sẽ không nhớ nhầm tác dụng của thuốc — Chỉ cần đừng để tôi phát hiện ra loại thuốc mới, tôi tuyệt đối vô hại.

“Đúng nha... Chỉ có thể như vậy thôi...” Kiêu vừa dứt lời, một giọng nói oang oang vang lên—

“Hance! Chúng tôi đã về rồi!” Đó là Windsor, khiến tôi không thể không liên tưởng tới con heo Vision kia... Thật khiến người ta lạnh cả sống lưng...

“Kiêu, lấy tờ giám định của pháp y và báo cáo bệnh án ra đi.” Davi đi phía sau Windsor xuất hiện trong phòng.

Lướt qua một lượt hai thuật ngữ chuyên nghiệp (khiến tôi nghĩ nửa ngày mới nhớ ra nó là cái gì) liên thông với nhau trong tờ báo cáo, tôi khẳng định một sự việc — “Xem ra quả thật là vị thiếu gia kia làm... Nhưng... Kẻ đã giết người tốt cuộc là ai...”

“Chúng tôi tạm thời biết được ba tên: Anjo, Beren, Crucifer, nhưng nhân cách chính Anjo không có năng lực giết người. Chúng tôi chưa gặp được Crucifer, không cách nào phán đoán được trạng thái tinh thần của cậu ta.” Windsor đặt mông ngồi bàn đang chất đầy tư liệu, một tay tháo lỏng nơ trên cổ.

“Vậy là Beren giết người sao?” Kiêu hỏi.

“Chưa có biện pháp xác định.” Windsor nhú mảy.

Tôi không nói gì, đợi xem bọn họ có cần giải thích cái gì không, kết quả lại

một hồi lặng yên.

“Nói như vậy, hiện tại chỉ còn cách chờ Vision đêm nay đưa tư liệu cho tôi rồi mới có thể tiếp tục...” Tôi đứng lên, vịn vẹo phần eo có chút cứng nhắc do ngồi lâu.

“Cũng chỉ còn cách như vậy. Chúng ta đi uống trà chiều đi?” Kiều cũng đứng lên.

Lại bị Davi gõ đầu.

“Cậu... Hiện tại đã là sáu giờ chiều tối rồi ạ! Còn trà chiều gì nữa!”

... ..

Tối, không có nghĩa là yên tĩnh. Trên phố khắp nơi đều là những người uống rượu giao du, nhưng trong khách sạn, quả thực vô cùng im lặng...

“Bảo cậu điều tra, cậu có tra ra được cái gì không.” Vừa uống cà phê, tôi vừa nói chuyện điện thoại với cái tên căn nguyên tai họa, đồng thời mở máy tính nhận tư liệu.

(Đã nhờ vả người ta giúp đỡ mà khẩu khí lại kém như vậy à... Một cậu còn có huyết thống Trung Quốc nữa chứ...)

“À há? Là ai cầu ai giúp đỡ hả? Cậu nói lại cho tôi xem, Vision...” Hừ! Hại tôi không được nghỉ ngơi mà phải chạy đến đây làm mấy chuyện mưu sát tế bào não, cứ nhiên còn dám oán hận sao?!

(Phải, phải, là tôi cầu cậu giúp đỡ được chưa?... Có cần phải nói với tôi như vậy không... Cậu bị mẩn kinh sớm à?)

“Được rồi! Đừng nói mấy lời nhảm nhí với tôi nữa.” Sao lại lăm bư kiện như vậy... Lại còn có hòm thư thương vụ đến nữa chứ... “Nghiêm chỉnh mà nói, điều tra được đến đâu rồi?”

(Bạn của cậu ta lúc trước nói cậu ta có nhiều nhân cách.)

“Nói thừa!”

(Đứa nhóc nói không được rõ ràng giống như đứa trẻ ba tuổi kia a, bọn họ gọi cậu ta là Anjo. Đứa nhóc rất dịu dàng, khi cười lộ lên rất ngọt ngào thì họ gọi là Beren. Bình thường thời gian Beren xuất hiện tương đối nhiều.)

“Vậy còn Crucifer?” Ngọt ngào?... Tôi nhìn ra sao cũng thấy thằng nhóc Beren kia chẳng giống miêu tả chút nào... Tên nhóc Beren rõ ràng là một đứa trẻ rất tà mị, trong ánh mắt bao hàm vẻ tà tử không hợp với tuổi...

(Hả? Cậu cũng biết à?)

“Cậu nói mau đi! Đừng nơi kéo dài thời gian nữa.” Con heo này đúng là vô sỉ.

(Được rồi được rồi... Làm gì mà ghê gớm thế...)

“Hử?”

(Nhân cách gọi là Crucifer đại khái là khuynh hướng có bạo lực. Tôi nghĩ đó là chứng rối loạn lưỡng cực. Cậu ta rất thích đánh nhau, có lần còn đánh một người đến gần chết.)

Như vậy... Crucifer có lẽ là thủ phạm của vụ án giết người này... Nhưng cậu ta tại sao lại làm như thế?...

“Cậu tiếp tục miêu tả một chút hình tượng của Beren cho tôi đi.”

(Là một người rất điềm đạm nho nhã, dịu dàng đáng yêu.)

“Cậu xác xác định bọn họ không nói là tà mị? Có khí thế bức người?” Vậy... Người sáng nay tôi nói chuyện là ai?...

(Họ nói Beren là một người rất ôn hòa, những từ này tôi không hề sửa một tí nào đâu...)

Như vậy... Như vậy còn có một người nữa tồn tại mà chúng tôi không biết sao?... Vậy... Rốt cuộc hung thủ vụ án thứ nhất là?... Crucifer... Làm thế nào để cậu ta xuất hiện?...

(Này, nói cho cậu biết điều này. Nhân cách Beren và Crucifer hình như bắt

đầu xuất hiện sau khi Anjo bốn tuổi bị gã linh mục cường bạo. Tính ra thì, bọn họ đã cùng nhau tồn tại được hơn mười ba năm rồi... Theo lời của những đứa trẻ kia, Anjo biết sự tồn tại của những người kia, hơn nữa, nhân cách bọn họ hoán đổi cho nhau rất dễ dàng.)

“Cậu muốn nói điều gì?”

(Tôi đang nghĩ... Chúng ta có thể là đã bị lừa hay không? Có lẽ, căn bản là không hề có Beren, cũng không hề có Crucifer, và cũng không có Anjo... Bọn họ liệu có thể chỉ do một người giả dạng không? Giả thiết này không phải là không thể.)

“Cũng có thể... Nhưng chúng ta không thể xác định, đúng không? Chỉ có thể đối phó với cậu ta. Hơn nữa, cho dù cậu ta thật sự giả vờ, thì cậu ta vẫn thực sự bị bệnh về tinh thần, hơn nữa... còn có khuynh hướng bạo lực...” Có lẽ, đối với Anjo mà nói... Beren giống như từ mẫu giúp cậu ta yên lòng, mà Crucifer chính là nghiêm phụ giúp cậu ta không bị tổn thương... Nhưng nếu còn tồn tại một người nữa... Vậy... Người kia rốt cuộc là ai?... Người hôm nay liệu có phải là Crucifer không?

(Hàn, tôi đang tìm động cơ gây án của cậu ta, còn hung thủ... Cậu nỗ lực hơn nữa đi nhé.)

Âm thanh của Vision mang theo hài hước — Mẹ nó! Ném cho tôi cái việc tổn hại não như vậy sao. Con heo này!

“Vision... Ha ha... Cậu bây giờ đang giở trò vô sỉ sao?...” Nếu không phải vụ này có tính khiêu chiến khiến tôi cảm thấy hứng thú, tôi sớm đã bay về Paris xử lí thằng nhóc ngu ngốc kia rồi.

(Ai nha nha, tôi đang nói sự thật a... Hàn, đêm mai tôi sắp xếp tư liệu rồi gửi cho cậu.. Chúc cậu may mắn.)

“Ừm...”

Cúp điện thoại, tôi đi đến trước cửa sổ thủy tinh, nhìn bóng của mình.

Rốt cuộc phải làm thế nào mới khiến Crucifer xuất hiện?... Mà người kia...

Liệu có phải là Crucifer hay không...

Nghi vấn khiến người ta đau đầu, mà nghi vấn không tìm ra đáp án càng khiến người ta hao tổn tinh thần... Nếu hiện tại có một tấm gương, có lẽ sẽ phát hiện ra sắc mặt tôi bây giờ không khác với quỷ là bao...

Từ từ... Đúng rồi... Tấm gương...

Kí ức của tấm gương đã bị đào ra, tấm gương ẩn tàng ấy... Đã nổi lên trên mặt nước... Chân tướng đã có thể chạm tới rồi...

(1) Rối loạn lưỡng cực: là một bệnh lý cảm xúc thường gặp trong thực hành lâm sàng. Đặc điểm của bệnh là sự tái diễn hoặc luân phiên của các giai đoạn hưng cảm hoặc trầm cảm (hai hội chứng hoàn toàn trái ngược nhau), xen kẽ là những giai đoạn thuyên giảm hoàn toàn.

10. Quyển 1 - Chương 10-1: Tấm Gương Ẩn Tàng

Sự thật hiện ra khi các mảnh vỡ được ghép lại với nhau,

Tấm gương bị ẩn tàng cuối cùng cũng nổi lên mặt nước.

Chiếm được cái gì?

Và mất đi cái gì?

Đã không phân biệt được đâu là sự thật nữa rồi,

Bị phân tách tàn phá khiến con người mệt mỏi.

Cuối cùng,

Thế nhân cũng biết và nhìn thấy điều gì...

... ..

Lại một buổi sáng sớm. Nhưng khác với hôm qua, hôm nay, tôi bị tiếng mưa rơi ồn ào đánh thức, thần trí không cách nào lập tức thanh tỉnh, bất giác nhớ về ngày đó năm năm về trước. Cũng mưa như vậy, cũng trong thành phố ấy, nhưng người luôn mỉm cười bưng cốc cà phê thơm nồng đánh thức tôi, đã không còn nữa rồi...

Cho nên mới nói, tôi ghét phải giúp Vision – Con heo chết tiệt kia lại khiến tôi nhớ về người tôi sớm đã quên.

Chống lại cơn huyết áp thấp, mạnh mẽ ngồi dậy, không quá bất ngờ khi cảm thấy một trận quay cuồng mãnh liệt, toàn bộ suy nghĩ rơi vào trạng thái trống rỗng, tai ù ù không dứt. Hình ảnh ngày đó bắt đầu quay trở lại, những mảnh thời gian vỡ vụn hiện ra trong đầu. Đồ tang màu đen, cổ quan tài được đặt những bông hoa trắng như tuyết. Mà ngủ trong đó, con người ấy tái nhợt không sức sống. Trước mắt một màu đỏ tươi, các bác sĩ kêu gào —

— “Lowes!” Bất giác kêu lên cái tên đã chôn sâu dưới đáy lòng, lúc này mới phát hiện, cả người đã ướt đầm mồ hôi lạnh.

Xem ra, tôi vẫn chưa quên được em... Lowes Kelter Dumons... Năm năm, xem ra vẫn chưa đủ dài... Không đủ dài để tôi quên em hoàn toàn... Em còn hận tôi không? Em đã tha thứ cho tôi chưa? ... Đây có lẽ là sự trừng phạt của ông trời đối với tôi... Vì sao ngay cả một cơ hội giải thích em cũng không cho tôi? ... Vì sao chứ... ..

... ..

“Windsor, trong phòng cậu thiếu gia có gương không?” Buổi sáng nhớ lại đoạn kí ức không vui khiến cảm giác thèm ăn của tôi đều biến mất, nhưng nếu tôi không ăn điểm tâm, bệnh đau dạ dày chết tiệt kia sẽ tái phát khiến tôi không còn lựa chọn nào khác, phải mò đi tìm quý ngài bác sĩ đầu óc có chút chập mạch (tuy rằng theo tôi thì đầu anh ta chập toàn bộ rồi), rồi lại không còn cách nào khác đành nói cho anh ta biết nguyên nhân tôi tái phát — A a... Như vậy thực sự sẽ chết rất nhanh...

“Không có, bởi vì cậu ta mỗi khi phát cuồng đều đập vỡ gương, cũng vì vậy mà — chúng tôi cũng chẳng muốn mỗi ngày phải đi xử lý thẳng nhóc có khuynh hướng bạo lực kia đâu. Cho nên, chúng tôi đã niêm phong lại toàn bộ

gương có trong phòng cậu ta rồi.”

Nói như vậy... Suy nghĩ của tôi liền...

“Anh có cho rằng cậu ta vì muốn che dấu điều gì đó nên mới làm vậy không?” Giờ phút này, tôi thật sự vô cùng muốn biết dạ dày của Windsor làm bằng cái gì mà có thể ăn tảng thịt bò vào bữa sáng?! Lại còn hai phần nữa chứ?! ... Khó trách anh ta béo phì như vậy...

“Cái gì?!” Windsor rốt cục cũng ngẩng đầu lên từ mâm thức ăn sáng của anh ta (tuy rằng tôi tuyệt đối không cảm thấy đồng đó có thể gọi là bữa sáng) nhìn tôi, bộ dạng ngu ngơ miệng ngậm đầy thức ăn thật buồn cười. “Cậu nói thẳng nhóc đó... Vậy thằng nhóc đó rốt cuộc không muốn chúng ta biết điều gì? ...”

“Ha ha... Anh thử nói đi? ... Cậu ta không muốn chúng ta nhìn thấy, biết rõ... Là cái gì nào?...” Cầm lấy cốc uống một ngụm cà phê thơm nồng, tôi mỉm cười nhìn Windsor.

“A! — Đúng — “ Hẳn dường như đã nghĩ thông suốt, hai mắt trừng lớn lẳng lẳng nhìn tôi gật gật đầu.

“Đúng vậy... Chính là ‘cái kia’...”

... ..

“Này, Hance. Nếu bọn họ không tìm thấy cái gì cả, chúng ta liệu có bị tố cáo là lãng phí cảnh lực hay không?”

Nhìn đoàn cảnh sát chạy tới chạy lui trong tòa biệt thự của hầu tước, Windsor có hơi sững sờ hỏi tôi.

Nói lại cũng đúng, chỉ với một phỏng đoán mà đã bắt cả đồng người đi tìm như vậy, nếu tìm không ra thì thật... Chẳng qua, đó cũng không phải lỗi tại chúng tôi. Vốn lúc đầu chúng tôi chỉ tìm Kiều và Davi, ai biết bọn họ lại kéo theo một đại đội đến hỗ trợ...

Windsor mắt trắng dã nhìn tôi, tôi đi đến đại sảnh ngồi xuống chiếc ghế salon mới nhìn qua cũng biết là vật vô cùng quý giá, ánh mắt thản nhiên đặt lên

chiếc đèn bằng thạch anh treo trên trần nhà. Màu vàng chanh giao thoa dịu dàng phát ra từ ngọn đèn khiến tôi cảm thấy hoa mắt, bất giác trở nên thất thần, đến khi tỉnh ngộ thì mới phát hiện mình mất năng lực thị giác tạm thời, trước mắt một mảnh trắng như tuyết... Thứ nhìn qua tưởng chừng không có lực sát thương nhất thì lại là vật nguy hiểm nhất...

“Bác sĩ, đúng như các vị đã nói, chúng tôi tìm thấy một chiếc hộp đã được khóa lại trong thư phòng, sau khi mở ra thì thấy hai vật này bên trong.”

Davi đột nhiên xuất hiện chặn ánh sáng, nhất thời khiến tôi cảm thấy hơi chói mắt.

Cùng Windsor mỗi người tiếp nhận một lọ, chúng tôi cùng lúc kinh kêu ra tiếng.

“Lora?!”

“Deca?!”

“Cậu ta tại sao lại có thứ này?” Windsor nhìn tôi.

Tôi chỉ lắc đầu, tôi cũng nghĩ không ra cậu ta tại sao lại có được thứ thuốc tinh thần thuộc loại bị kiểm soát này.

“Những thứ này là cái gì?” Kiều cũng đi tới.

“Chúng tôi có thể lý giải nguyên nhân cậu ta dùng Lora, nhưng Deca là thuốc có tác dụng phụ rất nghiêm trọng, cậu ta...”

“Anh nói đây là cái gì?” Kiều hỏi lại tôi một lần nữa.

Cùng Windsor nhìn nhau một cái, khẽ thở dài, tôi nhìn vào mắt Kiều.

“Lora là thuốc chỉ dùng cho triệu chứng tinh thần do cảm xúc dẫn tới việc tự ràng buộc bản thân, như đau đầu, tim khó chịu, vị tràng khó chịu, mất ngủ. Bệnh do thần kinh tạo thành bao gồm lo âu, uất ức, ép buộc suy nghĩ và hành vi, sợ hãi. Là vật phụ trợ trị liệu cho bệnh tâm thần hoặc chứng uất ức nghiêm trọng.”

“Nhưng tôi thật sự không biết cậu ta vì sao phải uống thứ này, chúng tôi đến giờ vẫn chưa hề cho cậu ta bất cứ thuốc gì.” Windsor tiếp lời.

Tôi cùng anh ta chỉ có thể ngẩn ngơ nhìn lọ thuốc trên tay mỗi người.

“Còn nửa lọ chất lỏng kia là gì?” Davi nhìn chăm chăm lọ thuốc trong tay Windsor, hỏi.

“Đây là thứ có tác dụng phụ rất nghiêm trọng, người bình thường ngay cả sờ cũng không có cách nào, nói chi đến việc mang về nhà tự mình tiêm.” Windsor nói thế mới khiến tôi nhớ đến một thứ —

“Các anh có tìm thấy kim tiêm không?” Tôi hỏi.

“Không có.” Kiều vội lắc đầu.

“Các anh có tìm thấy trong cơ thể những người đã chết thành phần thuốc không?” Nếu đưa thứ này vào cơ thể người bình thường... Nó có thể khiến não phù lên... “Và có phát hiện trên người ai có fluphenazin decanoate không?”

“Không.” Vẫn lắc đầu.

“Xem ra chúng ta nên đọc lại thông tin người bị hại một lần nữa...” Tôi thở dài. “Phải xem kỹ xem có ai là bác sĩ hay là người trong phòng thuốc bệnh viện không, hoặc là, dò tìm vị bác sĩ đã đưa hai thứ này cho cậu thiếu gia.”

“Xem ra chúng ta tạm thời không thể dùng gương để đối phó với cậu thiếu gia kia rồi. Windsor.” Tôi cười khổ nhìn Windsor, anh ta cũng cau mày lắc đầu, lắc lắc lọ thuốc trong suốt.

“Xem ra có những thứ mà chúng ta vẫn chưa nghĩ đến...”

... ..

“Còn điều gì bị chúng ta bỏ qua nữa không?”

Vấn đề này tôi không ngừng tự hỏi trên đường quay về cục cảnh sát, suy nghĩ một hồi lâu trong đầu vẫn là một đống hỗn loạn. Đây đúng là một vụ án phiền

phức, hiện tại giống như một người không nhìn thấy bất đắc dĩ phải đi đánh nhau với kẻ khác —

— Cơn đau đầu lại phát tác.

“Hance, cậu cho rằng những nạn nhân sau không phải do người khác giết sao?” Ngồi ở một bên hồ trợ kiểm tra lại tư liệu người bị hại, Windsor dùng âm thanh hơi mệt mỏi hỏi tôi.

Tôi vừa lật một tờ hồ sơ, vừa trả lời anh ta.

“Đó chẳng qua là trực giác mà thôi, tôi cũng không xác định nữa.” Davi và Kiêu đã đi thăm dò vài bệnh viện, cả gian phòng này chỉ còn lại tôi và Windsor, đột nhiên khiến tôi nhớ về những trò chơi khi còn trong trường học nhiều năm trước đó...

“Anh còn nhớ chúng ta hồi trước thường chơi trò gì không? Windsor.” Tôi ném thứ trên tay, quay đầu kéo hắt.

“Cái trò bị khảo phải không? Tôi còn nhớ rõ cậu là đứa khó chơi nhất... Ừm, Vision cũng rất khó đối phó.” Anh ta dường như nhớ lại khoảng thời gian còn trẻ khiến vẻ mặt trở nên vui sướng.

“Cái gì? Tôi mà khó chơi như thế sao? Anh cũng đâu có kém gì? Luôn khiến chúng tôi những kẻ đi hỏi cười gần chết rồi mà vẫn không hỏi ra.” Lúc ấy còn có Marida, Novan, Svenson, Dịch Lợi... Đã lâu không gặp họ rồi...

“Sao có thể lợi hại bằng cậu, cậu có trí tuệ siêu phàm, lấy mấy án lệ từ trong đồng sách kia để cậu trả lời thì cái gì cũng không hỏi nổi, hoàn toàn không có sơ hở nào nha.”

“VẬY... Bây giờ có muốn chơi lại lần nữa không?”

Có người bảo rằng có thể sử dụng biện pháp chiêu hồn để biết được sát nhân là ai, nhưng khoa học lại không tin điều đó, thay vào đó tìm cách xâm nhập vào suy nghĩ con người để tìm ra manh mối. Phương pháp đó không chỉ phù hợp với khoa học, lại có thể đưa ra kết quả giống với kết quả của cách chiêu hồn đến kì diệu. Mặc dù dường như hơi ngu ngốc, nhưng phương pháp này,

hắn là sẽ tác dụng đi...

“VẬY... Chúng ta ai tới trước?” Windsor dùng ánh mắt nỗ lực ám chỉ bảo tôi tới trước, nhưng mấy chuyện tổn hại đầu óc như vậy tôi không thêm làm.

“Anh đi, anh cần phải đối xử tử tế với khách kiêm đàn em của anh đấy...” Tôi hiện tại đang phát huy huyết thống khiêm tốn vĩ đại của người Trung Quốc trong cơ thể tôi. “Hơn nữa anh là đàn anh có quyền uy nhân sĩ như vậy, làm cái gì cũng đều có độ tin cậy khá cao mà?”

“Tôi... Tôi thấy, sao chúng ta không đợi đến khi tra ra được ngọn nguồn của mấy loại thuốc kia rồi hẵng tiếp tục, như vậy không phải sẽ tốt hơn sao?” Lão hồ ly... Nhưng đợi đến lúc có được thêm một tư liệu phụ trợ rồi mới làm thì quả thực độ chính xác sẽ cao hơn...

“VẬY thì chờ đến khi Kiều và Davi trở về rồi nói tiếp. Đúng rồi, anh ở đằng kia có phát hiện ra thứ gì không.” Tôi vọt đến trước mặt Windsor một chồng văn kiện, nhìn nhìn. Kevin Law Lisbe, giáo viên trung học. Nhảm chán...

Ai... Thật sự là đau đầu muốn chết mà... Tôi rõ ràng nhớ lần trước xem thì có thấy bác sĩ gì đó mà... Tại sao bây giờ không tìm thấy nhỉ...

“Này, cậu nhìn xem? Thám tử tư nha.” Ngay khi tôi vì đau đầu quá mà định mặc kệ mọi thứ, Windsor đưa một chồng giấy khá dày đến trước mặt tôi.

“Oscar Tre Raleigh.” Anh ta dường như có vẻ cao hứng, nhưng tôi thật sự không nghĩ ra thám tử tư thì có gì đáng nhắc tới.

Windsor chỉ vào một dòng trong tờ giấy, thì thầm. “Nhận uỷ thác điều tra của ngài Crucifer, ngài Crucifer nha...”

“Gì?” Tôi vội đoạt lấy thứ kia, chăm chăm nhìn.

...

Ngài Crucifer, uỷ thác điều tra chỗ ở và lộ trình của ngài Frendas đến từ Paris...?

...

“Windsor ... Cái này...” Tôi ngẩng đầu sững sờ nhìn anh ta, Windsor thì giống như đứa trẻ tìm được món đồ chơi mới, trong mắt lóe lên sự hưng phấn.

“Xem ra mọi chuyện phía sau những vụ án này không phải ngẫu nhiên nha... Hance, chúng ta phải nhanh chóng điều tra, xem có bác sĩ hay không chẳng hạn, như vậy chúng ta mới có thể nắm được sơ hình đại khái.”

Tôi nhìn anh ta cực kỳ hứng thú lật tung đồng hồ sơ còn lại, có chút bất đắc dĩ lắc đầu, bắt đầu suy nghĩ lại toàn bộ sự việc.

Những nạn nhân đầu tiên là kẻ thù trước kia, những nạn nhân sau có lẽ là những người có thể làm chứng. Nếu việc nhân cách của cậu ta bị phân liệt chỉ dùng để lừa gạt chúng tôi, vậy cậu ta vì sao phải uống những thuốc kia ... Những thuốc kia, cậu ta thật sự uống chúng sao... Và... Kẻ kia rốt cục là ai? ... Thật sự là đau đầu muốn chết... Còn chưa nghĩ ra vì sao lại xuất hiện thêm một nhân cách, hiện tại lại còn nảy sinh ra một đồng vấn đề nữa... Tôi ghét nhất là mấy chuyện cứ lôi thôi lề mề như vậy...

Như vậy nếu như... Nhân cách kia, cả ba người cậu ta đều không biết đến sự tồn tại của y thì sao?... Vậy... Đối mặt với tình huống ấy, đương sự liệu có thể bởi vậy mà cho rằng mình bị tâm thần phân liệt không... Sau đó... Cũng không đúng, loại thuốc kia thực sự là để Anjo dùng... Trời ạ! Nếu cứ tiếp tục như vậy đầu của tôi sẽ thật sự hỏng mất...

Vẽ ra liệu có giúp cho việc suy nghĩ của tôi không nhỉ?

— Điều này có thể giúp tôi biết rằng cuộc đời tôi không muốn gặp nhất là đoán xem nữ yêu toán học có đang nói dối tôi hay không...

“Này này! Hance! Mau đến xem mau đến xem!” Tôi còn đang viết một đồng tên người trên tờ giấy trắng, Windsor ở đằng kia gọi to – không khác gì giữa trời đột nhiên nổ vài tiếng sấm.

“Có việc gì?...” Tuy rằng bất mãn với cái giọng oang oang kia, tôi vẫn đến cạnh anh ta.

“Cái này, cái này này!” Anh ta liếc mòng chỉ một tờ giấy.

Horad C Corton?...

“Cậu ta là học sinh của khoa tâm lí, hai tháng trước vừa trở về sau đợt thực tập ở một bệnh viện tâm thần.”

“VẬY...”

VẬY nếu cậu ta muốn tìm hàng cấm thì không phải là không thể.

“Cậu ta thực tập ở bệnh viện tâm thần nào?”

“Viện trị liệu tâm thần Victoria.”

... ..

Hai giờ sau, tôi và Windsor ngồi trong một quán ăn nhỏ đối diện tháp đồng hồ chờ Kiều và Davi. Theo những gì họ nói trong điện thoại, cơ bản là có thể khẳng định bình Deca đích thật là do cậu học sinh tên Rad kia trộm mất, mà sau khi cậu ta trộm nó thì mang đi đấu giá trên mạng, người thắng cuộc có được nó là Crucifer...

Mặc dù có thể chứng minh trong hai người chết có liên quan đến nghi phạm số 1, nhưng cậu ta... Hoặc có thể nói là bọn họ, vì sao lại cần loại thuốc này?...

“Windsor, anh nghĩ thế nào? Đối với chuyện này ấY?” Thoải mái tựa ra đằng sau ghế sa lon, hơi thư giãn tinh thần đã căng thẳng quá mức của mình.

“Thật sự là một chuyện phiền toái muốn chết... Nếu có thể quên hẳn nó đi thì tốt quá...” Anh ta dường như bắt đầu làm chuyện giống tôi, trong giọng nói chứa đầy sự mệt mỏi không nói nên lời.

Tôi tại sao không muốn quên đi chứ? Dù sao việc này cũng không liên quan gì đến tôi. Nhưng nếu không làm, cảm giác rất kì lạ — giống như lời của một người đã từng nói với tôi, đây là do chòm sao Xử Nữ hoàn mỹ sai khiến. Hình như có hơi đúng.

“Này, Hance, ở bên kia có người phát xuân với ngoại hình của mình kìa.” Có lẽ bởi vì quá nhàm chán, lại không muốn nhắc đến nguyên nhân của vụ án,

Windsor bắt đầu đem sự chú ý của mình và của tôi về phía những người đang đi lại ngoài cửa sổ.

Từ nơi này có thể quan sát rõ, ở bên phố đối diện có một chàng trai đang hôn bóng hình phản chiếu của mình trên tấm gương.

Thì ra là tự kỷ à... Thật nhàm chán...

Nếu những cậu nhóc kia yêu nhau thì có thể giải quyết hoàn hảo vấn đề ai là kẻ giết người trong số bọn họ... Beren yêu Anjo, mà Crucifer lại yêu Beren. Beren vì Anjo mà giết những kẻ trước kia từng ức hiếp người của mình, Crucifer vì muốn gánh tội thay cho Beren nên giết chết mười mấy người xui xẻo kia. Tóm lại chỉ có hai người gây án... Ừm... Nghe có vẻ cũng hợp lí... Dựa vào những gì đám trẻ kia miêu tả Crucifer, cậu ta thật sự có thể là hung thủ giết mấy nạn nhân với thủ pháp vô cùng tàn nhẫn trong vụ án thứ hai...

Mà vụ án trước... Thủ pháp yếu ớt không tàn bạo... Rất phù hợp với điều kiện của Beren...

Nếu vậy...

Hiện tại còn lại hai vấn đề chưa có lời giải đáp. Mấy cậu nhóc đó vì sao lại cần thứ thuốc kia... và nhân cách tôi đang nghĩ tới là ai...

Đương nhiên, đây chẳng qua là tưởng tượng của tôi thôi... Sự thật... Có thể là như vậy không? Không thể nào?... Chẳng lẽ là thật sao?...

Trong khi tôi đang nhàm chán suy nghĩ lung tung và tự hỏi sự thật là gì, Davi và Kiều không biết từ lúc nào đã ngồi bên cạnh tôi và Windsor.

“Thế nào? Tra ra cái gì không?” Chờ họ gọi vài món ăn ngon, tôi mới hỏi Kiều đang ngồi bên cạnh. Đáng chết, ý nghĩ cổ quái vừa rồi dường như khiến tôi không kiềm chế được mà càng lúc càng tin tưởng nó...

“Cũng không có gì, nhưng nội bộ trại an dưỡng xem ra cần chấn chỉnh lại. Bọn họ dù sao cũng không thể tổ cáo một người đã chết chứ?” Anh ta dùng ngữ khí đùa giỡn trả lời tôi, nhưng tôi biết anh ta đã rất bất đắc dĩ và mệt mỏi.

Quả nhiên – Công việc của cảnh sát rất dễ đi vào ngõ cụt. Loại người tôn thờ

chủ nghĩa hưởng lạc như tôi tuyệt đối không thích hợp với những nghề như vậy. (Nhưng hiện tại tôi hình như không còn cách xa lắm với công việc phiến toái muốn chết này thì phải? Tôi liệu có khả năng trở thành tác gia số một không phải vì sự nghiệp sáng tác của mình mà vì làm việc lao lực quá mức mà chết không? — Tôi thề! Lần này tôi nhất định đòi Vision trả tiền thù lao cho mình!)

“A — Tôi thật sự rất muốn chết!...” Kiều đột nhiên vật ngã ra sau ghế, phát ra một tiếng bất bình. “Vụ án chỉ cần kéo được bệnh tâm thần ra là xong, chẳng có việc gì phát sinh nữa!” Âm thanh của anh ta vô cùng ai oán – Tôi có thể khẳng định được điều ấy.

Đúng lúc này, bồi bàn đưa cà phê đến, khiến chúng tôi nhất thời đều yên lặng.

“Hance, chúng ta có nên thảo luận một chút về nhân cách chưa biết tên và đề nghị lúc chiều hay không?” Chờ khi bồi bàn rời đi, Windsor nháy mắt với tôi. Tôi không phải là không hiểu được ý của anh ta, nhưng tôi hiện tại chỉ muốn não của mình được nghỉ ngơi một chút để giúp cho việc suy nghĩ lúc sau. Kỳ thật nguyên nhân chính là – bụng đói muốn chết muốn nhét thứ gì đó vào.

“Chờ ăn xong rồi hãy tiếp tục được không?” Tôi dùng ánh mắt gần như là cầu xin nhìn anh ta, nhưng con heo Anh quốc chết tiệt này tựa hồ không hiểu ý tôi.

“Hay là dùng phương pháp kia đi, Hance. Mặc dù hơi kỳ quái, nhưng biết đâu lại hiệu quả!”

Trời ạ! Hiện tại cả hai vị cảnh sát vốn chẳng hiểu gì cả cũng bắt đầu hiểu kì nhìn tôi!

“Windsor, anh không nói lời nào thì cũng không ai bảo anh câm...” Đúng là khóc không ra nước mắt, giao hữu năm xưa hai lần lại gây bất lợi cho mình — Bằng không tôi tại sao còn ở đây xử lý cái chuyện sát thương tế bào não của mình làm gì?

“Phương pháp gì vậy?” Kiều hỏi tôi.

Mặc dù biết mình trốn không thoát, nhưng khi anh ta hỏi tôi lại cảm thấy hơi thất vọng.

“Chính là tự mình thôi miên, biến bản thân trở thành phạm nhân để suy đoán quá trình gây án, nhưng việc này cần đầy đủ tư liệu cần thiết...”

“Hiện tại đủ rồi mà!” Cái miệng oang oang của Windsor tựa như đập tôi mấy phát, nhưng bị tôi trừng lại thì ngoan ngoãn câm miệng.

“Hơn nữa, không thể là chứng cứ khách quan, bởi vì không thể trình lên tòa án được. Cứ coi như là có thể đi thì cũng rất dễ bị luật sư của đối phương phản biện, nhiều lắm thì chỉ có thể coi là thứ tham khảo mà thôi.”

“Dù sao hiện tại cũng bị vây trong trạng thái giằng co, cứ thử xem sao?” Đôi mắt Kiều mang theo hi vọng nhìn tôi, rõ ràng là muốn khẳng định ý tưởng của Windsor mà mặc kệ dạ dày và sức khỏe của tôi.

“Kiều, không thể thực hiện ở đây đâu? Chờ ăn xong trở về cục rồi nói tiếp, được không?” Người nói chính là Davi. Giờ phút này tôi thật sự coi anh ta trở thành thiên sứ!

Kiều nhìn Davi, trong lòng dường như đấu tranh một hồi rồi mới dùng ngữ khí bất đắc dĩ cùng không cam lòng nói: “Được rồi, trước tiên ăn xong bữa tối rồi nói sau.”

11. Quyển 1 - Chương 10-2: Tấm Gương Ẩn Tàng (2)

Trên thực tế nói so với làm dễ dàng hơn nhiều. Tôi và Anjo chung quy không phải là một người. Tư tưởng của con người rất phức tạp, muốn hiểu được bản thân đã là một chuyện không phải đơn giản, huống chi là đi hiểu tư tưởng của một người không phải là mình? Tuy những điều tôi học quả thực giúp tôi làm những chuyện như vậy, nhưng đến bây giờ, tôi chưa bao giờ nắm giữ hoàn toàn tư tưởng của ai — Có thể nhìn được đại bộ phận đã là tốt lắm rồi.

Không ngừng âm thầm suy nghĩ, đưa tư tưởng của mình trở về hư không thuở ban đầu, tôi bắt đầu lặp lại cuộc đời của Anjo G. Levenda. Tưởng tượng về tuổi thơ ấu sống trong hạnh phúc, rồi chuyện không may xảy ra khiến cuộc đời đột ngột thay đổi, vô luận là tinh thần hay cơ thể đều chịu tra tấn, trong tình cảnh ấy, hai nhân cách bị phân liệt đã bảo hộ và giúp mình yên lòng... Điều đó giúp nhân cách gốc giữ được sự bình tĩnh — nhưng vì sao Anjo lại mắc chứng tự bế?... Không... Vì phân liệt quá mức, cậu ta lại quá nhỏ, nhân cách phân liệt không chỉ không tự chủ mà bảo hộ cậu, ngược lại từ từ hình thành bản thân, cùng nhau tồn tại... Cậu đem oán hận sợ hãi cùng bi thương tan vào trong Crucifer, đem sự thuần khiết thiện lương và bình tĩnh hóa thành Beren — Anjo tự nhốt mình vào quãng thời gian thơ ấu – và còn một người thay cậu dần lớn lên...

Một người thích hợp với tính cách trí tuệ và năng lực của gia tộc cậu — một hầu tước công tử quý tộc. Người kia, mới chân chính là anh em sinh đôi của cậu, người bảo vệ cậu, bóng dáng của cậu...

Trời ạ... Nếu thật sự như vậy...

Tôi đã biết nguyên nhân vì sao hung thủ hai vụ án không giống nhau... Nhưng vẫn còn một điều tôi muốn xác định, tuy rằng hơi vớ vẩn, ngay cả bản thân cũng không tin cho lắm, nhưng sự việc chỉ sợ giống như tôi nghĩ...

Mở mắt, tôi đem toàn bộ phỏng đoán của mình vừa rồi nói cho ba người kia, trong đầu có chút trống rỗng. Nỗi sợ hãi trong lòng Anjo vừa rồi vẫn còn đọng lại trong ý thức, khiến tôi không tự chủ muốn trốn tránh thứ gì đó.

“Như vậy... Quả thật là có thể thông suốt mọi chuyện, nhưng điều này là sự thật sao?... À... Ý tôi là, chuyện như vậy thật sự có khả năng phát sinh sao?”
Kiều dường như có chút sững sờ. Phản ứng này cũng không kỳ quái, ngược lại còn tốt hơn so với những gì tôi đoán.

“Không có gì là không thể phát sinh, đây là câu đầu tiên giáo sư của chúng tôi luôn nói trong tiết học. Ông khiến chúng tôi vĩnh viễn nhớ kỹ, trước kia vào thế kỷ mười tám, trên thế giới không tồn tại quan điểm về những người bị tâm thần, chỉ có những lời giải thích là do ma quỷ phó thân. Mà quan điểm về Mental Health (sức khỏe tâm lý) chỉ bắt đầu xuất hiện vào thế kỷ mười chín. Chỉ cần có sự tồn tại của con người, chúng ta liền có thể không ngừng

biết thêm những sự vật vẫn đang tồn tại nhưng chúng ta chưa từng biết đến. Cho nên, tiếp thu là điều quan trọng nhất trong khóa học.” Dùng sức xoa huyệt thái dương, hy vọng có thể nhanh chóng thoát khỏi cảm giác trống rỗng, tôi cười khổ nói với Kiều.

Mà vẻ mặt của Windsor có chút nặng nề suy nghĩ những điều tôi vừa nói. Ánh mắt chuyên chú khiến vẻ ngoài không còn trẻ trung tuấn mỹ của anh ta lại tăng thêm một tầng trầm ổn mỹ cảm – Nếu anh ta có thể luôn duy trì bộ dáng này, tôi bảo đảm sẽ có một đồng mỹ nữ trung niên, thậm chí một số tiểu mỹ nhân mới bước vào xã hội, khúm núm quỳ trước ống quần tây trang của anh ta, nhưng tôi biết mấy tham vọng này chắc chắn không thể trở thành hiện thực.

“Từ lúc bắt đầu đến giờ, tôi đã tốn bao nhiêu thời gian?” Quyết định mặc kệ Kiều và Windsor – hai kẻ đang trầm tư suy nghĩ như sắp biến thành tượng đá, tôi quay đầu hỏi Davi đang ngồi gần người cầm ly cà phê bên cạnh tôi — Ít nhất vì anh ta cầm ly cà phê nên không giống người đang trầm tư cho lắm.

“Hả? À, ừm... Khoảng một tiếng rưỡi thì phải?” Anh ta đờ ra một lúc mới phản ứng là tôi đang hỏi anh ta, vội nhìn đồng hồ đeo trên tay trái rồi trả lời tôi.

Ai nha nha... Xem ra đã già rồi. Trước kia chỉ cần ba mươi phút là đã thu phục được... Ngay cả vụ khó nhất cũng chỉ cần đến một giờ. Xem ra thật sự phải cho đầu óc thoải mái nghỉ ngơi một chút mới được...

“Nói như vậy, phải từ miệng cậu thiếu gia nói ra thì mới biết được sự thật sao?” Kiều thoát khỏi hình tượng “người đứng im suy nghĩ”, nhăn mày hỏi tôi.

Câu trả lời là đương nhiên rồi, chẳng lẽ anh có một trí tuệ thông minh phức tạp là thế mà chỉ nghĩ ra được mấy suy đoán đơn giản như thế thôi sao? Vụ án nào cuối cùng chẳng đều do thủ phạm khai ra quá trình gây án? Chứng cứ ở phương diện nào đó cũng chỉ có tác dụng duy trì luận cứ của phạm nhân — Nhưng tôi thừa nhận cách nói này rất cực đoan và phiến diện.

“Các cậu hiện tại có thể bắt đầu quá trình thẩm huấn, nghĩ biện pháp để có thể hỏi ra tình tiết vụ án.” Nhìn vẻ mặt đau khổ của Kiều sau khi biết được

câu trả lời, tôi nhin không được trêu chọc anh ta. “Dù sao cũng đã có phần lớn chứng cứ và lời khai tự thú của cậu ta, các anh hẳn là có thể kết thúc vụ án.”

Dựa vào lương tâm mà nói, vụ án này cực kì mưu sát tinh thần và thể lực của bốn người chúng tôi, đã thế chúng tôi giỏi lắm chỉ có thể ném cậu thiếu gia Anjo kia vào bệnh viện tâm thần mà thôi. Nhưng dựa vào những chứng minh thực tế trước mắt mà nói, cùng lắm chỉ có thể bắt cậu thiếu gia về nhà an dưỡng — Nói đến đây, hình như tôi chưa từng thấy luật sư của cậu ta thì phải, nghe nói là một vị luật sư nổi tiếng. Như vậy cơ hội cậu nhóc được phóng thích lại càng lớn.

“Mấy thứ đó có tác dụng quái gì chứ? Đối phương chỉ cần dùng lí do Anjo ngay cả nói cũng không nói được để ứng phó chúng tôi, chúng tôi liền chịu bẽ tắc.” Kiều trắng mắt liếc tôi, nhìn thấy ý cười không nhin được trên mặt tôi thì lập tức chuyển sang trờng tôi.

“Nếu cậu ta vô tội, như vậy có thể đạt được mục đích tôi bị gọi tới đây...” Vision vốn là muốn tôi tới xem có thể giúp cậu thiếu gia kia thoát tội không, nhưng hiện tại tôi dường như rất muốn khiến cậu ta có tội — nếu, đứng ở góc độ gia đình người bị hại mà nói. Đáng tiếc, tôi không phải người tốt, cũng tự nhận mình không phải dạng tốt bụng đi đồng tình với người khác.

Giống như bị tôi nhắc nhở, biểu tình của Kiều và Davi cương một chút, nhưng sau đó lập tức khôi phục nguyên dạng.

“Cậu ta có tội hay không cũng không phải do chúng tôi quyết định, không phải sao? Chúng tôi chỉ có nhiệm vụ thu thập chứng cứ — Dù sao hiện tại cũng đã có thể xác định cậu thiếu gia chính là hung thủ.” Kiều bướng bỉnh trờng hai mắt với tôi, nhưng vẫn không che dấu được sự vô lực trong âm thanh của anh ta — Đôi khi con người sẽ bị những nhận định chủ quan của mình dẫn dắt khỏi mục đích cần làm. “Ngày mai sắp xếp lại kết quả của vụ án, như vậy có thể công bố với công chúng và cấp trên, chúng ta cũng không cần phải tiếp tục phiền nữa... Thật tốt quá...”

“Nhưng cậu không muốn biết sự thật như thế nào sao?” Tôi hỏi.

Nếu như là tôi, tôi nhất định sẽ buông mấy gánh nặng to nhỏ này. Chỉ vì lòng

hiếu kỳ của mình hay vì sự việc phát triển theo hướng mình không biết toàn bộ mà đi truy tìm đáp án, đây chính xác là một loại thống khổ.

“Windsor, chúng ta không phải còn một thứ chưa sử dụng sao?”

“Cái gương phải không?” Hiếu ý cười với tôi, trong mắt Windsor mang theo sự mong chờ mà tôi vô cùng quen thuộc — tôi từng thấy ánh mắt đó ở anh ta lúc công bố khi còn thực tập... Người này... Ai... Bệnh nhân là đồ chơi sao?...

“Gương gì cơ?” Davi hiếu kỳ nhìn chúng tôi.

Nhìn nhau cười, Windsor cướp lời trước khi tôi mở miệng nói. “Bởi vì Anjo kia hồi trước miệng không ngừng nỉ non từ ‘gương’, nhưng sau đó hình như không còn thế nữa. Hơn nữa sau đó chúng tôi không còn thấy cậu ta đến gần gương nữa, vô luận là người nào. Cho nên Hance và tôi nghĩ liệu gương có phải là điểm dẫn dắt giúp chúng tôi kéo được Crucifer mà chúng tôi chưa gặp, để chúng tôi có thể nhìn thấy một trong những kẻ sát nhân chân chính hay không.”

“Liệu có thể không?” Kiều hỏi.

“Có gì là không thể chứ? Trung Quốc không phải có câu ‘Không vào hang cọp, sao bắt được cọp con’ sao?” Windsor vừa trả lời vừa khoe tiếng Trung của anh ta — Nhưng câu nói kia... có thể áp dụng trong trường hợp này sao?...

Tôi chỉ có thể duy trì phong độ thân sĩ không đánh giá của mình.

... ..

(Hôm nay tiến triển đến đâu rồi?)

Bên kia điện thoại truyền đến âm thanh của Vision, hơn nữa trong giọng nói còn tràn đầy mong chờ như xem trò vui.

Thật không hiểu tại sao tôi lại bỏ qua giấc ngủ mà thức đêm đi nói chuyện với cái tên như thế nữa. Ý nghĩ này vừa xuất hiện, tôi liền có xúc động muốn tắt máy mặc kệ cậu ta mà đi ngủ một giấc.

(Xảy ra chuyện gì? Sao không nói?)

“Đau đầu, không muốn nói.” Nhưng nếu bây giờ tắt máy, rất có thể trưa mai cậu ta sẽ xuất hiện trước mặt tôi... Nói như vậy, hẳn nài nói cho xong vẫn tốt hơn...

(Rốt cuộc thế nào rồi?) Trong giọng nói của cậu ta bắt đầu lộ ra lo lắng, như thế lại khiến tâm lý của tôi trở nên cân bằng.

“Vậy Kenfen đáng yêu của cậu ra sao rồi?” Thật sự muốn tiếp tục trêu chọc khiến cậu ta phát điên, tôi cố ý đổi chủ đề.

(Cậu đừng có đánh trống lảng! Rốt cuộc thế nào rồi?) Cậu ta dường như bắt đầu phát điên, tôi cuối cùng nhin không được cười ra tiếng.

(Hàn!)

“Được rồi được rồi, đừng rống lên như vậy... Ha ha... Vision, hiếm khi nổi điên nha... Ha ha...”

(Cậu đi chết đi! Rốt cuộc thế nào rồi?)

“Yên tâm đi, cậu thiếu gia kia không có việc gì... Nhưng cậu ta... Tôi nghĩ mấy nhân cách khác trong cơ thể cậu ta đều tham gia giết người... Vô luận là tự mình động thủ hay không, nguyên nhân là cái gì... Cậu nghĩ xem có thể thế nào đây?... Kỳ thật bốn nạn nhân đầu là do bản thân Anjo giết... Coi như không phải toàn bộ... Ít nhất là có một... Như vậy mới khiến những người khác thực hiện những vụ án sau đó...” Ý nghĩ này mới chỉ xuất hiện khi tôi từ cục cảnh sát trở về. Nếu sát nhân đầu tiên là Anjo, như vậy có lẽ vì thế mà cái bóng luôn bảo hộ cậu ta đã hiện thân. Sau đó vì muốn xử lí việc này triệt để, hoặc có thể nói là muốn Anjo yên lòng cho nên sai khiến những nhân cách khác, thậm chí là đích thân giết hại những nạn nhân sau đó... Nhưng mấu chốt là ở “Crucifer” kia. Chỉ có cách gặp cậu ta, tôi mới có thể biết được phỏng đoán của mình có chính xác hay không — Bởi vì nếu không tồn tại nhân cách thứ tư, suy đoán ban đầu của tôi coi như xong.

(Cậu dự đoán được đáp án?) Vis hỏi tôi.

“Cậu không muốn biết sao? Là một học giả, những suy đoán kia đều là nghiên cứu mới có được...” Tôi hỏi lại. Tôi biết cậu ta cũng muốn biết, nhưng ở một góc độ nào đó mà nói, cậu ta không hy vọng có được một đáp án khiến mình cảm thấy khó khăn — Đôi khi tinh thần trọng nghĩa cũng khiến người ta thống khổ.

(Tôi cũng muốn biết... Chỉ là... Cậu có thể chúc phúc tôi hay không?) Vision nói. Xem ra lần này cậu ta rất thật lòng — Đối với vị bá tước Kenfen G. Levenda kia.

“Tôi sẽ, giống như hồi trước cậu chúc phúc cho tôi, tôi hi vọng cậu có thể hạnh phúc.” Nhưng thực ra tôi không muốn chút nào.

Những lời này tôi sẽ không nói ra, nếu không tôi nhất định sẽ bị cậu ta nhớ nhung liên tục hai tháng cho mà xem.

(Cám ơn, tôi đây cứ yên tâm theo đuổi anh ấy.)

“Cái gì?! Cậu vẫn chưa theo đuổi được sao?!” Tôi kêu lên — Thật sự bị dọa không nhẹ nha. Không phải tôi thích cứ ngạc nhiên là gào lên, nhưng cái tên Vision được mệnh danh là “Diệt hoa tình thánh” ấy cư nhiên còn chưa ra tay với mục tiêu, điều đó thật sự là... Chẳng lẽ đúng như người ta vẫn nói, một kẻ cho dù bình thường phong lưu như thế nào đi chăng nữa, một khi nghiêm túc yêu đương thì cũng chả khác gì tên mới biết đến tình trường sao?

(Chuyện này cậu đừng quản! Chuyên tâm phá vụ án của cậu đi!) Kính nhờ! Phá án, tôi là thám tử XXO sao?

“Muộn nhất là ngày mai, mấu chốt là cậu thiếu gia ấy có thể nói hay không. Chẳng qua cho dù cậu nhóc ấy không nói, chúng tôi cũng sẽ kết thúc vụ án — Hiện tại chỉ đợi đến ngày mai rồi giải quyết nốt. Biết cũng tốt, không biết thì cũng chẳng làm sao... Tôi chỉ muốn tìm lại ngày nghỉ đáng thương của tôi thôi.” Câu cuối cùng tôi đặc biệt nhấn mạnh, giúp con heo Vision này nhận ra tội của cậu ta vô cùng nặng. Vì cậu ta mà kế hoạch nghỉ ngơi của tôi bị phá sản hoàn toàn! Mitagawa (biên tập viên Nhật kiều yếu thọ của tôi) gọi điện nói với tôi rằng người bên kia thông báo rằng bản thảo vốn có thời hạn hai tháng của tôi nay chỉ trong mười ngày đã phải nộp — Tuy rằng cô ấy đã xin lỗi rất chân thành, hơn nữa hứa hẹn sẽ cho tôi thời gian ba tháng nghỉ ngơi rồi

mới tiếp tục công việc mới, và lần này còn tính tiền nhuận bút gấp 3 lần, nhưng tôi vẫn cực, cực, cực kỳ tức giận, bởi vì tôi thừa biết mấy lời này chỉ là bỏ đá xuống giếng! Hơn nữa cái này có khác gì đồ ăn đưa tới tận miệng rồi mà lại bị cướp mất đâu! (Mồ: Hân... Người nói đơn giản một chút là “Con vịt đã nấu chín lại bay mất” không phải tốt hơn sao?) Cảm giác cực — kỳ khó chịu! Nhưng tôi không có tinh lực dư thừa để phát hỏa nữa — Cam chịu cũng có thể coi là một phẩm chất tốt đẹp.

Dù sao nếu tôi bị làm phiền quá mà chết, tôi thành quỷ cũng phải kéo con heo Vision chết tiệt kia chôn cùng.

(Khu, ừm, vậy... Tôi đây sẽ không quấy rầy đại gia ngài nghỉ ngơi nữa... Ha ha...)

Phát hiện trong giọng nói của tôi có dấu hiệu của cơn giận bùng cháy, Vision vô cùng thức thời đề nghị đập máy để giảm bớt lửa giận của tôi.

“Ừ.”

Nhưng đang chuẩn bị cúp máy lại xảy ra một việc.

(Này.) Không thể nào? Vừa mới khen cậu ta thức thời, cậu ta lại ngáng đường sao?

(Tôi chỉ muốn nói cho cậu biết một việc, luật sư của Anjo là Gress Chah Siwill... Cứ vậy nhé, bảo trọng nha.)

Là y... Là y... Gress Chah Siwill... Một người năm năm trước cũng bị tổn thương... Y vẫn hận tôi?... Phải không?... Lowes...

... ..

Sáng sớm, dấu hiệu của một khởi đầu mới, và một ngày mới cũng đang bắt đầu. Đường như có rất nhiều việc chúng tôi cho rằng, không nhất định phải là sự thật, đã thay đổi và phát triển trong bất giác, chờ đến khi phát hiện thì đã không cách nào vẫn hồi được nữa rồi.

Nếu thời gian có thể chảy ngược lại, tôi hy vọng có sửa chữa lỗi lầm của mình, để tôi được yêu, được hạnh phúc — cho dù điều này chỉ ngăn ngui.

Trước đây, tôi rất thích Luân Đôn, bởi lớp sương mù tựa như ảo mộng. Nhưng hiện tại, nó tựa như chướng khí khiến người ta không cách nào thở được. Bì thương và ẩm đạm tràn ngập khắp cái thành phố chìm trong sương mù dày đặc này, thời thời khắc khắc nhắc nhở tôi rằng năm năm trước, tôi từng phạm phải lỗi lầm to lớn.

Mà... người khiến tôi nhớ kỹ sai lầm ấy, đang ngồi trước mặt tôi — Gress Chah Siwill.

“Năm nay khỏe không?” Vẫn lãnh mạc cao ngạo, ngoại trừ mái tóc dài ra, tôi không tìm được bất kỳ sự thay đổi nào trên con người y, thậm chí thói quen nhú mày khi nhìn thấy tôi. “Cậu không phải sang Mỹ lập nghiệp sao? Như thế nào lại ở đây?”

“Lowes đã chết sau khi tôi làm bài thi kia, mấy năm nay tôi luôn ở Luân Đôn.” Âm điệu lạnh lùng, vẻ mặt vô cảm — Nếu không vì chuyện này, chúng tôi có lẽ không bao giờ gặp lại nhau nữa.

“Nói vào vấn đề chính luôn đi. Tôi muốn dùng lý do tinh thần để cầu tình, không có vấn đề gì chứ?” Đặt chén sứ trong tay xuống, Gress bắt đầu làm ra gương mặt thân sĩ chuyên nghiệp.

“Không thành vấn đề, nhưng tốt nhất khiến quan tòa không thể cự tuyệt, bởi vì tại phiên tòa sẽ có rất nhiều rắc rối. Tuy rằng hiện tại nhân cách bị nghi là giết người vẫn chưa xuất hiện, mà nhân cách chính Anjo trong hoàn cảnh ấy cũng có thể coi là vô ý thức, nhưng nếu bị bọn họ nắm lấy vấn đề nhân cách chủ thứ (1), cũng là một phiền toái. Cậu hẳn là biết sự kiện Malangeler?”

(Sự kiện Malangeler: ở Mỹ từng có một cô gái trong cơ thể có hai nhân cách, mỗi nhân cách đều tự tìm luật sư kiện lên tòa án để giành quyền làm chủ cơ thể, cuối cùng, nhân cách gốc thắng kiện.)

“Chủ yếu tự hỏi người?...” Y khẽ nói một mình, như là đang tự hỏi lên cái gì.

Tôi gật đầu, nhưng cuối cùng tôi không nói cho y biết rằng Anjo có khả năng đã phạm tội giết người – Không liên quan đến công lý hay bất cứ điều gì khác, tôi chỉ muốn một đáp án.

... ..

“Thanh lâu mộng hảo, thâm tình nan phú.” (*)

Vừa gặp Windsor liền nghe thấy câu thơ này — Dương Châu mạn của Khương Quỳnh. Nhưng hình như anh ta nhớ sai thì phải.

“Thâm tình đúng là rất tốt, nhưng ngữ pháp lại quá kém.” Tôi từ phía sau đập anh ta một phát, trừng phạt anh ta dám phá hoại văn hóa dân tộc tôi. “Hơn nữa, chính xác phải là ‘Nan phú thâm tình’, Windsor.”

“Chỉ cần đúng ý tứ là được rồi. Chấp nhất như vậy làm gì chứ...” Anh ta vừa dẫn tôi tìm Kiều và Davi, miệng vừa nhắc đi nhắc lại, khi nhìn thấy tôi liếc xéo thì lập tức câm miệng.

“Rồi! Tôi đưa người đến rồi đây này.”

Từ xa đã nhìn thấy bóng dáng hai anh chàng cảnh sát đang nói chuyện với nhau, nghe thấy tiếng Windsor lập tức xoay người nhìn về phía chúng tôi.

“Chậm quá đi, bác sĩ, chúng tôi chờ lâu lắm rồi đấy.” Davi có điểm oán hận nắm lấy tay tôi.

Tôi mỉm cười. “Đàm luận với luật sư của cậu thiếu gia hơi lâu, tôi với anh ta là bạn cũ lâu năm chưa gặp.”

“Đừng nói nữa, đến đây xem này.” Kiều dẫn chúng tôi tới một căn phòng có một bên tường làm bằng thủy tinh, mà xuyên qua lớp thủy tinh, tôi nhìn thấy Anjo G. Levenda đang ngồi trong phòng đó.

Nhưng người này, không phải là Anjo.

“Từ đây vừa có thể quan sát tình hình bên trong, vừa có thể nhìn thấy tấm bạch phiến chính xác là tấm gương. Trước đó dẫn Anjo vào trong phòng, sau đó chúng tôi ở đây sẽ để tấm gương xuất hiện, như vậy sẽ tốt hơn.” Kiều giải thích cho tôi.

Tôi quay đầu nhìn ba tên kia rõ ràng chuẩn bị đem tôi làm bia đỡ đạn. “Mấy người định bảo tôi qua đó hả? Windsor sao anh không đi đi? Tôi đi với anh đi

hắn là không khác nhau mấy.”

“Hance, cậu đi thì sẽ tốt hơn nha, thằng nhóc đó không phải tín nhiệm cậu hơn sao? Điều quan trọng nhất chính là sự tín nhiệm của bệnh nhân đối với mình. Cậu đi, so với tôi sẽ tốt hơn.”

Liếc xéo tên Windsor đang cười cười, tôi mang theo chút bất đắc dĩ đi tới chỗ Anjo — Tuy rằng lúc sáng đã biết sẽ có kết quả như vậy, nhưng đến khi gặp vẫn hơi có cảm giác vô lực.

“Xin chào, bác sĩ. Quả nhiên là anh, xem ra đầu óc của mấy tên cảnh sát vẫn chưa hỏng hết.” Quả nhiên là nhân cách thông minh lanh lợi mà tôi vẫn chưa biết.

“Tôi có một việc muốn Anjo hỗ trợ, có thể để tôi gặp cậu ta không?” Tôi nói.

Nếu có thể, tôi không muốn lựa chọn giao đấu cùng cậu nhóc này.

“Cho dù anh muốn biết thì cậu ấy cũng khó mà nói cho anh được.”

Bị người khác nhìn với ánh mắt như rắn nhìn thấy ếch thực sự không dễ chịu chút nào, nhưng hiện tại tôi chỉ có thể tiếp tục mỉm cười, không để vẻ mặt chán ghét lộ ra ngoài.

“Tôi có một việc chỉ có cậu nhóc ấy mới giải đáp được. Hay là, cậu sợ?...” Tôi đang kích thích cậu ta, bởi vì với sự kiêu ngạo của mình, cậu ta có thể bởi vì không thể trêu chọc tôi nữa nên dứt khoát phối hợp với yêu cầu của tôi — Hoặc là, cậu ta muốn biết tôi có thể làm trò gì để cậu ta đùa giỡn.

Quả nhiên, cậu ta nhắm hai mắt lại. Chờ một lúc, đôi mắt nhuộm khí ấy được thay thế bằng ánh mắt yếu ớt khiến người ta thương tiếc.

“Ngài, chào ngài... Tiên sinh...” Âm thanh run rẩy, đối mặt với cậu bé này, tôi bắt đầu cảm thấy mình thật tàn nhẫn.

“Xin chào.” Nói đến đây, tôi làm bộ không cẩn thận đánh rơi bút xuống sàn, tạo âm thanh vang khắp căn phòng yên tĩnh. Sau đó về mặt xin lỗi khom người nhặt bút, mà khi nhặt, lại để cây bút lăn vài vòng trên sàn, phát ra tiếng vang dứt quãng.

“Tiên... Tiên sinh? ...” Anjo có chút bất an mở miệng, đôi mắt tràn đầy khiếp ý run rẩy nhìn tôi.

Quyết tâm ngoan tuyệt không nói chuyện với cậu bé, tôi chỉ mỉm cười với cậu, sau mấy phút lại “không cẩn thận” đánh đổ chén cà phê chén xuống sàn, lúc này vẻ mặt xin lỗi mở miệng — dùng âm thanh mềm nhẹ ảo mộng. “Rất xin lỗi, Anjo, tôi đi tìm người đến thu dọn...” Sau đó đứng dậy ra khỏi phòng, trước khi đi khỏi, quay đầu ném cho cậu bé ánh mắt như đang suy nghĩ điều gì đó, rồi để mặc cậu ta một mình trong phòng.

Trở về chỗ mấy người Windsor, vừa mới tới đã bị Windsor dùng sức vỗ mạnh vào lưng, thiếu chút nữa khiến tôi ho ra tiếng. “Cậu hồi đó tại sao không theo ngành tâm lý tội phạm cơ chứ? Tôi thấy cậu rất kinh nghiệm đấy.”

“Câm miệng đi, xem đến lúc chưa rồi mở tấm gương ra.”

Thời gian trôi qua nhanh, Anjo hoang mang lo sợ ngồi trong phòng nhìn xung quanh, cơ thể hơi run rẩy. Ánh mắt nhát gan kia khiến tôi lại một lần nữa cảm thấy tội lỗi nặng nề.

“Có thể.” Windsor nói với Kiều đang đứng bên cạnh, sau đó, nhấn công tắc mở tấm gương ra —

“Tấm... Gương!!! Đừng!!!! Đừng!!!!” Lập tức, chúng tôi nghe thấy tiếng thét chói tai của Anjo, vọt tới góc tường bên kia cuộn tròn cơ thể mình lại, miệng không ngừng gào thét.

“Linh mục! Đừng!! Đừng!!... Ô... Anjo là đứa trẻ ngoan... Ô... Đứa trẻ ngoan... Đừng... Đau quá... Đau quá...”

Tếng khóc của cậu bé như búa tạ, không ngừng đập những đòn nặng nề lên lòng chúng tôi.

“Cậu nhóc có chứng sợ gương. Bảo người qua đó xem thế nào. Tắt gương đi, mau.” Windsor mở miệng khi chúng tôi im lặng.

Davi sau khi nghe thấy vậy lập tức tắt công tắc. “Tôi đi xem sao.”

Rất nhanh, bên trong lớp thủy tinh kia, tôi nhìn thấy thân ảnh của Anjo đã hôn mê và những nhân viên chăm sóc và chữa bệnh...

“Vậy kết quả là?...” Kiền chậm chạp mở miệng nói.

“Không có kết quả, kết thúc vụ án đi.” Tôi nhắm lại mắt — Thì ra, chân tướng không giống như những gì chúng tôi nghĩ...

... ..

Sau đó cùng ngày, Kiền và Davi giao báo cáo điều tra lên cấp trên, chấm dứt điều tra vụ án, đem sự tình giao cho Bộ Tư Pháp và luật sư. Rất nhanh, vụ án được lan truyền sôi nổi và đưa được vào trình tự tư pháp.

Mà Gress cũng không hổ danh là luật sư nổi tiếng, đưa ra hàng loạt bản ghi chép và thẩm định khiến toà án chấp nhận lời cầu tình. Cứ như vậy, đem vụ án lớn này vô tội mà kết thúc.

Mà tôi, sau khi Kiền và Davi kết thúc vụ án được một ngày liền rời khỏi Luân Đôn, trở về nhà trọ ở Paris.

Sự tình, vốn cứ như vậy chấm dứt.

Nhưng hai tháng sau, vào ngày Halloween, tôi nhận được một bức thư gửi từ Luân Đôn, người gửi thư là — Dicis L.

“Dr. D thân ái:

Ngài có lẽ sẽ tự hỏi tôi rốt cuộc là ai, kỳ thật tôi chính là nhân cách mà ngài muốn tìm hiểu, nhưng đến khi rời đi vẫn chưa biết tôi là ai.

Ngài hẳn muốn biết chúng tôi vì sao giết bọn hắc, giết bọn hắc như thế nào đúng không? Có lẽ ngài cũng biết, được rồi, người thứ nhất bị giết, gã thiết kế kia, là do Anjo giết. Điều tại cái tên đáng chết kia lòng tham không đáy — cho hắc tiền hắc còn muốn người. Anjo cậu ấy không có ý định giết hắc, cậu ấy thậm chí đã quên đoạn kí ức kia rồi. Nhưng bởi vì tên ngu xuẩn ấy xuất hiện khiến tôi cảm thấy nếu cứ tiếp tục như vậy, sẽ có những kẻ khác đến tổn thương bảo bối quan trọng nhất của tôi — Ngài có thể không tin, nhưng tôi

yêu Anjo, tôi thực sự rất thương cậu ấy, tuy rằng tôi không để mọi người biết đến sự tồn tại của mình.

Sau đó, tôi và Beren – cậu ta cũng rất yêu Anjo, nhưng kỳ thật, cậu ta chỉ bảo hộ Anjo theo bản năng, chúng tôi hợp mưu giết ba thằng đàn ông chết tiệt còn lại kia. Cậu học sinh kia tôi vốn không muốn giết hẳn, nhưng hẳn càng lúc càng phiền, Crucifer chịu không nổi đã giết hẳn. Còn có người tài xế và giáo viên kia nữa, bọn họ buổi tối hẹn hò trong công viên, kết quả nhìn thấy Crucifer đang đi vứt xác nên mới bị giết — Thật là mấy người đáng thương. Cru tên đó yêu Beren, bởi vì ghen tỵ với mấy cặp tình nhân có thể ở cùng một chỗ anh anh em em em nên mới giết những người đó. Sau đó cũng bởi vì bị Beren mắng một trận nên thương tâm mà đi tự thú — Tên ngu ngốc ấy, cậu ta có lẽ đã quên rằng thân thể này không phải của mình cậu ta. Thực buồn cười, hiện tại tên đó không thể xuất hiện nữa...

Nếu có thời gian thì đến chơi, bác sĩ, ngài là một người rất thú vị.

Bảo trọng.

Dicis L. “

Nhìn lá thư màu vàng nhạt, tôi nhin không được bật cười — Đây là nụ cười chê của người thắng cuộc sao? Hay là đang chia sẻ vui sướng với tôi?

Hoặc là, cậu ta đang cho tôi câu trả lời tôi muốn? ...

Thế giới này không thích hợp để tồn tại chân tướng...

Chân tướng... Rốt cuộc là cái gì?... Cái gì là thực, và cái gì là giả đây?... Người thắng cuộc, nói, chính là chân tướng.

Tôi nở nụ cười, tiện tay ném lá thư có thể chứng minh tất cả mọi thứ vào lò sưởi nơi vách tường...

...

END

Hậu ký:

Chỉ muốn hiến truyện này cho vợ của tôi – khanh khanh của tôi. Vô luận là trước kia, hay là hiện tại, hoặc là tương lai, chỉ cần là em, tôi đều nghĩa vô phản cố (2) yêu em. — Hải Hàn. 02, 12, 04.

(*): “Thanh lâu mộng hảo, nan phú thâm tình “ trích trong bài thơ Dương châu mạn – 楊州慢 của Khương Quỳ.

楊州慢 Dương châu mạn Dương châu mạn 淮左名都,

竹西佳處,

解鞍少住初程。

過春風十里,

盡薺麥青青。

自胡馬窺江去後,

廢池喬木,

猶厭言兵。

漸黃昏,

清角吹寒,

都在空城。

杜郎俊賞,

算而今重到須驚。

縱荳蔻詞工,

青樓好夢,

難賦深情。

二十四橋仍在，

波心蕩冷月無聲。

念橋邊紅藥，

年年知為誰生。Hoài tả danh đô,

Trúc tây giai xứ,

Giải yên thiếu trú sơ trình.

Quá xuân phong thập lý,

Tận tề mạch thanh thanh.

Tự Hồ mã khuy giang khứ hậu,

Phế trì kiều mộc,

Do yếm ngôn binh.

Tiệt hoàng hôn,

Thanh giác xuy hàn,

Đô tại không thành.

Đỗ lang tuần thường,

Toán nhi kim trùng đáo tu kinh.

Túng đậu khẩu từ công,

Thanh lâu hảo mộng,

Nan phú thâm tình.

Nhị thập tứ kiều nhưng tại,
Ba tâm đặng lãnh nguyệt vô thanh.
Niệm kiều biên Hồng Dực,
Niên niên tri vị thủy sinh. Hoài tả danh đô
Trúc tây thẳng địa
Cởi yên tạm nghỉ sơ trình
Gió xuân qua chực dặm
Đều rau lúa xanh xanh
Từ khi ngựa Hồ giày xéo rút
Trì hoang cây mọc
Ngán nói đao binh
Tới hoàng hôn
Rộn tiếng tù và
Đều ở không thành
Đỗ lang nhả hứng
Nếu bằng nay mà đến cũng kinh
Dù đậu khấu lời hay
Thanh lâu mộng đẹp
Khó tả thâm tình
Hai bốn nhịp cầu còn đó

Lòng sông sóng gợn nguyệt chênh chênh

Kia bên cầu Thước Dực

Năm năm vẫn nở vô tình

(1) Chủ thứ: chủ yếu và thứ yếu.

(2) Nghĩa vô phản cố: làm việc nghĩa không được chùn bước; đạo nghĩa không cho phép chùn bước..

12. Quyển 2 - Chương 1: Tầm Rèm

“Anh có cảm thấy hối hận sau những gì mình đã làm không?”

“Không.”

“Anh có cho rằng mình đã giết cả nhà Claut khi bản thân mất kiểm soát không?”

“Không.”

“Anh có cảm thấy... thương xót cho số mệnh lụi tàn của những người này không?”

“Không.”

“Anh đang phủ nhận việc phải chịu trách nhiệm với cái chết của cả nhà họ sao?”

“Không.”

“Anh có biết hiện tại như anh lúc này là không bình thường chút nào không?”

“Tôi không cho rằng hiện tại tôi không bình thường... Bác sĩ à, anh có thể

định nghĩa cho tôi “bình thường” như thế nào là đúng hay không? Cái gì là bình thường? Cái gì là không bình thường?... Anh có thể nói cho tôi biết không?”

...

.....

Thực chất, tôi không thích việc kéo dài bản thảo — đương nhiên, đó là khi cảm hứng vẫn đang dâng trào.

Liếc nhìn tập lịch phía bên phải bàn, tôi nhéo mi tâm một phát thật mạnh — thực sự rất muốn gọi cứu mạng, tôi đã kéo dài bản thảo này đến cực hạn rồi, chỉ còn mười ngày nữa là hai tháng... Không nộp đúng kỳ hạn không phải là chuyện đùa... tiểu thư Mitako trăm phần trăm sẽ không bỏ qua cho tôi...

Thế nên mới bảo, lúc trước tự dừng ngốc nghếch đi Hawaii cùng con heo tộc mạch Vision kia, đi về quên băng mắt kì nộp bản thảo không nói, đã thế còn vác về một cái đầu rồng tuếch, chẳng viết được cái gì nên hồn. Hiện giờ cũng chỉ có thể ủ ê viết bậy bạ cho đủ từ mà nộp thôi, phần nội dung chẳng có tí thực tế nhân văn nào...

Thở hắt ra, rốt cuộc tôi vẫn đứng dậy bỏ lơ công việc, shutdown laptop đã mở hơn ba tiếng đồng hồ.

Ở trong phòng bếp rót cốc nước đá vừa uống vừa lật xem thư từ nhận được trong gần một tuần, lại vô tình phát hiện ra một tờ hóa đơn vi phạm giao thông của Vision — có nhầm không vậy?! Hóa đơn phạt tiền của cậu ta sao lại gửi đến nhà tôi?

Tức giận ném mạnh tờ giấy kia đi, tôi rút ra một tập văn kiện khẩn cấp được kẹp ở ngoài.

Ai lại gửi cho tôi văn kiện khẩn cấp? Nếu thực sự có việc gấp sao không gọi điện thoại hoặc là gửi e-mail có phải nhanh hơn không...

Khó hiểu xé mép đầu của phong thư kia ra, bên trong lại rút ra một tập ảnh — đồng ảnh này là thế nào đây?

Nhìn thật kỹ, mới phát hiện tổng cộng bảy tấm ảnh này đều chụp một mảnh vải màu vàng — khi nhìn thấy tấm cuối cùng, rốt cuộc cũng biết nội dung của nó. Trên tấm ảnh này còn có một người — một người mà tôi quen biết.

Ditross Shasa Trouin — ông ấy là giáo viên được lý học trước đây của tôi — nhưng tôi tốt nghiệp đã nhiều năm rồi cũng chưa hề gặp lại thầy, nghe phong phanh đâu rằng thầy đã chuyển đến Mỹ, nhưng hiện tại sao lại đột nhiên nhớ đến tôi mà gửi những thứ khó hiểu thế này?

Địa chỉ nơi gửi trên phong thư, chỉ vồn vện một từ ‘Marseilles’.

Tôi nhúu mày, nhìn đi nhìn lại bức ảnh của thầy Trouin, ngón tay lại cảm giác thấy mặt trái tấm ảnh không hề nhẵn nhụi, vội vàng lật ngược lại, quả nhiên có lời nhắn gửi ở đây — vẫn là kiểu chữ tiếng Pháp quen thuộc như ngày nào, ngắn gọn và thanh thoát...

“Thực sự rất xin lỗi em, có chuyện này thầy muốn nhờ em giúp đỡ, mong em đến Marseilles ngay khi nhận được thư, đầu giờ chiều ngày 9 tháng 8 tôi sẽ ở bến tàu X chờ em — Trouin.”

Tôi hơi sốc khi đọc xong lời nhắn gọn gàng đến vậy, vẫn cảm thấy mù mờ như ban đầu. Rốt cuộc nên hay không nên đi đây? Hẹn bản thân đến một nơi xa như vậy, hơn nữa đối phương lại là người đã nhiều năm không liên lạc... Liệu có điều gì nguy hiểm chẳng? Nhưng thầy làm gì có lí do gì để hại mình... Hơn nữa ngày 9 không phải ngày mai sao? Muốn đi thì bây giờ phải lập tức đặt vé máy bay... Hơn nữa... Bản thân vẫn còn cả tá công việc chưa hoàn thành ở đó... Nhưng lúc này cũng chẳng có hứng thú để viết bất cứ điều gì, lỡ sau khi đi còn tìm được tư liệu phù hợp để viết tiếp thì sao?

Suy nghĩ thật lâu, vẫn cảm thấy nên đi thì hơn — nhưng đi một mình thì lại cảm thấy không an toàn... Có lẽ cũng nên tìm ai đó đi cùng... Hơn nữa... Cạnh mình chẳng phải lúc nào cũng có một tên hard-boiled trời không sợ đất không sợ đó sao? Kéo cậu ta đi cùng chắc cậu ấy cũng chẳng từ chối đâu — hy vọng trường học của cậu không ý kiến ý cò gì là ổn rồi... Hà hà...

Quyết định xong, tôi liền vui vẻ cầm lấy chiếc điện thoại bị quăng quật suốt ngày, bấm một dãy số thuộc đến lằn cả não.

...

... ..

8 giờ sáng ngày 9, Vision miễn cưỡng xuất hiện trước cửa nhà tôi — đừng hỏi tôi vì sao cậu ta lại miễn cưỡng, chẳng cần nghĩ cũng biết, Viện trưởng đã sạc cho cậu ta một trận trời bởi vì đột nhiên dùng một cái nghỉ học thế này.

Thế nên, khi tôi mở cửa, không nhìn được mà phì cười thì Vision đã ném thật mạnh túi xách vào người tôi — tên này ác độc quá thể... Đau muốn chết...

“Cậu biết sử dụng thời gian quá nhỉ! Nhìn mớ cậu bày ra đây này! Giờ thì sướng quá rồi! Viện trưởng quăng hết mớ luận văn về tâm thần phân liệt cho tôi chấm! Còn trước khi vác mặt về phải nộp đủ nữa! — Cậu còn cười được sao! Tin tôi đảm cho cậu một phát không hả?!” Vừa vào cửa cậu ta đã gào thẳng vào mặt tôi — Vision đáng thương, nhưng tôi lại cảm thấy cậu ta rất xứng đáng bị như thế — sao không nghĩ lại khi tôi bị cậu kéo đi khắp nơi thì thăm đến cỡ nào đi? Mới phải chấm vài bài luận mà đã ngoác mồm kêu gào cỡ đó rồi.

“Chấm luận văn đơn giản thôi mà, cậu gấp gáp làm gì?” Tôi cười phì, đặt chiếc túi cậu ta ném vào tôi xuống đất “Đợi tôi một lát đi, cũng sắp xong việc rồi.”

“Không phải vì chuyện này! Cái xui ở đây là tôi vừa giao cho đám sinh viên ở các lớp tôi dạy làm một bảng hỏi MMPI[1] (Minnesota Multiphasic Personality Inventory)!! Tôi phải đọc kỹ từng bài, chấm từng bài từng bài một!! Cậu thử tính xem cả mớ đó tôi sẽ mất bao nhiêu thời gian để hoàn thành hả?!”

Tôi nghe xong cũng không tránh khỏi sửng sốt. “MMPI sao? Một phần gồm 576 đề... Há há... quả thực rất hợp với cậu này nhé.”

Đừng bảo tôi không biết cảm thông nhé, chẳng qua so với những lần cậu ta hại tôi đến trời bởi thì việc này chẳng bằng một góc nữa.

“Cậu nào cơ?”

“Đã đâm lao phải theo lao á.”

“Lôi – Thế – Hàn!!!!!! ————”

Nhìn cậu ta nổi khùng quả thực rất thú vị – tiếng gào của cậu ta khiến tôi cười sặc sụa.

...

2 giờ chiều, chúng tôi cập bến Marseilles ổn thỏa, đặt phòng khách sạn cũng rất phải chăng. Sau khi thu xếp ổn định mọi chuyện, cả tôi và Vision cũng chẳng màng đến bữa trưa, vội vàng bắt xe đến bến tàu X.

Bến tàu cũ nằm trên đảo Yves, tòa lâu đài cổ Yves từng được miêu tả rất chi tiết trong tác phẩm nổi tiếng ‘Bá tước Monte Cristo’ của Dumas — tiếc rằng chúng tôi không có thời gian ghé qua đây, bằng không cũng tham quan được địa điểm nổi tiếng này.

Vision nhìn tôi đi dạo, vẫn bức bối trong lòng, bất mãn huých tôi một cái.

“Cậu vẫn chưa giải thích cho tôi tại sao phải đến đây, hôm qua chỉ nói vồn vện vài chữ ‘ngày mai đi Marseilles, xin phép nghỉ mau lên’ rồi giập máy ngay, tôi bận tối mắt tối mũi chẳng có lấy một phút để hỏi, rốt cuộc có chuyện gì gấp đến nỗi phải đi ngay vậy?”

Nhìn bộ mặt nhăn nhó khó hiểu của Vision, tôi lại muốn cười, nhưng vẫn cố nhịn xuống, thuận tay đẩy kính mát hạ xuống sống mũi, băng quơ nói. “Hôm qua một ông giáo cũ của tôi đột nhiên bảo tôi tới gặp ông ấy, đi một mình chán lắm, vậy nên tiện lời cậu đi cùng luôn — còn về chuyện gì thì bản thân tôi cũng không rõ, chỉ biết nó — có liên quan đến một tấm rèm màu vàng.”

“Gì cơ?...” Vision hơi khựng lại. “Cậu không rõ chuyện gì mà vẫn ngàn dặm xa xôi bay đến đây, còn giống như đuổi theo cái gì đó... Cậu có bị ám đầu không đấy?” Nói tới câu cuối, cậu ta cười phá lên.

Lơ đi những lời châm biếm của Vision, tôi tiếp tục dáo dác tìm thầy Trounin — dường như thầy ấy vẫn chưa tới thì phải...

Năm phút trôi qua, vẫn không nhìn thấy bóng dáng người thầy thân yêu của

tôi, dưới sự nài nỉ của Vision cùng ánh nắng gay gắt, tôi quyết định đến ngồi chờ tạm ở một quán café sân vườn kia.

Nào ngờ, vừa ngồi xuống, đột nhiên hai người từ phía sau cũng bước tới, chẳng nói chẳng rằng cũng ngồi xuống bàn tôi.

“Cho tôi hỏi một chút, anh có phải là Hance Dead không?” Cô gái tóc đỏ cười ngọt hỏi, trong khi tôi và Vision vẫn còn đang đờ người ra — nhưng người cô ta hỏi lại là Vision.

Cậu ta phì cười, chỉ vào tôi.

Cô gái ngượng ngùng cúi đầu xuống, mất mấy giây sau mới ngẩng lên cười gượng với tôi. “Xin lỗi, Dr. Dead. Chào anh, tôi là Osti Rona Kru.” Sau đó chỉ sang người đàn ông vẫn chưa nói lấy một câu từ đầu bên cạnh. “Còn đây là Hora Terfi Tiroid, hai chúng tôi là cảnh sát.”

Cảnh sát ư? Tôi nhớ tôi đã làm gì tội lỗi ở đây đâu mà được cảnh sát chú ý thế này.

Lấy lại bình tĩnh, tôi mỉm cười nói. “Xin lỗi... Tuy hơi thất lễ một chút, nhưng dường như tôi không hề quen hai người... Mà hai người hẳn cũng không quen biết gì tôi đúng không? Hơn nữa, tôi nhớ rằng tôi cũng chưa hề làm chuyện gì quấy rầy đến cả hai, đúng không?”

Khuôn mặt của nữ cảnh sát tên Kru kia lại đỏ lên, nhưng vẫn điềm tĩnh trả lời. “Thật ngại quá, sự việc là như vậy — chính Ditross Shasa Trouin nhờ chúng tôi đến đây tìm anh, ông ta nói anh có thể giải đáp câu đố này, bởi vì bức ảnh ông ta đưa cho chúng tôi là anh này” cô ta nhìn Vision. “Thế nên vừa rồi tôi mới nhận lầm người... Không ngờ Dr. Dead lại là người Trung Quốc...”

Người Trung Quốc thì có vấn đề gì sao? Phân biệt chủng tộc à? Nhưng lúc này việc này không quan trọng — “Cô nói thầy bảo các người tới tìm tôi? Vậy ông ấy đâu? Ông ấy hiện giờ đang ở đâu? — chính là ngài Trouin mà hai người vừa nhắc tới đó.”

Nghe tôi nói xong, cả hai sững sốt nhìn nhau. Sau đó, cô cảnh sát kia vẽ mặt

ngghi hoặc mà nhìn tôi.

“Ngài không biết rằng Trounin hiện tại là nghi can của những vụ giết người gần đây sao?”

“Gì cơ?!” Tôi và Vision cùng thốt lên — Sao lại như vậy? Rốt cuộc chuyện gì đang diễn ra đây chứ....

...

[1]MMPI (Minnesota Multiphasic Personality Inventory) là một trong những Bảng kiểm Nhân cách (Personality Inventories) có nhiệm vụ đánh giá về cách thức tư duy, cảm nhận và hành động. MMPI là Bảng kiểm Nhân cách thông dụng nhất hiện nay, đã được dịch ra trên 150 thứ tiếng và hơn 50 nước đã sử dụng (Dana, 1995). Bảng MMPI nguyên thủy công bố lần đầu vào 1945, gồm 550 items; vào năm 1989, phiên bản cập nhật mang tên MMPI-2, gồm 567 items (Butcher, 1990).

Cả hai bản MMPI đều trình bày các câu mô tả đạo đức và thái độ xã hội, hành vi, trạng thái tâm lý và điều kiện thể chất; người tham gia phải lựa chọn giữa “đúng”, “sai” hoặc “không rõ” cho mỗi câu.

Cần lưu ý, MMPI phát triển trên cơ sở thực nghiệm. Các items của bản MMPI gốc phân bố trong 10 thang đo các đặc tính hoặc vấn đề tâm lý, như hoang tưởng bộ phận, lo hãi hoặc chống đối xã hội. Trong bản cập nhật, thêm 4 thang đo đánh giá tổn thương tâm lý trong rối loạn ăn uống, lạm dụng chất và hạn chế kỹ năng tác nghiệp,... MMPI đặc biệt hữu ích như một thiết bị sàng lọc những đối tượng rất thiếu hụt về mặt chức năng tâm lý.

MMPI bị chỉ trích khi sử dụng trong các môi trường đa văn hoá. Các chuẩn tắc của MMPI không phản ánh các biến để xác định bất thường hay không trong điều kiện xuyên văn hoá. Hơn nữa, sự chính xác khi chuyển ngữ MMPI và sự tương thích của chúng với bản tiếng Anh vẫn còn là câu hỏi (Dana, 1995).

13. Quyển 2 - Chương 2

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Bác sĩ, khái niệm ‘bình thường’ của anh phải chăng là thứ mà tất cả mọi người đều đồng ý đúng không, người ‘bình thường’ sẽ cho nó là ‘đúng’ đúng không? Chẳng lẽ không đồng ý theo số đông sẽ bị xem là ‘không bình thường’ hay sao? Mong bác sĩ hãy nói cho tôi, ‘bình thường’ theo bác sĩ là gì? Không phải là thứ tâm lý ngu si, mù quáng của con người đấy chứ?”

“...”

“Bác sĩ cũng không thể trả lời được, đúng không?... Cũng giống như tôi thôi, tôi cảm thấy tôi không hề sai một chút nào khi giết chúng... Tất cả bọn chúng đều đáng chết... Tất cả những ai có cùng suy nghĩ không nên với ‘nó’ đều đáng chết... Tôi chỉ thực hiện việc làm mà bản thân tôi cảm thấy cần làm, cảm thấy đúng, tôi không hề hối hận với chính mình một chút nào cả.”

“Đối với anh lúc này, là bệnh...”

“Chẳng phải một trăm năm trước đồng tính luyến ái cũng bị coi là bệnh đó sao? Liệu bác sĩ có thể định nghĩa hộ tôi, rằng như thế nào là bệnh, và như thế nào là không bị bệnh không? Thế giới này hỗn loạn, nhàu nát, khó phân biệt đến mức khiến con người cảm thấy bức bối... Bác sĩ, tuy rằng tôi không thừa nhận tôi đã làm sai, nhưng tôi đồng ý trả giá cho những việc tôi đã làm — ít ra cũng an ủi được phần nào, cái thứ mà các người cho là ‘bình thường’ này.”

“...”

...

... ..

“Hai người nói thầy Trounlin của tôi — Ông ấy giết người sao? Chuyện quái gì đang diễn ra thế này?” Liếc mắt trao đổi với Vision, cả hai chúng tôi quyết định, trước tiên phải hiểu cặn kẽ vấn đề và những chuyện đang xảy ra

trước mắt, sau đó mới từ từ giải quyết, nếu không đầu óc chúng tôi sẽ nổ ra mất.

Kru dường như hơi ngạc nhiên vì sự mù mờ của hai chúng tôi, nhưng vẫn chậm rãi kể lại câu chuyện.

“Chuyện là như vậy, bắt đầu từ khoảng một tháng trước, người nhà Fitlis — một trong tứ đại gia tộc ở nơi đây, bỗng dưng nhận được một vài lá thư đe dọa, thư viết nếu không mau chóng trả lại những gì đã lấy, thì toàn bộ gia tộc Fitlis sẽ phải trả giá. Sau đó, hai tuần trước, tiểu thư Fitlis đến báo án nói ba của cô ấy một tuần trước — cũng chính là ba tuần trước bắt đầu mất tích, ngay sáng hôm sau, lại phát hiện được xác của phu nhân Fitlis nổi trên bờ sông gần pháo đài Yves.” Nói đến đây, Kru ngừng lại, nhấp một ngụm nước chanh vừa được gọi tới.

“Cô bảo những chuyện này – do thầy tôi làm sao?” Nghe giọng điệu bình thản thuật lại sự việc của cô ta, tôi có hơi sốt ruột — nguyên nhân tại sao lại tìm tôi lúc này, tôi cần phải được biết trước.

Kru đặt ly nước xuống, mỉm cười nhìn tôi: “Dr.Dead, đừng sốt ruột thế? Từ đầu đến giờ, anh là người duy nhất có thể giúp chúng tôi tìm được Trounin, ông ta đã nói, chỉ có anh mới có thể tìm được ông ta, việc này còn liên quan đến những gia tộc lâu đời ở đây, hơn nữa các gia tộc ấy đều có quyền thế lớn mạnh cả, thế nên, chúng tôi rất hy vọng anh sẽ tham gia giúp đỡ chúng tôi trong quá trình điều tra — điều quan trọng nhất hiện giờ là... Phải nhanh giải quyết xong vụ án này.”

Qua giọng kính, tôi vẫn cảm nhận được sự khinh thường toát ra từ đôi mắt người phụ nữ này — cô ta đang muốn ép tôi nhận vụ này sao? Nghe qua câu chuyện tóm gọn không đầu mất đuôi này cũng chả hiểu mô tê gì, chỉ bằng nghe toàn bộ câu chuyện luôn cho xong — hơn nữa, nếu thầy đã tìm đến tôi thì chắc chắn có lý do riêng của ông ấy, giúp đỡ bọn họ cũng chẳng mất gì cả.

Thế nên tôi mỉm cười lại với Kru, ra dấu mời cô tiếp tục — không nằm ngoài dự đoán, nữ cảnh sát khế nghiệp đầu sang một bên, lầm bầm “đàn ông Trung Quốc rõ tự cao” — nếu cô ta biết được tôi có khả năng đọc được âm môi, không biết sẽ có phản ứng gì đây?

“Vì phu nhân Fitlis đã bị giết, chúng tôi cũng không thể nào không đưa ra giả thuyết — ngài Fitlis đã bị sát hại, do đương sự vẫn không hề nhận được cú gọi nào đòi tiền chuộc, vậy nên, chúng tôi khẳng định vụ án này là một vụ án trả thù. Ba ngày sau đó, một vụ tai nạn giao thông đã đâm vào tiểu thư Fitlis — nhưng trong khâu khám nghiệm tử thi, trong cơ thể tiểu thư Fitlis vượt quá lượng Mesca... Mescali...”

“Là Mescaline[1] (Mescalinum, Mescaline).” Thấy Kru có vẻ đã quên, tôi bèn nói.

Khi nghe đến đó, tôi đột nhiên lạnh người, quay qua nhìn Vision, cậu ta cũng đang quay sang nhìn tôi — Mescaline là một loại thuốc gây ảo giác, loại này cùng thuốc kích thích hiện nay được gọi chung là ‘dược phẩm của thế giới’. Sau khi dùng, rất nhanh chóng cảm giác và nhận thức sẽ bị lu mờ — ảo giác sẽ xuất hiện. Trên phương diện sinh lý, người dùng thuốc sẽ xuất hiện những biến chứng như tim đập nhanh, thở dốc, toát nhiều mồ hôi, giãn đồng tử (có dị cảm với ánh sáng), ngoài ra còn có thể bị viêm kết mạc, hay run rẩy, động tác chậm chạp, dị ứng, sốt cao và rất dễ nổi da gà.

Kru cũng không để ý đến biểu hiện của chúng tôi, vẫn tiếp tục nói. “Khi kiểm tra hiện trường, chúng tôi phát hiện phanh xe của cô ấy bị cắt, thế nên vụ ấy cũng do mưu sát mà dẫn đến tử vong — anh ắt hẳn cũng biết Mescaline là gì đúng không?” Cô ta hỏi tôi, nhận được cái gật đầu của tôi liền nói tiếp. “Sau khi tiểu thư Fitlis chết, trong nhà cũng chỉ còn lại một bé trai 5 tuổi, khi ấy, họ hàng thân cận cũng bắt đầu lăm le tranh đoạt quyền nuôi dưỡng đứa bé kia — tất cả dường như đều đã kết luận ngài Fitlis đã chết. Vậy nên khi ấy chúng tôi đều liệt toàn bộ bọn họ vào danh sách nghi phạm, đứa bé được chúng tôi sắp xếp nuôi dưỡng ở một nơi khác — nhưng không ngờ, bốn ngày trước, đứa bé đột nhiên mất tích, sáng ngày hôm sau được phát hiện đã bị giết, xác chết bị quăng vào một công viên nhỏ gần đó...”

Như vậy, có thể khẳng định trình tự bị sát hại, ban đầu là phu nhân, tiếp đến là tiểu thư, cuối cùng là thiếu gia còn rất nhỏ, quý ngài kia vẫn chưa biết rõ sống chết ra sao?

“Đúng lúc này, chúng tôi lại tra ra được một chuyện — nửa năm trước ngài Fitlis có mua lại một bảo tàng nhỏ ở đây, mà người quyên tặng đồ cổ vào đây dường như cực kỳ bất mãn với việc này, một tuần trước khi nhà bọn họ nhận

được thư đe dọa, người quyền tặc kia đột nhiên từ Mĩ đến đây. Vì thế chúng tôi định điều tra ông Trounin, nhưng hiện tại lại không rõ tung tích ông ta, vậy nên chúng tôi liền liệt ông ta vào danh sách nghi phạm, đúng một hôm sau khi thông tin này được đưa ra — cũng chính là ngày hôm qua, thi thể của ngài Fitlis được phát hiện trong chính bảo tàng đó, trên người ông ta có đặt một bức thư — chính là bức này.” Kru rút từ trong chiếc túi da ra một lá thư màu trắng, đẩy đến trước mặt tôi. “Trong đó ghi chiều nay chúng tôi ở đây chờ một bác sĩ tên Hance Dead, nếu không làm như vậy, ông ta nói chúng tôi vĩnh viễn cũng không thể phá xong vụ án này — phía trong còn đặt cả ảnh chụp của anh, chỉ là... Đường như tuổi không trùng khớp, cho nên, chúng tôi cũng không thể phát hiện ra anh ngay được.”

Khi cô ta đang nói, tôi mở lá thư ra đọc, quả thực nhìn thấy trên giấy viết mấy dòng chữ chính tề cực kỳ quen thuộc — “Buổi chiều mai, đến bến tàu khu X tìm Dr. Hance Dead, người trên ảnh chụp, nếu các người muốn tìm được tôi, cậu ta là người duy nhất có thể giúp được các người — đương nhiên, các người cũng có thể bỏ qua tôi. — Trouin.” Tấm ảnh kia là ảnh chụp gần mười năm trước, lúc tôi còn là sinh viên... Không thể ngờ rằng, thầy ấy vẫn còn giữ...

“Thời gian tử vong của ông Fitlis là lúc nào?” Nhíu mày nhìn kỹ lá thư này, hy vọng tìm được chút manh mối từ vật này — nhưng không lâu sau tôi liền đưa nó cho Vision.

“Điều này cũng rất kỳ quái, ngài Fitlis bị giết khoảng từ sáu giờ đến tám giờ trước khi được phát hiện — nếu Trounin đã giết ngài ấy đầu tiên, vậy vì sao ngài ấy lại là người cuối cùng chết cơ chứ?...” Kru khó hiểu nói, dường như cô ta đang tự hỏi chính mình.

“Có thể thầy muốn ông ta đau đớn nhìn thấy từng người thân của mình ra đi, sau đó mới phần uất mà bỏ mạng...” Đột nhiên một điều lóe lên trong đầu, tôi nghiêm túc nói. “Cô Kru, tại sao cô biết ông Fitlis bị sát hại, cô đã nghĩ đến phương diện chính ông ta tự sát chưa?”

“Làm sao có thể?...” Cô ta bất bình nói.

Tôi cũng chỉ có thể lắc đầu cười khờ. “Thưa quý cô, nếu cả hai người muốn hợp tác với tôi để điều tra, vậy nơi đây cũng không phải một nơi tốt lắm để

nói chuyện, nếu như có thể, chúng ta có thể đến nơi cô làm việc bàn được không? Đồng thời, tôi cũng cần một ít thông tin — ở đây cô không tiện cung cấp cho tôi được, đúng không?”

Lúc này, người cảnh sát tên là Hora Terfi Tiroid vẫn chưa hề mở miệng từ đầu, khiến tôi suýt chút nữa quên bồng đi sự hiện diện của anh ta, lại lên tiếng trước khi Kru bất mãn nói —

“Cảm ơn giúp đỡ của anh, chúng ta đến tổng cục rồi bàn tiếp được chứ? Chúng tôi sẽ cố gắng hết sức cung cấp tất cả các thông tin mà anh muốn, chỉ hy vọng có thể mau chóng tìm được ông Trounin.” Nói xong, anh ta đứng dậy.

Tôi gật đầu mỉm cười với anh ta, cũng đứng lên theo, thuận đó chỉ vào Vision đang gọi bồi bàn tới tính tiền. “Anh bạn này chính là giáo sư Vision Auburn Leffenster của đại học Paris, tôi với cậu ta đều học khoa tâm lý học, hy vọng anh sẽ không nhận nhầm chúng tôi thành bác sĩ ngoại khoa hay gì đó đại loại thế.”

Tiroid vừa ra hiệu Kru trả tiền vừa mỉm cười với Vision — xem ra người đàn ông không nói lời nào này là cấp trên của cô nàng không-ưa-tôi kia.

“Rất hân hạnh.”

Anh ta bắt tay với Vision, sau đó xoay người sang nói với tôi. “Tôi là đội trưởng phụ trách vụ án này, mong được chỉ giáo và hợp tác tốt, Dr.Dead.”

...

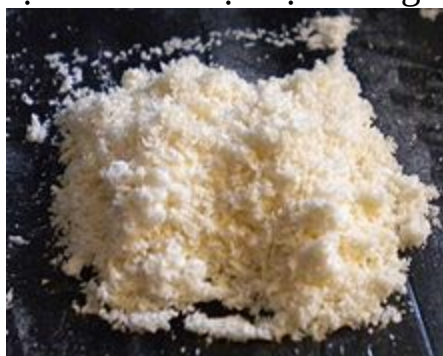
[1] Mescaline (bột cây xương rồng Peyote):

Tiên nhân cầu độc đảm (tên tiếng anh là Mescalinum, tên khoa học là Mescaline) chiết xuất từ một loại cây tiên nhân cầu (hay gọi là xương rồng), loại cây này sinh trưởng trên mảnh đất khô hạn ở phía tây nam nước Mỹ cùng phía bắc Mexico, dân bản xứ gọi là Peyote. Hạt giống, hoa của nó sau khi nghiền thành bột phấn khi sử dụng có thể sinh ra tác dụng ảo giác, huyền nghe mãnh liệt. Mescaline lần đầu tiên được phân lập và xác định vào năm 1897 bởi người Đức Arthur Heffter và lần đầu tiên được tổng hợp vào năm

1919 bởi Ernst Späth.

Tác hại:

Mescalinum là một loại dược phẩm gây ảo giác rất mạnh, không có công dụng y dược. Có thể khiến người ta sinh ra ảo giác, làm cho bản thân mất sức đề kháng với chất gây nghiện cùng có lối suy nghĩ phân liệt, gây ra ức chế thần kinh cùng đồng tử mở rộng, tim đập quá mức, phản xạ cơ thể quá mức bình thường, run rẩy, ghê tởm, nôn mửa, dùng lâu có thể tổn hại khí quan. Sau khi dùng 2-3 giờ xuất hiện ảo giác, ảo giác có thể duy trì liên tục bảy, tám giờ thậm chí hơn mười hai giờ. Tác hại khi hút Mescalinum chủ yếu là làm cho tinh thần hỗn loạn, người dùng có thể phát triển thành bệnh tâm thần, còn có thể xuất hiện hành vi bạo lực mang tính công kích cùng tự sát, tự tổn

thương bản thân.

14. Quyển 2 - Chương 3

Quang cảnh ngục giam âm u, bầu không khí cằn cỗi ngột ngạt phủ khắp không gian nơi đây, tựa như cảm giác cơ thể bị xé toạc ra, khiến con người hoảng sợ...

Sắc xám cùng sắc đỏ hòa trộn vào nhau, quyện chặt lấy nhau, phía trước, một cơ thể lạnh lẽo ngã ập vào căn phòng hoen ố, trên bức tường vàng ố, một hàng chữ được viết nguệch ngoạc, nhả nhủ cho những nhân sinh còn đang tồn tại —

“Cả hai ta đều giống nhau cả, chúng ta cùng có chung suy nghĩ, cùng hoài

ngghi về thế giới thối nát này, bác sĩ ạ.”

Một lời nhả nhủ được viết bằng máu, màu đỏ sậm đối với hăn, chính là một loại độc tố — đã bị thối rữa... đã bị vấy bẩn...

Đột nhiên, dòng chữ in sâu vào tâm trí khiến hăn hoảng sợ, run lấy bầy — nhưng ngay tức khắc, hăn vô tri vô giác, nở một nụ cười...

...

... ..

Trên đường đến cảnh cục, tôi nhờ Tirolđ và Kru cung cấp cho tôi những thứ cần thiết — thứ quan trọng lúc này là, bản ghi chép công việc trước kia của thầy Trounin.

Khoảng thời gian dài trước khi tôi tốt nghiệp, thầy đảm nhận công việc chuyên gia tâm lý cho Cục Kiểm Soát, không lâu sau khi tôi tốt nghiệp xong, dường như thầy đã xin nghỉ việc, cũng trong khoảng thời gian này, thầy hủy toàn bộ công việc ở Pháp, chuyển đến Mỹ để làm việc.

Theo như hiểu biết của tôi về thầy ấy, thầy không phải là kiểu người thích khám phá vùng đất mới, việc định cư lâu dài lại càng không. Quan điểm sống của thầy ấy về việc bản thân thuộc về vùng đất này khá là bảo thủ.

Vậy nên, hiện tại nếu muốn biết được nguyên nhân tại sao thầy ấy lại giết người, nhất định phải biết lí do gì đã khiến thầy trở nên như thế — manh mối đầu tiên... chẳng phải đã biết rồi sao.

Phải chăng, mọi chuyện đều liên quan đến tấm rèm màu vàng kia?

...

Từ khi tới văn phòng của Tirolđ, tôi và Vision vẫn cứ đực mặt ra ngồi đợi.

Ít ra Vision còn sướng hơn tôi, cậu ta có xách theo một tập luận văn của sinh viên, cũng may hiện tại có thời gian, liền điên cuồng ngồi chấm bài, vẽ mặt

nghiêm túc của Vision lúc này, thật khiến người khác muốn châm chọc cậu ta cho vui...

Rảnh tay cầm lên một bài luận cậu ta chưa chấm tới, cứ coi như ngày hôm nay tôi làm việc thiện giúp cậu ta, tích góp công đức vậy — dĩ nhiên, nguyên nhân chính bởi vì hiện giờ tôi đang cực kỳ chán.

Quan điểm của sinh viên này có hơi kỳ lạ, cậu ta phân tích điểm khác nhau giữa *nhân cách phân liệt* và *tính phân thân nhân cách* — khái niệm *nhân cách phân liệt* của cậu ta, nói nôm na chính là một kiểu tâm lý bị tác động mạnh, từ nhân cách chính đã hoàn thiện trong cơ thể, do gặp tác động của xã hội hay môi trường mà xuất hiện nên một nhân cách khác, ẩn giấu dưới nhân cách chính, nhưng nhân cách kia cũng không xuất hiện hoàn chỉnh; còn *tính phân thân nhân cách*, lại phân ly ra thành hai cá thể nhân cách, độc lập và hoàn chỉnh, không phụ thuộc vào nhau — quan điểm của cậu ta khá thú vị, chia hẳn đề bài thành hai phần tách biệt nhau... Nhưng suy nghĩ của cậu nhóc này lệch đề rồi, sao lại chuyển hẳn một vấn đề không liên quan sang đây thế này...

Quả nhiên do nhiều năm không nghiên cứu lại chuyên ngành, hiện tại nếu bảo tôi phân tích tường tận từng vấn đề bên trong, nhất định tôi sẽ rất đau đầu[1], nhưng mấu chốt tổng quát của vấn đề thì chắc chắn không quên được... Hóa ra việc sửa bài lại không dễ như tôi tưởng, trong hoàn cảnh này, bản thân phải duy trì thái độ trung lập cho đến khi sửa xong tất cả — dù sao chúng tôi vẫn chưa đến độ tuổi dễ nổi khùng với sinh viên...

Tôi dần dần hiểu được lí do Vision than khổ. Dù gì một thân phải vừa suy nghĩ vừa thấu đáo hàng trăm hàng ngàn ý kiến cũng chẳng phải chuyện dễ dàng gì, hơn nữa, đôi khi còn đọc được một số ý kiến “giả điên”, “ngụy biện”, “xuyên tạc”, hỏi sao lúc đấy không phát khùng lên được?

Khẽ lắc đầu cười, tôi phê một điểm A+ trên bài luận này — dù sao cũng phải cảm ơn cậu ta đã làm tôi nhớ lại thời sinh viên, điểm số cũng tính toán trên Vision, nếu có việc gì xảy ra cũng chẳng liên quan gì tới tôi.

Đặt bài luận xuống, vừa ngước lên thì gặp ngay vẻ mặt quái dị của Vision đang chăm chăm nhìn tôi.

“Cậu làm sao vậy?” Tôi hỏi.

“Không thể tưởng được ngài bác sĩ yêu dấu của chúng ta sẽ ra tay giúp tôi chấm bài nha.” Cậu ta cười khăng khặc, mục đích nhằm trả thù tôi những lúc đùa cợt việc chấm bài nghiêm túc của cậu. “Hơn nữa... Còn sửa thật sự nghiêm túc...”

“Làm việc thiện tích đức chút thôi, vả lại, tôi cũng muốn tìm thêm một chút cảm hứng để có thể hoàn thành nốt quyển tiểu thuyết kia, không được sao cậu chê?”

Lúc Vision đang định nói, Tirolld và Kru đột ngột xuất hiện cắt ngang hai chúng tôi.

“Bác sĩ, đây là những thông tin anh muốn, nhưng liệu chúng sẽ giúp ích được gì cơ? Chúng tôi đã xem qua rồi, không biết có giúp được gì cho anh trong quá trình điều tra không?” Kru ôm một chồng tài liệu cao gấp hai lần xấp bài kia, đặt lên một chiếc bàn thấp trước mặt tôi, miễn cưỡng thân thiện hỏi — tôi thật sự không hiểu, vì cớ gì cô ta lại không ưa tôi? Tôi đã chọc gì cô ta sao?

Tôi mỉm cười cảm ơn, liếc qua lại thấy Vision đang tiếp tục cắm mặt vào xấp bài, nhẹ nhàng cầm lên một vài xấp nhỏ trên cùng, tôi nhìn Tirolld cùng Kru. “Chắc chắn sẽ có, trước hết anh phải hiểu thật rõ về đối thủ của bản thân, sau khi chắc chắn mới có thể từ từ tóm gọn hẳn chứ, đúng không nào? — đặc biệt khi anh đang chạm trán với một cao thủ.”

Nhận thấy biểu tình khinh thường trên mặt Kru, tôi cố sức nín cười, vận dụng hết kỹ năng giao tiếp bình thường, nhẹ nhàng nói: “Vậy nên, giờ chúng ta cần tìm thật kỹ những thông tin liên quan đến ‘tấm rèm vàng’.”

“‘tấm rèm vàng’ ư? Nó là thứ gì vậy?” Người hỏi tôi chính là Tirolld — hiện tại anh ta đã ngồi xuống một chiếc ghế dựa.

“Cả hai đều không biết sao? Chẳng lẽ vật thầy tôi quyên tặng không phải là một tấm rèm màu vàng?” Bọn họ chẳng phải đã từng nói từ người tặng cổ vật

mà tra được thầy hay sao? Chẳng lẽ tấm rèm kia không phải vật ấy? Vậy bức ảnh thầy gửi đến cho tôi rốt cuộc có dụng ý gì?

“Cái gì? Anh biết thứ ‘phải trả lại’ theo lời Trouin là cái gì ư?” Tirolde sững sốt.

“Chẳng lẽ hai người không biết?” Điều này sốc đến vậy sao? Tôi cười gượng.

Định thần lại, Tirolde chăm chú nhìn tôi, đôi mắt ánh lên sự cảm kích như chết đuối vớ được cọc: “Khi ngài Fitlis mua lại viện bảo tàng, hủy đi toàn bộ những giấy tờ liên quan đến người và vật quyên tặng, tra ra được Trounin thực sự là vận may hiếm nhất mà chúng tôi có được — vì người chủ trước có để lại một danh sách những người đã đóng góp, nhưng cũng không có bảng đối chiếu đồ vật cụ thể, vậy nên đến giờ chúng tôi cũng vẫn chưa biết rốt cuộc nên bắt đầu điều tra từ ai, chỉ có thể yêu cầu cấp dưới từ từ điều tra... Nếu không bây giờ, không chỉ có tôi và Osti đang nói chuyện với anh thôi đâu.” Nói xong, khuôn mặt nghiêm khắc kia hiện lên một nụ cười — một nụ cười nội tâm, chân thành.

Hủy đi danh sách sao?... Có lẽ ngay từ đầu thầy đã biết Fitlis sẽ làm như vậy... Bằng không thầy đã không tiến hành việc này lâu như vậy... chắc hẳn sẽ suy nghĩ một kế hoạch gọn lẹ hơn. Nhưng thâm tâm tham lam của Fitlis chỉ khiến ông ta càng đau đớn trước khi chết mà thôi... Thầy là một người rất biết cách tra tấn tinh thần người khác mà...

Nếu như vậy, hẳn thầy đã khiến ông ta phải tuyệt vọng nhìn lần lượt từng người thân của mình ra đi, sau đó sẽ tuyệt vọng mà chết? Nhưng theo quan điểm của thầy, hẳn thầy phải tiếp tục tra tấn ông ta từ từ cho đến phút cuối chứ? Nếu vậy tại sao thầy lại kết liễu mạng sống Fitlis sớm như vậy?... Rốt cuộc lí do là gì khiến thầy làm vậy chứ?...

Đột nhiên bên cạnh huých mạnh, tôi giật nảy mình thoát khỏi cơn trầm tư, trông thấy vẻ mặt bó tay của Vision, Tirolde và Kru vì lạ lẫm với thói quen bất ngờ này của tôi, liền chau mày nhìn.

Gượng cười, có lẽ trước mắt vẫn chưa nên giải thích nhiều với cả hai — kế hoạch không dứt khoát này của thầy khiến tôi có cảm giác rất bất an... Đột

nhiên lại cảm thấy...

Dường như, tôi đã không bao giờ còn có thể gặp lại thầy nữa...

“Phải nhanh chóng đi tìm.” Hiện tại điều duy nhất tôi phải làm, là mau chóng thoát ra khỏi mê cung mà thầy đã bày binh bố trận này.

Rốt cuộc thầy muốn cho em biết điều gì? Hả thầy...

...

[1] Một cái đầu hai cái đại (一个头两个大): Câu này dùng để chỉ một chuyện nào đó quá mức phiền toái, hoặc bản thân quá mức xui xẻo, vì thế làm cho đầu đau bất lực. Bản thân không có cách nào giải quyết, đối với chuyện này vô cùng đau đầu.

Bonus: cũng có một tác phẩm điện ảnh mang tên này (còn phim nội dung thế nào thì hỏi chúa =)))

15. Quyển 2 - Chương 4

Ánh Mặt Trời xuyên qua những tấm kính, rọi lên vách tường cổ xưa, toát ra một mảng vàng sạm, một bóng người đột nhiên hiện lên, in bóng xuống đất, một màu vàng đất sậm, u ám...

Người nọ đang cầm một vật, anh ta xoay người thật chậm, ánh Mặt Trời khúc xạ lên tấm kim loại vuông vức, lóe lên những tia sáng, khiến căn phòng trở nên bừng sáng...

Anh ta đang khóc...

...

... ..

Không thể không thừa nhận, tìm kiếm là một công việc vô cùng mệt nhọc.

Bao nhiêu trang tên bấy nhiêu trang số, hàng tá những biên bản điều tra, xem xong hết không ngất cũng choáng...

Khoảng một tiếng đồng hồ tìm kiếm, tôi quyết định ném kẹp tài liệu màu xám đang nằm trong tay lên bàn, cả người mệt mỏi dựa vào chiếc sofa mềm mại đằng sau

Nhìn đồng hồ liền phát hiện giờ ăn tối đã trôi qua — hèn gì này giờ tôi cảm thấy hơi chóng mặt.

Nhìn qua Tirol và Kru phát hiện cả hai vẫn đang ra sức vật lộn với đồng hồ sơ khổng lồ, qua Vision thì cậu ta vẫn đang điên cuồng chấm đồng luận văn, tôi bất đắc dĩ đành cầm lên một xấp hồ sơ có vẻ hơi mới — làm gì có chuyện người khác đang làm mình lại đòi ăn chứ?... Nhưng mà... có vẻ trưa nay tôi cũng chưa ăn gì thì phải...

Thôi bỏ đi, nếu cơn đau dạ dày lại tái phát đành quảng sang Vision vậy.

Vừa nghĩ mấy thứ linh tinh trong đầu, tôi vừa nhanh tay giở từng trang hồ sơ.

Vụ án Kraut?... Cái tên này rất quen thuộc... Mình đã từng nghe thấy ở đâu rồi nhỉ?...

“Vision, cậu có nhớ rõ ‘vụ án Kraut’ không?” Dường như sắp tụt huyết áp khiến tôi không nhớ ra được gì, đành dùng biện pháp nhanh nhất — hỏi cái máy tính biết tuốt bên cạnh.

“Cậu quên rồi sao? Là vụ án khoảng 8 năm trước, khi chúng ta gần tốt nghiệp ấy, nhớ không? Một gia đình gồm 7 người đều bị giết, hơn nữa cái chết của họ rất thảm khốc — từng thi thể đều bị cắt xẻ thành 7 khối riêng biệt... Cậu không quên thật đấy chứ hả?”

Giả lơ bộ mặt nhăn nhó của Vision, tôi tiếp tục xem xét tài liệu — nếu tôi không lầm, sau khi kết thúc vụ án này, thầy cũng xin nghỉ tại cục kiểm sát...

Trong khoảng thời gian đó, thầy rời khỏi Pháp...

“16.7.1994 – Vụ án Kraut – Hiện trường: Paris.

Nghi phạm: Rock Senabeln Figic.

Giám định tâm lý: tinh thần phân liệt hệ bảo thủ.”

— Nếu vậy... chính là điều này sao.

“Anh Tirolde, liệu anh có thể đưa hết những hồ sơ có liên quan đến ‘vụ án Kraut’ năm 1994 ở Paris cho tôi được không?” Thả tập hồ sơ nhẹ hẫng xuống bàn, tôi ngẩng lên nói với Tirolde đang ngồi đối diện.

“Anh tìm được rồi sao?” Anh ta quay lại nhìn tôi, ánh mắt toát lên sự kinh ngạc.

“Có thể... Nếu như phỏng đoán của tôi là chính xác...”

...

... ..

Chỉ mới 7:35 phút sáng, khi căn bệnh hạ huyết áp của tôi đang tái phát thì một người... À không, chính xác thì, một con heo mang tên Vision gọi điện tới tắt nhằm dựng tôi dậy.

“Hàn à! Chúng ta đến pháo đài Yves ngắm cảnh đi! Dù gì cái cô Kru kia cũng nói buổi chiều mới tìm chúng ta mà.” Cậu ta gào vào điện thoại, khiến tôi đình tai nhức óc...

“Nếu vậy, tôi thà ngủ thẳng căng đến lúc cô ta tới tìm còn hơn.” Nói xong, tôi tức khắc end call, sau đó cũng tắt nguồn luôn cả máy, đây chưa đến nỗi rảnh vừa ngủ vừa hân hạnh được cậu ta dăm ba phút lại gọi điện ‘hỏi thăm’.

Đáng lý ra không nên xem thường Vision — cậu ta vẫn mặt dày chạy đến gõ cửa phòng tôi liên hồi...

“Rốt cuộc cậu muốn gì hả?” Tức giận nhảy xuống giường, giật mạnh cánh cửa sắp bị gõ thùng đến nơi, tôi không để ý là ai, liền gào lên — thử hỏi đang ngủ ngon đột nhiên bị dựng dậy, về mặt thể nào, tất cả mọi người chắc hẳn cũng biết.

“Ah... So sorry, bác sĩ, tôi không biết anh vẫn chưa tỉnh ngủ.” Nhưng thật không ngờ, người đứng trước mặt tôi lại là Tirolđ.

Trong khi Vision lại đang đứng sau lưng anh ta cười nhảu nhở — con heo chết tiệt này chắc hẳn cố ý!

Đè lại cơn tức đối với Vision, tôi mỉm cười hỏi Tirolđ — phải mau xóa ngay hình tượng thô lỗ vừa rồi trong anh ta.

“Anh tìm tôi có việc gì không?”

“À... Đây, đây là những hồ sơ liên quan đến ‘vụ án Kraut’ mà anh cần.” Ban đầu có hơi ngạc nhiên, nhưng liền lấy lại vẻ mặt thường ngày, Tirolđ đưa cho tôi một tập hồ sơ màu vàng. “Chúng tôi phát hiện được, vụ án này cũng liên quan đến ‘tấm rèm vàng’ kia.”

“Sao cơ?”

“ ‘tấm rèm vàng’ sau này được Trounlin quyên tặng, nhưng chủ nhân trước đó của nó, chính là hung thủ của ‘vụ án Kraut’ — Rock Senabeln Figic.”

Nếu vậy... Chính Figic là người đã khiến thầy thay đổi ư...

“Rốt cuộc ‘tấm rèm kia’ là vật gì? Tại sao lại nhiều người vì nó mà chết, nhiều người lại đang tâm giết người vì nó như vậy?” Vision hỏi, cũng vừa lúc ngăn tôi trở nên trầm tư.

Nhưng vấn đề Vision hỏi chính là một mấu chốt rất quan trọng trong vụ án này — rốt cuộc tấm rèm kia có bí mật gì?

“Vào nhà trước đã rồi nói sau, cứ đứng như vậy rất mỏi.” Tạm dừng suy nghĩ,

tôi quyết định mời cả hai vào nhà trước đã, sau đó muốn bàn gì thì bàn.

Vì lí do gì, thầy lại bắt chấp mạng người vì tấm rèm đó?... Cho dù là đồ cổ đi nữa, nhưng chắc hẳn cũng chưa đến mức phải giết người vì nó?... Hơn nữa, nếu vật ấy thật sự quý giá đến thế, khi trước đừng tặng, chẳng phải sẽ chẳng có chuyện gì xảy ra sao, vì sao thầy lại phải làm thế chứ?...

Phải chăng... Việc này chỉ nhằm vào những người muốn độc chiếm ‘tấm rèm vàng’ ấy?...

Nhưng tại sao, bọn họ lại muốn một tấm rèm, vừa không khác xa những tấm rèm khác là mấy, vừa không quý giá bằng những thứ khác chứ?...

Đáp án thật sự... Có lẽ đều ẩn giấu trong ‘vụ án Kraut’...

16. Quyển 2 - Chương 5

“Bác sĩ, tôi để lại thứ quan trọng nhất trong cuộc đời này của tôi cho anh, tôi biết, anh nhất định có thể xử lý nó tốt hơn tôi... Nó không thể chỉ thuộc về một cá nhân nào đó... Đừng để nó biến thành bản đồ... Hãy để nó chỉ đơn thuần là một thứ đồ cổ quý giá của thời Edward thôi...”

Nhìn những dòng chữ trên tờ giấy rách nát, trên mặt người đàn ông lộ ra nụ cười đau khổ — anh thay đổi ư?... Không, hoặc là nói, anh rút cuộc đã chân chính nhận ra bản thân mình...

Truyền thuyết, hãy vĩnh viễn để cho nó là một truyền thuyết...

...

... ..

“Anh Tirold, tấm rèm kia rốt cuộc là cái gì?” Vừa ngồi xuống tôi lập tức hỏi — điểm này nếu không không làm rõ ràng, thì tôi nghĩ cho dù biết quá trình

của sự kiện 8 năm về trước cũng không giúp ích cho tôi được gì.

“Điều này... Chúng tôi cũng không rõ ràng.” Vẻ mặt Tirold cũng lộ ra vẻ hoang mang khó hiểu. “Ở trong hồ sơ lưu trữ, thì mảnh vải kia là đồ cổ thuộc về vương triều Edward, từng là vật sở hữu thuộc về một vị công tước Ronomand thời kỳ cuối của vương triều, sau khi ông ta qua đời thì trưởng nữ của ông ta là hầu tước phu nhân Winter sở hữu. Sau khi phu nhân qua đời thì không rõ tung tích.”

“Vậy vì sao Rock Senabeln Figic kia lại vì một tấm rèm mà giết người?” Tôi hỏi, đồng thời tôi nhìn lướt qua tên Vision đang không hề khách khí chiếm dụng laptop của tôi — con heo này lại muốn làm gì nữa?...

“Bởi vì Sven B Kraut muốn mua lại mảnh vải trên tay anh ta, sau khi bị anh ta cự tuyệt thì lại thuê người đi trộm, cướp, cuối cùng sau bao lần không thành công thì từng có ý định giết Figic, cướp mảnh vải ấy vào tay mình — tôi thật sự không hiểu, một mảnh vải cổ nho nhỏ như vậy, đáng giá để những người này vất vả đi cướp sao?” Tirold nghi hoặc nhìn tôi — anh ta không phải muốn tôi cho anh ta đáp án đấy chứ? Hiện tại trong đầu tôi cũng hỗn loạn không khác gì a...

Nhưng làm đến tận mức này, đám người kia nếu không phải đồ điên thì chính là đẳng sau tấm rèm kỳ quái kia có bí mật trọng đại nào đó — sẽ không phải là đồ văn thôi miên gì đó chứ?... Nếu thật sự là như vậy, đây chính là một phát hiện lớn của giới học thuật.

Thầm nghĩ một chuyện cười nhàm chán trong đầu, tôi ra hiệu cho Tirold nói tiếp, sau đó cầm tách trà vừa rồi Vision rất tự giác pha nhấp một ngụm.

“Sau lần mưu sát không thành đó, Figic trái lại bắt đầu đi sát hại cả nhà Kraut, trong một tháng, hẳn đã giết sạch một nhà bảy người, cũng tàn nhẫn phân thân tất cả những người bị hại.”

“Vậy sau khi hẳn bị bắt có giải thích nguyên nhân vì sao mình giết chết cả nhà Kraut hoặc là vì sao tấm rèm kia có ý nghĩa quan trọng đến mức làm cho hẳn không thể không giết người hay không?” Tôi hỏi.

Nếu nói quý ngài Kraut kia đã có hồ sơ phạm tội rồi, vậy việc gì phải tự mình ra tay giết cả nhà người ta? Tổ cáo hấn ta không phải được rồi sao? Sạch sẽ lưu loát, cũng sẽ không liên lụy đến bản thân, vì sao phải chuyển sai lầm vốn thuộc về đối phương lên người mình? Vậy không phải rất ngốc sao?... Vô luận như thế nào, hấn là sẽ có một lý do làm cho hấn cố chấp như vậy đi?... Figic cũng không phải người thần kinh rối loạn quá độ... Nếu không hấn sẽ giết người bừa bãi, mà không phải tiến hành hành vi giết người có lựa chọn cùng kế hoạch như vậy.

Tirolld liếc mắt nhìn tôi một cái, sau đó gật gật đầu, vẻ mặt lộ sự ưu thương khó hiểu.

“Figic sau khi bị bắt thì thừa nhận hành vi giết người, nhưng hấn khẳng định bản thân mình là ‘đúng đắn’, hơn nữa, dường như hấn cho rằng, những người có ý định ‘độc chiếm’ mảnh vải kia, đều đáng chết — bác sĩ, phạm nhân xuất hiện tình trạng này, có thể là bởi vì lúc trước bị hành vi quá khích của Kraut làm cho thần kinh trở nên dị thường không?”

Có không?... Nhưng vụ án này quả thực kỳ quái, thầy cũng không hề viết rõ nguyên nhân phát bệnh của người bệnh vào biên bản báo cáo, phân tích hay giải thích gì đều không có, chỉ có một kết quả: tinh thần phân liệt loại cố chấp...

“Không thể nói điều này có khả năng... Vậy hấn có nói nguồn gốc của tấm rèm kia không?” Tôi nhìn nước trà màu đỏ sậm trong tách — đột nhiên cảm thấy, thứ này rất giống máu của người nào đó...

Uống một ngụm, cảm nhận được chất lỏng trong miệng sinh ra vị ngọt cùng vị chát, không hề liên quan, đột nhiên tôi chợt cảm thấy hoảng hốt. Vội vàng nhắm mắt lại trấn tĩnh.

“Không có.” Tirolld lắc đầu. “Figic chỉ nói là mảnh vải kia là tổ tông của hấn truyền lại, hấn không thể để cho nó rơi ra bên ngoài, đó là trách nhiệm của gia tộc hấn, còn những điều khác hấn không hề nói — đại khái, người biết điều này, cũng chỉ có chuyên gia giám định tâm lý từng nói chuyện một mình với hấn trong thời gian dài.”

“Thầy ư?...” Tôi gật gật đầu.

Trong đầu trở nên rối loạn, tôi nhắm mắt hy vọng có thể sắp xếp lại đồng lộn xộn này để cho ra một manh mối — tấm rèm...

Từ đầu đến cuối, 8 năm trước, 8 năm sau, thứ gây ra chuyện đều là tấm rèm màu vàng kia... Nó rốt cuộc có ma lực gì, lại có thể làm cho nhiều người vì nó trả giá tính mạng như vậy?...

“Cảnh sát Tirolđ, như vậy... Kraut làm sao biết tồn tại của tấm rèm kia? Hơn nữa, làm thế nào ông ta lại biết nó trong tay Figic?” Nhẹ tay day day sống mũi, tôi ngăn cản bản thân không bước vào trạng thái trầm tư quá nhanh — quả nhiên, ngủ không đủ giấc là kẻ thù của việc xử lý công việc.

“Cái đó à... Từ từ.” Suy nghĩ một hồi, cuối cùng Tirolđ lựa chọn lật xem hồ sơ chính xác trong túi công văn mà anh ta vừa vào cửa xong liền bị tôi ném lên bàn.

Chỉ chốc lát, anh ta liền rút ra một tờ giấy trong đó. “Đó là bởi vì... Figic từng coi tấm rèm kia như một vật triển lãm, đặt ở trong hành lang triển lãm tranh của hãn...”

“Sao? Anh Figic đó là họa sĩ?” Rất khó tưởng tượng, một nhà nghệ thuật có sự nghiệp lại vì một mảnh vải mà từ bỏ nhân sinh của bản thân.

“Không, nói một cách chính xác, hãn là nhà điêu khắc, lúc ấy cũng có chút danh tiếng trong nghề.” Tirolđ đưa tờ giấy kia cho tôi.

Nhìn thông tin trên giấy, tôi hỏi: “Vậy anh Figic này bây giờ ở đâu?” Nếu có thể, gặp được anh ta hãn là cũng có chút giúp ích.

“Hả?...” Nghe thấy câu hỏi của tôi, Tirolđ dường như vô cùng giật mình. “Fi... Figic vào 8 năm trước ngay lúc chuẩn bị thẩm vấn liền tự sát trong phòng tạm giam... Lúc ấy truyền thông liên tục đưa tin, bác sĩ... Anh không biết sao?”

Tôi đầu tiên là sững sốt, ngay lúc tôi muốn giải thích thì lại bị cái tên đang

chiếm dụng máy tính của tôi cướp lời — “Khi đó chúng tôi đúng lúc bận chuẩn bị luận văn tốt nghiệp học vị tiến sĩ, còn phải chuẩn bị thi vấn đáp. Hơn nữa, dựa vào tính cách của Hàn, lần này cậu ta còn nhớ rõ 8 năm trước có xảy ra ‘sự kiện Kraut’ tôi đã thấy có thể xem như kỳ tích rồi.”

Nói xong, lại cười đều tiếp tục đùa nghịch cái máy tính đáng thương của tôi kia — Vision chết tiệt...

“À...” Đáng giận nhất chính là, cái tên Tirolld kia còn bày ra vẻ mặt tin tưởng.

Nhưng bởi vì cậu ta nói chính là sự thật, cho nên tôi cũng không thể phát giận gì với cậu ta phải không, phải không?

Thản nhiên uống xong tách hồng trà Assam trong tay, tôi chậm rãi sắp xếp lại sự việc một lần nữa...

Từ lúc bắt đầu có chỗ gì đó không quá đúng...

Tấm rèm kia rốt cuộc ẩn dấu bí mật gì?... Công tước của vương triều Edward... Truyền được hai đời thì đã bị thất lạc... Vậy đó là gia tộc nào?... Hậu đại của gia tộc kia đâu?... Nếu nói bên trong che giấu cái gì, như vậy, hậu nhân của gia tộc kia hẳn là phải biết mới đúng... Vậy...

Trong đầu bỗng lóe ra một tia sáng, tôi đột nhiên tỉnh ngộ nên làm thế nào để giải quyết vụ án hết sức phiền toái này...

Bí mật của tấm rèm màu vàng kia. Hãy để tôi làm cho nó trôi lên mặt nước đi...

17. Quyển 2 - Chương 6

Hoàng hôn, những hạt bụi vàng bay lên như muốn xé tan nền trời đỏ thẫm, bóng tối dần bao phủ, như mở ra một thế giới khác.....

Anh biết, từ nay về sau, anh đã không còn thuộc về thái dương chói mắt kia nữa — màn đêm sâu và đen, sẽ là lựa chọn duy nhất trong những ngày còn lại trong cuộc đời anh...

Đó là lựa chọn cho cả cuộc đời của mình — bất kể kết cục... Anh biết, đến hết cuộc đời này, không hề hối hận...

...

... ..

“Vision, cậu đi tìm những thông tin liên quan đến tấm rèm kia đi.” Xoay người nhìn về phía Vision đang tiếp xúc cực kỳ thân mật với máy tính, tôi mỉm cười.

Vision dường như vì biểu tình kia của tôi mà rùng mình, nhưng sau đó trên mặt vẫn lộ ra biểu tình phức tạp nhìn về phía tôi — như là cậu ta rất bất mãn đối với công việc này vậy...

“Không phải tôi không muốn, nhưng... Hàn à, cậu bắt tôi đi tra về một tấm vải rách không rõ nguồn gốc như vậy không phải là đang làm khó tôi hay sao?”

“Sao cậu có thể thắc mắc một vấn đề ngốc nghếch như vậy hả, ai bảo cậu trực tiếp tra tấm vải kia? Cậu bắt đầu tra từ nhà quý tộc có được tấm vải kia lần đầu tiên ấy, không phải cậu quen rất nhiều quý tộc cũ sao? Còn có gia phả quý tộc châu Âu này cậu rất quen thuộc không phải sao? Còn có nhà sử học tên Eisen kia nữa... Ha ha... Cậu đừng nói với tôi là cậu với anh ta rất không quen nha... Dù sao cứ hỏi hết tất cả là được rồi.” Tôi tặng cho hắn một nụ cười vô cùng hiền lành — tuy rằng phản ứng của hắn nhăn nhó không khác gì ăn phải thực phẩm quá hạn.

“Cái loại thời đại cổ hóa thạch gì gì đó... Tôi biết tìm thế nào...” Vision vẫn chưa từ bỏ ý định muốn phản bác — không phải hắn muốn làm tôi thật sự lòi sạch gốc gác của hắn ra thì mới nhận mệnh đấy chứ? — tuy rằng tôi rất vui khi được làm như vậy.

“Nhưng mà bác sĩ, bản khoản của giáo sư Leffenster cũng không phải không có lý, hiện tại phải tra lại những thứ từ nhiều năm trước như vậy thật sự không dễ dàng đâu...” Ngay vào lúc chúng tôi đang không ngừng giằng co với nhau, Tirolđ đang ở một bên xem cuộc chiến lại ngoài ý muốn ngắt lời.

Ngoài ý muốn nho nhỏ này làm cho tôi sửng sốt tầm ba giây, nhưng lại nhanh chóng bình thường.

“Cảnh sát Tirolđ, anh đừng để tâm, đừng nói đây là một tấm rèm cổ trên quý, ngay cả hóa thạch khủng long thời thượng cổ cũng không là gì đối với giáo sư Leffenster thân mến của chúng ta.” Tôi mỉm cười với anh ta, sau đó chuyển hướng sang Vision. “Đúng không? Vision.”

Nếu con heo này dám nói một chữ không với tôi... Vậy thì sau này hẳn đừng mơ có thể kéo tôi vào mấy chuyện lung tung vớ vẩn nào!

Quả nhiên rất ngoan ngoãn gật đầu — xem ra Vision vẫn còn nhớ món nợ hẳn thiếu tôi vừa rồi.

“Hàn, cậu xác định chỉ tìm thông tin chính thức thôi sao?” Hẳn hỏi.

“Không, tất cả đều cần, chỉ có biết toàn bộ thì chúng tôi mới có thể phán đoán đầy đủ đúng sai của bọn họ.”

“Tôi đây biết nên làm thế nào rồi...” Bên môi khẽ nhếch một nụ cười không đáng hoàng, Vision quăng sạch **sự** không tình nguyện, vô cùng hào hứng xoay người sang đối mặt với máy tính.

Lắc đầu bất đắc dĩ — thật sự là làm ăn không có lãi, cứ nhiên còn phải dâng máy tính thân yêu của tôi cho tên thiếu gia Vision này ngược đãi... Nhưng mà...

Chỉ cần có thể tìm được thầy, như vậy cũng đáng giá...

...

... ..

Buổi chiều, tôi phái Tirold đi thăm dò của cải của ‘ngài Figic’ kia, ném Vision ở lại khách sạn vất vả tìm những thông tin về tấm rèm kia. Nghĩ rằng có thể một mình thanh thoi ngắm phong cảnh Marseilles...

Không ngờ được lại bị một người không mấy thích mình bám theo — cảnh sát Kru. Không cần hỏi cũng biết đó là do Tirold sắp xếp (có đánh chết tôi cũng không tin nữ cảnh sát kỳ thị chủng tộc kia sẽ tự nguyện cùng tôi đi ngắm cảnh), có lẽ anh ta cho rằng thầy sẽ tìm cơ hội gặp tôi đi...

Thật buồn cười, nếu thầy muốn gặp tôi thì ngay từ đầu ông ấy sẽ không để mấy người Tirold có cơ hội nhìn thấy tôi — trên thực tế, vấn đề tôi quan tâm bây giờ không phải là bọn họ có thể phá án được không, mà là thầy tìm tôi... Rốt cuộc có mục đích gì đó.

Trong vô thức, tôi đã đứng trước cửa vào pháo đài Yves, ngẩng đầu liếc mắt nhìn pháo đài cổ kính mặc dù được ánh sáng mùa hè rực rỡ chiếu rọi vẫn toát ra hơi thở lạnh lẽo, lại quay đầu liếc nhìn Kru vẫn luôn đi theo phía sau tôi lại không nói một câu — mái tóc đỏ như lửa kia của cô ấy, dưới ánh mặt trời càng giống một ngọn lửa có sinh mệnh... Như là muốn đốt trụi tất cả mọi thứ trước mặt trong cuồng nhiệt tản ra từ cơ thể cô ấy...

Thu lại ánh mắt đang dừng trên người Kru, tôi im lặng cười khổ — thật sự là một suy nghĩ lỗi thời... Hay là nói, linh cảm sáng tác của tôi đã trở lại?... Nếu như điều này là thật, vậy thì tôi tuyệt đối sẽ cảm ơn quý ngài Jesus vẫn luôn không mấy quan tâm đến tôi.

Bật cười khê ra tiếng, tôi đi vào trong tòa pháo đài màu xám đen kia.

Trên mặt đất, có thể thấy rất rõ ràng vị trí bị vứt xác của Fitlis phu nhân kia...

Buổi sáng hôm nay, tôi đã xem xong tất cả thông tin liên quan đến vụ án này. Trong đó, bị giết sớm nhất, chính là phu nhân Fitlis 48 tuổi.

Bà ta bị người đánh thuốc mê sau đó lại bị tiêm một lượng lớn PCP (Phencyclidine[1]) dẫn đến cái chết — nhưng có một điều khó có thể kết

luận, đó là rốt cuộc phu nhân trước khi chết dưới tác dụng của PCP sinh ra cảm giác sợ hãi, tinh thần rối loạn hoặc lo âu mà tự mình nhảy xuống từ tầng thành cao nhất, ở trong quá trình hoặc sau khi tiếp xúc với mặt nước thì tử vong, hay là phu nhân vì được hiệu mà tử vong, sau đó thầy đứng ở đỉnh pháo đài ném bà ấy xuống?...

Vậy vì sao thầy lại muốn chọn địa điểm này? Phiền toái như vậy, lúc làm cũng rất là mệt... Nếu mục đích chỉ là muốn giết người, có cần thiết phải làm nhiều chuyện như vậy không?... Vậy... Nếu, nó tượng trưng cho một ý tưởng nào đó của thầy, vậy... Ý tưởng đó chính là cái gì?...

“Sao vậy, bác sĩ anh cũng là một người hâm mộ sách của Dumas sao?” Bỗng nhiên, phía sau truyền tới một giọng nữ không được tính là thân mật, cắt ngang suy nghĩ của tôi.

Xoay người, quả nhiên là Kru — thật sự nghĩ không ra vì sao cô ta lại nhìn tôi không vừa mắt như vậy, sẽ không phải là vì tôi ngoài việc là một người Trung Quốc còn là một người đẹp có bộ dạng xinh đẹp hơn cô ta đấy chứ — trò đùa này thật đúng là nhàm chán.

“Chỉ cần là người đã đọc ‘bá tước Monte Cristo’ đều sẽ muốn đến đây xem ngục giam được miêu tả rất chi tiết trong truyện này đi?” Tôi mỉm cười với cô ta.

Kết quả nhận được chính là một vẻ mặt chán ghét xem như đáp lễ — bây giờ tôi mới hiểu được, nguyên nhân lần đầu tiên gặp cô ta cứ nói chuyện với tôi thì sẽ đỏ mặt không phải là vì ngượng ngùng, mà là chán ghét xuất phát từ chính bản thân cô ta với tôi.

Một người hận đời, nếu cô ta đi làm phần tử khủng bố thì nhất định sẽ cực kỳ phù hợp.

“Cô cho rằng lúc một phạm nhân cảm thấy áy náy nhất, hẳn ta sẽ làm gì?” Đó là một câu hỏi trắc nghiệm tiềm thức hung tính, trước kia tôi đã từng được hỏi, hình như là lúc thi thăng cấp thì phải, khi đó đáp án của tôi làm cho nhóm giáo sư kia đều không biết nên khóc hay nên cười — tôi gần như nói một lượt tất cả các phương án trả lời. Nhưng hiện tại, tôi là người đặt câu hỏi

kia, mà người được hỏi, chính là mỹ nữ tóc đỏ nóng nảy trước mặt tôi này.

“Vậy hẳn nên tự sát, muốn thoát khỏi tội ác, phương pháp duy nhất của hẳn chính là chết — nếu không, hẳn không thể nói là thật tâm hối cải.” Kru trả lời tôi cực kỳ nghiêm túc.

Người cực đoan... Cực đủ tính công kích. Nhưng làm cảnh sát, cô ta khẳng định rất nhiệt huyết — chỉ là không có khả năng làm lãnh đạo. Tính cách của cô ta chính là nhược điểm chí mạng.

Cực đoan... Cố chấp...

Đúng! Sao tôi lại quên được chứ?... Trước kia, từng có một lần, một bạn học chuyên ngành phạm tội tâm lý đã dùng cách nói đùa hỏi giáo sư Trouin vấn đề này.

Nhưng trả lời của giáo sư lại làm cho mọi người ở đây đều lạnh người — “Tội nhân chân chính, là kẻ không tự mình cảm thấy áy náy, bọn họ cần giúp đỡ của người khác mới có thể nhớ lại tội của bọn họ... Mà muốn giúp bọn họ thoát khỏi ‘tội’, phương pháp tốt nhất, chính là giúp đỡ hẳn vĩnh viễn... Rời khỏi nhà giam tội ác...”

Tuy sau đó tất cả mọi người đều coi chuyện này là một trò đùa, nhưng tôi biết, thầy khi đó là nghiêm túc... Tuyệt đối nghiêm túc...

Như vậy, ý tưởng của thầy ấy, trùng lặp với tư tưởng của Figic kia.

Vào 8 năm trước, khi ông gặp gỡ Figic, ông liền phát hiện — đây chính là người ông luôn luôn tìm kiếm, một người lương thiện mẫu mực trong cảm nhận của bản thân. Trước đó, có thể thầy cũng không biết, nhưng quả thật ông vẫn luôn không ngừng tìm kiếm một người có lý tưởng tương xứng với ông... Cho nên, thầy mới có thể không ngại gian khổ đi làm chuyên gia giám định tâm lý gì đó...

Mà sau khi ‘hình mẫu’ ở trong lòng ông xuất hiện, ông bắt đầu cảm thấy không cần phải tiếp tục làm nữa... Mà đồng thời, dao động ý chí của ông bị Figic nhìn thấu, vì thế, Figic dẫn dắt ông đi tới nhân cách thật sự mà ông vẫn

luôn che dấu... Sau đó, làm cho ông biến thành người nổi nghiệp của mình...

Tiếp tục bảo vệ ‘tấm rèm màu vàng’ mà hăn cho rằng quan trọng hơn cả sinh mệnh của chính bản thân hăn...

Thì ra là thế... Hóa ra...

Bỗng nhiên tôi đã cười phá lên, Kru dường như bị dọa bởi sự khác thường của tôi, cô ta thoáng lùi về sau một bước chân.

Tôi ngẩng đầu nhìn cô ta, cười với cô ta. “Yên tâm, tôi không phải kẻ điên... Tôi chỉ là, nghĩ tới trạng thái tinh thần cùng hình thức suy nghĩ có thể xảy ra của thầy tôi mà thôi.”

Sau đó, tôi không nhìn cô ta nữa mà chuyển ánh mắt đến bên ngoài đang tràn ngập ánh sáng chói mắt — vậy vì sao thầy lại lựa chọn tôi?... Ông cho rằng... Tôi sẽ trở thành người nổi nghiệp của ông sao?... Hay là, ông muốn mượn tay tôi, để hủy diệt bản thân?...

Chú thích

[1] Phencyclidine: Được biết đến như là PCP, là vua của thuốc phiện. Về sinh lý PCP sẽ khiến cho mặt đỏ tai hồng, đồ mồ hôi nhiều, mạch máu giãn nở (?!), cơn đau được giải trừ, động tác cơ thể mất sự phối hợp, hoa mắt, ảo ảnh, buồn nôn, ói mửa. Dùng liều lớn có thể dẫn đến hôn mê hoặc tử vong. Xuất hiện nhiều ở chốn ăn chơi, dùng qua đường miệng. Nhưng khi bị cơ thể người hấp thụ thì sẽ sinh ra vấn đề trường kỳ, ví dụ như trì độn, cảm giác lệch lạc, hoang tưởng, tâm thần, hành vi bạo lực.

PCP khiến người tạm thời có khí lực lớn, và không có cảm giác đau (vô cảm? @@). Dùng liều lớn khiến con người ta rơi vào trạng thái hoa mắt, ảo giác, nói sảng, hành vi cổ quái từ 2 đến 6 giờ...

Hoang tưởng thường sinh ra cảm giác muốn xâm phạm người khác (rape?:))). Còn có cả tinh thần bất khả kháng, và hoàn toàn không biết đau. Kết quả là không thể khống chế hành vi tổn hại bản thân....

18. Quyển 2 - Chương 7

Người đàn ông lẳng lặng ngồi dậy khỏi ghế — đây là bài trí duy nhất trong căn phòng.

Hắn mỉm cười, dùng tư thế tao nhã gỡ đôi kính tơ vàng đặt trên mũi xuống bẻ đôi.

Mà miếng mắt kính gãy sắc bén bị hắn nắm chặt trong tay, không lâu sau trên cổ tay trái vẽ ra một đường máu thật sâu — giống như không hề có cảm giác đau đớn gì, hắn chỉ mỉm cười.

Sau đó, hắn ném mắt kính bị vỡ đi, xoay người dùng máu dính trên ngón tay mình bắt đầu viết gì đó lên bức tường sau lưng —

“Kết thúc, hãy để nó kết thúc, em sẽ không kéo dài nó, em bình tĩnh cùng tuyệt tình hơn bất cứ người nào trong chúng tôi, hy vọng em không thay đổi, học sinh yêu quý của tôi — giáo sư ngu xuẩn của em.”

...

... ..

“Thế nào? Tìm được cái gì không?” Sau khi rời khỏi pháo đài Yves trở lại khách sạn, vừa vào cửa tôi liền hỏi Vision vấn đề này.

Mà hắn đang chuyên tâm nhìn màn hình máy tính lại dường như không hề chú ý tới vấn đề của tôi.

“Vision?” Tôi đi qua, dùng tay huơ huơ trước mặt hắn.

“Hả?” Lúc này hắn mới có chút hoàn hồn ngẩng đầu nhìn tôi.

“Hả? Hả cái gì? Tôi hỏi cậu có tìm được cái gì không?” Tôi dờ khóc dờ cười ngồi xuống sofa bên cạnh hắn. “Bình thường luôn nói tôi giận người, cậu

bây giờ không phải đang ngăn người à?”

“Hàn, nếu tôi nói, nếu có thể cậu đừng xen vào chuyện này nữa thì cậu có thể đồng ý không?” Đột nhiên, hăn vô cùng nghiêm túc nhìn tôi — nghiêm túc đến nỗi tôi có cảm giác dựng cả lông tơ.

“Cậu không phát sốt chứ?” Biểu tình hiện tại của tôi nhất định là dở khóc dở cười đến mức quái dị.

“Giáo sư Leffenster cậu bình thường chỉ biết kéo tôi vào phiền phức hay sự kiện gì đó đối tính rồi sao? Hay là đột nhiên trong đầu có dây thần kinh nào đó không bình thường?”

“Không phải!” Hăn dường như có hơi kích động. “Đừng đùa nữa, tôi nghiêm túc đấy.”

Nhiều mày, chăm chú nhìn người đàn ông trước mặt, tôi thử tìm kiếm thứ gì đó trong vẻ mặt của hăn, nhưng rất đáng tiếc — tôi không thể nhìn ra được bất cứ thứ gì cả — ngoài sự nghiêm túc của hăn.

“Cậu rốt cuộc tra được cái gì?” Tôi nhìn chăm chăm vào mắt Vision.

Hăn trợn mắt liếc tôi một cái — phản rồi à? Bình thường động tác này hăn là do tôi làm mới đúng chứ. Hăn đoạt diễn à?

“Vision, cậu có nói hay không hả?” Lần này tôi có thể thề, thanh âm của tôi đã tiếp cận nhiệt độ thấp loại mới.

“Miếng vải rách màu vàng kia có thể là một bản đồ kho báu — nếu có được kho báu trong tấm bản đồ kia, cậu có thể có nhiều tiền hơn cả quốc vương Trung Đông.”

“Gì?” Lần này đến lượt tôi đơ.

“Kho báu của vương triều Edward, ở trong tay người nào thì người ấy sẽ không có một ngày yên bình.” Vision nhìn về phía tôi. “Hiện tại tôi đã hỏi qua đám quý tộc cùng đám ‘nhân sĩ chuyên nghiệp’ về vấn đề này, như vậy

sau này khẳng định bọn họ sẽ theo dõi chúng ta sát sao. Hàn... Chuyện thế này vẫn đừng động vào thì an toàn hơn.” Vision nhìn tôi một cách nghiêm túc hiếm thấy.

Tôi hơi cau mày nhìn hắn một lát — chúng tôi ai cũng không nói chuyện, chỉ lẳng lặng nhìn đối phương, không nghĩ bất cứ cái gì, tôi có thể xác định khoảng thời gian này trong đầu tôi hoàn toàn trống rỗng, thứ tôi làm có lẽ chính là để cho đầu óc nghỉ ngơi.

“Tôi đã biết được ý tưởng của thầy rồi.” Cuối cùng, sau gần một phút đồng hồ, tôi thở dài ngả người ra sau tựa vào thành sofa, dùng giọng điệu thản nhiên nói.

“...” Im lặng.

Lại im lặng một lần nữa — thật sự là phiền toái — tôi biết Vision cũng không muốn giao tiếp với ‘quý tộc’, điều này sẽ làm cho hắn nhớ lại một số ký ức không hề tốt đẹp, mà hắn cũng không hề thích kiểu đối xử giữa bọn họ.

“Thầy đã xảy ra chuyện gì? Vì sao ông ấy lại muốn giết những người đó?” Cuối cùng, hắn vẫn đành chọn cách thỏa hiệp là mở miệng.

Lúc này tôi nên cảm ơn cái tính bà tám của hắn hay là nên cảm ơn tinh thần hy sinh ở một mức nào đó của hắn đây?

Hơi điều chỉnh lại tư thế ngồi, tôi lựa chọn một tư thế có phần thoải mái là nửa nằm trên sofa. “Rất đơn giản, cũng giống như Figic năm đó.”

“Thầy ấy có chứng hoang tưởng sao? Không thể nào? Có thể viết thư gọi cậu tới đây thì hắn là còn rất bình thường — hay là tôi nên nói ông ấy quá bình tĩnh.” Vision tiếp lời.

“Không thể nói như vậy, vốn đang không quá chắc chắn, nhưng hiện tại có thêm nguồn gốc của tấm ‘vải rách màu vàng’ theo như lời cậu nói kia, vậy không phải có thể nói thông rồi sao?” Tôi gờ kính mắt xuống, day day đầu mày. “Cũng giống như một nhà Kraut bị giết trước kia, nguyên nhân đều là xuất phát từ một cá nhân trong nhà bọn họ muốn chiếm đoạt tấm rèm kia, cho

nên Figic cùng thầy mới có thể giết bọn họ.”

“Nhưng có cần giết cả nhà người ta không? Đừng quên thiếu gia của nhà Fitlis mới mấy tuổi, ông ấy làm như vậy có ích lợi gì?”

“Cậu không thể từ từ được sao? Đó là ‘trừng phạt’ — đối với thầy và Figic mà nói, giết chết người nhà của người muốn chiếm đoạt ‘tấm rèm’ kia, cũng chính là người quan trọng nhất, đó là một loại trừng phạt đối với bọn họ, giống như lần này, thầy không để ông Fitlis đến báo danh với ông anh diêm vương kia đầu tiên, thầy muốn giữ mạng ông ta đến cuối cùng — nguyên nhân rất đơn giản, chính là muốn làm cho ông ta đau khổ, cho ông ta biết việc ông ta muốn chiếm lấy tấm rèm kia rốt cuộc là một chuyện tội lỗi đến mức nào. Bọn họ muốn dùng phương pháp này để giúp những người đó ‘sám hối’, bọn họ đều cho rằng bọn họ làm như vậy là đúng đắn.” Ở trong ý niệm của bọn họ, đây là một chuyện chính nghĩa mà không phải là tội ác mang theo sau khi giết người.

Có đôi khi chúng ta rất khó để phán đoán một chuyện là tốt hay xấu — bởi vì chúng ta sẽ muốn phản bác quan niệm khách quan mà đa số mọi người đều công nhận, nhưng lại sẽ chấp nhất vào một phương diện nào đó làm cho chúng ta cảm thấy bản thân làm những chuyện như vậy là khách quan.*(đừng hỏi tôi chỗ này, nó là triết học, là tâm lý aaaaaa)*

Không có sai tuyệt đối, không có đúng tuyệt đối — nhưng một khi liên quan đến ‘sinh mệnh’ thì đã không còn là vấn đề đúng hay sai nữa. Mỗi người đều có khả năng cùng cơ hội phạm sai lầm, cho nên, chúng ta không thể tự mình tiến hành phán quyết đối với hành vi của bọn họ — tuy rằng giao cho pháp luật có đôi khi cũng không công bằng cho lắm, nhưng ít nhất, đó đã là phương pháp tốt nhất có thể làm cho một số người, một số chuyện nhận trừng phạt mà sẽ không xúc phạm đến chính bản thân mình của xã hội chúng ta đang sống — mỗi người đều có cơ hội và quyền để biện hộ cho chính bản thân mình.

Tôi luôn luôn không có bất cứ hứng thú gì với ‘nhân loại’, nhưng tôi tuyệt đối không coi nhẹ sinh mệnh.

Sinh mệnh cao hơn tất cả.

“Tên Figic kia sao lại có tấm rèm đó?” Hoàn hồn khỏi suy nghĩ của bản thân, tôi ngẩng đầu hỏi Vision.

“Gia tộc của hãn trước kia là gia nô của hầu tước phu nhân Winter, tôi có tra qua gia phả cũ, điều này thật sự chính xác, có lẽ bắt đầu từ đời tổ tông đã bị không ngừng giáo dục phải bảo vệ mảnh vải rách vô cùng quan trọng với ‘chủ nhân’ của bọn họ... Thật đáng thương... Tôi chỉ có thể nói như vậy.”
Dường như Vision rất rất bất mãn với việc này — chẳng qua việc hãn luôn luôn cho rằng tư tưởng của đám quý tộc xưa cũ là buồn cười thì thật sự không cần hoài nghi.

“Nếu một người cả đời đều chỉ sống vì người khác như vậy, tôi không biết cuộc sống của hãn ta còn có cái gì vui vẻ nữa.”

“Nhưng có một số người lại cảm thấy nếu đời người không có gì kỳ thác, sống cũng không có ý nghĩa gì a...” Tôi khẽ bật cười nhìn vào mặt hãn.

“Vì người khác mà sống, luôn sống vất vả hơn vì mình mà sống...” Vision lắc đầu, tiếp tục công việc cậu ta mang đến.

Trên thực tế điều Vision nói rất đúng...

Giống như thầy, ông ấy lúc này... Tôi biết thầy đang mơ hồ, thầy mơ hồ mình rốt cuộc là ‘chính mình’ hay là không phải ‘chính mình’, rốt cuộc hiện tại có phải ông đã biến thành một công cụ hay không...

Mà kết cục của việc như vậy...

Tôi có một dự cảm rất không tốt — vô cùng không tốt...

...

... ..

Buổi tối, trong khoảng thời gian ăn cơm cùng Tirol và Kru, trên cơ bản tôi không hề nói gì thêm, chỉ có Vision đang thông báo cho bọn họ một số thứ

chúng tôi biết cùng tra được lúc này.

Đối với việc chúng tôi hoàn toàn không hề biết hành tung của thầy, Tirolđ dường như bất mãn nhưng cũng bất đắc dĩ — anh ta không thể chờ mong tôi trong một thời gian ngắn có thể lôi ra được một người mà anh ta tìm vài ngày vẫn chưa ra.

“Bác sĩ, như vậy anh đã biết được thông tin của Figic đúng không?” Sau khi nghe Vision ‘báo cáo’ xong, Tirolđ hỏi tôi.

Tôi gật đầu.

“Điểm này là Vision thuận tiện tra ra được.”

“Vậy... Bây giờ anh cảm thấy chúng ta cần phải làm thế nào? Ví như nói phải làm thế nào để tìm được ông Trouin, hoặc là anh có phỏng đoán được ông ta sẽ ở đâu không?” Anh ta nhìn tôi, biểu tình rất nghiêm túc, nhưng vẫn đề mà anh ta hỏi cũng làm cho tôi đau đầu nhức óc.

“Hai người biết sau khi thầy đến đây thì từng đi qua những nơi nào không?” Tôi hỏi.

Lắc đầu, Tirolđ lộ ra vẻ mặt khó xử.

“Không thể xác định...”

“Các anh đã điều tra chưa?” Tôi nhìn anh ta.

“Có, nhưng ngoài khách sạn mà ông ta đã ở thì không tra được cái gì nữa.” Có thể nhìn ra anh chàng cảnh sát này cũng rất buồn rầu.

“Thầy ấy sẽ đi đâu chứ...” Tôi lại chìm vào độc thoại...

Nhưng thầy sẽ tới đâu đây? Trong tình huống như vậy... Ông ấy không có khả năng ở những nơi có dân cư trong thành phố mới đúng... Ở khách sạn nhỏ? Không phải, nếu như vậy đã sớm tìm được rồi...

Vậy thì sẽ ở đâu?...

Một nơi chúng tôi sẽ không nghĩ đến... Nơi nào chúng tôi sẽ không nghĩ đến?...

?! — Viện bảo tàng!

19. Quyển 2 - Chương 8

Tôi đưa vật không nên tồn tại trên đời này, vĩnh viễn niêm phong cất vào bóng tối.

Đưa tội lỗi cùng đau khổ của linh hồn bị nó làm cho mệt mỏi, đều cùng nhau niêm phong bên trong yên bình vĩnh viễn — hy vọng bạn có thể có được hạnh phúc.

Ở một nơi mà tôi còn không thể tới được...

Tôi hy vọng ‘mọi người’ có thể tìm về bản thân, không còn mơ hồ — hoặc là, có thể không đi suy nghĩ mấy thứ vô vị nữa.

Tôi chúc phúc mọi người...

Em chúc phúc thầy...

Thầy ơi...

...

... ..

“Mọi người có tìm ở viện bảo tàng không? Chính là viện bảo tàng nơi phát hiện ra thi thể của ông Fitlis ấy.”

Tôi nhìn Tirold, biểu tình nghiêm túc tuyệt đối.

Nếu tôi đoán không sai, có lẽ thầy đang ở nơi đó... Bởi vì thầy sẽ không đi — nếu ông ấy muốn đi thì sẽ không gọi tôi đến, cũng sẽ không làm cho nhóm cảnh sát này tìm được tôi.

Nhưng ý tưởng đằng sau những việc thầy làm tôi cũng đại khái hiểu được — ông ấy không có cách nào làm cho mình quay đầu lại, cũng không có cách nào làm cho mình dừng lại, ông ấy không điên cuồng hoàn toàn, nhưng cũng không có cách nào làm cho mình bình tĩnh. Cho nên, ông ấy muốn có người đến cứu mình...

Nhưng... Tôi không cảm giác thấy ông ấy đang cầu cứu với tôi... Ngược lại... Ông ấy càng như là đang...

Không, phải nói là cảm giác đang phó thác cho tôi một thứ gì đó... Thầy muốn cho tôi nhìn thấy kết cục của ông ấy, còn có một loại... Cảm giác gì đó... Thầy đang chứng minh với tôi thứ gì đó — hoặc là nói một cách chính xác, thầy hy vọng tôi thay ông ấy chứng minh cái gì đó.

Nhưng vô luận như thế nào, kết quả của những phỏng đoán như vậy bình thường chỉ có một — tử vong.

Cười khố, tự cười khố với bản thân mình, tôi không biết hiện giờ trong lòng tôi có cảm thụ như thế nào nữa.

Nếu nói, từng nơi tôi đặt chân đến, bên cạnh tôi đều sẽ xuất hiện tử vong, kỳ thật phải nói là tử vong đưa tôi đến nơi ấy — vô luận nguyên nhân lúc đầu là cái gì, kết quả của nó, chung quy đều sẽ liên quan đến tử vong.

Sẽ có ngoại lệ sao? Tôi từng không ngừng khẩn cầu ngoại lệ ở trong lòng không chỉ một lần, nhưng không hề có ngoại lệ — nếu có thần, vậy vị thần kia vì sao không hoàn thành một tâm nguyện nho nhỏ của một phạm nhân nho nhỏ như tôi đây?

“Không thể không tin, không thể hoài nghi.” Trong thần học có một lý niệm như vậy — nhưng nếu thật sự đúng là như thế, vậy... Đây không phải biến

thành một loại đức tin mù quáng sao?

Tôi không muốn suy nghĩ sâu về những điều này, không phải bởi vì nó không đúng, mà là bởi vì nó làm cho tôi cảm thấy đáng sợ.

Nó sẽ làm tôi hoài nghi rất nhiều thứ tôi vẫn cho rằng nó ‘đúng’, tôi sẽ đánh mất một số ý niệm ‘bình thường’ — giống như thầy vậy...

Thầy chính là vì nghĩ quá nhiều, hoặc là nói, thầy muốn đến gần chân tướng, nhưng chúng ta cũng không biết cái mà chúng ta gọi là ‘chân tướng’ đấy đối với chúng ta mà nói, rốt cuộc là có lợi hay là có hại.

Hoặc là càng đến gần, sẽ không phải là càng rõ ràng, mà ngược lại chính là càng hoang mang — bởi vì, bạn đã không còn biết bản thân mình rốt cuộc nên đi tin tưởng cái gì...

“Viện bảo tàng kia Trouin không có khả năng đến chứ?” Tirolde dường như cảm thấy giạt mình với suy nghĩ trong đầu tôi.

Nhưng tôi không có lòng dạ dư thừa đi để ý đến ngạc nhiên của anh ta.

Đứng lên, tôi mỉm cười với anh ta cùng Kru đang dùng ánh mắt khinh thường nhìn tôi. “Tin tôi đi, tôi chỉ là không muốn nhìn thấy thi thể hư thối thôi. Còn nữa, cho dù có nhầm lẫn, với tình hình bây giờ cũng không có ảnh hưởng xấu nào.”

Nhưng lúc này, Vision lại kéo kéo góc áo của tôi.

“Làm sao?” Tôi nhú mày.

Đầu heo này sẽ không nghĩ ra chủ ý kỳ quái gì đó cho tôi vào lúc này chứ?

“Tôi muốn ăn xong cơm chiều trước đã... Từ trưa đến giờ tôi chưa được ăn cái gì cả...”

Ngu ngốc!! — tôi thề với trời! Nếu bây giờ không phải ở nơi công cộng, trăm phần trăm tôi sẽ mắng hăm một tràng trước rồi sau đó lại hung hăng táng

cho hẳn một trận nữa! (đương nhiên, trình tự này rất có thể vì tâm tình lúc đó của tôi mà phát sinh một chút chuyển biến...)

...

... ..

Cuối cùng, vẫn là chờ Vision ăn xong cơm chiều mà hẳn nhớ mãi không quên kia (tôi cũng tranh thủ ăn xong rồi) rồi chúng tôi mới lôi kéo cả đoàn quân đi đến viện bảo tàng đã hiện ra vẻ cũ nát cùng lụn bại kia.

Tôi thật không rõ cục diện canh gác đông đảo của Tirolld này là vì cái gì, ngay từ đầu không phải nói không tin sao? Thế nào mà bây giờ còn tìm một đại đội người đến đây vây bắt? — chẳng qua điều này cũng làm tôi xác định Tirolld hẳn là đã chịu không ít áp lực của thượng cấp.

Hay là anh ta đang mượn cơ hội này để ngầm phô trương đây?

Quên đi, dù sao tôi cũng không có hứng thú nghiên cứu việc này.

Dùng sức đẩy cánh cửa chính kia ra, cửa gỗ nặng nề phát ra tiếng két két tương xứng với tuổi của nó, một bầu không khí bắn thui từ trong phòng truyền ra, phổi không thể lập tức thừa nhận kích thích đột ngột như vậy mà phát ra vài tiếng ho nhẹ.

“Sao thế này?... Thế nào mà như biến thành quỷ ốc vậy... Nếu không biết chúng ta tới đây làm gì, thiếu chút nữa tôi nghĩ rằng mình đến đây để thám hiểm cổ mộ đấy...” Tôi nhìn về phía Tirolld pha trò, lập tức nhận được cái liếc mắt xem thường của người phía sau.

Vision tìm được công tắc đèn, ngay lập tức bên trong từ một mảng bụi bặm biến thành ánh sáng vàng ấm áp — nhưng vào mùa hè, màu vàng này cũng làm cho tâm trạng của người ta trở nên buồn bực cùng áp lực gấp đôi.

Tôi chỉ thích màu sắc này vào những đêm đông.

“Hàn, chỗ này chỉ liếc mắt một cái là có thể xem hết, còn có nơi nào có thể

giấu người hả?” Trong căn phòng không tính là quá lớn, bốn người chúng tôi kỹ càng nhìn tình hình của từng phòng trong khu nhà — tuy nói nó cũng chỉ có ba gian phòng nhỏ như thế mà thôi.

“Đúng vậy, anh bác sĩ, anh cũng đừng nói với tôi là anh suy tính sai lầm, anh đang hại chúng tôi lãng phí lực lượng cảnh sát đấy...” Kru quả nhiên không buông tha dùng vẻ mặt đùa cợt nhìn tôi.

Tuy nói là một mỹ nữ, nhưng giọng điệu của cô ta vẫn làm cho người ta chịu không nổi... Còn hơn cái này, tôi thà nghe tiếng Trung ảo lả sợ chết người kia của Vision còn hơn.

Nhưng nếu có thể, tôi hy vọng có thể không phải nghe cả hai dạng — dù sao tôi cũng không phải một người bị ngược cuồng.

Chậm rãi bước đi trong căn nhà, đây là lần đầu tiên tôi đến đây, đối với viện bảo tàng này tôi mang tâm trạng hai chiều mà mâu thuẫn. Tôi khát vọng biết hết tất cả quá khứ, nhưng lại bởi loại cảm giác bất lực này mà thấy chán ghét...

Bởi vì biết được một thứ gì đó mà nói, sẽ phải suy nghĩ ‘Vì sao không làm như vậy?’ ‘Vì sao không làm nhiều như thế?’

Trên thực tế, chúng ta với tư cách là người theo dõi lịch sử này có thể nói là ngoài cuộc tình tảo trong cuộc u mê, cho nên, chúng ta không có tư cách để nói gì cả — hoặc là nếu chúng ta ở vào tình huống như lúc ấy, có lẽ chúng ta sẽ làm ra những quyết định càng tồi tệ hơn cũng không chừng.

Tôi dùng tốc độ thật chậm di chuyển trên mặt đất — bởi vì mỗi bước đi, tôi đều dùng sức đập xuống sàn nhà dưới chân.

“Ở đây, mau tới đây giúp đỡ.” Cuối cùng, ở góc trái trong căn nhà, phát hiện dưới sàn nhà rỗng ruột.

Lật thảm cùng ván gỗ lên — lối vào nho nhỏ kia truyền ra mùi ẩm mốc không tính là dễ ngửi cùng mùi thối rửa của thứ gì đó bốc lên.

Dự cảm với chuyện xấu của tôi quả nhiên rất chuẩn...

Xuống đến tầng hầm ngầm, kéo ngọn đèn điện nho nhỏ kia ra, thi thể của thầy lẳng lẳng ngồi trên một chiếc ghế cũ nát giữa căn phòng, màu vàng bụi tôn lên nụ cười trên khóe môi của thầy...

Một cảm nhận không biết tên bốc lên trong lòng, làm cho người ta cảm thấy buồn bực một cách khó hiểu.

Tôi đã sớm chuẩn bị tâm lý, nhưng vì sao vẫn không có cách nào坦然 nhiên chấp nhận sự thật ‘tử vong’ này.

“Hàn, cậu nhìn mặt tường kia đi.” Đột nhiên, Vision vỗ vai tôi, ý bảo tôi nhìn dòng chữ bằng màu viết trên tường.

“Kết thúc, để cho nó kết thúc, em sẽ không kéo dài nó, em bình tĩnh cùng tuyệt tình hơn bất cứ người nào trong chúng tôi, hy vọng em không thay đổi, học sinh yêu quý của tôi — giáo sư ngu xuẩn của em.” Tôi đọc câu chữ đã từ màu đỏ sậm biến thành màu đen này.

Thầy vì sao muốn em đến?...

Ít nhất cũng phải nói cho em biết điểm này chứ?... Nhưng người có thể nói cho tôi biết đáp án, đã không có cách nào nói với chúng tôi bất cứ điều gì nữa...

...

... ..

Ba ngày sau, sau khi chúng tôi đã an táng xong xuôi di thể của thầy (ông không có người thân, dường như bạn bè cũng không nhiều), mới quay về Paris.

Mà vừa vào cửa tôi liền phát hiện trên mặt đất có một kiện hàng — là được bỏ vừa từ cửa bưu phẩm.

Ngày viết trên đó là vào ngày tôi với Vision rời khỏi Paris thì được gửi đến.

Rốt cuộc là cái gì — hình dáng là hình lập phương bẹt.

Tôi buông hành lý, dùng tay xé mở đại lễ thần bí này.

Trong nháy mắt khi giấy gói cùng hộp đựng bị xé mở — chợt một tấm rèm màu vàng sáng xuất hiện ở trước mắt tôi...

...

“Mong em biết như thế nào mới là đúng...” Được gửi tới cùng với kiện vải, là một tờ giấy nho nhỏ...

Hóa ra, tất cả những chuyện này chẳng qua là một vở kịch mà giáo sư Trouin an bài cho tôi xem...

Mà mục đích, là tìm một người có thể giúp ông giữ gìn tốt ‘tấm rèm’ mà cũng sẽ không dao động bởi tài phú đằng sau thứ này, mà trọng điểm là, người này, không có chấp nhất cùng ‘ngu dốt’ giống như ông và người bảo vệ ‘nó’ trước kia.

...

Thầy thẳng rồi... Thầy ạ...

Thầy mới là người thẳng...

...

Dưới đáy tủ quần áo trong nhà tôi, có đặt một tấm rèm màu vàng, nhưng tôi chưa bao giờ dùng nó.

Bởi vì...

Nó cũng là điềm xấu giống như tôi...

Hết

20. Quyển 3 - Chương 1: Cây Xạ Cúc - Ngày 10 Tháng 11

Nhịn không nổi bò lên khỏi mặt nước ~~~~~ ha ha ha ~~~~~ cuồng tiếu ~~~~~ lần này đến lượt Vision thăm hề hề ~~~~~ ha ha a... (chẳng qua... Hẳn có lần nào không phải thăm XX...) lần sau trời lên... Chậm nhất ngày 11... 55555~~~~ sau đó muốn lặn tiếp a ~~~~~ hân tử ~~~~~ đúng rồi ~~~~ đây là tập gồm mười chương ~~ ha ha ~~~— Mỗ Hải, 03, 09, 04.

...

Làm xong phần mở đầu, tôi viết tiếp phần kết — kết thúc, dự báo cho mở đầu.

...

Trên đời này, có rất nhiều sự trùng hợp, tất cả đều bắt đầu từ việc hân trùng hợp gặp người ta, sau đó một số chuyện xảy ra dẫn đến một kết cục — mọi người gọi những điều này là vận mệnh, và cho rằng đó là điều tất yếu.

Kỳ thật, đây chẳng qua là kết quả của quy luật phát triển logic và sự hiểu biết hạn hẹp của con người.

Nếu như, sự việc đang phát triển, hoặc đang trong quá trình, mọi người có thể nhận thức hoặc giác tỉnh rằng khi sự việc phát triển, có điều gì đó không hợp lí, hoặc phá vỡ, hoặc xem nhẹ, như vậy, vận mệnh, tuyệt đối không phải là không thể thay đổi và trái nghịch.

Không có kết quả tuyệt đối, cũng không có mở đầu cố định.

“Quá khứ” tạo ra “hiện tại”, mà “hiện tại” phản ứng với “quá khứ”...

Ngày 10 tháng 11, 2002

Sáng nay vừa ngủ dậy, tôi sẽ có dự cảm xấu “hôm nay nhất định sẽ gặp xui xẻo rất lớn.”

Nếu muốn hỏi tại sao, nguyên nhân rất lớn xuất phát từ việc mới năm giờ sáng điện thoại đã kêu — mà đầu heo không có đại não gọi điện vào giờ ấy, không nghi ngờ gì nữa, chính là Vision Auburn Leffenster.

5: 30, thời điểm mà tôi chắc chắn sẽ còn đang nằm bẹp như thi thể trên giường, vậy mà cái điện thoại trên tủ đầu giường vĩnh viễn không biết chữ “thức thời” viết ra sao kia, lại một lần nữa thi triển chuông reo thần công với tôi — Đáng chết!

Tôi giờ tay sờ loạn, nhấc ống nghe lên rồi buông tay xuống khiến nó rơi lại xuống máy, và cũng vì thế mà đương nhiên tạo ra tạp âm nhìn mà không thấy (bất quá âm thanh kia tựa hồ cũng có gọi là có tai như điếc thì cũng tương đối thích hợp).

20 giây sau, điện thoại đáng giết ngàn đao kia lại mãnh liệt đổ chuông — đây là hiện tượng kỳ dị kiểu mới sao? Nhưng có thể chờ đến khi tôi tỉnh lại không? ...

Lại một lần nữa đưa tay nhấc ống nghe, và cũng lại một lần nữa buông tay — cảm giác trong đầu một mảnh chỗ trống và không có ý thức — bệnh huyết áp thấp đáng yêu của tôi khiến tôi tạm thời không thêm suy nghĩ rất cục cằn nào lại gọi điện thoại vào thời gian này. Nếu không... Đầu heo ngu ngốc kia trong thời gian ngắn nhất tuyệt đối sẽ bị tôi róc xương lột da!

Phòng an tĩnh được 15 giây thì lại vang vọng tiếng chuông điện thoại.

“Con mẹ nó người là vương bát đản nào!!” Cuối cùng phần nộ xoay người rời giường, tôi dùng sức nắm lấy ống nghe, ngọn nguồn của mọi tội ác kia.

“Ai?!” Đừng ảo tưởng một người bị bệnh huyết áp thấp nghiêm trọng trong tình trạng thiếu ngủ nghiêm trọng sẽ có thái độ và ngữ khí tốt — kỳ thật tôi vô cùng muốn dùng câu “thằng mất dạy nào”, nhưng cái gì không sợ, chỉ sợ người gọi điện lại là biên tập viên thân ái tiểu thư Mikata... Muốn tôi dùng câu này mà đi hỏi...

Bởi vì cái gọi là đặc tội *thiên địa nhân thần*^[1], cũng không thể đặc tội phụ nữ, nhất là một một phụ nữ có quan hệ công tác chặt chẽ với bạn — nói trắng ra là tôi không muốn chết sớm là được rồi.

“Tiểu Hàn! Cậu cuối cùng cũng nghe điện thoại!” Đầu bên kia của điện thoại truyền đến âm thanh hưng phấn mà tôi vô cùng quen thuộc — Vision chết tiệt!!!

Nói thực, tôi hiện tại ngoại trừ muốn đập điện thoại thì vẫn là muốn đập điện thoại, nhưng những giáo dục tốt đẹp của tôi cùng huyết áp tạm thời thấp đến mức ngay cả tư duy bình thường cũng không có, khiến tôi chỉ trầm giọng hỏi cậu ta. “Tại sao?” — tại sao lại ngu xuẩn như thế?! Sau khi thanh tỉnh tôi tự hỏi mình. Cự nhiên ngu ngốc lại nhảy vào mũ của tên đầu heo chết tiệt kia...

“Tôi muốn nói là... Hắc hắc... Cái kia...”

“Cậu có việc thì nói, có rắc thì phóng, đừng có lẽ mà lẽ mề gây trở ngại giấc ngủ của tôi.” Ngu ngốc kia không phải là tối qua uống say ở đâu đánh người ở khu đó, hiện tại muốn tôi đi đến cục cảnh sát bảo lãnh cho cậu ta đấy chứ? ...

“Tôi đâm xe... Hiện tại đang ở trong bệnh viện...”

“Gì?!” Tên ngu ngốc này! — Quả nhiên là thiên tài gặp rắc rối! “Cậu đâm vào ai sao? Người nọ có nghiêm trọng không?” Sững sờ vài giây, tôi nhanh chóng tỉnh táo — kinh hách như vậy, cậu ta ngược lại dọa bệnh huyết áp thấp của tôi chạy mất.

“Cái gì mà tôi đâm người khác?! Hàn chết tiệt!! Cậu có thể nghĩ tôi như vậy sao!” Cơ hồ ngay lập tức, trong điện thoại truyền đến âm thanh oán hận với

âm lượng tuyệt đối vượt quá chỉ tiêu (Tôi có lẽ nên so sánh là “chửi bậy”?).

“Vision... Tên đầu heo cậu có phải đã quên tôi bị huyết áp thấp hay không...” Đầu trở nên đau đớn, tôi hiện tại có cảm giác mình như đang đi đường bị sương mù cản tầm nhìn. “Hay là cậu có ý định mưu sát?...”

“Ai bảo cậu nói như thế tôi là đảng đua xe... Xứng đáng.” Óc heo này cứ nhiên không ăn năn?

“Tốt lắm... Hẹn gặp lại, ngài Leffenster, tôi muốn tiếp tục giấc ngủ của tôi, ngài cứ tiếp tục làm chuyện ngài nên làm đi, hẹn gặp lại.”

“Không cần a!!! Hàn!! Tiểu Hàn Hàn!!! Hàn đại nhân tôi nhận sai rồi, không được sao?... Cậu ngàn vạn lần không thể cúp máy a...” Thằng nhóc này chính là không khi dễ không được...

“Ai đụng phải cậu? Hiện tại làm sao rồi?...” Tôi vẫn còn rất lương tâm — chẳng qua câu sau hình như là hỏi thừa, dù sao cậu ta có thể cao hứng hô to gọi nhỏ với tôi như thế, điều đó chứng tỏ tiểu tử này không gặp chuyện gì lớn.

“Một tài xế taxi uống say... Tôi bị thương ở tay và chân, những chỗ khác thì không làm sao cả. Chỉ là với bộ dạng hiện tại, không quay trở về ký túc xá được... Cho nên...”

“Cho nên cậu mới hơn năm giờ sáng đã gọi điện thoại đến gây rối tôi...” Thở phào, tôi nhận mệnh xoa nhẹ huyết thái dương có chút đau. “Đang ở bệnh viện nào, tôi bây giờ sẽ đến đón cậu.”

...

Ngày 10 tháng 11...

Khởi động xe, tôi bất giác nhớ tới ngày này ba năm trước, ngày đó... Tôi cũng nhận được điện thoại như vậy, nội dung cũng đồng dạng là Vision bị thương.

Chỉ là người gọi điện khác nhau, mà tên đầu heo ngu ngốc trên cả người thường kia trình độ bị thương cũng không giống như vậy...

...

... ..

Ngày 10 tháng 11, 1999

2:45 chiều, tôi ngồi trên ban công nhà trọ, nhàn nhã hưởng thụ thời gian uống trà chiều của tôi — mặc dù nói thật, thời gian làm việc và nghỉ ngơi của tôi ở khía cạnh nào đó mà nói thì không có quy luật nào cả, nhưng đối với việc nào đó phải làm trong khoảng thời gian nào đó thì tôi vẫn nhớ rất rõ.

Đối với “trà”, tôi có một chấp niệm, hoặc có thể nói là si mê. Nếu như nói có điều gì mà tôi không cách nào từ bỏ được, có lẽ chính là “uống trà”.

Nhưng quý ngài Vision Auburn Leffenster lại luôn thích nói rằng tôi bị trúng độc ần trong trà. Nhưng tôi chỉ ra rằng, kỳ thật hàm lượng caffein trong bao trà không nhiều lắm, chỉ có 3%—5%, hơn nữa, tuy rằng caffein thuộc cùng loại với cà phê, nhưng kích thích và tác dụng của nó đối với hệ thần kinh không giống với cà phê bình thường. Đối với *triglyceride*^[2] nó cũng có hiệu quả trị liệu một chút.

Uống trà, ngoại trừ tác dụng phụ là “mất ngủ”, đối với những điều khác thì nó đều có ích lợi ở mức độ nào đó — đương nhiên, chỉ áp dụng với những cơ thể khỏe mạnh.

Hơn nữa, bản thân tôi ngược lại đối với sự mê luyến chocolate của quý ngài Vision đầu heo kia sinh nghi ngờ rất lớn — chiếu theo tiêu chuẩn của cậu ta, chính cậu ta mới bị coi là bí ần.

Chẳng qua tôi vẫn còn nghi vấn đối với những mặt khác của cậu ta — nếu tên đó thực sự ăn hết số lượng kẹo ấy, vậy tại sao không béo lên cân nào cả?... Xem ra tôi cũng không cần phải ảo tưởng rằng, cậu ta bởi vì vậy mà mắc bệnh tiểu đường...

Lại nói tiếp... Tôi cũng gần một tuần nay chưa gặp qua Vision đầu heo đáng ghét có điểm giống với côn trùng hay lượn lờ kia...

Chú của cậu ta (người quản lí sản nghiệp tiền nhiệm của gia tộc cậu ta — bây giờ là Vision) vào ngày 3 tháng 11 ở phía Nam nước Đức, cũng chính là trên vùng đất thuộc gia đình cậu ta, bởi vì gặp tai nạn xe cộ mà bất ngờ bỏ mình. Cho nên, thân là con cả trong tộc kiêm cháu ruột, lại còn được chỉ định là người thừa kế sản nghiệp của gia tộc, Vision sau đó một ngày liền nhanh chóng bị gọi về nhà để an bài và tiếp nhận mọi thứ cần phải làm — không cần phải nói, đầu heo kia liền ôm lấy tôi thành một cục muốn tôi đi cùng. Nhưng may mắn thay, tiểu thư biên tập viên thân ái của tôi đã rút dao tương trợ (mặc dù đó là bởi vì ngày 6 là hạn chót, mà tôi lúc đó ngay cả 4/5 bài viết còn chưa viết ra), tôi mới tránh được kiếp nạn này. Bằng không tôi hiện tại không phải là buồn chết thì cũng là phiền chết trên nước Đức.

Đang lúc tôi cảm khái, di động vụt trên giường trong phòng tôi đột nhiên vang lên — thực sự mà nói, điều này khiến tôi giật cả mình.

Cho nên mới nói, một người đang ở trong không gian hoặc trong một hoàn cảnh nào đó một thời gian dài, đột nhiên bị một vật hoặc một kẻ nào đó từ bên ngoài quấy rối hoặc phá hoại, trong thời gian ngắn, khó có thể tiếp nhận và thích ứng.

Có chút muốn mặc kệ tiếng chuông điện thoại kia, tôi nhấp một hớp Hồng Trà Assam bạc hà — tôi ít khi uống Hồng Trà, nhưng hương vị này, thỉnh thoảng uống một lần cũng không tồi.

Người gọi điện kia dường như có chút kiên trì bền bỉ, tự đập máy, chưa đến 10 giây sau điện thoại lại vang lên.

Từ trong đáy lòng thờ dài — người dùng phương thức này gọi điện cho tôi chỉ cần đúng một bàn tay là có thể đếm được, mà những người đó đều là đối tượng khiến tôi cảm thấy đau đầu.

Mà trong số đó, tên đầu heo kia... chính là kẻ khiến tôi đau đầu nhất...

“Xin chào, tôi là Hance Dead, xin hỏi ai vậy.” Cuối cùng, tôi có chút không

cam lòng bấm nút nghe máy.

“Xin chào, tôi là Ale Frowan Arcasto, là luật sư của Leffenster thiếu gia.” Trong điện thoại truyền ra âm thanh trầm thấp xa lạ của một người đàn ông — có thể nghe ra được, đối phương hẳn là một người tự ràng buộc và nghiêm cẩn, hơn nữa tuổi không vượt quá 35.

“A?” Trong nháy mắt, tôi có chút không kịp phản ứng ý nghĩa lời anh ta nói.

“Tôi là luật sư đại diện của Vision Auburn Leffenster thiếu gia.”

Thật sự là... Có chút không phản ứng kịp... Cư nhiên có người gọi Vision là thiếu gia... Ha ha...

Tuy rằng không phải không nghe qua, nhưng đến giờ vẫn cảm thấy là lạ... Thiếu gia... Ha ha... Loại hình tượng danh môn quý tộc này mà liên hệ với tên đầu heo kia thì có chút khó khăn... Chẳng qua nếu hình dung cậu ta thành đại tiểu thư điệu ngoa... Như vậy cũng có chút rợn người (may mắn là Vision không nghe thấy, bằng không tôi có lẽ sẽ bị cậu ta làm phiền đến mức ngay cả tế bào cũng lạnh).

“À, chào anh, có chuyện gì sao?” Tên ngu ngốc kia có chuyện gì tìm tôi mà không tự mình ra tay? Sao lại cần luật sư gọi cho tôi...

“Là như vậy, ngài là người đại diện an bài tài sản mà Leffenster thiếu gia chỉ định, mà Leffenster thiếu gia hiện tại không thể xử lý và quản lý tài sản của cậu ấy, cho nên mới cần ngài đi một chuyến, ký tên một ít văn kiện. Hơn nữa... Leffenster thiếu gia có cái gì đó muốn tôi tự mình giao cho ngài.”

Âm thanh máy móc xen lẫn chần chờ cùng rùng mình đó khiến tôi có dự cảm không lành — chính điều này khiến tôi không truy cứu đến cùng “người đại diện” rốt cuộc là việc gì.

“Vision đã xảy ra chuyện gì?” Tôi hỏi, lông mày bất giác nhăn lại.

“Leffenster thiếu gia cậu ấy...” Thái độ vị luật sư kia muốn nói lại thôi càng khiến tôi cảm thấy lo âu hơn.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Tôi bắt đầu không nhận được.

“Cậu ấy bị bắn...”

“Cái gì?!”

“Bây giờ vẫn còn đang hôn mê...”

Cơ thể nháy mắt lạnh toát— trước mắt bắt đầu hiện ra những hình ảnh không ngừng chồng chéo lên nhau — máu đỏ tươi, mọi người thét chói tai, còn có giọng nữ trung niên lớn tuổi chửi bậy, nụ cười thê lương của nam tử trẻ tuổi, đóa hoa hồng trắng như tuyết cùng với cổ quan tài đen xì — vị dạ dày từng đợt cuộn lên, đau đớn phảng phất tựa như đang xé vụn cơ thể của tôi.

Dần dần, trong đầu một lần nữa xuất hiện gương mặt người cha khiến tôi vừa yêu vừa hận...

Điên cuồng — cảm giác hoàn toàn điên cuồng nháy mắt phá tan phòng tuyến luôn bị niêm phong, giống như hồng thủy tuôn trào.

Tôi không thể đánh mất nữa... Đặc biệt là người đối với tôi mà nói, chính là một “tôi” còn lại...

“Có... Có nguy hiểm đến tính mạng không?... Hiện tại...” Tôi cảm nhận được hô hấp của mình không thông. Tôi tin chắc sắc mặt tôi hiện tại tuyệt đối trắng không kém gì người chết.

“Đã qua giai đoạn nguy hiểm.”

“Cậu ta bị tập kích lúc nào? Đã biết là ai làm chưa?” Lý trí bắt đầu chậm rãi phục hồi, tôi hỏi.

“Xế chiều hôm qua. Cảnh sát đã bắt đầu lập án điều tra, tạm thời vẫn chưa biết là ai, nhưng hẳn là *dong binh*^[3] chuyên nghiệp hoặc là sát thủ gây ra, cho nên có lẽ là có người ở phía sau mua người giết người.”

Hắn là do thân thích làm... Vì số di sản kia... Tôi dưới đáy lòng không tiếng động cười lạnh.

Trong mắt tôi, tiền vô luận thế nào cũng không đáng giá bằng mạng người... Cho nên, đối với kẻ chỉ vì chút ích lợi mà đi sát hại sinh mệnh khác, tôi cực kì chán ghét — chỉ là tôi không phải loại người thích xen vào việc của người khác, chỉ cần không liên quan đến mình, tôi cũng sẽ không để ý. Nhưng lần này... hoàn toàn không phải là việc không liên quan đến mình...

Tôi sẽ không bỏ qua người kia... Tuyệt đối...

“Tôi đại khái ngày mai sẽ xuất phát.” Hai bên dừng lại vài giây, tôi mở miệng.

“Được, sau đó xin hãy cho tôi thời gian chính xác, tôi sẽ đi đón ngài, thưa ngài.”

“Tôi sẽ mang theo một người, có thể đặt phòng cho chúng tôi không?” Sự việc kiểu này, bên người tốt nhất nên mang theo nhiều người, mà người kia tốt nhất là một cảnh sát.

Tôi trong lòng tính toán làm cách nào kéo được Wayne học trưởng, người đảm nhiệm chức vụ ICPO xuống nước — chẳng qua với tính cách của Wayne học trưởng, trừ phi mặt trời mọc ở phía Bắc, bằng không anh ta tuyệt đối không có khả năng cự tuyệt.

Vô luận là vì công hay tư...

“Ở lại lâu đài Kmonlisburg không được sao?” Việc tôi muốn đặt khách sạn đường như khiến vị luật sư kia có chút giật mình.

“Cũng được, tôi không có yêu cầu gì nhiều với nơi ở.” Thực ra thì là tôi quên mất mình có thể đến ở tòa nhà to đến đáng sợ của Vision.

“Được, tôi chuẩn bị phòng của các ngài. Liên lạc sau.”

“Cám ơn, hẹn gặp lại.”

Cúp điện thoại, tôi không khỏi cảm thấy, người tên Ale kia (họ của anh ta dài đến mức tôi không thể nhớ nổi) chẳng những làm luật sư không tề, ngay cả làm quản gia cơ bản cũng được đấy.

Nước Đức...

Tôi sẽ không tha thứ cho kẻ thuê ai đó giết người...

Khiến tôi rơi vào đau khổ điên cuồng, nên dùng điều gì đây...

Tôi hi vọng hẳn sẽ đánh mất toàn bộ tâm lý đã chuẩn bị...

[1]*Thiên địa nhân thần*: Thần linh, con người trên trời dưới đất.

[2]*Triglyceride*: Nguyên văn là cam du tam chi(甘油三脂), là chất béo trung bình. Tìm hiểu thêm xin hãy click vào [đây](#)

[3]*Dong binh*: Kẻ giết người thuê.

21. Quyển 3 - Chương 2: Hoa Ảnh

Tôi đã từng bỏ rất nhiều thời gian để tự hỏi “vĩnh hằng” là gì, cho đến khi tôi phát hiện, thì ra cái gọi là “vĩnh hằng” chỉ là lời nói dối yếu ớt.

Mà vững chắc hơn so với vĩnh hằng, chính là “quý trọng”...

Nhưng có được bao nhiêu người, có thể nắm lấy thời gian hữu hạn của mình, “quý trọng” tất cả những điều họ nên quý trọng?

...

...

Máy bay hạ cánh. Trong khi chờ lấy hành lý, tôi cứ nhìn Wayne, người hôm qua tôi gọi điện cho thông báo rằng Vision bị thương, sau đó anh ta không thể chỗi từ, lòng đầy cảm phần thiếu chút nữa từ trong điện thoại thảo ra cho tôi một bản mới của tuyên ngôn độc lập.

“Làm sao a Hance... Cậu cứ nhìn tôi như vậy khiến tôi cảm thấy xấu hổ đấy.” Phát hiện tầm nhìn của tôi luôn đặt ở trên người mình, Wayne có chút sừng sờ nhìn lại tôi.

“Tôi nói Wayne học trưởng... Anh rốt cuộc có muốn làm rõ hiện tại đang xảy ra chuyện gì hay không?...” Tôi rất hoài nghi tiểu tử này thực chất là chuẩn bị đến xem náo nhiệt.

Thấy tôi nghi ngờ, Wayne cười cười với tôi. “Hance, cậu sao có thể coi tôi thành một thằng bạn học không được yêu mến như vậy chứ? Mặc dù hai người các cậu trước kia luôn chinh tôi khốn đốn, hiện tại cũng không đối xử với tôi tốt hơn trước kia là bao, nhưng tôi dù sao cũng là học trưởng a, tôi sao có thể tính toán với các cậu chứ? Tôi không thể làm như vậy a.”

Phải không? ... Vậy sao tôi cảm thấy anh ta dường như thù cũ không quên vậy...

“Cậu đừng nhìn tôi như vậy nữa nha, tôi thật sự sẽ xấu hổ đó.” Bật ra tiếng cười khẽ, Wayne mới lấy từ trong túi bên sườn một phần văn kiện. “Cậu cần phải hiểu rằng tôi không phải là loại vô lương tâm chỉ muốn đến xem náo nhiệt như vậy nha. Hôm qua vừa mới cúp máy tôi đã đi tìm tư liệu về những phân bộ quan trọng của nước Đức.”

Khẽ chau mày nhìn Wayne một cái, tôi tiếp nhận phần văn kiện kia — “Klimonst công tước gia, trưởng tộc đương nhiệm, vào ngày 9 tháng 11 bị bắn tại đây, trúng đạn ở phía bên trái của tim, bụng trúng đạn, tay phải trúng đạn, cùng với cơ thể trúng ba phát, một trận choáng váng, nhưng vì người bị hại có tâm thất hiếm có, bởi vậy sau khi được cứu chữa, không còn nguy hiểm đến tính mạng, chỉ là vẫn còn đang hôn mê..”

Vị trí bên trái của tim... Ha ha... Vision lần này xem như mạng lớn mới không chết...

Dưới đáy lòng khẽ bật ra cười khố, tôi gom lại phần văn kiện kia trả lại Wayne. “Hiện giờ đang phỏng đoán là sát thủ chuyên nghiệp làm phải không?”

“Ừ.” Anh ta gật đầu. “Thông thường sẽ không thuê dong binh thực hiện án giết người kiểu này.”

“Bắt buộc phải tìm cho ra sát thủ đó thì mới biết được kẻ ủy thác là ai sao?... Như vậy chỉ sợ rất khó có thể biết được rốt cuộc là ai muốn giết Vision...” Sát thủ chuyên nghiệp thông thường sau khi gây án xong, thủ pháp ẩn náu cao minh phi thường, mà trên văn kiện ICPO điều tra vừa rồi Wayne đưa cho tôi xem viết, kẻ gây án kia là một cao thủ trong số các cao thủ, muốn bắt được hẳn chỉ có thể hình dung là “khó khăn” gấp n lần...

Wayne cũng nhất thời im lặng, đứng im như vậy.

“Thôi thì cứ đi từng bước tính từng bước từng vậy.” Thở dài, tôi vỗ vai Wayne, gỡ lấy hành lí được chuyển xuống.

“Đành phải như vậy thôi...” Về mặt y cũng đồng dạng bất đắc dĩ.

...

“Xin hỏi, là anh Ale phải không?” Đi ra khỏi khu vực cấm, tôi nhìn thấy thấy tấm biển đề tên tôi, thế là kéo Wayne đi theo.

Người cầm biển một thân mặc áo khoác ngoài màu đen, bên trong là âu phục màu đen tiêu chuẩn, nhìn qua có vẻ chỉ mới ngoài 30, nhưng y phục lại cực kỳ lão luyện thành thục.

“Xin chào, ngài là ngài Hance Dead phải không? Tôi là Ale Frowan Arcasto. Vị này là? ...” Anh ta nhìn về phía Wayne đang đứng một bên.

“A, đúng rồi. Vị này là Wayne Jibran Omron, anh ấy là cảnh sát ICPO.” Tôi nghiêng người giới thiệu anh ta.

Hai người sau khi bắt tay theo hình thức, Ale liền dẫn chúng tôi đến bãi đỗ xe của sân bay để lấy xe.

“Tôi hiện tại đưa hai vị đến lâu đài Kmonlisburg, hay là hai vị muốn đi đâu đó ngắm cảnh hoặc làm gì đó trước?” Sau khi lên xe, Ale ngồi trên ghế lái hỏi tôi và Wayne.

“VẬY ĐƯA TÔI ĐẾN BỆNH VIỆN ĐI, TÔI MUỐN ĐẾN THĂM VISION TRƯỚC.” Tôi trả lời.

Chính là Wayne hình như không ngờ được câu trả lời của tôi, quay sang nhìn tôi kì lạ.

“Tôi tưởng cậu không có lương tâm chứ, Hance.” Cái vẻ mặt muốn cười mà không thể cười kia khiến tôi có xúc động muốn đánh người.

“Học trưởng.” Tôi quay sang cười với anh ta, nụ cười ngay cả Vision cũng sợ đến lạnh cả sống lưng. “Anh đang nói tôi là kẻ máu lạnh sao? ...”

“Không... Tôi nào dám...” Anh ta quả nhiên rất thức thời xoay người ngồi ngay ngắn. “Tôi cũng không dám đắc tội ‘Bác sĩ gọi đến tử vong’ đại nhân của chúng ta đâu...”

“Way... ne... Học... Trưởng...” Tôi thề, anh ta còn không câm miệng lại thì tôi nhất định sẽ có biện pháp khiến anh ta một ngày không thể mở miệng nói chuyện được.

“Tôi cái gì cũng chưa nói...”

Thỏa mãn nhìn tư thế lâm nguy ngồi ngay ngắn của Wayne, tâm tư của tôi ngược lại đặt ở phương diện khác — thí dụ như vị luật sư ngồi phía trước đang đảm nhiệm chức vụ tài xế cho chúng tôi kia.

Phải nói là anh ta rất lợi hại... Người bình thường đối với đối thoại vừa rồi của tôi và Wayne, nếu không cảm thấy buồn cười thì cũng sẽ thấy hiếu kì ở

một mức độ nào đó.

Nhưng vị luật sư ở phía trước kia... Ngay cả nửa điểm tò mò hay xúc động muốn cười cũng không có...

Người như vậy, thật là đáng sợ — một kẻ im hơi lặng tiếng, so với vật thể sinh động, thật khiến người ta không kịp trở tay.

...

...

Ngồi trong phòng bệnh, tôi nhìn Vision đang nằm trên giường trải drap trắng — cơ thể phập phồng theo nhịp thở, dịch được truyền không gián đoạn.

Sắc mặt tái nhợt ấy của cậu ta tôi chưa từng thấy qua, thậm chí có hơi xanh tím. Ngay cả mái tóc bóng mượt ngày thường lúc này cũng trở nên xơ xác.

Vision hiện tại khiến tôi có lỗi giác, cậu ta tựa như thủy tinh mỏng manh dễ vỡ...

Một lần nữa nhận thức rằng sinh mệnh của nhân loại yếu ớt vô cùng, tôi không thể tưởng tượng được “cái chết”.

Thực đáng sợ... Hơn nữa, đó là quá trình mà nhân sinh không cách nào tránh khỏi — chỉ là, tôi hi vọng nó có thể càng đến muộn càng tốt.

Nhẹ nhàng đưa tay, đặt lên trán người đang ngủ say.

Cảm giác hơi lạnh lẽo hòa với chút ấm áp — cậu ấy vẫn còn sống.

Tuy rằng rất ngốc, nhưng từ tận trong đáy lòng tôi cảm nhận được sự an tâm — sự xác nhận trực tiếp chân thật này mới khiến tôi cảm nhận được sinh mệnh của cậu ấy. Loại cảm xúc chia nhau hưởng lợi, loại may mắn vì vẫn còn tồn tại trên cõi đời này — giây phút này thật sự rất xúc động phải không? ...

Tôi không muốn khóc, cũng không muốn chảy nước mắt, nhưng chất lỏng mẩn mẩn lạnh lạnh này vẫn cứ trào khỏi hốc mắt, rơi xuống mu bàn tay của Vision.

Nhớ rõ năm đó khi tôi mười tuổi, hai người chúng tôi thiếu chút nữa cùng nhau chết, Vision vui đùa hỏi tôi “Nếu tôi chết, cậu có khóc cho tôi không?”

Tôi lúc ấy đã lạnh lùng đáp lại — “Có kẻ khác người mới đi khóc cho tên đầu heo không có đại não như cậu.”

Nhưng lúc đó tôi không biết, trong khi tôi vẫn còn mẹ khiến mình bận tâm và bận tâm cho chính bản thân mình thì Vision đã không còn có ai để cậu ấy có thể dựa dẫm và vương bận, cũng không có ai thực sự quan tâm đến cậu ấy.

Có thể chú của cậu ấy đối xử rất tốt với cậu, nhưng loại tình cảm ấy không giống với cảm giác ruột thịt không thể chia rời. Có lẽ với chú của cậu ấy, đó bất quá chỉ là cảm giác có trách nhiệm... mà không phải là tình cảm thân thương ỷ lại.

“Nếu cậu chết, tôi nhất định sẽ khóc cho cậu — bởi vì cậu là người duy nhất cứu tôi mà không vì mục đích gì.” — Sau khi tôi đáp lại cậu ta, Vision lúc ấy đã nói như thế.

Dùng loại biểu tình nghiêm túc khó thấy được ở cậu ta để nói.

Tôi đến giờ vẫn còn nhớ được rung động trong lòng khi đó — có lẽ vì nguyên nhân đó, tôi nguyện ý tin tưởng Vision, và cũng bởi vậy mà tiếp nhận “nhân loại” một lần nữa.

Cậu ta nói tôi cứu cậu ta, nhưng kỳ thật cậu ta cũng đã cứu tôi. Hoặc nên nói, chúng tôi đã chữa vết thương cho nhau. Chúng tôi đều không thể tự cứu lấy mình, nhưng chúng tôi có thể tin nhiệm đối phương sẽ tới cứu mình...

“Hance, xe đang đợi ở dưới, đi thôi.” Đột nhiên, Wayne từ bên ngoài bước vào, vỗ vỗ vai tôi. “Hơn nữa bác sĩ cũng đã nói, Vision cậu ta không chết được đâu, cậu cứ yên tâm đi. Hiện tại quan trọng nhất là phải bắt được kẻ đã hãm hại Vision a.”

Thở sâu, tôi hiểu được lúc này điều tôi cần nhất là sự bình tĩnh. Từ khi bước lên máy bay tôi đã tự nói với mình như thế, nhưng cuối cùng vẫn không có cách nào ngăn cản mình vừa xuống máy bay đã lập tức đi xác nhận sinh tử của Vision.

Đó là loại cảm giác rất kỳ quái.

Nếu Vision chết... Tôi không biết nhân sinh những năm qua của tôi còn có thể chứng minh được điều gì nữa, cảm giác giống như ngay cả linh hồn cũng bị xóa bỏ — tôi sẽ mất thân nhân của mình, người còn thân cận mình hơn cả người yêu. Loại cảm giác ấy không thể chỉ dùng chữ “tuyệt vọng” để hình dung, chỉ có thể nói giống như “hủy diệt” và “biến mất”. Như là mất đi một phần nhân sinh, mất đi một phần sinh mệnh. Cảm giác thực khủng bố — nếu nhất định phải dùng cảm giác nào để hình dung, vậy đó giống như thể nghiệm “cái chết”.

“Wayne... Anh có biết câu vừa rồi của anh có chỗ nào lạ không? ...” Thở phào, tôi quyết định tạm thời gác lại chuyện này.

Đứng lên, tôi nhìn Wayne.

Không biết vì sao khi tôi nghe câu nói vừa rồi của y lại cảm giác không được tự nhiên cho lắm...

“A?... Phải không? ... Tôi bình thường đều dùng câu này để an ủi người nhà của người bị hại a.” Gia hỏa này cư nhiên trả lời tôi với vẻ mặt vô tội.

Anh ta bị ngốc sao?! Tôi từ khi nào biến thành con liệt sĩ mồ côi hay đại loại kiểu đó?! — Hung hăng liếc xéo Wayne một cái, tôi bước nhanh tới cửa thang máy.

“Tôi nói sai gì sao?... A?...”

...

...

Một lần nữa lên xe, tôi phát hiện đồng hành lí vừa rồi tôi vứt lên xe đã không còn.

“Đừng nghĩ nữa, vừa rồi anh Arcasto đã chuyển hành lí của chúng ta về *thành bảo*^[1] của Vision rồi.” Wayne thấy tôi nháy mắt đại ra, thế là giải thích cho tôi.

^[1] *Thành bảo: thành nhỏ; thành lũy; pháo đài (kiểu lô cốt)*

“À... Cám ơn.” Tôi theo phản xạ cảm ơn Ale.

“Đừng khách khí. Đúng rồi, bác sĩ.” Cách xưng hô của anh ta bỗng thay đổi khiến tôi sửng sốt.

“A? ...” Tại sao anh ta cũng bắt chước gọi tôi là bác sĩ? ...

“Đừng nghĩ nữa, Hance, tôi vừa rồi có nói qua lịch sử sự tích về cậu với anh Arcasto, cậu sẽ không để tâm phải không?...”

Mẹ nó! — Tôi hung hăng trợn mắt nhìn Wayne — bây giờ tôi có thể nói “để tâm” được sao?!

“Đương nhiên là không ‘để tâm’ a... Wayne học trường...” Hi vọng anh ta hiểu được ý của tôi khi tôi đặc biệt nhấn mạnh câu nói.

Nhưng tôi cũng không tiếp tục dây dưa với Wayne về vấn đề này. “Anh vừa rồi muốn nói với tôi điều gì?” Tôi hỏi Ale, để cho anh ấy tiếp tục đối thoại mới bị ngắt ngang vừa rồi.

“Là như vậy, Leffenster thiếu gia bảo tôi đưa cho anh một vật trong cái túi công văn đặt ngay sau chỗ ngồi, là mấy chữ Trung Quốc.” Vừa lái xe, anh ta vừa phân tâm chỉ cho tôi túi công văn bằng giấy dai bị tôi ngồi đè lên một nửa. “Ngài Vision trước khi xảy ra chuyện vài phút đã giao cho tôi, nói là nếu cậu ấy xảy ra chuyện gì thì đưa túi công văn này cho anh.”

“À...” Nói cách khác Vision đã sớm dự đoán được có người muốn giết cậu

ta... Hơn nữa... Cậu ta cũng biết kẻ đó là ai? ...

Mở cái túi được làm bằng giấy dai sẫm màu kia ra, tôi lấy ra vật được đựng trong đó — một tờ giấy có chữ viết trên đó và một đồng hồ quả quýt, hơn nữa chiếc đồng hồ quả quýt kia nhìn qua có vẻ rất xưa.

“Cây xa cúc? ...”Giống như Ale nói, những chữ viết trên tờ giấy kia là tiếng Trung Quốc.

Cây xa cúc là có ý gì? ... Vision vì sao lại lưu lại mấy chữ này cho tôi? Việc cậu ta bị ám sát có quan hệ gì với cây xa cúc? — Rất thích cây xa cúc? ... Hay là tên của kẻ đó có ý nghĩa là cây xa cúc? Hoặc là kẻ kia được gọi là cây xa cúc? ...

Vision chết tiệt! Có lưu lại manh mối thì sao không lưu lại cho rõ ràng một chút?! Chỉ viết có mấy chữ như vậy! Ai mà biết được cậu ta muốn nói cái gì?! Cái tên ngu ngốc kia quả nhiên không phải ngu ngốc bình thường — Trong tôi nhất thời dâng lên xúc động muốn xé nát tờ giấy kia thành từng mảnh. Tôi bỗng phát hiện mặt còn lại của tờ giấy còn có một hàng chữ nữa — “Tôi biết cậu sau khi xem qua nhất định sẽ phát điên, nhưng bình tĩnh một chút nha, Tiểu Hàn. Nếu nó là di ‘chỉ’ của tôi, đến lúc đó muốn giữ làm kỷ niệm cũng khó lắm đấy nha — Vision đáng yêu của cậu.”

Tên... Tên ngu ngốc này!!! — Ai muốn kỷ vật ma quỷ của cậu chứ!!!

Nháy mắt, toàn bộ bất mãn tích tụ đều bạo phát. Nếu như bây giờ không phải là ở trên xe mà còn đang trong bệnh viện, tôi nhất định sẽ không nhịn được mà bóp chết cái tên đầu heo ngu ngốc tội cùng khiến người ta chán ghét kia!!

“Hance à... Sắc mặt cậu không được tốt lắm, có phải đã đói bụng hay không?” Lại còn cái tên Wayne chết tiệt không biết thức thời kia nữa, *tự vạch áo cho người xem lưng*^[2].

^[2] Nguyên văn: na hồ bất khai đề na hồ (哪壶不开提哪壶), tức là bình nước nào chưa sôi thì bình nước đó lại được mang dùng; cố tình gây khó khăn; soi mói khuyết điểm của người khác.

Từ tương đương trong tiếng Việt là: Vạch áo cho người xem lưng.

Lạnh lùng mỉm cười với anh ta, tôi không ức chế nổi nữa gầm lên. “Anh nói xem... Học trưởng... A... A...”

“Ách...” Tên Wanye vốn không có khả năng nhìn sắc mặt người khác mà đoán ý tứ cuối cùng cũng phát hiện ra tôi đang rất không vui. “Cái kia... À... Tôi có thể nói tôi vừa rồi không nói cái gì được không? ...” Diễn cảm trên cái mặt kia thật sự đả thương người khác không nhỏ a... Trông như thể tôi muốn giết anh ta vậy... Tôi có đáng sợ như vậy đâu?

“À, nhắc đến ăn cơm, hai vị muốn về thành bảo ăn hay ăn ở bên ngoài?” Tôi đang muốn tiếp tục khi để Wanye để cân bằng tâm hồn nhỏ bé của tôi, kết quả là, Ale đúng lúc này lại nói chen vào, cho nên mới cứu Wayne học trưởng một mạng.

“Như thế nào cũng được...” Nháy mắt đã không còn hứng thú chinh người, tôi dựa vào sau ghế, mà Wayne thì đang nhìn Ale với ánh mắt cảm kích vạn phần.

“Ừm, sao cũng được”

“Vậy... Theo tôi biết thì ở gần đây có một nhà hàng gọi là ‘Cây xa cúc’, hai vị có muốn đi thử không?” Ale dừng xe lại theo chỉ thị của đèn giao thông ở ngã tư đường, nghiêng người quay đầu hỏi tôi.

Cây xa cúc?! — “Đến đó ngay!” Lập tức, tôi gần hơn kích động nói với anh ta (nếu anh ta không ngồi ở ghế lái, có khi tôi sẽ tóm lấy cổ áo trừng mắt nhìn anh ta cũng nên?).

“Ách... Được, được...” Ale rõ ràng là bị hành vi đột phát của tôi khiến cho hoảng sợ, sau khi chờ người một lát liền dùng âm thanh hơi cứng ngắt đáp ứng yêu cầu của tôi.

Anh ta và Wayne đại khái không biết vì sao tôi lại phản ứng như vậy... Đối với người không biết tiếng Trung, cho dù có xem tờ giấy Vision viết thì cũng không biết cậu ta muốn nói gì (chẳng qua tôi cho dù có biết tiếng thì cũng chả

hiếu cái tên này rốt cuộc muốn nói gì nữa). Hơn nữa... Vision lại còn dùng thư pháp cuồng thảo để viết...

Cái này cũng đại biểu cho điều gì sao? Liệu có phải như vậy không?

Cây xa cúc... Rốt cuộc là đại biểu cho cái gì? Thật sự là chỉ nhà hàng đó sao? Hay là trong nhà hàng đó có thứ gì đó? ... Người bên trong đó là hung thủ ư? — Không thể nào? ... Hay là ở đó có người biết manh mối?

Như vậy... Manh mối kia là cái gì? ...

Cây xa cúc, tên một loại hoa, nó đại biểu cho ý nghĩa của loài hoa, hay là có thứ gì đó thay thế cho loài hoa?

Hình dáng bông hoa hiện lên trước mắt, liệu tôi có thể tìm ra được nguyên hình của nó hay không? ...

22. Quyển 3 - Chương 3: Hoa Ngữ

Đến tận bây giờ tôi vẫn luôn tự hỏi — cái gọi là “thân tình” rốt cuộc là gì?

Là tình cảm đặc thù giữa những con người cùng huyết thống sao?

Nhưng con người là những cá thể khác nhau..... Ai có thể cầu cường một người khác mình hoàn toàn có mối liên hệ tình cảm tuyệt đối với mình?.....

Trên thực tế.....

Cái gọi là “thân tình” có lẽ chỉ là sự gắn bó của mối quan hệ huyết thống yếu ớt mà thôi —

Chỉ có điều này là sự tồn tại khách quan trước mặt chúng ta mà không méo mó, khiến chúng ta không thể không nhìn thẳng vào thứ mà có thể chúng ta căn bản không dám tin, và cũng không thể tin.

Đây cũng là nguyên nhân dễ dàng khiến con người không thể yêu hận nhất — mỗi liên hệ không thể dứt bỏ, nhưng trong ngực lại giữ hận ý thật sâu — phải làm sao đây?

Kẻ nhẫn tâm, có cách phá vỡ thế tục của riêng mình.

Chỉ là — điều đó đáng giá sao?.....

.....

.....

Vừa bước vào nhà ăn, trong khoang mũi liền tràn ngập mùi thơm của hoa thoang thoang.

Mùi thơm rất nhẹ, tao nhã — Nhưng tôi có thể kết luận, nếu hương này mà nồng, rất có thể khiến người ta buồn nôn và cảm thấy đầu choáng váng.

Nhưng mà..... Đây là mùi hương gì vậy? Tựa hồ là hương thơm một loại hoa..... Nhưng đây là hoa gì?

“Bác sĩ ngài muốn ăn gì? Thịt cừu của nhà ăn này không tồi, hay là ngài muốn ăn móng lợn?” Ale sau khi nhận thực đơn từ cô gái phục vụ thì quay sang hỏi tôi.

Móng lợn..... Loại đồ ăn này khiến tôi nhớ tới tên đầu heo nào đó hiện đang nằm trong bệnh viện chơi cờ với Chu Công tiên sinh.....

“Tôi cái gì cũng được.” Tôi mỉm cười với anh ta.

“Vậy... tôi chọn giúp ngài nhé?” Anh ta nhìn tôi bằng ánh mắt dò hỏi.

“Được.” Tôi gật đầu. “Đúng rồi, anh Ale, Vision cậu ta có thường xuyên tới đây ăn cơm không?” Nếu đúng, cậu ta hẳn không quan hệ với nơi này mới phải — nhưng nếu vậy, lời nhắn của cậu ta đang nhắc tới điều gì?

“Leffensterer thiếu gia? Không, cậu ta không. Leffensterer thiếu gia từ lúc bay sang đây cho đến khi bị tập kích chưa từng đến nơi này. Cậu ấy luôn bận xử lý về đề tang lễ và di sản, cho nên không có thời gian đi chơi hay làm gì khác.” Ale hơi ngơ ngác nhìn tôi.

“Vậy có khả năng cậu ta biết nơi này từ trước không? Trước khi cậu ta bay đến đây, liệu có thể không nhỉ?” Theo những gì tôi nhớ khi tôi cùng Vision đến đây thì hoàn toàn không có ấn tượng. Nhưng đây là chuyện của nhiều năm trước, sau đó cậu ta luôn trở về đây một mình, cho nên trong khoảng thời gian đó liệu cậu ta có biết hoặc từng đến nhà ăn này không?

“A? Như vậy a..... Nhưng nơi này nửa năm trước mới khai trương, Leffensterer thiếu gia không phải đã hơn một năm không về nước sao?”

Cái này thì.....

Như vậy lời nhắn “cây xạ cúc” của Vision không phải là ám chỉ nơi này sao? — vậy rốt cuộc là cái gì?

Không có phương hướng, cũng không có gợi ý, chỉ còn cách duy nhất là từ trong đám thân thích từ từ tìm ra kẻ đó, nhưng tôi không nghĩ rằng trong những thân thích của Vision có người có tên liên quan đến cây xạ cúc.....

Hay là những từ này mang hàm nghĩa khác?..... Nhưng tên một loài hoa có thể có hàm nghĩa gì được cơ chứ? Hàm nghĩa của hoa.....

Đáng chết..... Đầu óc bây giờ đều chết hết cả rồi, ngay cả nửa điểm có chất lượng cũng không có.

Vừa nguyên rửa bản thân mình lúc này vô lực, tôi vừa đưa tay cầm cốc nước đặt trước mặt. Đang định uống nước thì nhìn thấy trong bình thủy tinh trên bàn cắm hai bông hoa thường được gọi là hoa Khanh Nãi Khánh.

Nhìn rất quen mắt..... Dường như vừa nãy khi vào bệnh viện đã nhìn thấy..... Hơn nữa..... Tôi dường như..... Tôi hẳn là..... Biết tên của nó là gì.....

Nhưng tại sao nhất thời không nghĩ gì.....

Đưa tay lấy ra một nhánh, tôi quan sát kĩ bông hoa.

“Thân lá có lông tơ màu trắng, nhiều chi; lá hình sợi, hoa hình phễu, mép cánh hoa có răng cưa.....” Thấp giọng miêu tả bông hoa có thể giúp tôi nhớ ra điều gì kia, tôi khẽ nhúm mi niết nhẹ cành hoa.

“Bác sĩ ngài thích cây xạ cúc sao?” Đột nhiên, Ale mỉm cười nói với tôi — Cây xạ cúc?! “Đây là *quốc hoa*[\[1\]](#) của Đức, trong nhà ăn này cắm rất nhiều loại hoa này. Quả là loài hoa đáng yêu.”

[\[1\]](#) *Quốc hoa: Loài hoa tượng trưng cho một đất nước*

Đúng rồi! Tại sao tôi lại quên cơ chứ?! — Cây xạ cúc, chủ yếu được trồng ở phía Đông Nam châu Âu, trên nước Đức ở Trung Âu cũng thường thấy, hơn nữa được vinh dự chọn là quốc hoa của Đức. Trong nghề làm vườn, nó thường được trồng trong chậu và cắt tỉa tạo thành một dàn hoa. Thích ánh mặt trời nhiều và khí hậu lạnh. Khi nở có màu xanh, thời kì nở hoa tự nhiên là 4—5 tháng, màu sắc của hoa chủ yếu là phiếm lam, tím đậm, tím nhạt, hồng đỏ, vân vân — Tôi biết rất rõ, nhưng bây giờ mới nhớ ra. Xem ra tôi không phải tôi bị tức điên thì cũng là nóng vội đến mức có chút không bình thường.....

Suy nghĩ theo phương hướng này có được không? — Nhưng hung thủ có quan hệ gì với những thứ này? Chẳng lẽ hung thủ không phải người? — Điều đó không có khả năng. Như vậy..... Phải chăng hung thủ có thể là người rất quen thuộc với loài hoa này?..... Hay hung thủ là nông dân chuyên trồng hoa? — Suy nghĩ thật ngớ ngẩn, có thể xem nhẹ nó đi.

Hay là..... phải hiểu hoa ngữ của nó? Tôi nhớ hoa ngữ của cây xạ cúc là “nhân cách”.

Nhưng nhân cách đại biểu cho điều gì? Hung thủ có nhiều nhân cách chẳng?..... Hay là nhân cách của kẻ kia có vấn đề?.. .. Liên quan đến nhân cách còn gì nữa không.....

Bất quá..... Nói như vậy, lời nhẩn của Vision có hàm ý gì?

“Hance, biểu tình của cậu rất quái lạ a..... Có phải đang nghĩ đến cái gì không?” Lúc này, Wayne “đúng lúc” chen mồm làm đứt đoạn suy nghĩ của tôi.

Thở dài, tôi đem bông hoa sắp bị tôi niết gãy cắm lại vào trong bình thủy tinh trong suốt, rồi mới cười khố với Wayne.”Còn có thể nghĩ đến cái gì nữa đây..... Những thứ nghĩ ra đều không liên hệ trực tiếp với vấn đề đang cần tìm hiểu. Xem ra đành phải dựa vào gợi ý phiền phức chưa từng có của tên Vision đầu heo kia thôi.”

“A? Cậu ta nói..... Ách, là viết lời nhắn gì cho cậu?” Wayne ngây người trong thoáng chốc rồi hỏi tôi.

“Không có gì cả, chỉ có tên một loài hoa. Nhưng tôi hoàn toàn không hiểu cậu ta muốn nói cái gì nữa..... Chỉ mỗi việc lập danh sách những suy đoán xem cây hoa đấy có liên hệ gì với hung thủ đó cũng đã khó lắm rồi.” Tôi cười khố khế lắc đầu. “Nếu không, như vậy đi, anh có thể đi thăm dò xem liệu có sát thủ nào có biệt hiệu là ‘cây xạ cúc’ hay không..... Dù sao cũng đều là mò kim đáy bể, như vậy thử đi tìm hiểu xem.” Ai..... Xem ra kiếp trước tôi mắc nợ con heo Vision kia.....

“Cây xạ cúc cái gì?” Có lẽ lúc trước đang phân tâm nói chuyện với nhân viên phục vụ, không nghe được toàn bộ đối thoại giữa tôi và Wayne, cho nên Ale trước khi đang uống một ngụm rượu trước bữa ăn quay sang hỏi chúng tôi.

“Không có gì, chỉ là mấy chuyện lặt vặt thôi.” Tôi cười cười với hăn.

Tâm tư phòng bị người khác không thể không có — Điều này tôi đã được giáo huấn và chứng minh trong suốt nhân sinh đã từng trải của tôi đã. Cho dù đó là một người thân cận nhất cũng có một ngày sẽ phản bội, cho nên, tôi không muốn tin tưởng loài động vật mang tên “con người”..... Cũng như vậy, tôi cũng không tin tưởng chính bản thân mình — Tôi thường xuyên có những cảm xúc tiêu cực dẫn đến tình trạng bất an cho bản thân..

Cho nên, tôi cần một người giống như tôi — Chỉ là lần này người kia không thể ở bên cạnh tôi.

“Vậy nhanh ăn đồ ăn đi, đồ ăn nguội rồi sẽ không ngon như khi nóng.” Ale nhiệt đích nhắc tôi và Wayne dùng cơm.

Mà tôi và vị Wanye tiên sinh đã sớm đói đến mức ngực dán vào lưng, đương nhiên không hề khách khí triệu khai trận tiêu diệt kịch liệt mới thức ăn trước mặt.

Chuyện đáng ghét kia chờ tôi xử lý yêu cầu sinh lí của người thường đã rồi tính sau.

.....

.....

Kmonlisburg — quả nhiên vẫn rất to lớn, giống hệt như cảm nhận của tôi vài năm về trước khi mới nhìn thấy nó.

Trước khi tiến vào nhà chính thì phải đi qua hoa viên trước — được mô phỏng theo “Giáo chủ hoa viên” của đế vương nước Pháp năm đó, chỉ thu nhỏ và bỏ bớt một vài chi tiết, nhưng nhìn qua vẫn rất hoa mỹ xa xỉ.

Vision từng nói nếu nơi này không phải cha lưu lại cho cậu ta, cậu ta nhất định ngay cả tiến vào cửa chính nơi này cũng không tiến vào.

Cậu ta quả thực là người rất chán ghét những thứ quá mức hoa lệ và lãng phí tài nguyên (bất quá, nếu cậu ta khi dùng tiền của tôi mua loạn thứ này thứ nọ khi đến nhà tôi cũng có quan điểm này thì tốt rồi).

“Bác sĩ, ngài hiện tại là chủ nhân đại diện ở đây, cho nên đợi lát nữa quản gia Ramon sẽ làm theo những gì ngài phân phó chuẩn bị những thứ cần thiết, xin ngài trước đó chuẩn bị tâm lý một chút. Còn nữa, liên quan đến vấn đề tài sản của Leffensterer thiếu gia, sau khi ngài nghỉ ngơi một chút tôi sẽ giải thích rõ hơn cho ngài. Mặt khác.....”

“Còn nữa sao?” Vừa xuống xe, tôi vừa nghe Ale nhắc nhở — Nhưng đừng có nhiều thứ cần nhắc thế chứ? — Thế là trước khi hắn tiếp tục nói tôi đưa

ra kháng nghị nho nhỏ — Tôi thề sau này tôi sẽ không giấu cợt thái độ chán ghét cuộc sống quý tộc của Vision. Thi ra nó không phải phiền toái bình thường a.

“Bác sĩ, bởi vì lão thái gia mới mất không lâu, cho nên những người có thể kế thừa di sản trong gia tộc Leffensterer đều tụ lại ở đây, mà Leffensterer thiếu gia lại đã xảy ra chuyện như vậy, cảnh sát nơi này cũng không có thể để những kẻ bị tình nghi rời khỏi, bằng không sự việc sẽ trở nên rất phiền toái, các vị trưởng bối thế hệ trước sẽ không bỏ qua.” Ale mở cốp xe cho mấy người hầu nam từ cửa thành bảo chuyển hành lí vào trong — Trước khi vào đây, mấy người hầu nam này đều hành lễ rất cung kính với tôi — Tuy rằng không phải lần đầu, nhưng cảm giác vẫn rất kì lạ.....

“Hiện tại nhóm thân thích của Vision đang ở đây tổng cộng là bao nhiêu người?” Lúc này, Wayne suốt từ này đến giờ cứ chăm chú nhìn hoa viên nhà người ta xen mồm. “Là những người nào? Anh có tên ở đây không?”

Tôi mắt trắng nhìn y. “Tôi nói này, Wayne học trưởng. Những điều này chắc hẳn đã được cảnh cục tra hỏi rất kĩ, nếu không gò ngoài ý muốn, nơi đó đã lấy khẩu cung của tất cả những người có liên quan đến vụ án.” Nói tới đây tôi liếc mắt nhìn Ale, hẩn hiếu ý gật đầu. “Anh chỉ cần dùng chức vụ nhân viên của ICPO của mình thì không cần làm gì cả, chỉ việc đến cảnh cục hỏi một chút thì cái gì cũng có trong tay.”

Wayne học trưởng có chút ngượng ngừng cười gượng vài tiếng rồi gật đầu. “Hance a..... Đầu của cậu thật tốt a..... Ha ha ha.....”

Tên tiểu bạch này..... Thật không hiểu vì sao y lên tới vị trí hiện tại.....

Không nề hà nhẹ giọng cười, tôi lắc lắc đầu, dẫn đầu đi vào toà nhà cổ kính mà trong mắt tôi là to đến đáng sợ.

“Xin chào, Dead tiên sinh, hoan nghênh đã đến Kmonlisburg.” Quản gia vẫn cẩn thận tỉ mỉ như vài năm trước khi tôi tới đây. Ngoại trừ nơi khóe mắt có vài nếp nhăn không rõ, tôi không nhìn thấy bất cứ thay đổi nào trên người hắn, ngay cả mái tóc màu nâu được dùng keo xịt tóc chải ngược lại cũng giống hệt.

Nếu hẳn không phải bởi vì trời sinh tính quá mức nghiêm cần, tám phần sớm đã bị tên đầu heo nào đó xuống tay.

Tôi mỉm cười với hẳn. “Xin chào, Ramon tiên sinh.”— Tôi không quen ứng phó với người như vậy, nhất là những nhân vật đã đạt cấp bậc trưởng bối. Có khả năng rất lớn là do tôi từ nhỏ đã không tiếp xúc với những nhân vật như “người cha”.

Thật phiền toái..... Tôi từ đáy lòng ai oán — Vision ngu ngốc kia lần này quả đúng là hại tôi lắm a..... Cảm giác này thật giống như đứa con riêng của một gia đình cao quý bị lưu lạc bên ngoài sống tự do bao năm bỗng nhiên bị người ta báo cho biết rằng mình là con cả của gia đình có tiền, sau đó bị kéo vào gia tộc truyền thống với mớ quy củ nghiêm túc, khiến người ta không thể chịu nổi.

Ramon hơi cúi đầu để thể hiện lời chào hỏi đối với tôi. Loại động tác chuẩn mực đến mức làm người ta đau đầu khiến tôi cảm giác nụ cười của mình cứng đờ.

Ông trời ơi! Ông định để tôi ở cái nơi khiến thần kinh tôi hư nhược trầm trọng phải không? Hơn nữa lại còn phải tìm ra kẻ muốn giết Vision nữa chứ...

Thượng đế..... Thực xin lỗi. Tôi trước kia có thể không đủ thành khẩn đối với ngài, nhưng chỉ cần nài dẫn dắt con cừu lạc đường của ngài cũng chính là tại hạ tôi đây vượt qua khỏi cửa ai khó khăn này, tôi thề tôi nhất định sẽ thành kính thờ phụng ngài! Kính yêu ngài!!

Bất quá..... Thượng đế tựa hồ bận quá mà không nghe thấy tiếng cầu cứu của tôi.....

“Ai nha, vị này hẳn là đại diện mà Vision chỉ định a, bộ dạng trông khá được đấy chứ.....” Khi tôi đang chuẩn bị bước lên cầu thang để xem phòng mình, từ phía bên truyền đến tiếng của một nam nhân không thân thiện cho lắm — Ngửi điệu chanh chua của người đó lọt vào tai khiến tôi nhớ đến đám cung phi tranh giành tình nhân trong cuốn sách tôi mới đọc mấy hôm trước.

Thượng đế a..... Tôi biết tôi không phải người tốt, như vậy còn chưa được sao? Cùng lắm thì tôi sẽ đến giáo đường sám hối mấy lần còn chưa đủ sao? Tại sao ngài cứ nhất định bắt tôi gặp phải tình huống tôi không muốn gặp vậy?.....

Hơi nghiêng người, tôi nhìn vị tiên sinh cho tôi ấn tượng đầu không tốt đẹp kia.

“Vị này là bá tước Klimonst. Winter Berolian Leffenster, là em họ của Vision thiếu gia, cũng là người thừa kế thứ ba của gia tộc Klimonst.” Ramon quả nhiên làm tròn chức trách quản gia của hãn, nhanh chóng nói nhỏ bên tai tôi thân phận của người này.

Tôi hơi nhíu mày, cao thấp đánh giá nam nhân đang dựa vào cánh cửa quan sát tôi.

Nhiều nhất là ngoài hai mươi, dáng người cao tiêu chuẩn, gương mặt không tính là xấu nhưng cũng không phải là quá đẹp, mái tóc màu vàng nhạt tôn thêm vài phần tư sắc của gã. Nếu cá tính không phải “điều bộ đại thiếu gia của lão thế gia”..... hãn sẽ là một gia khóa cho tôi cảm giác không tính là tồi.

Tôi gật đầu với tên nhóc đó. “Xin chào.” Xuất phát từ lễ phép, người ta đã gọi mình mà mình không lên tiếng chào hỏi thì không hợp lễ nghi cho lắm.

“Anh đến để chia tiền phải không? Bất quá anh họ cũng thật quá đáng, cư nhiên giao tiền cho người ngoài mà không chịu cho người nhà dùng một tí.....” Tên đó nói xong liền thay đổi tư thế — hơi lắc đầu, sau đó lại hơi cúi đầu, tiếp theo dùng ánh mắt góc bốn mươi lăm độ nhìn tôi — cảm giác không được tốt đẹp cho lắm, tựa như bị một con xà nhìn chăm chú. Hơn nữa lí do quan trọng nhất là — bình thường rõ ràng luôn là tôi làm như thế với người khác, nhưng hiện tại cư nhiên bị một tên tiểu tử mao đầu nhìn như vậy — không được tự nhiên! Thật sự là không được tự nhiên chết tiệt!

“Hình như vẫn chưa đến lúc chia tiền phải không? Winter.” Ngay khi tôi đang định đáp trả lại thẳng nhóc đó một hai câu, lại thêm một giọng của người khác xen vào — Khi tiểu tử khiến tôi phi thường khó chịu kia lùi lại

ra phía sau, tôi nhìn thấy người kia — là anh họ của Vision, cũng là con nuôi của người chú mới mất không lâu của cậu ta — Alexander Fermont Leffenster.

Anh ta cũng không phải là con trai ruột của Hầu tước đời trước (cũng chính là người chú của Vision), là con riêng của phu nhân Hầu tước đời trước, nhưng mẹ của anh ta không đối xử tốt với anh, mà cha ruột dưỡng dục anh ta cũng đối xử rất tàn nhẫn. Cuối cùng khi anh ta 6 tuổi thì được Leffensterer Hầu tước thu dưỡng, hơn nữa Hầu tước cả đời cũng chỉ có một đứa con như thế mà thôi. Cho nên, sau khi cha nuôi chết, tuy Alexander không có tư cách cạnh tranh gia sản của dòng họ Leffensterer, nhưng anh ta vẫn được thừa kế tài sản riêng và danh hào của cha nuôi (tuy hiện tại cái đó bất quá cũng chỉ là cái hư danh mà thôi).

“Hừ, anh cho rằng anh là ai? Một đứa con riêng hèn mọn.” Trùng mắt nhìn Alexander một cái, Winter thấp giọng nói vài câu rồi xoay người rời đi.

“Xin chào, Bác sĩ, đã lâu không thấy.” Đưa mắt nhìn theo thân ảnh vị thiếu gia khiến người ta khó chịu kia, Alexander cười chào hỏi tôi. “Vision cậu ta quả nhiên kéo anh xuống nước.”

“Đúng vậy, mỗi lần đều như vậy..... Ha hả..... Tôi cũng quen rồi.” Tôi cười khổ bắt tay đáp lễ.

“Dead tiên sinh, ngài còn muốn để xem phòng của mình nữa không?” Lúc này, Ramon đứng bồi rất lâu ở phía sau thấp giọng hỏi tôi.

“A..... Có.” Hẳn không nhắc thì tôi thực sự quên luôn chuyện này.

“Chúng ta lát nữa nói chuyện tiếp, bác sĩ.” Hiểu ý gật đầu với tôi, Alexander rời đi.

“Chúng ta đi thôi.” Võ vai Wayne đang ngơ ngác, chúng tôi đi theo Ramon bước lên lầu hai.

.....

.....

Bữa tối bắt đầu sau khi tôi bị ma âm của Ale tẩy não đúng một tiếng. Tôi cuối cùng nhận ra rằng năm đó mình thật sáng suốt bao nhiêu khi đã không chọn mấy ngành liene quan đến pháp luật — thứ này thật đúng là phiền toái không bình thường.

Chỉ là hiện tại trong đầu tôi không ngừng vang lên đồng pháp luật, nghĩa vụ của tôi, còn có phương thức thi hành...vân vân mà Ale vừa rồi cố gắng giải thích cho tôi. Cuối cùng lại còn một đồng gì đó mà tôi hoàn toàn không thèm nhìn đến.

Đầu lần này không phải là phát đau, mà là sắp ngất rồi. Đúng là trải nghiệm đáng quý khó gặp — Con heo chết tiệt ngu ngốc kia tốt nhất đừng có tỉnh lại, nếu tỉnh tôi nhất định cho tên đó nằm liệt giường thêm một tháng nữa!!

Bình thường đem tôi cuốn vào mấy việc điều tra vụ án còn chưa tính, nhưng lần này không thể tha thứ — *Kỷ sở bất dục, vật thi vu nhân*^[2]. Câu danh ngôn này Vision tám phần chưa từng nghe qua!

^[2] *Kỷ sở bất dục, vật thi vu (ư) nhân: (己所不欲, 勿施于人) Điều mình không thích thì đừng làm cho người khác. Câu nói của Khổng Tử*

Bất quá hiện tại mình phát giận mới kẻ không biết mình đang giận thì cũng vô dụng, ngược lại biểu hiện cho người ta thấy bản thân vô lực và hoảng loạn.

Thở một hơi thật dài, tôi cố gắng dùng chiếc dao nhỏ bằng bạc cắt miếng thịt bò trước mắt.

“Bác sĩ, lần này làm phiền anh rồi.” Người nói là Alexander. Anh ta nâng ly rượu của mình lên hướng về phía tôi — A a..... Đến đây đến đây..... Quả nhiên là không trốn thoát mấy cửa ứng đối xã giao này.

Kỳ thật yêu cầu của tôi không cao, chỉ cần cho tôi nghỉ ngơi một ngày là được rồi. Nhưng..... Ai..... Quên đi, ưu điểm lớn nhất cũng chính là khuyết điểm đáng ghét nhất của con người tôi là cam chịu.

Tôi cũng nâng ly rượu của mình lên — Đứng bên trong là rượu vang đỏ, hơn nữa chỉ dựa vào mùi hương cũng biết đây là rượu lâu năm không tồi, chỉ là cá nhân tôi thích rượu nho hơn chút.

“Đừng khách khí, Vision cũng từng giúp quá tôi không ít việc.” Những lời này đương nhiên là một lời nói dối trong những lời nói dối cả đời của tôi — Tôi thật sự nghĩ không ra con heo kia ngoại trừ ra ngoài gây chuyện ra thì còn giúp tôi được cái gì nữa.

“Bác sĩ, ngày mai những người của phân gia sẽ tập hợp ở đây, cho nên đêm nay anh nên nghỉ ngơi sớm một chút.” Khi tôi và Alexander đều đặt li xuống, Ale như là nhớ tới điều gì nói với tôi.

“A? Không phải toàn bộ mọi người đều ở đây sao?” Tôi còn tưởng rằng ngoại trừ gia khóa không thích ăn cùng quỹ tóc đen nên vắng mặt bữa tối kia thì chỉ còn Alexander — Tuy rằng tôi cũng biết thân thích của Vision không chỉ có như vậy.

“Đương nhiên không phải a, bọn họ đều là người của phân gia, bởi theo quy tắc thì không thể ở lại nhà chính của bốn gia.” Ale trả lời tôi.

“Vậy, vậy tại sao Winter và Alexander tiên sinh lại?.....” Quý tộc đúng là phiền toái.

“Bởi vì bọn họ là hai người duy nhất của phân gia không có sản nghiệp riêng trong khu vực này a.” Ale nghiêm túc nhìn tôi, thậm chí buông dãn nữa trên tay xuống. “Hầu tước bởi vì trước khi lão Hầu tước qua đời đã luôn sống ở nơi của tộc trường, mà Leffensterer thiếu gia cũng ủy thác hẳn trông giữ nhà chính cho nên ở lại đây. Còn Bá tước vì không có sản nghiệp ở quanh khu này, mà chúng tôi cũng không thể bảo hẳn ra ngoài thuê khách sạn nào đó nên tạm thời ở lại đây.”

Thật sự là thứ phiền toái số một.....

Tôi hơi nhếch khóe môi, lộ ra nụ cười khổ khó phát hiện.

Quả nhiên không hổ là việc mà đại ma vương chuyên gây chuyện Vision giao tôi làm..... Vô cùng dứt khoát ném việc khó nhằn cho tôi, mới chỉ bối cảnh gia thế mà đã khiến tôi đau đầu vạn phần.

“Wayne, anh ngày mai có muốn tìm người hỗ trợ đem đồng tư liệu tới không?” Chuyển dời suy nghĩ trọng điểm, tôi nghiêng người nhìn về phía Wayne học trưởng suốt từ lúc bắt đầu đến bây giờ vẫn vùi đầu ăn — Y thực sự không muốn chừa lại một chút hình tượng trước mặt đàn em sao? Cho dù y vốn không có hình tượng nào cả, nhưng cũng không nên ăn như vậy..... Dẫn y theo khiến tôi thực mất mặt a.....

Chỉ thấy y cắt miếng thịt bò thành ba phần, sau đó lần lượt xiên từng miếng một rồi trực tiếp cắn, mà tay bên này cũng vừa xin một miếng thịt, tay bên kia đã dùng cái xiên cuốn sợi mì lên rồi.....

Tôi có thể phủ nhận việc mình quen biết y hay không?.....

“Ân?” Ngậm trong miệng một đồng, tên Wanye ăn không chút hình tượng giống quỷ đói đầu thai kia nhìn về phía tôi.

“Học trưởng..... Tôi nói này, anh không thể bắt chước bộ dáng của một học trưởng một chút được sao?.....” Y nếu không rất đói bụng thì chính là không muốn lấy vợ.

“Ân?” Nhìn vẻ mặt ngu ngốc của y, tôi khẽ thở dài, không tiếp tục kháng nghị vấn đề thể diện của y nữa.

“Tôi hỏi anh mai có định đến phân bộ của ICPO tìm tư liệu hay không?”

“Ân, buổi sáng sẽ đi. Có việc gì sao?”

“Không có gì, chỉ là tôi định đi theo anh.” Như vậy tôi có thể tránh được đám thân thích của Vision!

“Có thể a..... Bất quá cậu không phải nên tiếp xúc trực tiếp với những người kia thì tốt hơn sao?” Một y đều ăn đến không còn hình tượng, vậy mà còn nhớ rõ đối thoại vừa rồi của chúng tôi — Y chính là thông minh ở những

điểm không cần thông minh.....

Bất quá quên đi..... Dù sao cái gì sắp đến rồi sẽ đến, muốn tránh cũng không tránh được.....

Như vậy, ngày mai tôi phải đi gặp cái đám người được gọi là “thân thích” của Vision.....

Rốt cuộc là kẻ nào? Hung thủ nhất định là một trong những người kia, nhưng rốt cuộc là ai?

Hoa ngữ, đại biểu hàm nghĩa của hoa, nó cũng đại biểu cho một vật có ý thức vô hình. Mà cây xạ cúc trùng hợp đại biểu đích cho “nhân cách”, loại từ trung tính.....

Ngày mai, tôi sẽ biết và nhìn thấy điều gì đây?

.....

Hậu kí:

Cuối cùng viết xong chương ba ~~~~ ha ha ~~~ lập tức đăng lên đây ~~~ đầy đủ nhé ~~~ chúc mọi người Trung thu vui vẻ, nhân nguyệt hai viên ~~~~~— quá hoàn sinh nhật quá Trung thu, ăn đến phải làm cơ đích mỗ hải, 03, 09, 11/09, 12.

PS: 911..... Ngày lành a.....

23. Quyển 3 - Chương 4: Vỗng Trung Ngự

“Kỳ thật cậu có nghĩ rằng ‘cô ấy’ chỉ là một vật hi sinh hay không — một sính lễ mà vương triều xưa vẫn gọi.”

“Tôi biết..... Có đôi cái gọi là ‘giáo dục’ quyết định cuộc đời một con

người.”

“Nhưng vẫn còn đường sống để cô ấy chọn..... Nhưng cô ấy không đã chọn nó..... Hàn.....”

“Vision, cậu biết không? Có nhiều lúc, ‘con người’ không thể lựa chọn đường sống cho mình, nhất là một đứa trẻ, nó càng không có quyền để chọn. Họ chỉ có thể nhận, nhận hết thấy những gì ‘người khác’ cho họ.....”

“Vậy nói cách khác, ai trong chúng ta cũng không thể thắng sao?..... Chúng ta đều bị ‘quá khứ’ đánh bại sao?”

“Không thể nói như vậy, quá khứ ảnh hưởng đến tương lai, nhưng chúng ta có thể dùng ‘hiện tại’ để thay đổi tương lai. Không có ai có thể chân chính nhìn thấu thế sự, Vision..... Việc chúng ta có thể làm chỉ có dùng khả năng lớn nhất và tri thức của mình con đường và nhân sinh tốt nhất cho mình.”

.....

.....

“Con ta, phải tuân thủ nghiêm ngặt quy tắc trí tuệ và mưu lược, không thể để cô ấy rời khỏi tầm mắt. Như vậy, cô ấy nhất định làm hết thấy vì sinh mệnh của con. Con cứ thản nhiên bước đi trên con đường của mình, không sợ vướng chân. Con nằm xuống, không cần e ngại; ác nhân bị hủy diệt, cũng không phải sợ hãi. Bởi vì thần Jehovah là chỗ dựa của con; ngài sẽ giúp bước chân con không sa vào vòng mê.”

Sau giờ bốn bảy phút sáng, sáng sớm hiếm có của tôi, nguyên nhân là vì tôi cảm thấy không yên tâm không vì lí do gì cả. Cho nên, tôi quyết định ra khỏi phòng, đi qua hoa viên rộng quá đáng để đến được nhà chính to quá đáng, định thư giãn tâm trạng không yên của mình.

Nhưng khi tôi vừa bước ra cửa phòng, chợt nghe thấy giọng nói của một phụ nữ truyền đến từ từ trong giáo đường nhỏ cách phòng tôi không xa.

“Con của mẹ a, đứa trẻ của lòng mẹ, đứa trẻ mà mẹ vẫn cầu nguyện! Mẹ phải

nói gì với con đây? Chớ phung phí sức lực con cho phụ nữ, đừng phó đường lối con cho những kẻ gây hủy diệt các vua. Lemuel a, thật chẳng xứng hợp cho các vua đâu. Thật chẳng xứng hợp cho các vua uống rượu. Hay cho những người cầm quyền cứ uống rượu mạnh.....” Đi tìm nơi phát ra âm thanh, tôi đi tới căn phòng nhỏ phát ra những tia vàng chanh trong ánh nắng ban mai.

Tôi không đi nhanh, bởi tôi không muốn quấy rầy vị nữ sĩ bên trong — Từ những gì tôi vừa nghe thấy, tôi không khó để nhận ra đó là gì — Châm ngôn của Kinh Thánh. Cụ thể nói điều gì thì tôi không nhớ rõ, nhưng có thể khẳng định đây là nội dung trong một chương “châm ngôn”.

” Vì khi say họ sẽ quên luật pháp chính họ đã ban hành, và làm hỏng công lý dành cho những người cùng khổ. Hãy đem rượu mạnh cho kẻ sắp chết uống. Hãy đem rượu nồng cho kẻ có lòng đắng cay sâu não dưng. Hãy để họ uống say hầu tạm quên cảnh nghèo của họ,.....”

Giọng nữ đang niệm những lời kia tao nhã mà bình ổn, phát âm đức văn của cô rất êm tai — Hơn nữa khiến tôi cảm giác vô cùng quen thuộc.

Tôi nhớ ra có một người có cách phát âm giống hệt người bên trong kia — Vision.

Chỉ là trong ngữ điệu của Vision không có thể mỹ ngữ cảm nặng nề như cô.....

Châm ngôn mà cô niệm, giống như trường thư sám hối, không mục đích mà dài dằng dằng, lặp lại nỗi khổ lớn nhất của nhân sinh, chỉ để chuộc cho những tội nghiệp của mình

Bất giác, tôi đứng trước cánh cửa khép hờ rất lâu, nhưng tôi ngoại trừ nhìn thấy bóng lưng màu đỏ mông lung thì chỉ còn những ngọn nến trắng khắp phòng.

Người kia là ai?.....

“Ai?!” Đang lúc tôi nghi hoặc thân phận cô, người trong phòng cũng phát

hiện ra sự tồn tại của tôi.

“Thực xin lỗi, đã quấy rầy cô rồi.” Nhẹ nhàng đẩy cửa ra, tôi đi vào kia gian phòng tràn ngập ngọn nến — Dù sao cũng đã bị người ta phát hiện ra rồi, có tiếp tục phủ nhận cũng không có ý nghĩa gì cả.

Khi tôi đẩy cửa vào phòng, người phụ nữ trong phòng cũng xoay người nhìn tôi — Mái tóc màu vàng nâu, đôi mắt xanh biếc như hồ nước. Cô gái không quá hai mươi tuổi trước mắt tôi nhìn quen thuộc khiến người ta giật mình. Cho nên tôi không thèm nghi hoặc chiếc váy dài cổ điển theo kiểu cung đình.

“Xin hỏi cô là?.....” Ngoại trừ gương mặt nhu hòa và trẻ trung hơn, trên cơ bản cô giống Vision như đúc — Có lẽ nếu Vision mà bằng tuổi cô, người ta cho rằng hai người bọn họ là song sinh.

“Xin anh nói cho tôi trước anh là ai được không? Tôi tại sao chưa từng gặp anh, tiên sinh.” Đôi mắt sắc bén lợi hại nhìn tôi, cô gái kia dùng tư thế cầm thù đối mặt với tôi.

Quả nhiên là ngữ điệu, ngữ tốc và âm sắc giống hệt Vision — Nếu nhất định phải chỉ ra điều khác nhau thì chính là bọn họ một người là nam và một người là nữ.

Còn có, Vision khiến người ta cảm giác được sự sôi nổi và ngọn lửa sinh khí, mà cô gái kia..... Từ giọng nói của tôi, tôi cảm thấy một loại cảm giác hoàn toàn tĩnh mịch.

Rất giống với tôi khi còn nhỏ.....

“Vậy cô là ai vậy, tiểu thư.” Tôi mỉm cười với cô. Tôi cũng đã từng trải qua giai đoạn giống cô hiện giờ, cho nên tôi biết rõ phương pháp hữu hiệu nhất để đối phó với những người như vậy.

“Không liên quan đến anh.” Câu trả lời vô cùng ngắn gọn.

Thái độ hiện tại của cô hoàn toàn không giống khi cô chậm rãi đọc chậm ngôn Kinh Thánh.

Rất trái ngược nhau — Một bên là con cừu đen đáng thương bị lạc đường đang nóng lòng tìm kiếm đường về, còn một bên là thiên kim tiểu thư quý tộc kiên cường và tự phụ.

Tôi biết cô đang dùng kiên cường để che dấu sự yếu đuối dưới đáy lòng mình.

Khẽ cười ra tiếng, tôi lợi dụng khi cô phân tâm tiến tới nắm lấy bàn tay phải thả bên người của cô — cô đang nắm chặt cây thánh giá niệm châu của mình.

“Cô đang sợ hãi sao? Vì sao? Tôi đáng sợ lắm sao?” Tay cô run run, tôi hoàn toàn có thể cảm nhận được sự bất an của cô.

Dùng sức rút cổ tay mình về, khi cô vừa rút tay về được liên hung hăng tát tôi một cái.

Kết quả không ngờ được a — hai người đều im lặng mấy giây — tôi không ngờ cô sẽ phản ứng mạnh như thế, mà cô vì thờ ơ mà không nói gì.

“Thượng đế nói, nếu người khác đánh má trái của bạn thì hãy đưa nốt má phải của bạn cho người ta đánh — Cô còn muốn đánh tôi nữa không? Tiểu thư.” Sau mấy giây thất thần, tôi nhanh chóng hoàn hồn, khẽ cười nói với cô gái.

“Đồ điên!” Hung hăng trừng mắt nhìn tôi, cô gái liền vén chiếc váy dài có phần quá long trọng của mình chạy chậm ra khỏi căn phòng mô phỏng giáo đường nhỏ.

Nhẹ nhàng xoa má trái bị đánh hơi đau của mình — cô gái nhỏ kia thật đúng là không chút khách khí a..... Ha ha.....

Đi sâu vào căn phòng, tôi bắt đầu quan sát bài trí trong phòng.

Kinh thánh nguyên văn trên giá mạ vàng, tượng Chúa Jesus mạ vàng và Đức Mẹ Maria cỡ vừa bằng bạch ngọc, cốc thánh và bàn cho tiệc thánh, đủ mọi

thứ thượng vàng hạ cám — đúng là nơi cái gì cũng có. Cô gái kia hẳn là là tín đồ của đạo Thiên Chúa, hơn nữa còn là tín đồ ngoan đạo, bởi cô vừa rồi tiến hành theo nghi thức cổ xưa nhất.....

Cây xạ cúc thanh nhã mà hương khí thanh u, luôn được các nhà nghệ thuật dùng để hình dung *nhàn thực ôn oản*^[1] và phó thác ý nghĩa ôn nhu khả ái của thiếu nữ — Không biết vì sao, hình tượng của cô gái rất hợp với hình ảnh cây xạ cúc, tuy rằng cô biểu hiện trước mặt tôi không hề “ôn oản” chút nào.

^[1] *Nhàn thực ôn oản: Theo thứ tự, tao nhã, hiền lành, ấm áp, thương tiếc.*

Khẽ cười ra tiếng, tôi cầm lấy cuốn Kinh Thánh — “Không còn nhớ tới sự đau khổ của mình. Người đang vì không mở miệng biện giải cho mình, làm một kẻ cô độc muốn giải oan. Người đang nói ra theo nhận định công nghĩa, vì khốn khổ cùng bản cùng mà biện khuất.”^[2]

^[2] *Bạn nào biết Kinh Thánh sửa dùm. Đoạn này chém linh tính á >”<*

Cho quân vương một lời khuyên — lời khuyên sao?..... Cô gái kia là ai mà cho tôi lời khuyên?.....

Tôi hình như đến giờ vẫn chưa biết tên cô..... Ha hả..... Cảm giác thực kì quái, bị phiên bản nam của cô dây dưa suốt cả cuộc đời, bây giờ thì bị cô chán ghé..... Ha ha.....

Cô — rốt cuộc là ai?

.....

.....

Buổi sáng, vì Wayne đến cảnh cục, cho nên chỉ còn mỗi tôi đi đối mặt với đám người không biết chui từ đâu ra.

Tôi đến giờ mới biết thì ra cái gọi là thế gia từ xưa, các thành viên trong quý tộc thật sự rất đáng sợ, hơn nữa đủ loại tính cách — Nếu Vision tỉnh lại cứu tôi một mạng, tôi thề sau này tôi sẽ không nguyện rửa sau lưng cậu ta ăn

nhiều chocolate quá mà bị tiểu đường nữa! (Đáng tiếc, xem ra đám thân thích này còn đáng sợ hơn bệnh tiểu đường— bởi đồng chí Vision cậu ta thà nằm trong bệnh viện mà cậu ta vẫn ghét cũng không nguyện ý tỉnh lại.)

Bởi vì đám người kia khiến tôi cảm thấy vô lực từ khi sinh ra tới giờ nên tôi quên không hỏi Ale và Ramon hoặc Alexander cô gái đã tát tôi lúc buổi sáng là ai.

Nói đúng hơn là tôi từ lúc bắt đầu ăn sáng đến giờ không có cơ hội nào để nói chuyện.

11: 30, cuối cùng tôi cũng được giải thoát khỏi cuộc “gặp mặt tộc nhân” địa ngục, trở về phòng ở tầng hai của mình.

Tôi bắt đầu vô cùng đồng tình với Vision rồi a, bởi tôi chỉ vì bị cậu ta hăm hại mà hiện tại phải đối mặt với đám người đó, còn cậu ta hơn nửa cuộc đời phải chịu đải ngộ phi nhân đạo này — Cho nên, tôi tha thứ cho tên đó, và còn chân thành chúc phúc con heo Vision sau này có thể sống an lành, không bị đám người kia làm phiền đến chết.....

“Này, Hance, buổi sáng vui vẻ chứ?” Tên Wanye tâm tình rõ ràng là đang khoái trá dùng vẻ mặt khiến tôi muốn phát điên lên để chào hỏi tôi.

“Anh nói xem..... Wan. ye. học. trưởng..... Ha ha.....” *Lễ thượng vãng lai*^[3], y cười với tôi, đương nhiên tôi cũng nên cười với y, chỉ là hiệu quả của việc lấy cười đáp cười ra sao thì hoàn toàn không nằm trong phạm suy nghĩ của tôi.

[3] Lễ thượng vãng lai: có qua có lại mới toại lòng nhau; bánh ít đi bánh qui lại.

“Han..... Hance a..... Tôi tìm được mớ tư liệu này, cậu muốn xem không?” Wayne học trưởng quả nhiên giống hệt con heo Vision kia, không biết tốt xấu gì cả — Cư nhiên trước nụ cười hoàn mỹ của tôi mà dám lộ ra biểu tình như bị người ta ép ăn ba cân hoàng liên.

Bất quá như vậy lại khiến tâm tình tôi thoải mái hơn nhiều.

Nhận tài liệu mà Wayne học trưởng dùng thái độ cung kính đưa cho, tôi cảm thấy cơ năng trong não mình bây giờ đã phục hồi được phần nào.

“Hance, tôi nói với cậu biết nhé, trong này có một thứ nhất định sẽ khiến cậu cảm thấy hứng thú.” Wayne vẽ mặt bí hiểm nhìn tôi, ánh mắt mang tính ám chỉ nhìn tập tài liệu nói dày không dày nói mỏng không mỏng trong tay tôi.

Là cái gì vậy? Sẽ khơi mào hứng thú của tôi ư? — Quả thật có chút mong đợi.

Cẩn thận lật không ngừng tập tài liệu, bên trong có cả chữ lẫn hình, tôi chỉ có thể tiếp tục động tác của mình lật thứ dường như khiến mình hơi thất vọng này.

“Quilian Shafer Leffenster, Hầu tước Leffenster đời trước, đồng thời cũng là người thừa kế gia sản đầu tiên.” Đây không phải là chú của Vision sao? Không phải đã hạ táng rồi sao? Lúc đầu không thấy báo cáo điều gì khả nghi về nguyên nhân chết, nhưng bây giờ trong này lại viết rằng.....

“Do dùng quá lượng *Amantadine*^[4] nên khiến hấn gây tai nạn ư?!” Tôi ngẩng đầu nhìn Wayne dù đang bận nhưng vẫn ung dung ngồi một bên.

[4] Amantadine: có tác dụng thông qua tác dụng dopaminergic và kháng virus. Thuốc dùng để phòng và điều trị triệu chứng các bệnh gây bởi nhiều chủng virus cúm A. Amantadin kìm hãm ở giai đoạn sớm quá trình sao chép virus, có thể bằng cách ức chế các hạt virus mất lớp vỏ bọc. Tuy nhiên, thuốc ảnh hưởng xấu lên khả năng tập trung và khả năng phối hợp vận động, ở người cần có phản xạ nhanh, ví dụ người vận hành máy móc hoặc lái xe có động cơ.

“Đúng vậy — Cho nên, đây không phải là tử vong ngoài ý muốn mà trăm phần trăm là án mưu sát — Đây cũng có thể là một trong những nguyên nhân vì sao Vision cậu ta bị người ta bắn, bởi vì chỉ có cậu ta không tin chú của mình chết do tai nạn nên đã yêu cầu điều tra. Mà cùng ngày cậu ta bị bắn, cảnh sát chính thức lập án điều tra vụ chú của Vision.” Wayne khẽ gật đầu, trả lời.

Amantadine bột trắng do axit clohidric kết tinh, không mùi, tan trong nước, quả thực nếu muốn dùng để hạ độc giết người thì không phải là chuyện khó khăn Nhưng nó có một khuyết điểm — chính là sẽ không bị chuyển hóa trong cơ thể người.

Mà người dùng loại thuốc này đều không được làm những việc như lái xe.....

Vậy tại sao chú của Vision lại.....

Từ từ — Chỉ cần là người bình thường thì sẽ không làm loại hành vi giống như tự sát như vậy.....

“Wayne, anh có thể giúp tôi tìm bệnh án của Quilian Shafer Leffenster được không? Phải đầy đủ, đặc biệt là bệnh án liên quan đến tinh thần của ông ta, tốt nhất là tìm cho tôi bệnh án của cả gia tộc.” Hơi ngắc đầu, tôi nhìn Wayne, đồng thời yêu cầu y điều tra điều mà chúng tôi rất cần phải biết bây giờ.

“Hỏi cảnh sát phá án được không?” Y hỏi ta.

Mắt trắng dã nhìn hẩn, tôi bắt đầu cảm thấy vô cùng khó chịu với cái tên gia khóa không đầu óc này rồi đấy.

“Anh nghĩ rằng lão đại của một gia tộc như vậy nếu có bệnh liên quan đến tinh thần sẽ để cả thế giới này biết sao? Đương nhiên không tính đến việc nếu cần thận điều tra..... Tôi có thể cam đoan những cảnh sát kia ngoại trừ biết rằng ông ta có khả năng bị mưu sát thì không biết cái gì nữa cả.”

“Uy uy.....Sao cậu có thể coi thường năng lực của nhân viên cảnh vụ chúng tôi cơ chứ.....” Y có chút bất mãn oán giận với tôi — Nhưng nói thật, tạm thời tôi không có tinh lực để thảo luận với y vấn đề ngôn từ của tôi.

Tôi cần phải nghĩ kĩ lại..... Đúng vậy..... Thật kĩ..... Im lặng ngẫm lại.....

Đem chuyện này sắp xếp lại từ đầu đến cuối..... Rốt cuộc là sao nhỉ..... Thực phiền toái a.....

Nếu vị cựu tộc trưởng kia bị mưu sát..... Như vậy cần phải bắt đầu từ kẻ hoặc những kẻ muốn giết Vision..... Nhưng nếu không liên quan đến nhau thì sao? Hai kiện sự hoàn toàn tách biệt? Hay, mưu sát vị cựu tộc trưởng chính là bước đầu của những kẻ đó?..... Mục tiêu tiếp theo chính là Vision..... Nhưng vô luận thế nào, mục tiêu lớn nhất của chúng đều không thay đổi — tài sản của gia tộc Leffenster — Hung thủ là một trong những kẻ được thừa kế chẳng?..... Bất quá họ sẽ không ngu ngốc tự ném mình lên mặt bàn như vậy?.....

Tỷ như kẻ có quyền thừa kế thứ ba kia, tôi cho rằng hắn là một kẻ có tà tâm nhưng không có can đảm — Hắn có thể tưởng tượng việc mưu sát một người để chiếm đoạt tài sản trong đầu, nhưng hắn tuyệt đối không dám thực hiện.

Na hội là ai?.....

Alexander?..... Nếu là anh ta..... Không có khả năng..... Nếu bảo anh ta giết người thì anh ta tuyệt đối ăn không tiêu..... Nhưng..... Nếu anh ta liên thủ với một kẻ khác thì sao?

Việc mà giới quý tộc thích nhất chính là dùng hôn nhân để gắn kết quan hệ hai bên, nhưng tất cả mọi hành vi bên ngoài của hai bên đều không liên quan đến đối phương — Đây không phải là phương thức sống chung rất tốt đẹp sao? Tôi rất muốn cười nhạo ra tiếng đám người tự cho là đúng ấy, nhưng tôi biết rõ hoàn cảnh hiện tại của mình có nên làm như thế hay không.

“Ale tiên sinh.....” Vì muốn xác định những suy nghĩ vừa rồi của tôi có chính xác hay không, tôi gọi Ale đang ngồi không xa chỗ tôi.

“Ân? Có việc gì sao? Bác sĩ.” Hắn lễ độ đặt thứ gì đó trong tay xuống, hỏi tôi.

“Tôi muốn hỏi một chút, cái kia..... Gọi là gì nhỉ..... Cái gì đó Ter.....”

“Winter.”

“A..... Cảm ơn, vị Winter tiên sinh kia có đối tượng hôn ước không?” Thật sự không nhớ nổi tên của tên bại gia chi tử kia, may mắn thay Ale là một thư kí rất tuyệt — Đôi khi ngẫm lại, nếu không phải bởi vì lương bổng để mời hẳn rất cao, tôi khẳng định sẽ mời hẳn đến giúp tôi tiếp điện thoại — Đặc biệt là điện thoại của mỹ nhân biên tập hung dữ giống gấu mẹ Siberia kia a.

“Không có, Winter thiếu gia năm nay mới 16 tuổi, tuy nhìn trông lớn hơn tuổi nhưng cậu ta thực sự còn nhỏ, nếu không bởi vì lần này Vision thiếu gia gặp chuyện không may, cậu ta cũng không từ Mĩ bay về đây, cậu ta căn bản là ngoại trừ quan hệ thừa kế thì là một vị thiếu gia cách biệt với những người trong tộc.” Ôn hòa mà lễ phép, Ale mỉm cười giải đáp vấn đề của tôi.

“Úc..... Như vậy a.....” Vậy không phải là hẳn sao?.....

“Còn Alexander tiên sinh thì sao?” Tôi hỏi tiếp.

“A..... Hầu tước đại nhân cũng không có, ngài ấy vừa mới ly hôn không lâu a.....”

“Cảm ơn.” Tôi khẽ gật đầu cảm ơn hẳn — Cũng không phải là anh ta sao?.....

Vậy rốt cuộc là ai?..... Tối thiểu cũng phải cho tôi một chút gợi ý chứ.....

Nhẹ nhàng xoa huyết thái dương ẩn đau, tôi tự hỏi thân phận kẻ hành hung có thể như thế nào — Dù sao dựa vào mấy chữ của Vision cũng chẳng ra được gì cả.

Cây xạ cúc..... Hoa làm sao giết cậu ta được cơ chứ? — Hoa?!

Tôi sao có thể quên mất việc này cơ chứ..... Thật là.....

Lập tức nhớ lại cô gái tôi gặp hồi sáng, tôi nhanh chóng ngừng đầu muốn tìm Ale.

“Ale tiên sinh, anh có biết cô gái cũng sống ở đây không? Cô gái nhìn khá giống Vision — Cô ấy là ai?”

“Ai nha nha..... Bác sĩ..... Anh nhìn thấy tiểu thư ở đâu vậy.....” Tựa hồ cảm thấy rất kinh ngạc đối với vấn đề tôi đưa ra, Ale dùng ánh mắt không thể hiểu được nhìn tôi.

“Sáng nay..... Trong giáo đường nhỏ..... Rất quái lạ sao?” Cô gái kia có điểm gì đặc biệt sao? Tại sao việc tôi thấy cô ấy khiến Ale biểu hiện khiếp sợ như thế?

“Vị..... Vị tiểu thư ấy luôn không thích gặp ai cả..... Từ năm cô ấy mười ba tuổi chuyển về sống ở đây, cô ấy chưa bao giờ gặp người ngoài — Tôi cũng chưa bao giờ thấy cô ấy, bất quá theo lời người khác hình dung thì giống với Hầu tước, cho nên, tôi nghĩ người mà anh gặp có lẽ là cô tiểu thư ấy.....” Ale có chút ngượng ngùng cười cười, nhưng vẫn giải đáp được nghi vấn của tôi — Bất quá chỉ một phần mà thôi

“Vậy cô ấy là ai?”

Tựa hồ có chút khó xử, Ale hơi nghiêng đầu sang một bên, dường như ý lắng tránh vấn đề tôi đưa ra — Nếu thực khiến hấn làm như thế, tên của tôi có thể viết đảo lại.

“Nói cho tôi biết đi, cũng không có gì ghê gớm mà, tôi cũng không xem như là người ngoài.”— Hàm ý những lời này rất rõ ràng, nếu anh là luật sư cũng biết thì tôi đây là người đại diện càng phải biết.

Do dự một lúc, hấn cuối cùng cũng gật đầu.

“Được rồi..... Tôi nói cho anh biết.” Hấn lúc này mới ngẩng đầu nhìn ta. “Vị kia là Elise Loki Roydesir tiểu thư — cô ấy là em gái cùng mẹ khác cha của Vision thiếu gia.....”

“A?.....”

Thì ra là thế..... Cho nên mới giống nhau như thế..... Nhưng tại sao lại đặt tên cho con mình là Loki?..... Đó không phải là tên của tà thần trong thần thoại Bắc Âu sao?.....

Cùng mẹ khác cha..... Nhưng tôi hình như chưa từng nghe Vision nhắc tới việc mẹ của cậu ta tái giá?..... Tuy rằng số lần cậu ta nói chuyện với mẹ mình cực kì ít, nhưng không đến nỗi ngay cả chuyện bà ấy tái giá cũng không nói với bác sĩ trị liệu tâm lí là tôi đây mới phải.....

“Cái kia..... Roydesir tiểu thư là con gái riêng của Leffenster phu nhân.....”
Thấy tôi không phản ứng, Ale nói thêm một câu.

“Con gái riêng?!” Quý tộc mà có chuyện đó sao?

Tôi cảm thấy có chút phần nộ không rõ ràng.

“Đúng vậy..... Kỳ thật, phu nhân từ năm năm trước sau khi giao tiểu thư cho Hầu tước đời trước thì không còn xuất hiện nữa, bởi vì bà là người thừa kế thứ nhất của Vision thiếu gia cho nên chúng tôi cũng đã thử liên hệ với bà, nhưng không tìm thấy, hình như là đi du lịch đâu đó.”

Du lịch..... Giống với những gì Vision miêu tả những việc bà ta sẽ làm.....

“Vậy người thừa kế thứ hai của Hầu tước đời trước là ai?” Vấn đề này hình như tôi chưa hỏi qua.

“Chính là Leffenster phu nhân a..... Bà ấy cũng là hậu duệ của gia đình quý tộc..... Hơn nữa..... Hơn nữa gia tộc mẹ đẻ của bà còn danh môn tiếng tăm hơn gia tộc Leffenster — tiểu thư chính là theo họ của gia tộc phu nhân.”
Ale tựa hồ có chút ngạc nhiên khi tôi không biết chuyện này, bất quá hiện tại tôi không có tâm tình đi để ý vấn đề này.

“Vậy ý anh là, Vision nếu xảy ra chuyện thì rất có khả năng mẹ cậu ta chính là mục tiêu tiếp theo sao?”— Nếu xuất thân thì danh môn quý phái, hơn nữa còn là mẹ của tộc trưởng, khả năng bà trở thành mục tiêu còn lớn hơn khả năng bà là hung thủ.....

Hơn nữa..... Bây giờ bà không phải đang mất tích sao?.....

Ale mắt trắng dã không biết làm sao, tôi lấy điện thoại gọi cho Wayne —

“Wayne học trường phải không? Mau giúp tôi tìm một người, còn nữa, anh đã tra ra tên sát thủ hay nhóm người nào có biệt hiệu là ‘cây xạ cúc’ chưa?.....”

Vấn đề càng lúc càng nhiều, nghi vấn càng lúc càng sâu.....

Trước mắt, điều chúng tôi có thể làm tựa hồ chỉ có vô lực giãy dụa — Là ai đã dệt nên cái lưới này.....

Và chúng tôi bên trong chiếc lưới ấy, là đàn cá ư?

24. Quyển 3 - Chương 5: Song Đầu Long

Hạnh phúc là gì?

Vấn đề này nếu bạn hỏi một trăm người, có lẽ sẽ nhận được một trăm đáp án khác nhau — Danh từ ấy mang theo khái niệm trừu tượng và chủ quan.

Bởi vậy, nếu lấy góc độ của “bạn” để bình luận định nghĩa hạnh phúc của người khác... Có thể bạn sẽ cảm thấy đó không phải là hạnh phúc — So với điều bạn cho rằng đó là hạnh phúc...

Tôi không biết hạnh phúc là gì... Cũng bởi vì không biết, nên đến tận bây giờ tôi không biết mình có khao khát theo đuổi hạnh phúc hay không. Nhưng tôi biết, sự bình tĩnh mà tôi đang có khiến tôi thực thỏa mãn...

...

.....

Đêm, ban đêm yên tĩnh — Đây có thể xem là hoàn cảnh thích hợp cho việc suy nghĩ không nhỉ? ...

Hồi tưởng lại chuyện phát sinh lúc xế chiều, lại khiến tôi cảm thấy đêm nay im lặng đến quá đáng, có thứ gì đó khiến người ta nôn nóng không sao diễn tả...

...

3: 40 chiều, Wayne vô cùng lo lắng chạy về nhà chính, y dùng phương thức có chút thô lỗ vọt đến chỗ tiền sảnh mà tôi đang đứng. Tôi đang bị cự tuyệt không cho thăm Roydesir tiểu thư lần thứ ba — Đương nhiên, người cự tuyệt yêu cầu của tôi không phải là cô tiểu thư ấy mà là anh chàng quản gia Ramon mà tôi không sao ứng phó được, còn có Ale đứng ngoài cổ vũ, đương nhiên không thể không nhắc tới Alexander đứng cạnh trấn an của tôi.

“Hàn!! Nguy rồi!” Giọng nói oang oang của Wayne sao lại phát tác đặc biệt lợi hại vào đúng lúc này? ... Đây là thói quen quái gì vậy? Cảnh sát hay mấy tên chính nghĩa tại sao khi nào phát hiện ra manh mối gì lớn đều thích gào tướng lên như vậy.

Đại não đang choáng váng của tôi đúng lúc phải chịu tạp âm đáng sợ ấy.

“Xảy ra chuyện gì? ...” Giọng nói của tôi mang theo chút bất đắc dĩ và không chú tâm — Tôi có nên cảm thán không? ... Đôi khi động tác của Wayne rất giống con heo ngu ngốc nào đó...

Hay là tất cả mọi người đều như vậy?

“Chúng tôi đã tìm thấy ‘phu nhân’! Nhưng...” Anh ta đang cố ý sao?! Đang khi tôi nghe thấy câu đó của anh ta nên mở to mắt chờ câu sau, thẳng cha này cứ nhiên chần chờ kéo dài âm thanh?! Hơn nữa sau chữ “nhưng” ấy là vẻ mặt không biết nên nói gì cho đúng, nhìn chăm chăm mặt đất.

Tôi hơi mỉm cười nhìn Wayne — Nếu tiểu tử này không nói tiếp, tôi tuyệt đối sẽ đem tất cả nộ khí còn đọng lại, cùng với thứ giống như oán khí, và dùng biện pháp được gọi là “vũ lực”, toàn bộ phát tiết lên người anh ta.

Nhìn anh ta mất tự nhiên run lên một cái, tôi bắt đầu không biết có nên cao hứng với hiệu quả của nụ cười của tôi hay không — Tôi thật sự đáng sợ như

vậy sao? ... Tôi chỉ là một thư sinh yếu ớt trói gà không chặt thôi mà...

“Nhưng mà... ..” Anh ta vất vả lắm mới nhả ra được hai chữ, nhưng lại ngừng lại.

“Wayne anh muốn nói gì hả? Muốn nói gì thì nói nhanh lên!” Cơn tức giận mấy ngày gần đây khiến tôi không thể giữ được sự bình tĩnh thường ngày, tôi hiện tại rất rất muốn tìm ai đó dốc sức đánh cho một trận tơi bời để giải tỏa buồn bực trong người.

Anh ta có chút khiếp ý nhìn tôi, cẩn thận nói. “Cậu phải hứa với tôi... Cậu không được ném thứ gì cả, không được mắng lời thô tục... .. Và quan trọng nhất là... Không được đánh tôi...”

Mắt trắng dã nhìn anh ta, từ mấy câu đó tôi đại khái đã biết anh ta rốt cuộc tìm được tin tức gì rồi — Chắc chắn không phải là tin tức tốt đẹp.

Gật đầu, tôi xem như đáp ứng yêu cầu của anh ta.

“À... Cái kia...” Wayne gãi đầu gãi tai. “Cái kia... ..”

“Nói!”

“Chúng tôi tìm được thi thể có lẽ là Acilixa Bicolorifine Leffenster phu nhân...” Anh ta càng nói càng nhỏ giọng. “Ở biển Aegean... ..”

Wayne cẩn thận nhìn nét mặt của tôi, mà Ale và Ramon đứng bên cạnh đồng thời hô lên một câu “Cái gì?!” — Sau đó sững sờ đứng im.

Ramon không ngừng nỉ non “Sao có thể như vậy được.”

Đã chết rồi ư? ... Sao lại trùng hợp như thế được? ... Chắc chắn có kẻ nào đó cố ý sắp xếp..... Gã đó có lẽ sớm đã tính toán kỹ lưỡng rồi ... Huyết thái dương lại ầm ầm đau, tôi dùng sức day day huyết vị yếu ớt, bắt đầu hồi tưởng lại một vài chi tiết — Tôi đã bỏ qua điều gì? Tại sao luôn cảm thấy sự việc có gì đó không thích hợp? ...

Tuy việc mẹ Vision bị giết không phải là chưa chuẩn bị sẵn tinh thần ... Nhưng khi biết bà bị sát hại, tôi vẫn cảm thấy rất đau đầu... Hơn nữa, cảm giác rất quái dị. Bà ấy đồng thời bị kẻ nào đó và lão gia tử an bài ám sát sao? ... Nhưng theo những gì Vision nói về tính tình của bà và quan hệ của bà với gia tộc của cậu ta... Tôi cảm thấy có khả năng hai người đó mưu sát lẫn nhau... Chẳng qua đây chỉ là giả thuyết mà thôi. Vốn tưởng rằng nếu gặp được vị phu nhân ấy thì có thể biết chuyện này (Tôi đang chỉ chuyện lão Hầu tước qua đời) có phải do bà ấy làm hay không. Nếu được như vậy, ít nhất có thể loại bỏ vài khả năng (ví dụ như người muốn giết Vision có phải là bà hay không — Cho dù khả năng rất thấp, nhưng cũng không thể bỏ qua)... Như vậy cơ hội tìm ra hung thủ sẽ lớn hơn ... Nhưng bất đắc dĩ thay... Bà ấy cũng đã chết...

Chẳng qua... Nhưng liệu có khả năng hay không...

Trong đầu lóe lên linh quang, tôi chợt nhớ tới một ca bệnh tinh thần từng là tài liệu giảng dạy nhiều năm về trước — Ca bệnh đề cập đến hai người, bởi vì bộ dạng rất giống nên họ luôn cho rằng đối phương là chính bản thân mình. Cuối cùng, hai người trao đổi thân phận cho nhau, nhưng vì họ không biết quá khứ của đối phương cho nên bản thân họ đã vì “bản thân” mà tạo ra quá khứ giả...

Nhưng điều tôi muốn nhắc đến không phải là ví dụ này. Tôi muốn nhấn mạnh một điều — Hoán đổi.

“Wayne...” Phục hồi tinh thần, tôi nhìn Wayne vẻ mặt thống khổ vì bị hai người đàn ông trưởng thành đối diện truy hỏi — Anh ta từ khi còn là học sinh đã không giỏi ứng phó với người khác rồi.

Rất muốn cười, nhưng nếu giờ tôi cười trước nỗi đau khổ của anh ta mà khiến học trưởng khóc thực sự thì thật tội lỗi quá.

Cúi đầu khẽ cười không để ai nhìn thấy, tôi ngẩng đầu nhìn ba người “dây dưa không rõ” kia.

“Wayne.” Tôi nâng cao giọng để mấy tên đang khắc khẩu kia nghe thấy tiếng của tôi.

“Hả? — À à! Có chuyện gì?” Wayne sau khi phản ứng lại thì lập tức nhìn tôi với ánh mắt đầy cảm kích — Tại sao tôi đột nhiên cảm giác mình đang đối diện với một con chó lớn đầy đáng thương vậy nhỉ? ...

“Các anh xác định thi thể đó là Leffenster phu nhân sao? Bà ấy đã chết được vài ngày rồi mà? Các anh dựa vào diện mạo mà kết luận đó là Leffenster phu nhân ư?” Tôi hỏi anh ta.

“Thời gian tử vong là ba ngày trước. Thi thể bị đặt trên thuyền cứu nạn, hẳn là sau khi chết đã được đưa đến đó. Dựa diện mạo đã có thể nhận ra, nhưng quan trọng nhất là cơ thể của bà ấy đã chứng minh được đầy đủ danh tính. Hôm nay khi tôi vừa mới đến, rất trùng hợp là phân bộ bên kia truyền tới tin tức... Bằng không cậu nghĩ rằng tôi làm sao mà nhanh như thế được?” Anh ta thoáng đứng cách xa một chút hai vị suốt từ nãy đến giờ thảo luận “kịch liệt” với anh ta.

Thật sự rất muốn cười, nhưng dùng hết sức nén không phì cười, tôi tiếp tục hỏi.

“Vậy còn DNA? DNA có ăn khớp không?”

“Làm sao mà nhanh như thế được?! Hance à... Nhanh nhất thì cũng phải đợi đến tối mai mới có kết quả!” Wayne kêu lên quái dị. “Cậu tưởng tôi là siêu nhân à...”

Không để ý đến oán giận của anh ta, tôi chỉ biết một điều — Tạm thời không thể loại tên vị phu nhân tuy là xếp ở vị trí cuối cùng ra khỏi danh sách kẻ bị tình nghi được.

“Vậy biệt hiệu mà tôi bảo anh, anh đã tra ra được cái gì chưa?”— Thử dùng gợi ý mà ngài Vision, người bị thương rất vinh quang kia đưa cho xem — Tuy rằng hiện tại tôi cảm thấy cậu ta hình như đang đùa giỡn tôi thì phải...

Rất thành thật lắc đầu, Wayne trả lời vấn đề của tôi. “Không tra ra được gì cả. Không phải là không có người mang biệt hiệu này mà những người đó không có khả năng ra tay lần này.”

“Tại sao?”

Wayne ngồi xuống sofa đối diện, tiếp tục nói. “Bởi vì một người thì đã rất già rồi — ông ta có trong danh sách ít nhất là 30 năm trước. Một người khác thì đã mai danh ẩn tích từ 25 năm trước. Kẻ khác nữa thì đang làm một công việc khác khi xảy ra vụ án, cho nên cũng không đúng. Người cuối cùng... À... Tên đó lúc ấy đang uống trà trong cục ICPO của chúng tôi... Cậu nói hẳn có thể làm được cái gì nữa?”

Cũng không phải sao... Thế rốt cuộc là gì? — Cái cây xạ cúc chết tiệt rốt cuộc là ý gì?

Tên Vision đáng chết kia! Đưa tôi thứ này xong thì muốn tôi làm cái gì hả?! — Thằng này tuyệt đối là có bệnh! Muốn biết kẻ đã giết mình thì sao không trực tiếp viết tên ra đi! Sao phải vứt cái thứ bí ẩn khó hiểu này cho tôi khiến tôi hao tổn tế bào não đáng yêu của mình vậy chứ? ... Nhưng... Nếu Vision không muốn viết... Liệu có phải là do cậu ta không muốn kẻ đó sẽ làm chuyện gì đó không?

Nếu thật sự như vậy... Thằng nhóc Vision đang cho kẻ đó thêm thời gian ư? ... Cậu ta đợi hẳn để làm gì? Hồi tâm chuyển ý? Hay là tự thú?

Khẽ cười ra tiếng — Rốt cuộc nhìn không được, tôi cười nhạo lối suy nghĩ khờ dại đơn thuần đến quá đáng của tên Vision này — Nếu kẻ đó hoặc những kẻ đó thật sự có lương tâm, căn bản sẽ không thể vì tiền mà cướp đi mạng sống của người khác.

Chẳng qua... Trên thế giới này những người suy nghĩ như tôi còn được bao nhiêu? ... Ha ha... Nói vậy, tôi không phải cũng chỉ là một đứa trẻ khờ dại thôi sao?... Thật là vinh hạnh nha... Không biết nói như vậy, liệu ma quỷ dưới địa ngục có mời tôi xuống đó làm khách không nhỉ?

Lắc đầu, tôi cười khố. Nhưng hiện tại, dường như ngoài những việc không có ý nghĩa gì cả, tôi không có cách nào làm được bất kì thứ gì? ...

Đột nhiên, trong đầu hiện ra thân ảnh của cô gái tôi gặp lúc sáng trong giáo

đường nhỏ — “Ale...” Nhẹ giọng mở miệng, tôi gọi anh chàng luật sư đang sửa soạn đồ vật một tiếng.

“Có việc gì sao, bác sĩ?” Khi tôi ngẩng đầu nhìn anh ta thì phát hiện Ramon đã không còn trong phòng, có lẽ là đi thông báo về chuyện Leffenster phu nhân...

“Tôi muốn biết... Leffenster phu nhân có lập di chúc hay không? Giả sử nếu Vision chuyển hết gia sản cho bà ấy... Vậy sau khi phu nhân mất, ai sẽ được thừa hưởng tài sản của gia tộc và danh hiệu công tước mà Vision được thừa kế?”

“À... Cái này... Để tôi tra một chút được không? Bởi vì thật sự không ngờ rằng Leffenster phu nhân bà ấy lại....” Nhìn sắc mặt Ale có chút trắng bệch, tôi không đợi anh ta nói xong đã gật đầu.

“Vậy anh tra nhanh hộ tôi đi.”

“Được, bác sĩ.”

...

... ..

Hồi tưởng xong, tôi ngồi cạnh bệ cửa sổ lớn mang phong cách cổ điển ngấm ánh trăng bên ngoài — Ánh trăng đêm nay rất sáng, những tia trắng bạc tựa như hào quang chiếu rọi trên mặt đất, nhìn qua giống như một vật phẩm mạ lớp kim mỏng.

Nhẹ nhàng thở dài, tôi bắt đầu nghĩ lại những manh mối cùng mạch suy nghĩ dây dưa đã loạn thành một mớ trong đầu.

Trong đầu liệt kê ra đủ loại khả năng, sau đó phủ định loại bớt dần, đến cuối cùng chỉ còn lại một vài khả năng mà tôi nghĩ có thể xảy ra — Tuy rằng không lâu sau, tôi sẽ tiến hành phân tích những người đang sống trong nhà chính.

Ramon là một quản gia luôn làm tròn phận sự của mình, mà xem ra trong mắt hẳn cho dù là vị phu nhân “nào đó” thì cũng là một trong những chủ nhân của hẳn, hơn nữa còn là một người rất quy củ — Vision từng nói, từ nhỏ ngoại trừ cha ra, người mà cậu ta tiếp xúc nhiều nhất chính là Ramon. Mà mẹ...

Trong mắt Vision, mẹ của cậu ta giống như cha tôi trong mắt tôi — là người khiến chúng tôi hăm sâu trong tình cảnh lưỡng nan giữa thù hận và không thù hận.

Chỉ là, mẹ của cậu ta — Vì tôi chưa bao giờ gặp bà trực tiếp, chỉ nghe Vision miêu tả và xem ảnh chụp — trong đầu tôi, bà hẳn là một người tuyệt tình. Vision từng nói bà xuất thân danh môn quý tộc, chỉ là không biết vì sao, từ khi Vision còn nhỏ bà chưa từng cười với cậu, lại càng không bao giờ ôm cậu — Vision từng nói với tôi, cậu ta và mẹ của cậu từng có năm nói chuyện với nhau không quá mười câu — Một là mẹ cậu ta không thích quan tâm đến cậu, hai là bởi vì vị phu nhân ấy luôn thích du ngoạn.

Mà quan trọng nhất...

Đó là Vision không nói cho tôi một chuyện — về “cô em gái” kia.

Do cậu ta không biết đến sự tồn tại của cô gái đó? Hay là bởi cậu không muốn nói? ... Hẳn là như vậy... Chứ không có khả năng cậu ta không biết... Hoặc là — Cậu ta chưa kịp nói với tôi thì đã bị...

Cô gái kia... Nếu nhất định phải nói ra một người mà cây xạ cục ám chỉ, người đầu tiên tôi nghĩ đến là vị tiểu thư kia.

Không phải thành kiến gì cả, chỉ là sự thật mà thôi.

Bởi vì sự thuần khiết quá đáng của cô — cái loại cảm giác thần thánh ấy luôn khiến phạm nhân tôi đây cảm thấy xấu hổ, đồng thời có loại xúc động muốn xé nát đôi cánh thuần khiết sau lưng cô.

Nhẹ giọng bật cười, tôi bắt đầu không rõ trạng thái tinh thần của mình còn có thể coi là bình thường nữa không — Tôi điên rồi nên mới có suy nghĩ như vậy...

Nhưng đây là một trong những bản năng nguyên thủy của nhân loại — săn bắn và sinh tồn. Chúng ta luôn chọn những thứ tốt nhất... Mà bây giờ tôi chỉ là nhìn trúng một con mồi tốt hơn trong những con mồi? ...

Tạm ngừng những suy nghĩ nhàm chán, tôi mang theo nụ cười tự giấu cầm cái bọc to mà tên Vision bảo người khác đưa cho tôi —?! Tại sao một phong thư bằng giấy dai chỉ đựng một tờ giấy lại nặng như thế này nhỉ? ...

Phải rồi! Bên trong còn có đồng hồ quả quýt nữa — Tại sao tôi có thể quên mất nó được chứ? Phải chăng bị mấy dòng chữ kia kích thích?

Vội vàng mở phong thư ra lấy chiếc đồng hồ quả quýt.

Dưới ánh sáng mờ nhạt của ánh trăng, tôi cẩn thận nhìn thứ có thể cho tôi lời gợi ý — mặt ngoài màu đồng cổ, nhưng dựa vào vết tích còn sót lại bên cạnh tôi có thể nhận thấy chiếc đồng hồ này trước kia hẳn là vật phẩm cao cấp được mạ vàng, chỉ là bởi vì đã lâu đời, mà người dùng nó không còn hứng thú mà tân trang lại cho nên mới biến thành cái dạng này.

Bên cạnh khắc dòng chữ tỉ mỉ: “Ce... n... tau... r... ea? ...” Mà ở nửa vòng tròn còn lại cũng có những chữ cái tương tự: “Cy... an... u... s.”

“Centaurea Cyanus?” Đây là ý gì? ... Rất quen thuộc... Nhưng tại sao không nhớ ra nổi — Tôi biết đây tuyệt đối không phải tiếng Anh, nhưng nhất thời muốn nhớ ra, với đầu óc đang loạn một mớ như vậy thì tôi chịu.

Nhưng nhìn vào bức tranh được khắc mặt ngoài, tôi có thể nhận định rằng — tuy rằng không được mạ vàng lại nhưng chủ nhân của nó rất quý trọng nó — Đó là một đóa hoa xạ cúc, mà đồ án bên ngoài... Rất giống một gia huy — Những lúc như thế này mà có Vision thì tốt quá, cậu ta chỉ cần nhìn đã biết là thứ gì, không giống tôi nghĩ nửa ngày vẫn không nghĩ ra.

Thật sự là quá lãng phí thời gian...

Cuối cùng lật mặt sau lên xem, phía trên là vòng hoa xạ cúc rất tinh xảo, mà ở giữa cũng là hoa văn hình cây xạ cúc — Xem ra gia tộc của chủ nhân

chiếc đồng hồ quả quýt này rất thích loại hoa này, nếu không thì là bản thân người đó rất thích.

Nhưng khi tôi định mở chiếc đồng hồ quả quýt ra xem bên trong là cái gì, lại vô cùng bất hạnh phát hiện — cái thứ này hoàn toàn không thể mở được!

Khi dùng sức tách nó ra, cũng đã cẩn thận tìm xem có chốt mở nào không — Thượng đế ơi... Không thể nào? Chẳng lẽ thứ này chỉ thuần túy dùng để cầm nghịch thôi sao?! Sở thích của kẻ có tiền thật đúng là...

Nhưng tôi thấy có vẻ không đến nỗi như vậy, lắc lắc cái đồng hồ, tôi nghe thấy bên trong có tiếng dây cót — đáng lẽ phải dùng được chứ. Có lẽ là bị keo hồ gì đó dính chặt...

Sáng mai phải đi tìm ai đó mở nó ra mới được...

Tinh thần không được thả lỏng, tôi lúc này mới phát hiện đầu tôi đau kinh khủng — Bệnh huyết áp thấp chết tiệt!

Day thật mạnh vào thái dương, tôi vứt chiếc đồng hồ quả quýt vào trong túi áo ngủ, từ bên cạnh cửa sổ đi tới giường.

Vẫn là nghỉ ngơi trước cái đã... Bằng không, não của tôi sẽ bị cự long hai đầu ăn mất tiêu —

Tôi hận phải đồng thời tìm manh mối và đi điều tra vụ án khác.

Vision... Nếu con heo kia tỉnh...

Tôi tuyệt đối khiến cậu đẹp mặt...

Tuyệt đối...

25. Quyển 3 - Chương 6: Khắc Ấn Của Ma Nữ

Trên lưng những kẻ mang tội ác và những con người thánh khiết đều được Đức Chúa khắc ấn, chỉ vì ngài muốn nhắc nhở thế nhân không có tội ác nào không thể gột rửa...

Nhưng trong mắt người phạm, đây lại đại biểu cho việc “Thiện ác chỉ cách nhau một sợi tơ mỏng”...

Con dao hai lưỡi... Chúng ta chỉ nhìn thấy một mặt của nó mà suýt chút nữa chạm phải lưỡi dao sắc bén còn lại...

Rốt cuộc ranh giới ở nơi đâu? Và nó là cái gì?...

Có lẽ nên nói rằng — Cho tới bây giờ, chưa bao giờ tồn tại cái gọi là ranh giới?...

...

... ..

Những tia nắng đầu tiên của buổi bình minh chiếu vào căn phòng không kéo rèm cửa, một mùi hương đậm đậm thanh u tràn vào trong khoang mũi — Hương thơm của một loài hoa... Nhưng không phải loại hương thơm tôi vẫn thích — Mùi thơm này quá tinh khiết... Và cũng quá độc...

Nếu ngủ lâu, có lẽ sẽ không kiểm chế được mà rơi vào vực sâu mê ảo?...

—?!

Từ từ!

Hương thơm?! Trong phòng tôi rõ ràng không có hoa mà!

Giật mình mở mắt. Đối diện với ánh mắt của tôi là đôi mắt cũng màu phỉ thúy — Theo bản năng cả kinh, mà tôi cũng nhận ra được sự kinh ngạc không kém gì tôi trong đôi mắt đang nhìn mình chăm chăm kia — Là cô gái đó — Elise Loki Roydesir.

Cùng lúc tôi đang tròn tròn mặt, Elise kinh ngạc sững sờ mấy giây rồi lùi ra sau né tránh.

Toàn bộ di chứng sau cơn huyết áp thấp lúc này lại rất hợp tác, không thấy xuất hiện. Tôi ngồi dậy nửa người, kì lạ nhìn cô gái mặc chiếc váy dài hoa lệ theo kiểu cung đình châu Âu ấy.

“Ro... Roydesir tiểu thư?...” — Không nói không được, mà nói cũng không xong, tôi rất ít khi rơi vào trạng thái nói cũng bị lặp như vậy (Không tính khi bị người ta chọc giận).

“Cô vào đây... Cô tìm tôi có việc gì sao?...” Chậm rãi ngồi dậy, tôi đi đến gần Elise, cô vẫn chỉ nhìn tôi chứ không đáp lại.

Mà cô giống như con búp bê tinh xảo, không có sinh mệnh phản ứng, chỉ yên tĩnh cúi đầu đứng cạnh tường.

Đi tới trước mặt cô, nhú mào — Đây... Rốt cuộc là chuyện gì vậy? ... Ác mộng kì quái lúc sáng sớm sao? Liệu giây tiếp theo có xuất hiện trường hợp nữ sinh biến thành quái vật ăn thịt người không đây?...

Cười khẽ vài tiếng — Tôi giấu cột ý tưởng *Hồ điệp mộng Trang Chu*^[1] của mình, vứt mấy ý niệm nhảm chán ấy ra khỏi đầu — Dù sao, tưởng tượng em gái Vision biến thành dị hình linh tinh gì gì đó tuyệt đối vẫn còn tốt hơn tưởng tượng Vision biến thành một đầu heo đã ngu ngốc lại còn ngu ngốc hơn.

^[1] *Hồ điệp mộng Trang Chu: Thường thì thấy người ta ghi là Trang Chu mộng Hồ điệp, nhưng mình cứ giữ nguyên. Để tìm hiểu thêm thì vào [đây](#)*

Vươn tay, tôi chạm vào mái tóc cô gái — Mái tóc màu vàng nâu nhạt, mềm mại trong tay... Nhưng nơi không có ánh mặt trời chiếu vào lại hiện ra một loại ám ách thâm trầm — Quả là một đứa trẻ giống Vision như đực...

Đương nhiên, bọn họ giống mẹ họ vô cùng...

Vào năm Vision sáu tuổi đã từng dùng con dao nhỏ cắt mắt mình, thiếu chút nữa hủy đi cặp mắt xanh biếc xinh đẹp — Mà nguyên nhân chỉ đơn thuần là vì không muốn khuôn mặt mình quá mức giống mẹ, khuôn mặt khiến cậu ta vừa hận vừa sợ, và khiến cậu không thể tới gần...

Lúc ấy may mắn cha cậu ấy phát hiện sớm đã ngăn cản lại, bằng không hiện tại thằng nhóc kia sẽ không lớn lên thành cái dạng đi độc hại khắp mọi nơi phá hoại trụ cột quốc gia ... (đôi khi tôi thầm tiếc hận vô cùng trong lòng với việc này.)

Đột nhiên, tôi cảm nhận được cảm xúc ấm áp mềm mại trên bàn tay lạnh lẽo của tôi — Khi tôi đang thất thần, Elise chạm vào bàn tay tôi đang nắm tóc cô.

Khi phát hiện cô gái dùng ánh mắt phức tạp mang theo khẩn cầu nhìn tôi, tôi không thể phủ nhận cảm giác chấn kinh — Hay nói chính xác hơn, tôi cảm thấy chấn kinh cũng tò mò đối với cô gái này.

“Anh có thể cứu bọn họ được không?...” Trước khi tôi nói gì, ngoài dự liệu, Elise lên tiếng hỏi tôi.

“Bọn họ là ai?” Tại sao cô gái này mới sáng sớm đã tới hỏi tôi vấn đề không đầu không đuôi như thế này? — Nhưng tôi hiểu rõ, điều tôi phải làm hiện tại không phải là tra hỏi tại sao cô ấy đến, mà là vấn đề cô hỏi đang ngầm nói điều gì — “Bọn họ” nghĩa là sao?

Lẽ nào cô ấy biết ai là người đã sát hại Vision sao?... Hay là cô cũng biết cả người đã giết lão tộc trưởng? Theo cách cô ấy nói, phải chăng còn có rất nhiều người sẽ bị giết hại nữa?

Người kế thừa thứ nhất và thứ hai đều đã bị hạ thủ... Kế tiếp phải chăng là tên thiếu gia ngu ngốc kia? — Thực hồng phúc, tôi quên mất tiêu tên của thằng nhóc kia rồi, tuy rằng gương mặt khó coi kiêu ngạo kia vẫn cứ lượn lờ trong não tôi...

Vấn đề này cứ để lát nữa nghĩ tiếp, việc quan trọng nhất cần làm lúc này là phải làm rõ xem đứa trẻ này đang muốn nói với tôi điều gì.

Tôi nhìn cô, chờ cô cho tôi một đáp án. Nhưng không ngờ, cô chỉ im lặng nhìn tôi, vẻ mặt bi thương đau khổ.

“Tiểu thư Roydesir?...” Sau mấy phút yên tĩnh, tôi cuối cùng nhịn không được thử gọi tên cô.

“...” Không hề có phản ứng bằng ngôn ngữ gì cả, cô chỉ dùng vẻ mặt có thể gọi là “thê mỹ” nhìn tôi.

“Elise...” Cười khổ thờ dài. “Cô không nói cho tôi biết cô muốn tôi cứu ai thì tôi không có cách nào để cứu họ cả...” Rõ ràng cô gái này có chút chướng ngại về mặt tinh thần — Chỉ là tôi không có cách nào đoán được bệnh của cô bé nếu chỉ qua tiếp xúc một thời gian ngắn và ít như vậy, nhưng tôi có thể khẳng định rằng đứa trẻ này không thể gọi là bình thường...

Mỹ nữ tổ chất thần kinh yếu ớt mỏng manh sao?... Ha ha... Nếu cô ấy hôm qua không tát tôi một cái, tôi nhất định có thể giới hạn loại hình cô gái này... Đáng tiếc... Hiện tại chỉ có thể suy đoán khách quan — Nhưng may mắn rất nhiều thứ tương tự nhau.

Ví dụ như kỹ xảo nói chuyện khiến người ta thiết lập mối quan hệ tin tưởng lẫn nhau...

Vẻ mặt càng thêm nhẫn nại và tủi thân, bi thương, Elise cắn môi dưới, chậm rãi, cô cúi đầu, không nhìn tôi, sau đó trong chớp mắt dùng sức ngẩng đầu, nhìn chăm chăm vào tôi, như đang nói với tôi thông tin và suy nghĩ nào đó — Nhưng thật đáng tiếc... Tôi không lợi hại đến như vậy, tôi không có thuật đọc tâm đầu.

Bởi vậy, tôi chỉ có thể hơi nhíu mày nhìn cô ấy.

Sắc mặt cô hơi tái nhợt, đôi môi bị cắn chặt cũng trắng bệch — Muốn nói mà không thể nói sao?... Vì sao?

“Elise, nói cho tôi biết được không? Tôi sẽ không nói đi ra ngoài... Nhất định sẽ không. Cô không phải muốn giúp ‘bọn họ’ sao? ... Cô cũng muốn nói cho

tôi biết ‘bọn họ’ là ai đúng không?” Tiếp tục dẫn dụ cô gái nói ra thân phận của “bọn họ” — Chung quy vẫn cảm thấy manh mối này rất quan trọng.

Nắm vạt áo, ngẩng đầu nhìn tôi chừng mười giây, cuối cùng, Elise giống như bỏ cuộc, gục đầu xuống, nhẹ nhàng lắc lắc, rồi trước khi tôi phản ứng đã quay đầu rời đi — Lại một lần nữa để lại cho tôi cái bóng xa dần cùng nghi vấn không lời giải đáp — Đây là lần thứ hai...

Cô gái này mỗi lần đều thần bí như thế sao?...

Cười khổ day day huyết thái dương — Tôi hiện rất cần cảm giác đau đớn để xác định mình liệu có phải Trang Chu mộng Điệp không.

Là sự thật không chân thật ư?...

Đột nhiên, tôi có xúc động muốn cười điên cuồng — Nhưng tôi không biết tôi rốt cuộc muốn cười nhạo điều gì...

Cảm giác rất cổ quái... Hiện tại, tôi cảm thấy vô cùng mệt mỏi, rất muốn trở về Paris, làm như không có bất cứ điều gì phát sinh — Nhưng đáng tiếc thay...

Mọi người không thể gạt bỏ quá khứ của mình — Không cần phải nói, quá khứ kia, chính là quá khứ rất quan trọng...

Chỉ là tôi cũng biết được một vài điều... Trong lòng bàn tay cô gái kia có dấu ấn gì đó — Kỳ thật từ lúc cô ấy đánh tôi, tôi đã phát hiện ra, vốn muốn cô ấy đánh tôi thêm lần nữa để xác nhận, đáng tiếc cô ấy lại đi mất. Mà lần này... Khi chạm vào tay cô tôi đã cảm nhận được nó, chỉ là lúc ấy không có thời gian và tâm trạng không được tốt lắm nên tôi vẫn chưa xác định được đó là gì...

Nhưng dựa vào cảm giác lên xuống ấy... Tôi liên tưởng đến một thứ...

Chỉ là... Sao có thể như vậy được?... Đây là dụng pháp của thứ đó sao?...

Nhưng thứ đó dường như không phải dùng để làm như thế...

Ở thời Trung cổ, khi vẫn đang thịnh hành việc săn bắt phù thủy, bất cứ cô gái nào chỉ cần sống một mình xa cách người khác mà trên người có ấn ký kì quái đều bị quy tội là bầy tôi của ác quỷ — Nếu bây giờ là thời kì đó, cô ấy nếu không phải là nữ tu sĩ, nhất định sẽ bị cho rằng là ma nữ.

Ma nữ... Độc... Khắc ấn...

Hiện tại, tôi rất muốn biết, trong lòng bàn tay cô gái ấy, rốt cuộc là thánh ấn của thần, hay là dấu vết của ma quỷ...

...

... ..

9:30 sáng, trong nhà ăn lớn đến đáng sợ ở nhà chính (Phòng này lớn không kém gì nhà trọ của tôi... Hơn nữa nói đến diện tích thực dụng của nơi này, nhất định còn lớn hơn nơi của tôi), tạm thời đây là lần đầu tiên tất cả mọi người có mặt đầy đủ cùng nhau ăn sáng — Đương nhiên là không tính Elise rồi. Tôi cũng không có nói cho bất luận kẻ nào việc sáng nay cô ấy đến gặp tôi.

Cuối cùng cũng nhớ ra tên của thằng nhóc mặt ngựa già trước tuổi — Winter.

Tôi tự hỏi tại sao thằng nhóc đấy không gọi là Winsion nhỉ? Nó không phải là em họ của Vision sao? — Danh hiệu ôn thần tôi thấy rất thích hợp với nó.

“Ôi! Đây không phải là tộc trưởng đại diện thân ái của chúng ta sao? Làm sao vậy? Khuôn mặt nhỏ nhắn của anh hôm nay vẫn được bảo dưỡng khá tốt nhỉ!” — Đây là câu đầu tiên thằng nhóc đó nói với tôi.

Nói thực thì... Tôi đang rất hy vọng mục tiêu kế tiếp là nó — Nếu thực sự như vậy tôi tuyệt đối sẽ không ra tay cứu, đương nhiên cũng có thể tiện tay dùng thằng nhóc này làm mồi nhử. Có dùng tính mạng của nó thì tôi cũng chẳng cảm thấy áy náy một chút nào.

Bởi vì biết thẳng nhóc mặt ngựa kia không hiểu tiếng Pháp (Tuy rằng tôi cũng biết tức giận với một tiểu quỷ mới 16 tuổi không có cốt khí chút nào, nhưng tôi rất muốn nhìn thấy bộ dạng sống chết không xong của nó), bởi vậy, tôi rất khoái trá dùng tiếng Pháp nói chuyện với Wayne trên bàn cơm.

“Đã có báo cáo kiểm tra DNA chưa? Xác định người chết là phu nhân rồi sao?” Rất trực tiếp, không chút ân cần thăm hỏi, đây là câu đầu tiên tôi nói đối với công việc cực nhọc của Wayne.

Anh ta quả nhiên nhìn tôi khinh thường — “Tôi nói này Hance, cậu không có chút tình yêu đồng bào gì sao? Ít nhất tôi đã nỗ lực hỗ trợ hết mình đấy... Cậu đừng có gây sức ép cho tôi thế chứ?”

“Anh đang không chịu nói ra hay là không biết gì để mà nói vậy?” Không để ý đến oán giận của anh ta, tôi với tay lấy một miếng bánh khoai gọi là “Kraytarsdidi” ở bên cạnh — Nói thật tôi vẫn chả hiểu nổi hứng thú kỳ quái của mấy kẻ có tiền... Chỉ là một miếng bánh khoai mà có mấy chục cái tên, hơn nữa còn nhào nặn ra đủ loại hình dáng khiến tôi cảm thấy có hơi vô nhân đạo.

“Làm sao mà nhanh như vậy được...” Wayne học trưởng vừa đặc biệt dẫn dò người ta anh muốn ăn gan bò vừa bày ra khổ chiến. “Không phải đã... nói... với cậu là...” Câu nói phía sau của anh ta khiến tôi cảm nhận được thống khổ bi thảm khi ăn sai đồ ăn, nhìn động tác thô lỗ không chút hình tượng của Wayne hiện tại thì biết. “Phải... Đêm nay mới biết được.”

Khi anh ta vừa nói xong câu đó, chúng tôi nghe thấy “keng” một tiếng rất to, tiếp theo là một giọng nam khề nguyên rủa.

Tôi tỏ vẻ đồng tình với anh ta...

“So sánh DNA chưa xong, vậy ít nhất cũng đã có kết quả khám nghiệm tử thi rồi phải không?” Tôi không nhìn Wayne đang chật vật, tiếp tục hỏi.

“Hả?” Anh ta dường như không kịp phản ứng. “Gì?”

“Khám nghiệm tử thi...” Có điểm bất lực nhìn phía anh ta, tôi lặp lại từ đơn

này.

“Bác sĩ ngài đừng nhắc đến thứ ấy lúc này chứ... Về thi thể ấy? ...” Trước khi Wanye kịp trả lời, Ale ngồi cạnh đã lên tiếng trước.

Tôi hơi nhướn mày với anh ta, khẽ cười ra tiếng.

“Không được sao?” Tôi hỏi.

“Như vậy không phải rất kinh tởm ư?...” Anh ta nhúu mày nhìn tôi.

“Ha ha... Không sao, anh yên tâm đi, chỉ nghe không thôi thì không cảm thấy như vậy đâu — miễn là anh đừng tưởng tượng quá mức về cảnh tượng đó là được.” Quên mất còn có cái trò này nha, đáng lẽ tôi nên bảo Wanye nói tiếng Pháp rồi chuyển sang nói tiếng Anh hay tiếng Đức một vài câu, để thằng nhóc mặt ngựa kia hiểu đúng đoạn phần khích ấy.

Không biết bị dọa một trận, thằng nhóc này có ngoan ngoãn được chút nào không nhỉ?

“Cậu thật sự muốn nghe ngay lập tức sao? Hance...” Wayne cuối cùng từ bỏ việc vật lộn với vật thể màu nâu dai đến mức không có cách nào cắt thành từng miếng nhỏ để ăn, anh ta dùng bộ dáng đáng thương nhìn tôi — khiến tôi thiếu chút nữa nhin không được cười ra tiếng.

Gật đầu, tôi cúi đầu để cố quên đi hình ảnh Wanye học trường giống hệt con chó lớn hăng hái chiến đấu với đồ ăn, thuận tiện nén tiếng cười muốn bật ra.

“Một trong những nguyên nhân phụ nhân chết là do bị vật nặng đánh vào sau đầu khiến vỡ xương sọ, xuất huyết trong, nhưng quan trọng nhất là do mất máu... Lượng máu trong cơ thể bà ấy còn chưa đến 1/3 lượng vốn có.” Wayne vừa nói vừa cầm một miếng bánh mì, thuần thục phết mứt dâu(*) lên.

Tôi bỗng nghe thấy hai tiếng nôn khan rất khẽ — Phát ra từ phía Ale ở bên cạnh anh ta và Alexander ngồi đối diện tôi — Có lẽ đang tưởng tượng đến cảnh kì quái gì đây...

Chẳng qua... So với mứt dâu, tôi thấy mứt việt quất(**) bên cạnh có tác dụng gọi hình hơn, rất giống với màu sắc của thi thể khi được phát hiện...

Wayne có lẽ cũng nghĩ giống tôi, cho nên anh ta mới bỏ qua mứt việt quất yêu thích mà đi ăn mứt dâu.

Cúi đầu thật vất vả cố nén tiếng cười, sau khi mọi người yên lặng một hồi lâu, tôi cố nói với giọng bình thường nhất để hỏi Wayne. “Vậy trên người phu nhân có vết thương nào khác không?”

“Ừm...” Wayne dùng sức nuốt miếng bánh mì, rồi lại cắt một miếng khác. “Không có vết thương rõ ràng khác, cũng không có dấu vết của giầy dũa, nhưng trên người bà ấy có không ít vết bầm không lớn cũng không nhỏ — cả vết thương mới lẫn cũ đều có, cho nên đây có lẽ không phải là chi tiết quan trọng, chắc là do bà ấy lúc đi lại đã không cẩn thận va đập vào đâu đó... Tuy rằng hơi nhiều...”

Vết bầm?... Không cẩn thận?... Có thể sao?... Là “vị” phu nhân kia đấy...

Chẳng lẽ nói ai đó đã từng đánh bà ta?... Hay là bà ta có chứng cuồng ngược?

Có điểm không chịu nổi mấy suy nghĩ điên rồ dạo này của mình... Thật sự, cái gì cũng nghĩ ra được ...

“Còn vết thương nào khác hay không?” Loại bỏ suy nghĩ vớ vẩn vừa rồi, tôi uống một ngụm hồng trà mang hương quýt.

Suy nghĩ một hồi, vẻ mặt của Wayne rất khó coi, giống như uống phải sữa hết hạn nên bị đau bụng — Anh ta dường như đang do dự có nên nói hay không... Rất ghê tởm sao?... Cái thứ đó...

“Còn có mắt của bà ấy...”

“Hả?” Anh ta cuối cùng cũng nói, chỉ là tiếng rất khê khiến tôi không nghe rõ anh ta đang nói cái gì.

“Tôi nói là mắt của bà ấy bị lấy mất rồi...”

“Vì sao?”

Tôi tiếp tục đặt câu hỏi, nhưng cùng lúc ấy có hai giọng nói đồng thời vang lên từ phía sau — “Bác sĩ!! Xin anh đấy?!! Chúng tôi đang ăn mà!” Ale và Alexander xem ra chịu không nổi nữa rồi...

Ha ha... Thật thú vị... Lần này tuy rằng không được nhìn thấy vẻ mặt phát điên của Vision, nhưng tôi vẫn được nhìn thấy người khác phát điên...

Đôi mắt là cửa sổ tâm hồn, mà đồng thời, vào thời phong triều khi đi săn ma nữ, trong ánh mắt có bóng dáng ma quỷ chính là dấu hiệu đầu tiên của ma nữ — Mà có một loại trừng phạt, đó là móc mắt của phù thủy, sau đó dùng đá ném chết kẻ đó — Chỉ là... Điều đó có quan hệ gì với sự kiện lần này không? ...

Ma quỷ chân chính... Rốt cuộc là ai? ...

26. Quyển 3 - Chương 7: Lam Phù Dung (phù Dung Xanh) (*)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Từ rất lâu, tôi luôn tự hỏi mình một điều — về bản thân tôi, về những gì tôi biết và nhìn thấy.

Tình cảm cha mẹ đối với con cái, rốt cuộc nên xác định như thế nào — Vấn đề này cho đến tận bây giờ giới học thuật vẫn không ngừng tranh luận — Nghiên cứu tham khảo mọi phương diện, từ giáo dục, đạo đức, nhân văn,...

Nhưng cảm giác tôi nhận thấy, chỉ có đáng buồn mà thôi...

Khi con người quá mức lý trí để cảm nhận tình cảm, vấn đề ấy xuất hiện rất nhiều thứ tựa như suy nghĩ, đánh giá,... tràn ngập đến mức khiến người ta mê hoặc.

Giống như yêu hận, thiện ác...

Tất cả những thứ hỗn loạn đều bị quy là bước vào giai đoạn cuối — Nhưng xuất phát từ góc độ của tôi, tôi sẽ nói cho bạn rằng — Đừng quá mức lý trí. Đôi khi nhân loại tự cho là “lý trí” đúng đắn, thực chất đó chính là con dao đã thương người ta sâu sắc nhất.

Kỳ thật, tình yêu của cha mẹ đối với con cái, ở một góc độ nào đó, chính là tình cảm không lý trí — Nếu bạn mong sự lý trí đối với loại tình cảm này...

Có lẽ là khi bạn hoàn toàn không có thứ tình cảm này...

— Khi đó, việc duy nhất bạn có thể làm có lẽ là xuất gia nhìn thấu hồng trần — Mà tôi đến giờ không hề hi vọng gặp phải cảnh tượng khắp nơi trên thế giới này đều là hòa thượng.

Chẳng những khiến cho những “tăng nhân” bị gạt ra, mà còn khiến cho “con người” mất đi động lực sinh tồn.

...

... ..

Sau bữa sáng không được vui vẻ lắm (Đương nhiên, với tôi mà nói thì bữa sáng này vô cùng thú vị), tôi quyết định đến bệnh viện để thăm “mỹ nhân đang ngủ” — Vision Auburn Leffenster.

Đương nhiên, Ale là tài xế của chúng tôi, mà hôm nay còn có một người đi cùng nữa — Alexander Fermont Leffenst — Chỉ là sắc mặt anh ta khi ngồi trên xe vẫn có hơi tái nhợt... Hi vọng tôi không phải là thủ phạm...

“Wayne, anh còn chưa nói cho tôi vấn đề đôi mắt của phu nhân.” Vừa lên xe, tôi liền hỏi Wayne (anh ấy ngồi bên cạnh tôi, còn Alexander ngồi ở vị trí lái phụ phía trước).

“Bác sĩ... Xin hỏi... Thật sự phải hỏi lúc này sao?” Trước khi Wayne trả lời, lại một lần nữa có người đưa ra kháng nghị — là Alexander.

Xem ra... Năng lực thừa nhận của Ale còn tốt hơn Alexander — Chẳng qua điều này thì liên quan gì đến tôi?...

Ngay cả tôi cũng cảm thấy được sự im lặng của mình rất cổ quái, thậm chí khi Wayne gọi tôi, tôi cũng không chú ý.

“Hance!!!! —” Thẳng đến khi anh ta nâng cao dê-xi-ben tạo tiếng quỷ rống bên tai tôi.

Tôi lập tức che đi đôi tai đáng thương của mình — Mẹ nó Wayne, gào đến mức tôi ù cả tai rồi! — “Anh muốn chết sao?...” Tôi mỉm cười với anh ta — Đương nhiên tôi hi vọng họ không nhìn thấy mấy gân xanh đang nổi đầy trên trán tôi.

“Ặc...” Anh ta đầu tiên là bày ra vẻ mặt hoảng sợ do bị dọa, sau đó mới giải thích lí do anh ta rống lên (Nếu anh ta không làm vậy, tôi khẳng định mình sẽ làm thịt anh ta). “Đấy là do... Tôi thấy cậu mãi không phản ứng nên mới... Mới...” Bị tôi nhìn chăm chăm đến mức không nói nổi, Wayne cuối cùng quay đầu đi không nhìn tôi, tiến hành chính sách giữ lặng yên.

“...” Nhìn bộ dạng anh ta một lúc, tôi khẽ thở dài. “Quên đi, nói cho tôi chuyện đôi mắt kia đi.”

“Tôi vừa rồi đã nói rồi mà, nhưng cậu không phản ứng gì cả...” Wayne xoay người ngẩng đầu nhìn tôi, giọng nói đầy bất mãn và oán khí.

“Vậy anh không muốn nói lại lần nữa sao?...” Tôi mỉm cười — đột nhiên tôi phát hiện ra nếu mình cứ thế này thì nụ cười sớm sẽ cứng cứng lại mất...

Mếu máo, cuối cùng Wayne cũng mở miệng. “Đôi mắt có lẽ bị sát nhân dùng tay móc ra khi người bị hại vẫn còn sống — Dựa vào thương tổn của miệng vết thương và mạch máu mà phán đoán, thì khả năng này là lớn nhất.”

“Tại sao muốn móc mắt bà ấy?” Tôi nhìn Wayne.

“Tôi làm sao mà biết được cơ chứ.” Anh ta không hề sợ hãi nhìn tôi. “Vấn đề

này không phải là chờ Hance đại nhân, bác sĩ tử vong vĩ đại giải quyết sao?” Nói xong, còn nở nụ cười vô cùng sáng chói với tôi.

“Ha ha... Phải không?” Tôi cười cười với anh ta. “Vậy Wayne học trưởng à... Sao anh không đưa phù hiệu cảnh sát của anh cho tôi luôn đi?”

“Chỉ cần cậu muốn.” Không ngờ thằng cha này lấy phù hiệu cảnh sát ra thật. “Tôi sớm đã không muốn làm — Vừa nguy hiểm lại ít tiền, mà quan trọng nhất là không tìm được bạn gái — Nếu cậu thích công việc này thì cầm lấy nhanh lên.” — Thằng cha chết tiệt này rõ ràng là biết tôi sẽ không nhận ...

Lờm anh ta một cái, tôi quyết định không dây dưa cùng tên ngốc này. So với việc lãng phí thời gian như thế, không bằng ngồi ngẫm xem có điều gì tiến triển hơn không.

Đưa tay vào trong túi áo khoác, chạm vào thứ gì đó cứng cứng không bằng phẳng, tôi mới nhớ ra sáng nay tôi đã nhét chiếc đồng hồ quả quýt cổ quái không sao mở được vào trong túi — Lấy ra, quơ quơ trước mắt.

Kim quang ám sắc phản chiếu khiến người ta cảm thấy mê hoặc...

Centaurea Cyanus... Rất quen thuộc... Tôi khẳng định tôi đã nhìn thấy hoặc nghe thấy từ này ở đâu đó... Nhưng tôi không tài nào nhớ ra nổi nó là gì...

Nhẹ nhàng thở dài, tôi nhét lại vào trong túi.

Cuối cùng cũng từ bỏ việc phân tích cái chết của phu nhân — Nếu phu nhân đã chết... Như vậy ai có khả năng là hung thủ nhất?

Không phải là tôi không liệt kê ra được những kẻ bị tình nghi, chỉ là sau khi suy nghĩ một hồi thì tôi lại gạch bỏ khả năng ấy — Mà hiện tại cuối cùng chỉ còn lại mấy người, tôi muốn từ từ hỏi Ale trên di thư của phu nhân viết điều gì thì mới có thể xác định được.

Tôi không phải chưa từng nghĩ rằng cái chết của phu nhân có liên quan đến Vision — Nói thực, cho dù cậu ta giết bà ấy thì tôi cũng không quá kinh ngạc, nhất là sau khi nhìn thấy em gái cậu ta. Nhưng nghĩ lại, Vision không có thời gian để thực hiện, hơn nữa thủ đoạn ấy không thích hợp với cá tính

cậu ta. Cho nên, vị “mỹ nhân ngủ” này là người đầu tiên được tôi xóa khỏi danh sách bị tình nghi.

Nhưng hiện tại phải xem phương pháp giết người của hung thủ đã... Liệu có liên quan đến kẻ thù riêng của phu nhân không? Bằng không vì sao lại ra tay tàn nhẫn như vậy...

Hơn nữa... Người kia có thật sự là phu nhân hay không?...

Nhẹ nhàng lắc đầu, tôi khẽ cười khổ, nhưng suy nghĩ trong đầu không gián đoạn — Nếu suy nghĩ theo phương diện này... Như vậy chuyện của lão hậu tước và Vision không liên quan đến chuyện của phu nhân sao?

Chẳng lẽ ba sự kiện này, hoặc là hai sự kiện này, chỉ là trùng hợp mà thôi?...

Có khả năng không? ... Nếu không phải trùng hợp thì có thể là gì?... Hung thủ hai vụ cùng là một người hoặc cùng là một nhóm người sao?... “Bọn họ” mà Elise nhắc tới là ai?... Vì sao phải cứu họ?... Cô ấy muốn tôi ngăn cản bọn họ tiếp tục giết người chẳng? Nhưng mục đích của bọn họ hẳn không phải là giết người... Có lẽ là vì tiền — Nhưng nếu chỉ là vì tiền, vậy tại sao lại đối xử tàn nhẫn với phu nhân như vậy?

...

Suy nghĩ trong đầu tựa như sa vào bùn lầy, tạo thành vật thể màu xám dính chặt lấy nhau — Vô cùng hỗn loạn, tôi căn bản không có cách nào sắp xếp lại sự kiện sao cho hữu dụng và hợp lí để tiếp tục điều tra chuyện này — Thực phiền, cảm giác trong ngực khiến tôi chỉ muốn gào thét một trận mà thôi, hay ít nhất cũng phải kiếm ai đó để tôi tấn một trận. Bằng không loại buồn bực này sẽ khiến tôi không muốn ăn trưa — Tôi không cần phải giảm béo, hơn nữa làm như vậy sẽ không tốt đối với dạ dày đáng thương của tôi. Nếu xảy ra chuyện gì... Thật không dám tưởng tượng khuôn mặt của Elder học trưởng nếu biết chuyện...

Nhắm mắt lại, tôi muốn yên lặng một lúc, để bộ óc mình được nghỉ ngơi một chút — Nhưng chỉ được một lúc ngắn ngủi lại bị kẻ nào đó quấy rầy.

“Hance!! —” Wayne chết tiệt...

Đây là lần thứ hai anh ta kêu lên như quỷ rống bên tai tôi!!

Liếc mắt nhìn anh ta, tôi mỉm cười. “Học trưởng... Anh muốn chết sao?...” Anh ta không phải là hợp tác với Vision đến chinh tôi đấy chứ? Có phải vì ban đầu tôi không làm gì cả nên bọn họ mới nghĩ việc chinh tôi rất thú vị?

“Không... Không có đâu...” Anh ta có hơi lắp bắp — Đừng có sợ sệt thế chứ... Thằng cha này... “Tôi chỉ là... muốn nói với cậu...”

Liếc mắt xem thường, tôi xuống xe đầu tiên — Phiền phức!! Hiện tại tâm tình ngoại trừ cảm thấy phiền phức, thì chỉ có thể dùng từ rối bời để hình dung...

...

... ..

Đứng ở trong phòng của Vision, tôi đột nhiên phát hiện con heo này cứ nhiên đang mỉm cười — Cậu ta tuy không mất ngủ nghiêm trọng như tôi, nhưng không bao giờ ngủ yên được, hơn nữa thường xuyên gặp ác mộng, bởi vậy, cho dù là khi ngủ tôi cũng hiếm khi nhìn thấy vẻ mặt bình yên của cậu ta.

Không nghĩ tới... Cứ nhiên lại nhìn thấy trong tình huống này...

Cười khổ lắc đầu, tôi đi đến bên cạnh cửa sổ, hơi dùng sức kéo tấm màn — Ánh sáng chói mắt tràn vào căn phòng — Cảm giác không ấm áp...

Tôi thực sự rất kì quái sao?

Ánh nắng như vậy, tôi lại cảm thấy hơi thở rét lạnh...

Xoay người, nhìn gương mặt Vision, tôi không khỏi nhớ tới cô gái kia — khuôn mặt gần như giống nhau như đúc, đôi mắt đều màu xanh biếc, nhưng hai người đấy khiến người ta cảm giác khác nhau.

Sáng sớm hôm nay... Cô ấy vì sao lại nói những lời ấy?... Vì sao?...

“Ale, hôm qua tôi nhờ anh thử tìm kiếm di chúc của phu nhân, anh đã tìm được chưa?” Vừa suy nghĩ, tôi vừa lên tiếng hỏi Ale ngồi trên sofa bên

cạnh đang xử lý việc gì đó. Tôi thật sự không thể không khen ngợi thái độ và trình độ làm việc của anh ta, tôi gần như chưa bao giờ thấy anh ta không làm việc — Đương nhiên, không tính lúc ăn cơm.

“À... Đúng vậy, về vấn đề ấy... Phu nhân quả thật đã lập di chúc từ mấy năm trước.” Ale sau khi phản ứng lại liền trả lời.

“Từ vài năm trước?” Tôi hỏi — nhưng trên thực tế, hơn nửa suy nghĩ của tôi như đang ở cõi tiên.

“Nhắc đến mới thấy lạ...” Ale dường như cảm thấy mình tìm ra được thứ gì đó khiến người ta phải suy nghĩ kỹ. “Sau khi phu nhân đưa tiểu thư Roydesir đến nhà chính, bà liền lập di chúc.”

“A?” Tôi lập tức hoàn hồn, nhú mày nhìn phía Ale. “Sau đó thì sao?”

“À... Tôi cũng không biết... Có lẽ là trùng hợp chẳng?...” Ale nhún vai. “Chẳng qua một ngày trước khi lão Hầu tước bị sát hại, phu nhân lại sửa di chúc của bà ấy.”

Một ngày trước? — Chẳng lẽ lại trùng hợp như vậy?

Tôi dùng mắt ý bảo Ale tiếp tục nói.

“Trong một phần của bản di chúc, phu nhân viết là: sau khi bà ấy chết, tài sản của bà chia làm hai phần, một phần đưa cho đứa con duy nhất kế thừa huyết thống của gia tộc bà ấy — cũng chính là tiểu thư Roydesir.”

“Phần còn lại đưa cho Vision phải không?” Ale chưa nói xong, đã bị Wanye, kẻ thay thế cho sự ngu ngốc của Vision lần này, cắt ngang.

Lườm Wayne một cái, tôi mỉm cười — Hiện tại tôi cảm thấy mình mà rộng với tên này thì thật lãng phí sức lực.

“Anh. có thể. nghe. Ale. nói. xong. không. hả?...” Gắn giọng từng chữ một, quả nhiên Wayne lập tức vô cùng thức thời che mồm lại.

Không để ý đến anh ta nữa, tôi bảo Ale tiếp tục — Mà nhìn vẻ mặt của anh ta, tôi cũng đoán được người được thừa kế thứ hai khẳng định không phải là

Vision — Nghĩ cũng biết... Quan hệ giữa Vision và mẹ của cậu ta tuyệt đối không tốt như vậy...

“Ừm, trên di chúc của phu nhân ghi là phần tài sản còn lại giao cho em gái của bà ấy.” Ale nhìn tôi nói.

Em gái?... Vision chưa từng nói với tôi về sự tồn tại của nhân vật ấy...

Trùng mắt nhìn chăm chăm vào cái tên đang nằm như thi thể vô cùng thoải mái không phải nghĩ ngợi gì kia, tôi hiện tại có loại xúc động muốn đập tên Vision một trận để cậu ta tỉnh lại — Chết tử tế không chết, cứ nhiên bắt tôi chọc vào vấn đề phiền phức như vậy!!

“Em gái của phu nhân là ai?” Bởi vì tôi không thể gọi thứ động vật béo tròn đang ngủ say sưa kia, thế nên quay sang hỏi Ale.

Ale bày ra vẻ mặt không biết.

“Tôi cũng không biết nữa, lão Hầu tước chưa từng nhắc đến, nếu không có tài liệu ghi chép này, chúng tôi cũng không biết phu nhân có em gái.”

“Đúng vậy, tôi tới giờ cũng chưa từng nghe qua mẹ của Vision có em gái.” Alexander gật đầu đồng ý.

Chuyện em gái này rốt cuộc là thế nào? — Chẳng lẽ chỉ là hư cấu thôi sao? Nhưng mà có cần phải hư cấu một người để nhận tài sản bà ấy để lại không? Vậy không phải là không đưa cho người đó được, cuối cùng người được thừa hưởng là Elise? ...

Vậy tại sao không giao cho cô ấy ngay từ đầu mà phải phiền phức như thế làm gì?

Nhưng nếu thật sự tồn tại nhân vật như vậy... Vậy tại sao không ai biết cả?

“Liệu có phải bà ấy quen biết người em gái này ở bên ngoài không?” Tôi hỏi.

“Không phải.” Người trả lời tôi là Ale. “Bởi vì trên di chúc của phu nhân viết người kế thừa tài sản của bà nhất định phải có quan hệ huyết thống với bà ấy, nếu không một phân tiền cũng không lấy được.”

“VẬY em gái kia...” Lần này người nói chuyện không phải là tôi — Là tên Wanye vẫn ngoan ngoãn đứng yên bên cạnh làm pho tượng.

“Anh đi tra thử xem.” Tôi nhìn anh ta mỉm cười. “Mấy việc như thế này tính ra để cảnh sát làm vẫn nhanh và an toàn hơn.” (Nếu Vision không xảy ra chuyện, đây chính là lựa chọn thứ hai.)

“Hance...” Wayne kéo dài giọng gọi tên tôi.

“Hừm? Có việc sao? Học trường.” Tôi dùng ngữ khí tuyệt đối bề trên để đáp lại.

“Tôi cảm thấy tôi giống người máy ấy...” Anh ta nhìn tôi, dùng ánh mắt oán giận.

“Học trường, anh nghĩ như thế là không đúng rồi.” Tôi thay bằng vẻ mặt vô cùng nghiêm túc trong nháy mắt, dùng ngữ khí với lời lẽ đánh thép nói với anh ta. “Anh phải biết rằng, đây là toàn bộ tình tiết vụ án, hơn nữa, còn có khả năng ảnh hưởng rất lớn đến nhau. Là một cảnh sát, lại còn là sĩ quan cảnh sát của ICPO, khi tìm được manh mối mới, anh định chỉ khoanh tay đứng nhìn thôi sao? Anh định thờ ơ mặc kệ như thế sao? Làm như thế tốt lắm sao? Hả? Chúng tôi đều đem tính mạng mình giao cho anh đó...”

“DỪNG! DỪNG! DỪNG!! — Tôi đi là được chứ gì?...” Cuối cùng không chịu nổi thuyết giáo dài dòng của tôi, Wayne vội vàng dùng tốc độ nhanh nhất gạt đầu cầm áo khoác lên chuẩn bị ra ngoài làm việc — Đùa chứ, chiêu này của tôi chính là sát thủ vương đối với học sinh trong học viện trước kia của tôi, bất kể ai cũng không chịu nổi.

Nhìn Wayne ra ngoài, tôi cảm nhận được khoái cảm khi trò đùa dai thành công, nhưng cuối cùng vẫn bị cảm giác trống rỗng tạo ra áp lực — Nhìn về phía Vision.

Cây xạ cúc... Ba chữ cậu ấy lưu lại... Rốt cuộc đại biểu cho điều gì...

Lại lấy ra đồng hồ quả quýt, đặt ở trước mắt nhìn kỹ — Nhẹ nhàng chạm vào hoa văn trên bề mặt — Centaurea Cyanus... Không phải tiếng Anh... Không phải tiếng Đức, cũng không phải tiếng Pháp...

Điều này có nghĩa là gì?

Đột nhiên, tôi nhớ tới ba chữ phù dung xanh — Đó là một biệt danh của cây xạ cúc, cây xạ cúc bắt nguồn từ cây xạ cúc thuộc họ cúc của Châu Âu, nó chủ yếu mọc ở phía Đông Nam của Châu Âu, nhưng cũng thường thấy ở Đức thuộc trung Âu, chủng loại nguyên sinh của nó là màu lam, chu kì ra hoa là 4 – 5 tháng...

Còn một điều... Tôi vẫn quên mất — Nó đại biểu cho ý chí hoàng gia Đức.

Nhìn chiếc đồng hồ quả quýt khắc đầy những bông phù dung xanh — Rất mỹ lệ, nhưng cũng rất quý dị...

Phù dung...

Thời Trung Quốc cổ đại, đây là đóa hoa tuyệt lệ, đồng thời, rễ của phù dung cũng chính là “Giả tử chi dược” trong truyền thuyết ngàn năm...

(*) Lam phù dung: Chính là cây xạ cúc màu xanh.

Xạ Cúc Lam

Tên tiếng Anh là Button's Bachelor, cornflower...

Tên khoa học là *Centaurea cyanus*.

Tên tiếng Pháp là Bleuet, Blavette, Barbeau, Casse lunettes, Aubifoin, Cornailles, Fleurs de Zacharie... (Phổ biến nhất là Bleuet). Bleuet trong từ điển tiếng Pháp nghĩa là cây Xạ Cúc Lam.

Đây là 1 loài cây phổ biến trên toàn thế giới, từ châu Á, đến châu Âu hay châu Mỹ đều có hết, tên thì liên quan đến màu xanh nhưng hoa của nó không chỉ có màu xanh mà còn có màu hồng, đỏ..., thậm chí là cả nâu sẫm (đen).

– Cúc: chỉ cây thuộc họ Cúc/Sao.

– Thanh/Lam: chỉ màu của hoa, thoát thai từ chữ: Cyanus.

– Xa: có lẽ mượn của người Tàu?! Người Tàu gọi cây này là Thi (=tên) Xa (=xe) Cúc hay Lam Phù Dung,...!

– Centaurea: theo truyền thuyết thần đầu người mình ngựa dùng loại cây này để trị vết thương hay để hồi phục sức lực.

– Cornflower (tên thông thường): cây này thường thấy mọc dại trên cánh

đồng mễ cốc (corn).

27. Quyển 3 - Chương 8: Centaurea Cyanus

Thế giới này rốt cuộc có tồn tại sự hoàn mỹ hay không?

Tôi không tin sự hoàn mỹ...

Nhưng tôi lại theo đuổi hoàn mỹ.

...

Sau khi Wayne rời đi, tôi, Ale và Alexander vẫn ở lại trong bệnh viện.

Bác sĩ điều trị chính của Vision nói với chúng tôi rằng không cần lo lắng tình hình cậu ta, cậu ta bởi vì mất máu nhiều quá, cộng thêm di chứng sau phẫu thuật nên đến giờ vẫn chưa tỉnh lại, tuyệt đối không nguy hiểm đến tính mạng.

Tôi biết... Vision không phải không thể tỉnh, mà là cậu ta không muốn tỉnh lại...

Cậu đang sợ hãi phải đối mặt với điều gì?...

Em gái của cậu sao?... Nếu dựa vào toàn bộ tư liệu tìm được mà nói, khả năng do Elise gây nên rất lớn.

Đầu tiên, cô là người thừa kế tài sản của phu nhân, đồng thời cũng là em gái của Vision, mà quan trọng nhất là — Nếu lão Hầu tước, Vision và phu nhân đều chết, như vậy, người được lợi lớn nhất chính là cô...

Nhưng một cô gái như vậy có thể làm được thế sao? Cô ấy có làm chuyện như vậy nổi không? — Nếu là cô ta làm, vậy cô rốt cuộc muốn tôi cứu ai?

Phải chăng cô ấy bị phân liệt nhân cách? — Điều này không phải không có khả năng, theo những gì tôi quan sát, cô còn có hai tính cách, hơn nữa lại tương phản nhau hoàn toàn — một người là bông hoa nhỏ đáng yêu mà tao nhã, người còn lại là hương thơm hoa hồng đỏ rực...

Nếu cô ấy là ma nữ... Tôi hoàn toàn tin tưởng, nhân cách kia của cô chính là thánh nữ...

Chỉ là — cô thật sự là đóa hoa hồng (ý chỉ Đức đế quốc), vua của các loài hoa sao?... Còn cô gái kia chính là đóa xạ cúc, theo lời Vision nói chẳng?

Quá đơn giản ... Chỉ dựa vào hướng tính và vẻ ngoài để xác minh, tôi cảm thấy hơi hoài nghi kết quả suy luận này. Trực giác nói cho tôi biết sự việc không thể đơn giản như thế... Hơn nữa... Elise khiến tôi cảm giác... Hoàn toàn không có hơi thở và sự nhân tâm của kẻ giết người — Vô luận là nhân cách nào — Họ không phải giống như kẻ sát nhân khiến người ta bất an run sợ...

Cô ấy càng giống người bị hại hơn... Cô đã sợ hãi điều gì đó...

Điều khiến cô sợ hãi và Vision trốn tránh là cùng một thứ sao?

Vậy có thể là điều gì được đây? — Bọn họ giống nhau, đều không muốn đối mặt với thứ đó...

Tài sản?... Sự kiện nào đó?... Hay là thân nhân — Nếu vậy chỉ có mẹ của họ... Nếu xét về điểm giống nhau, bọn họ đều khẩn trương...

Như vậy... “bọn họ” là ai?...

Điểm này thật sự không nghĩ ra...

Nhưng...

Tôi day day huyết thái dương hơi phát đau — Đây đều là giả thiết phỏng đoán nguyên nhân phu nhân chết.

Nếu phu nhân không chết... Như vậy sẽ dễ dàng hơn không ít...

Nhưng cho dù phu nhân không chết, ngoài việc xác định được bà là người bị tình nghi nhất thì vẫn còn một việc cần phải biết.

-Ale, phu nhân bà ấy đến từ gia tộc nào? Có thể cho tôi xem tư liệu gia tộc đấy không?

Tôi hơi nghiêng người hỏi Ale đang làm trò gì đó với Alexander.

-A... Điều này...

-Bác gái từ 13 tuổi vẫn luôn ở lại gia tộc Leffenster, người nhà bà ấy đưa bà đến đây — Đương nhiên, đây đều do tôi nghe ba tôi nói lại, bởi vì chúng tôi cho tới bây giờ vẫn không biết bác gái đến từ gia tộc nào nữa, cũng chưa từng nghe thấy việc bà ấy quay về nơi đó.

Khi Ale còn đang nghi hoặc, Alexander ngồi bên cạnh đã nói xen vào.

-Các anh cũng không biết bà ấy đến từ gia tộc nào ư?

Không thể nào? — Tôi nhú mào nhìn Alexander.

Nhẹ nhàng lắc đầu, Alexander hơi lộ ra nụ cười khổ.

-Chúng tôi không biết... Người biết có lẽ chỉ có ba tôi và ba của Vision... Nhưng bọn họ đều đã... Nhưng, Vision có lẽ biết.

-Vậy vì sao mấy người đều cho rằng bà ấy xuất thân từ danh môn?

Tôi hiện tại thể hiện toàn bộ sự ngạc nhiên của mình ra ngoài — Có làm hay không?...

Nhưng Vision có biết không? Cậu ta cũng nói mẹ cậu xuất thân từ danh môn... Đây là sự thật sao? Nhưng nếu thực sự là danh môn thì không có lí do nào không ai biết đến?

-Bởi vì từ nhỏ, các trưởng bối đều nói như thế...

Mấy lời này của Alexander khiến tôi hoàn toàn phát điên — Tuy rằng tôi cũng không biết tôi vì sao lại phản ứng lớn như thế, nhưng dựa vào trực giác, đây chính là trọng điểm của trọng điểm...

Trọng điểm?! — Tôi đột nhiên nhớ tới *lạc ngân*^[1] trong lòng bàn tay của Elise.

Lập tức lấy ra đồng hồ quả quýt trong túi áo — Centaurea Cyanus!! — Đây là một trong những tên văn học của cây xạ cúc!! Tôi sao lại không nhớ ra chứ?

Nhìn kĩ hoa văn khắc trên đồng hồ — quả nhiên!

-Chúng ta hiện tại trở về nhà chính.

Hơi dùng lực nắm chiếc đồng hồ — Tôi đã biết rồi...

Tuyệt đối...

Vô luận là thứ Vision không hy vọng, hay là đám người ngu xuẩn đã tổn thương cậu ta...

...

Về đến tòa nhà chính cổ kính luôn mang màu hôi hắc cùng hôi hoàng khiến người ta cảm thấy ngạt thở, việc đầu tiên tôi làm là trực tiếp ép Ramon lên tường.

-Nói cho tôi biết phòng của tiểu thư.

Lạnh lùng nhìn hẳn, tôi cố khắc chế bản thân. Áp lực mấy ngày hôm nay lúc này tựa như hồng thủy trào ra — Tôi đã nói rằng tôi muốn tìm ai đó để đánh một trận cho thoải mái, đây không phải là lời nói đùa đơn thuần đâu.

-Anh... Thưa anh... Xin hãy buông tôi ra...

Tôi có thể nhìn thấy được ý sợ hãi trong đôi mắt của Ramon, nhưng tính kiên trì bẩm sinh của ông ta khiến ông ấy liều mạng bảo trì vẻ trấn tĩnh bên ngoài.

Dùng sức ép mạnh ông ta lên tường, Ale và Alexander đứng một bên bị tôi liếc xéo một cái cũng từ bỏ ý định ngăn cản tôi.

-Nói, hay là không chịu nói.

Tôi bắt đầu cười với ông ta, mà ngữ khí cũng trở nên ôn hòa — Nhưng những người quen biết tôi hơn một năm đều biết, tôi lộ ra vẻ mặt này không phải vì tâm tình tôi đang tốt, mà bởi vì tâm tình tôi đã hỏng đến cực điểm rồi.

-...

-Nói cho tôi biết...

Nếu ông ta muốn có thể rời đi nguyên vẹn, vậy thì nên ngoan ngoãn trả lời vấn đề của tôi.

-Ở... Ở... Ở ám đạo trên tầng hai...

Quả nhiên, nhìn tôi tầm mười giây, Ramon cuối cùng vẫn phải khai ra điều tôi muốn.

-Đưa tôi đi.

Tôi muốn một người có thể dẫn đường chính xác, chứ không phải là một người chỉ đường cho tôi.

Thả ông ta ra, nhìn ông ta thờ hồn hển mang theo nỗi khiếp sợ chưa tan, tôi cũng chẳng để ý tới Ale và Alexander nhìn tôi đầy kinh ngạc, đi theo vị quản gia khôi phục vẻ chuyên nghiệp lên gác.

...

Cuối cùng, Ale và Alexander cũng đi theo — Xem ra bọn họ cũng cảm thấy hứng thú với cô tiểu thư kia, tuy nhiên hứng thú của tôi với “cô gái ấy” hiển nhiên là khác với hứng thú của bọn họ với cô ấy.

Nhưng hai người đi theo còn vì một nguyên nhân khác nữa, có lẽ là bởi vì muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì...

Rất nhanh, chúng tôi theo Ramon tiến vào cánh cửa được che ở phía sau vật trang trí trên tường, đi đến một lành lang mát dịu rộng bằng khoảng hai người — đi trong nơi này cảm giác không khác gì đi trong tháp, có thể cảm nhận được hơi thở tự nhiên, không có nhiều thứ do con người tạo ra.

Rất nhanh, đứng trước một cánh cửa, Ramon ngừng lại, nhẹ nhàng gõ hai cái lên chiếc cửa gỗ thoát nhìn rất giống với cửa thời Trung cổ lỗi thời.

Mấy phút sau, cánh cửa được mở ra, mà người mở cửa là một cô gái trẻ mặc trang phục thị nữ thời trung cổ — Chết tiệt, sao tôi có cảm giác mình đi lạc thời đại vậy?

Nếu nói như vậy, chúng tôi có nên đổi trang phục kỳ sĩ hay không?

-Ông Ramon... Đây là?...

Cô gái dường như cảm thấy vô cùng kinh ngạc đối với đám “người hiện đại” chúng tôi.

Không hề để ý tới mấy chuyện lộn xộn của bọn họ và lãng phí thời gian nữa, tôi tiếp tục hình tượng bạo lực vừa rồi, trực tiếp xông vào.

-Elise!

Mặc kệ nữ phó kia ngăn cản, tôi bước vào căn phòng rộng lớn xa hoa hơn nhiều tường tượng của mình, việc đầu tiên tôi làm là trực tiếp bước vào nội sảnh — người tôi muốn tìm quả nhiên đang ở trong đó.

Cô đang đọc sách, trong tích tắc cô ngẩng đầu lên nhìn tôi, tình tự trong mắt cô khiến tôi cảm thấy dao động và nghi hoặc — sợ hãi, không thể tin, muốn chạy trốn, cùng với tuyệt vọng và bất an của kẻ yếu.

Bước lên phía trước, trước khi cô kịp phản ứng gì, tôi lấy ra đồng hồ quả quýt, kéo tay phải cô lên đặt song song với mặt đồng hồ — Giống nhau như đúc...

-Tại sao phải làm như vậy...

Thấp giọng, tôi bắt đầu cảm thấy một loại tuyệt vọng — Thật sự là cô sao?... Thật vậy sao?

Vì sao chứ?...

Tôi liên tục hỏi rất nhiều câu “vì sao”, người này khiến tôi cảm thấy thật lòng lại khiến tôi đau lòng nhất —

-Lão hầu tước dưỡng dục cô nhiều năm... Mà Vision là anh trai ruột của cô... Còn có phu nhân... Bà ấy là mẹ của cô mà! — Tại sao cô lại có thể hạ thủ như thế được?!

Cuối cùng, tôi gần như gào lên với cô. Trên gương mặt cô, tôi nhìn thấy được vẻ mặt ngoài dự đoán — không biết vì sao, tôi cảm thấy đó là sự bi thương

tuyệt vọng vô tận.

-... Bác sĩ...

Âm thanh rất khẽ, tôi nhìn thấy nước mắt trong mắt cô — Chẳng lẽ tôi đã sai sao?

Những gợi ý Vision đưa cho tôi đều trùng khớp với cô gái, mà vào thời gian ba sự kiện xảy ra, cũng chỉ có cô là có nhiều thời gian nhất để tìm sát thủ và có khả năng là hạ độc nhất... Cây xạ cúc cùng chiếc đồng hồ, tất cả dường như đều ám chỉ cô... Nhưng như tình cảnh hiện tại... Sự việc lại không giống như suy nghĩ của tôi... Điều này...

-Nếu... Tội lỗi này có thể dùng sinh mệnh để thay thế... Tôi nguyện ý trả giá bằng mạng của mình...

Chậm rãi, tôi nhìn cặp mắt xanh biếc chảy ra giọt chất lỏng trong suốt, nhưng, cô gái ấy, lại mỉm cười với tôi.

-Chỉ cần... Anh có thể cứu họ... Không chỉ tội lỗi này... mà còn có thể hơn thế nữa...

-Cái gì?...

Nhúu mày nhìn cô gái — hiện tại tôi đã có thể khẳng định mình đã lầm. Cô ấy không phải là hung thủ, cũng không phải là kẻ chủ mưu...

Nhưng cô tuyệt đối biết điều mà chúng tôi cần.

Nhưng đáng tiếc thay, cô không trả lời vấn đề của tôi hay nói thêm điều gì nữa, chỉ lắc đầu, lắc đầu thật mạnh, khiến tôi cảm thấy cô bị bệnh trạng áp lực.

Cô đang bảo vệ ai?...

Tôi vừa rồi đã quá xúc động rồi, tình hình hiện tại, Elise khẳng định sẽ không chịu lên tiếng nữa — cô vốn có khuynh hướng tự bế, không tiếp xúc với

người khác nhiều năm, đoạn tuyệt với tất cả mọi thứ bên ngoài...

Có lẽ tôi nên nói rằng cô vốn là có chứng tự bế loại nhẹ chẳng? — Tuy nhiên vào lúc này, tôi rất hy vọng cô là người có chứng tự bế hoàn toàn. Bởi vì như thế tôi còn dễ đối phó hơn... Nếu cô ấy không như vậy... Rất khó để lừa được cô, hơn nữa phải tạo được mối quan hệ tin tưởng lẫn nhau chặt chẽ — Nhất là hiện tại khi tôi phá mất nền tảng sự tin tưởng lẫn nhau này rồi.

Đáng chết! — Tôi ở trong lòng hung hăng mắng bản thân — Rốt cuộc là thế nào?!

Mọi chuyện cứ rối tung lên, không cách nào vẫn hồi được nữa rồi...

...

Khi gặp lại Wanye đã là buổi tối. Ale sớm đã gọi cho anh ta kể lại màn đầy phần khích ban chiều, cho nên khi anh ta vừa nhìn thấy tôi, tôi không chút bất ngờ nhìn thấy vẻ mặt cười cười đùa cợt của anh ta.

-Ai nha nha... Hiếm khi thấy bác sĩ tử vong thân ái của chúng ta mắc sai lầm nha...

Vừa cởi áo khoác, Wayne vừa nói với tôi đang ngồi trên sofa đọc sách.

-Wayne... Anh nếu không muốn bị tôi đập một trận thì hãy cẩn thận khi nói, tôi đây đã muốn đánh một ai đó thật lâu rồi... Vốn định đợi con heo kia tỉnh lại để đập cậu ta một trận... Hay là anh hình cảnh muốn cứu con heo, chịu trận hộ cậu ta?

Không rời ánh mắt khỏi quyển sách, tôi thản nhiên đáp trả anh ta một cậu. Hiệu quả rất tốt, ngữ khí người nào đó lập tức trở lại bình thường.

-Cô gái kia thật sự không chịu nói câu nào sao?

Anh ta hỏi.

-Đúng vậy...

Đặt sách xuống, tôi tháo mắt kính, xoa xoa vị trí mi tâm.

-Đúng là sai sót quá mất mặt...

-Này, thật sự không phải cô gái kia làm sao? Khẳng định?

Wayne ngồi bên cạnh tôi, lấy khuỷu tay nhẹ nhàng đụng tôi một cái. Gật đầu, tôi phát hiện bản thân có chút chán ghét khi phải mở miệng nói chuyện.

-Không nói đến điều này nữa ... Anh ở bên kia có tra ra điều gì? Cái mà Ale nói với anh rằng tôi bảo anh tra thêm đó?

Mở mắt ra, tôi dùng tư thế nửa nằm trên sofa nhìn Wayne đang uống trà.

-Á...

Hình như anh ta bị trà làm phỏng rồi — Ngu ngốc...

-Ừm, gia tộc Roydesir mà cậu muốn tôi điều tra ngày mai mới có kết quả, nhưng vấn đề ‘người em gái’ và DNA đều có kết quả rồi.

-Ừ?

Bật người ngồi dậy, tôi thiếu chút nữa định diễn lại một màn túm cổ áo Wayne giống hồi chiều.

-Chúng tôi không tra ra được bà ấy có em gái... Rất kỳ quái... Nhưng theo người làm công chứng di chúc, bà ấy thật sự là có em gái. Mà kết quả xét nghiệm DNA hoàn toàn ăn khớp, nhưng cũng có chút kì quái — chính là bản ghi chép hàm răng của bà ấy không ăn khớp với tình trạng thi thể... Quả là rất quái lạ.

Wayne vừa nói vừa lắc lư đầu.

Không ăn khớp?...

Sao có thể như vậy? —DNA đúng rồi, vậy mà bản ghi chép hàm răng lại không khớp?

Hơn nữa... Từ từ... Tôi hình như quên điều gì đó?! — A!

Ale có nói phu nhân từng sửa di chúc một lần! Mà tôi vẫn chưa nghe nội dung phần di chúc sau khi được thay đổi!

Tiến lên từng bước, chúng tôi dường như đã thấy điều gì đó, vậy mà những tưởng đã nắm lấy được lại phát hiện ra rằng, đó chẳng qua chỉ là ảo ảnh của chính mình...

Centaurea Cyanus chân chính rốt cuộc là ai?

Trong hỗn loạn, tôi chậm rãi đi về con đường phía trước...

[1]*Lạc ngôn*: Lạc: bào cách (dùng sắt nung đỏ để đốt cháy da thịt người), ngôn: vết tích.

28. Quyển 3 - Chương 9: Dấu Vết Tử Vong

Trước đây có người từng hỏi tôi cảm giác của mình đối với “cái chết”.

Tôi trả lời anh ta rằng — tôi sợ chết.

Quả thật như vậy, tôi thực sự sợ chết, cho dù tôi biết mình hiện tại đang chờ cái chết tiến đến, nhưng tôi vẫn sợ chết.

Người già nói,

Đứa trẻ như vậy thông thường sẽ sống lâu hơn...

Khi đối mặt với cái chết — Nói thực, chỉ cần chưa thử qua, chúng ta sẽ không thể biết được phản ứng của mình trước tình cảnh đặc biệt ấy.

Trước kia giáo sư từng nói rằng —

Những người bình thường hay nói muốn chết lại là những người chạy trốn nhanh nhất khi cái chết ập tới.

— *Bởi bản thân bọn họ cũng không biết, trong tiềm thức của họ,*

Dục vọng muốn sống sót còn mạnh hơn người bình thường...

Là bởi vì đã từng ảo tưởng rất nhiều trường hợp tiếp nhận “cái chết”, vậy mà cuối cùng lại phát hiện ra rằng thực tế và ảo tưởng không giống nhau sao?

Thật đáng tiếc — Trái ngược với bọn họ, tôi luôn là người sợ chết...

Ít nhất, bề ngoài tôi thật sự rất sợ chết...

...

Gọi Ale vào thiên thánh ở tầng hai, tôi chuẩn bị hỏi mấy thứ linh tinh — Trong đó có một phần liên quan đến di chúc của phu nhân.

Wayne đương nhiên bị tôi một lần nữa phái đi tìm hiểu tài sản của phu nhân — Tôi còn muốn biết chuyện về người em gái của bà ấy nữa.

-Ale, anh từng nói là có một phần di chúc phu nhân đã sửa lại phải không? Vậy nội dung sau khi được sửa như thế nào?

-Kỳ thật cũng thay đổi không nhiều lắm, chỉ là xóa tên em gái bà ấy ra khỏi danh sách người được thừa kế, tất cả tài sản đều để lại cho Roydesir tiểu thư mà thôi.

Ale dùng âm thanh bình ổn để trả lời tôi.

Tôi nhìn anh ta, phát hiện anh ta không nhìn tôi mà đang vùi đầu máy tính xách tay của mình.

-Anh đang làm gì vậy?

Một cách tự động, trước khi phát hiện ra, tôi đã bật ra câu hỏi ấy.

-Hả?

Đối với vấn đề này, anh ta dường như cũng bất ngờ.

Kỳ thật tôi định thu hồi lại câu hỏi không liên quan này, nhưng vẻ mặt kia của anh ta khiến tôi cảm thấy hứng thú.

-Tôi đang hỏi anh là anh đang làm gì vậy?

Tôi mỉm cười, chỉ chỉ máy tính của anh ta.

-Cho tôi xem một tí được không?

Tôi phát hiện tôi tự dừng suy nghĩ xem Ale có phải là nội gián của hung thủ hay không.

Nếu anh ta thực sự như vậy thì dễ xử lý rồi, tôi tuyệt đối sẽ cảm tạ thần đã ban cho tôi một người như vậy — Nhưng đáng tiếc thay, tôi lại phải thất vọng rồi...

Ale mỉm cười với tôi.

-A, bác sĩ anh cũng thấy hứng thú với với mấy thứ này sao?

Anh ta chuyển máy tính về phía tôi, trên màn hình là số liệu những thứ gì đó dài dằng dặc.

-Đây là cái gì?

Trời ạ... Đời này thứ tôi hận nhất có lẽ chính là phải xem một đống số liệu

dài lê thê như thế kia...

Tôi nhăn mặt nhăn mày, kéo chiếc máy tính cũ kĩ lại gần, nhìn danh sách chi chút các vật.

-Đây là các vật trong sổ tài sản của gia tộc Leffenster, là công việc gần đây của tôi.

Anh ta rất thân mật nhìn tôi — Thăng cha này chẳng lẽ cho rằng tôi thật sự cảm thấy hứng thú với mấy thứ này sao? Không có khả năng đâu!

-Anh là luật sư mà tại sao phải xử lí mấy chuyện như vậy?

Tôi vừa thờ ơ lật mấy trang sổ liệu mà tôi không hiểu gì cả, vừa hỏi anh ta.

-À, vì chúng tôi đôi khi phải thay mặt người quản lí tài sản, cho nên phải biết toàn bộ những thứ này. Danh sách này tôi bắt đầu chỉnh sửa từ hồi lão Hầu tước còn sống. Nói cho dễ hiểu thì chính là liệt kê ra, sau đó nói cho người thừa kế biết rốt cuộc có bao nhiêu tài sản, rồi tiếp đó tìm bản đăng kí của cải trước kia để đối chiếu, xem xem có thiếu sót gì không— Đương nhiên chúng tôi cũng không quản nhiều.

-Tại sao phải tra xem thiếu bao nhiêu?

Đối với vấn đề này tôi ít nhiều có chút hứng thú.

-Bởi vì muốn xem xem trong lúc thừa kế, có người nào lấy tài sản đi bán lấy tiền mặt hay không. Nếu hẳn không phải là người thừa kế, vậy xem như hành vi phi pháp... Cho nên, chúng tôi bình thường phải làm những việc như vậy để người thừa kế yên tâm.

Tôi bắt đầu cảm thấy... Ale kỳ thật có thể đi làm linh mục.

Tuy nhiên... Nếu thực sự thì...

-Ale, hiện tại phu nhân đã chết... Tài sản của bà ấy có phải sẽ được kiểm kê lại rồi giao cho Elise không? Vậy có phải tìm luật sư giúp cô ấy giải quyết

vấn đề di chúc không?

Tôi vừa hỏi vừa trả máy tính lại cho hẳn.

-Cái đó... Thực ra thì, là do công ty chúng tôi xử lý, mà ông chủ của tôi vừa vặn lại chuyển trường hợp đặc biệt này cho tôi giải quyết... Có vấn đề gì sao? Bác sĩ.

Anh ta nhận lại máy tình, dùng ánh mắt khiến tôi cảm giác chỉ có đứa trẻ con khờ dại mới có để nhìn tôi — Giờ phút này, tôi không khỏi cảm thấy tội lỗi vì bản thân dơ bẩn tà ác...

-Nói như vậy anh biết tổng giá trị toàn bộ tài sản của phu nhân, phải không? Và còn biết rất tỉ mỉ?

Gật đầu, Ale nói.

-Đúng vậy. Bác sĩ anh muốn biết?

-Nói cho tôi nội dung toàn bộ được không...

“Quý tộc danh môn” trong truyền thuyết của bà rốt cuộc quý đến mức nào... Tôi rất muốn nhìn xem...

-Vậy anh chờ tôi một lát nhé, tôi tìm đồng tài liệu ấy đã.

Tên người em gái vốn có trong di chúc, tại sao cuối cùng lại bị xóa mất?... Chỉ có người làm công chứng từng gặp em gái bà ấy sao?... Mấy năm qua, phải chăng giữa hai người đã xảy ra chuyện gì khiến phu nhân không để lại một phân tiền nào cho người em gái ấy?

Hay là... Vì để lại cũng không chẳng khác gì không để lại? — Cho nên mới không để lại. Một người không còn tồn tại, không cần phải đợi lâu để xác định rằng người đó còn tồn tại hay không mà trực tiếp để lại tài sản cho con gái yêu của mình, đây mới là người thông minh...

Nhưng... Nguyên nhân gì khiến phu nhân cảm thấy em gái bà không còn tồn

tại nữa?... Bà ấy tại sao lại biết? Em gái bà đã chết rồi sao? Hay là... Không phải là không còn tồn tại, mà là nếu bản thân bà ấy còn tồn tại, như vậy, nguyên nhân bà ấy không còn tồn tại chỉ có một — bà ấy đã chết.

Nhưng phu nhân đoán trước em gái mình sẽ chết sao... Chẳng lẽ là biết được cái chết của em gái mình?

Căn cứ vào điều kiện thừa kế tài sản của phu nhân thì có thể khẳng định được quan hệ huyết thống của họ, nhưng nếu là em gái ruột của bà, vì sao không ai biết cả? — Nhưng cho dù là phu nhân thực sự có thì vẫn còn rất nhiều điểm vẫn chưa rõ ràng.

Mà một trong những điều quan trọng nhất là, phu nhân bà rốt cuộc là “ai” — mà đáp án của vấn đề này, người có lẽ sẽ biết hiện tại đều không có cách nào trả lời chúng tôi được.

Mà Elise, người đang thanh tỉnh có khả năng cho chúng tôi biết đáp án, vì hành vi quá mức xúc động của tôi ban chiều mà không thêm nhắc lại nữa...

Nhưng — lại quay về vấn đề cái chết của người em gái kia...

Phu nhân rốt cuộc vì nguyên nhân gì mà xóa tên em gái mình khỏi danh sách — Nếu người “em gái” kia chưa chết thì sao? Nếu người em gái ấy biết chị gái mình không để lại một chút tài sản nào lại cho mình, bà ta sẽ phản ứng như thế nào? — Tưởng tượng một chút, đầu tiên xây dựng lại tính cách của phu nhân.

Theo miêu tả của Vision về phu nhân, bà là một người phụ nữ quý tộc ngạo khí, vô tình mà xinh đẹp...

Trong mắt bà, gia tộc của bà là một gia tộc cao quý nhất, là một đại gia tộc tồn tại vĩnh hằng... Bà vô cùng tin tưởng thần thoại huyết thống, hơn nữa khinh thường cha của Vision... Bà luôn cho rằng địa vị của chồng bà luôn thấp hơn bà, cho nên đến tận bây giờ bà vẫn không thừa nhận việc Vision, người được kế thừa danh hiệu của cha cậu ta, mang dòng máu của gia tộc bà...

Một người cố chấp... Hơn nữa vô cùng quyết liệt...

Vision từng nói, khi cậu ta còn nhỏ đã từng bị đánh, cậu ta từng bị chính mẹ mình vừa cười nhạo vừa đánh đập — bà ấy đánh chính con của mình khiến khuôn mặt của cậu ta không còn ra hình người, sau đó giấu cọt cậu thấp hèn...

Người phụ nữ kia... Hẳn là đã bị điên từ lúc đó?

Chẳng lẽ trước đây từng xảy ra chuyện gì đó mà chúng tôi không biết?

Thành thật mà nói, nếu vị phu nhân này chưa chết thì sẽ có lúc tôi có thể kết luận rằng bà chính là hung thủ — chỉ có bà là đáng nghi nhất, cũng chỉ có bà là có thể ra tay nhẫn tâm như vậy.

Chính là bà ấy cũng đã chết...

Nhưng bà ấy thật sự đã chết rồi sao? — Nếu — Tôi là nói nếu, bà ấy căn bản là chưa chết thì sao...

Vậy bà ấy làm sao có thể giả chết được? — Kết quả DNA không bao giờ lừa người cả.

Quên đi, vẫn là suy nghĩ về vấn đề em gái bà ấy đi. Trong trường hợp phu nhân bị giết thì em gái thân yêu của bà là người đầu tiên bị tình nghi là hung thủ.

Có thể được một người phụ nữ như vậy cho vào trong danh sách thừa kế trong di chúc, quan hệ giữa hai người hẳn là rất tốt, rồi sau đó vì nguyên nhân nào đó mà bị xóa tên — Từ từ, hiện tại không cần quan tâm đến nguyên nhân, trước hết nên phỏng đoán thử xem tâm tình của “người em gái” kia sau khi biết tin ấy.

Hẳn là sẽ kích động... Sau đó... Hai người khắc khẩu — Đánh nhau? Không, không thể, vết thương trên người phu nhân có cả mới lẫn cũ... Cũng không đúng, những vết thương mới chính là dấu hiệu cho thấy bà ấy mới bị ai đó đánh... Nhưng vị phu nhân hẳn là không phải bị đánh... Thử nghĩ lại lập

trường của “người em gái”... Nhưng...

Rất mâu thuẫn, lý trí cùng cảm tình hỗn loạn thành một mớ, mà hai bên không ngừng đánh nhau khiến người ta cảm thấy đau khổ...

Quá mức mâu thuẫn ...

Tại sao lại như vậy? — Đầu rất đau, tôi dùng sức xoa vị trí huyết thái dương, mong có thể giảm bớt loại đau đớn khiến người ta choáng váng này.

Nhưng nếu bỏ qua một bên những điểm xung đột ấy, “người em gái” kia đích xác có khả năng nảy sinh hận ý đến mức mới có thể “móc mắt” của phu nhân.

-Bác sĩ?...

Khi tôi phục hồi lại tinh thần, tôi thấy Ale vẻ mặt lo lắng đang ngồi đối diện tôi.

-Hử?

-Anh không sao chứ? Tôi vừa mới gọi mãi mà anh không phản ứng...

Xem ra năng lực ngăn người của tôi ngoại trừ con heo Vision kia thì không mấy người có thể chịu được...

Không kìm nổi, tôi cười khố trong lòng.

-Không sao cả, tôi chỉ đang nghĩ một vài chuyện... Cái kia anh tìm thấy rồi sao?

-Vâng, ở trong này.

Anh ta một lần nữa chuyển máy tính về phía tôi.

Không có gì đặc biệt cả, cũng không phải tài sản đặc biệt gì (so với tài sản của gia tộc Vision), từ những thứ này tôi thực sự không thể nhìn ra bà ấy có gì đáng giá khiến bà tự hào đến mức có thể đối xử với chồng và con mình

như vậy...

Hơn nữa phần lớn những thứ thuộc về bà đều là nhận được từ cha của Vision, càng không cần phải nói đến việc bà từ nhỏ đã ở lại gia tộc Leffenster... (Điều này là do Alexander nói, cho nên hẳn không phải là giả.)

Thật sự là... Chuyện này...

Thật sự khiến người ta phát điên — Tôi hiện tại chỉ muốn giết người — Vision... Cậu tại sao không tỉnh lại? Tôi luôn nhớ cơ thể của cậu, nhớ cái cảm giác khi tay đánh một quyền vào mũi cậu, chân đá một cước vào bụng cậu...

Vision ơi Vision... Cậu sẽ không biết hiện tại tôi nhớ biết bao giọng nói của cậu, đặc biệt là giọng cao chót vót của cậu khi bị đánh đến mức kêu thảm thiết cầu xin tha thứ... Đương nhiên không thể quên được nhất chính là vẻ mặt thảm thê đau đớn, kinh hoàng thất thố cùng sợ hãi...

Tóm lại bằng một câu — tôi rất muốn đánh người, mà người phù hợp nhất để bị đánh thì lại bị người ta hại nên rơi vào tình cảnh như thế kia, đó chính là con heo Vision...

Trả lại máy tính cho Ale, sau đó mỉm cười cảm ơn anh ta.

Tôi dùng sức thả phịch cơ thể lên sofa — Vision cứ nhiên được bảo vệ như vậy, ngay cả tên mặt ngựa Winter tôi cũng đã bảo Wayne tìm người nào đó quan sát bảo vệ...

Mà hiện tại, chúng tôi chỉ cần tìm ra lời giải của hai vấn đề “tài sản của phu nhân rốt cuộc là chuyện gì, người em gái kia rốt cuộc là ai” là tốt rồi...

Chỉ cần hai vấn đề này có đáp án — vụ án này có thể hoàn toàn kết thúc...

Như vậy, hiện tại...

Tôi có nên đi hỏi người có thể xem như là người duy nhất biết rõ mọi chuyện hay không?

Có thể khiến cô ấy mở miệng nói chuyện, rốt cuộc sẽ khó khăn đến mức nào?
...

...

Chiều, lại dùng vũ lực xâm nhập một lần nữa (hẳn là có thể coi là như vậy?)

Lần này, tôi ngược lại có nhiều thời gian, rất nhàn nhã ngắm nghía nơi này — vô cùng tinh xảo, nhưng hoa văn hình cây xạ cúc quá nhiều khiến tôi cảm thấy hoa mắt chóng mặt — Cô ấy tại sao có thể ở một nơi như vậy nhỉ?

Ngồi lên sofa trong phòng nhỏ, tôi chờ nữ phó đi gọi cô ấy.

Bố trí theo phong cách thời Trung cổ vô cùng hoa lệ — hơn nữa đa số đồ vật trong phòng đều là đồ cổ hàng thật giá thật.

Không nói đến những cái khác, chỉ riêng chiếc sofa mà tôi đang ngồi lên tuyệt đối là vật dụng của quý tộc Trung Âu thế kỷ mười bảy, hơn nữa dựa vào mức độ được bảo quản thì đây là vật phi thường đáng giá — Nếu nơi này không phải nhà của con heo kia, tôi khẳng định ngay cả ngồi tôi cũng không dám...

Nếu phá hỏng, tôi cho dù đem bán Vision cũng không bồi thường nổi.

-Thưa ngài, tiểu thư mời ngài vào trong.

Ước chừng khoảng năm sáu phút sau, nữ phó kia từ bên trong đi ra gọi tôi.

Thái độ của cô gái này rất tốt, thậm chí có chút khiến tôi cảm thấy quá mức... Nụ cười của cô ấy đối với tôi khiến tôi nhớ tới thần sắc của sư tử mẹ khi nhìn con mồi.

-Tiểu thư có nói gì không?

Nhưng nói thế nào đi chăng nữa... Thì vẫn nên kiên trì hỏi cô ấy chuyện này.

Cô gái cười xán lạn lắc đầu.

-Không có, cô ấy luôn viết giấy rồi đưa cho tôi.

-À... Vậy sao... Cám ơn cô.

Tôi khẽ gượng cười với cô ta — Kỳ thật nếu xét về diện mạo thông thường của phụ nữ, cô gái này không phải là quá mức khó nhìn, chính là tôi trời sinh không có mấy hảo cảm với kiểu bé gái này...

Hơn nữa bởi vì hồ sơ quá mức rục rờ trong quá khứ, bản thân tôi từ lúc tốt nghiệp đến giờ vẫn luôn sống cuộc sống cấm dục.

Đi vào bên trong, tôi thấy Elise đang ngấn người bên chiếc cửa sổ rất lớn

-Rất xin lỗi, chiều qua tôi đã quá kích động...

Đi đến bên cạnh, tôi nhẹ nhàng nói với cô.

Không biểu tình, cô nghiêng người ngẩng đầu nhìn tôi — Ngăn cách bởi một lớp thấu kính, tôi vẫn nhìn thấy đôi mắt cô — Màu xanh vốn ảm đảm ấy, hiện tại sắp biến thành màu của tro bụi — Tại sao lại như vậy?

Tôi rất muốn hỏi cô, nhưng tôi biết mình không nên kích thích người bệnh một lần nữa.

-Elise, tôi biết cô biết rõ mọi chuyện, cô muốn tôi cứu người... Nhưng cô cũng phải nói cho tôi biết, bằng cách nào tôi mới có thể cứu họ?

Ngữ điệu ôn hòa hết sức có thể, tôi dẫn dắt cô trả lời vấn đề của cô.

Nhưng cô gái không nói gì, thu hồi tầm mắt, nhìn ra phía ngoài cửa sổ — Ngay khi tôi nghĩ đến cô sẽ không mở miệng nói gì với tôi, cô lại khẽ nói.

-Bác sĩ...Anh đã từng nghĩ tới ‘cái chết’ bao giờ chưa?... Trên thế giới này, có ai có thể chết thay người khác không?... Và có ai, bắt buộc phải chết thay người khác không?...

Nhíu mày, thành thực mà nói, tôi thật sự không ngờ cô sẽ nói điều này với tôi.

-Không có, tuyệt đối không có — mỗi người sống trên thế giới này đều có ý nghĩa tồn tại của riêng mình, không ai phụ thuộc vào ai cả. Cho dù là cha mẹ cũng vậy, con cái là bản thân con cái, không phải là thể thân của cha mẹ.

-Vậy còn gia tộc?... Vì nó... Vì nó nên phải trả giá tất cả sao?... Tôi mệt mỏi quá... Bác sĩ... Thật sự... Vì một thứ không nhìn thấy mà phải trả giá bằng tất cả những gì thuộc về mình, liệu có đúng hay không?...

Ngữ khí nói chuyện của cô không dao động hay có bất kì cảm xúc gì. Tôi nhìn, nghe và cảm nhận được, tất cả chỉ là một mảnh tro tàn...

-Cô có cho rằng như vậy đáng giá không?

Tôi hỏi lại cô — Nếu trả lời vấn đề này thì không khôn ngoan chút nào, bởi như vậy chỉ khiến mọi thứ càng trở nên hỗn loạn hơn và làm lối suy nghĩ của bệnh nhân càng thêm sai lệch — bởi vì cô ấy không cần người khác nói cho cô biết cái gì là đúng, mà muốn người ta giúp cô ấy xác định được cái gì là đúng — Đúng hay sai, là do “cô” tự suy nghĩ, chứ không phải là được “nói cho”.

-Tôi không biết...

Âm thanh thản nhiên, chính là, cô chậm rãi cúi đầu, nhìn hoa văn khắc trên cửa sổ.

-Tôi được dạy phải như vậy... Nhưng tôi không biết nó đúng hay là không đúng nữa...

Lẳng lẳng nhìn cô gái trước mắt, tôi biết chắc rằng tôi có thể tìm ra được thứ gì đó từ cô, thứ mà giúp tôi tìm ra được hung thủ.

-Bác sĩ...

Cô vươn tay phải của cô lên, nói với tôi.

-Mẹ tôi từng nói... Mỗi tộc trưởng kế thừa gia tộc Roydesir, trên tay đều có khắc ấn Centaurea Cyanus... Mà thứ quan trọng nhất để một vương triều tồn tại không phải là lãnh thổ hay quốc dân, mà là hoàng thất và hoàng đế.

-Cô... ý của cô là?...

Quan trọng là... Hoàng đế?... Nói như cô, chỉ cần đế vương tồn tại thì có thể ở một nơi khác hay dùng hình thức khác để lập lại một vương quốc mới sao?... Cô đang ám chỉ ai?

Cô đang muốn nói với tôi cái gì? — Một âm mưu chăng?

Bọn họ là ai? — Hay vấn đề này đã không còn quan trọng như trước nữa? Mà quan trọng nhất là, hung thủ kia, Elise muốn nói cho tôi là ai?

Vậy... Là ai?

-Bác sĩ... Vision anh ấy không phải đã đưa cho anh đồng hồ quả quýt sao?

Vừa nói, cô vừa lấy ra chiếc đồng hồ tôi để quên ở phòng cô ban chiều.

-Mở ra nó... Chỉ cần mở ra, anh liền hiểu được ...

Nói xong, cô một lần nữa vẽ mặt hư vô nhìn ra bóng đêm mờ mịt ngoài cửa sổ...

Nhận lấy chiếc đồng hồ, tôi nhìn Elise — Mở ra sao?...

Nhưng đây là đồng hồ cổ, hơn nữa nó còn bị khóa lại... Chỉ cần mở ra là có thể biết sao?...

Nhìn chiếc đồng hồ trên tay, tôi dường như nghĩ tới điều gì đó, mà chỉ cần xác định nó...

Chuyện này, đến đây hẳn là đã có thể kết thúc được rồi?...

...

Bước ra khỏi phòng Elise, tôi lập tức lấy di động gọi Wayne.

-Wayne, anh điều tra đến đâu rồi?

Sau khi kết nối, tôi không ân cần hỏi thăm một câu nào mà trực tiếp hỏi thẳng vào vấn đề.

-Cậu không có tí lương tâm nào sao? Hance... Tôi đang liều mạng già của mình để điều tra thứ kia cho cậu đó... Cậu tối thiểu cũng phải hỏi một tiếng xem tôi hiện tại ra sao rồi chứ?

Giọng nói của anh ta có chút vô lực, hơn nữa... dường như mang theo sự mệt mỏi do bận rộn.

-Wayne, anh nên hiểu rõ... Là tôi đang giúp anh tra án... Cho nên anh phải giúp tôi tra ra được thứ đó.

Thằng cha này định đổi trắng thay đen sao?

-Được rồi được rồi... Mặc kệ là ai giúp ai, dù sao mục đích cuối cùng cũng đều giống nhau cả... Đúng rồi, cậu tìm tôi làm chi?

Anh ta chuyển hướng rất nhanh.

-Xem anh tra được gì chưa.

Vừa đi dọc hành lang, tôi vừa ngắm những bức họa treo trên tường, trong lòng tính thử giá trị của chúng, sau đó lại bắt đầu có xúc động muốn đánh Vision một trận thành đầu heo — Đừng hỏi tôi vì sao, bởi chính tôi cũng không biết nữa... Dù thế nào đi chăng nữa thì cũng rất muốn đánh cậu ta một trận...

-Tra được cái rắm!

Ở đầu bên kia, Wayne tựa hồ cũng phát điên — Ha ha... Rất thú vị... Điều này khiến tâm linh yếu đuối và tinh thần của tôi được an ủi không ít.

-Đừng kích động chứ... Nói xem đã tìm được gì rồi.

Tuy rằng thấy anh ta phát điên rất thú vị nhưng tôi biết rõ việc quan trọng nhất bây giờ là tìm ra hung thủ. Không nói đến ân oán cá nhân, ngay cả việc để kẻ đó nhởn nhơ ở ngoài gây nguy hiểm, tôi cũng không gánh vác trách nhiệm nổi — Tôi đại khái đã biết ‘bọn họ’ mà Elise nói là ai...

Hắn là ám chỉ đám thân thích của Vision...

Nếu... Mọi chuyện đúng như những gì tôi nghĩ, tuy kết quả rất *bất khả tư nghị*^[1] nhưng đó lại là cái hợp lý nhất... Như vậy, mục đích của kẻ đó hẳn là muốn giết chết toàn bộ những người có cơ hội thừa kế và Elise để tranh đoạt tài sản... Vision không cần nói tất nhiên là phải chết, chính là người này bây giờ vẫn chưa hạ thủ... Chẳng lẽ đang chờ chúng tôi kết án sao?...

Người này muốn kết quả như thế nào? — Không, phải nói là, “hắn” muốn chúng tôi đưa ra một kết cục như thế nào?

Nếu đã biết, hẳn là có thể khiến người này hiện thân?

Đáng tiếc là tôi đoán không ra, cũng không có hứng thú để đoán... Tôi chỉ cần chờ tên hung thủ tự mình hiện thân...

Nếu Vision tỉnh lại... “hắn” hẳn là sẽ xuất hiện...

-Hance!!!!

Trầm tư một hồi, tôi bị tiếng rống bên tai khiến màng nhĩ có chút phát đau — Điện thoại chết tiệt... Wayne chết tiệt...

-Hance... Tôi xin cậu đấy, đừng có ngăn người khi đang gọi điện cho người khác chứ... Như vậy rất quái lạ, cậu biết không? Hơn nữa lại còn lãng phí.

Anh ta oán giận ở đầu dây bên kia — Cho tôi xin đi! Tôi bị anh hại suýt chút

nữa ngất xỉu còn chưa nói gì, anh cư nhiên dám lên án tôi trước hả?!

Hiện tại người trả tiền điện thoại là tôi, được chưa? — Chẳng qua bản thân tôi cũng định bắt ngài mỹ nhân ngủ, Vision Auburn Leffenster đầu heo kia thanh toán mấy hóa đơn này.

-Được rồi, nói đi, tra được cái gì rồi?

Vừa kéo điện thoại cách tai một khoảng cách, tôi vừa lớn tiếng hỏi.

-Có được cái quái gì đâu... Vị phu nhân kia từ nhỏ đến lớn đều sống trong gia tộc Leffenster, căn cứ theo những gì mỗi mỗi thân thích[2] này, mỗi mỗi thân thích kia cung cấp, gia tộc của bà ấy từ nhiều năm trước đã sụp đổ, mà thế hệ cuối cùng của gia tộc đó là *tổ phụ*[3] của bà. Còn toàn bộ tình huống cụ thể lúc đó thì chỉ có một câu ‘Xin lỗi, tôi thật sự không rõ lắm — bởi vì chuyện này chỉ có tộc trưởng và những người thế hệ trước mới biết.’ Đáng chết... Mà thế hệ trước mà bọn họ nói... Cơ bản không phải đã ngỏm thì cũng sắp ngỏm rồi... Căn bản là không ai biết rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra...

Đường như oán khí của Wayne rất lớn.

Nhưng cũng không trách anh ta được, điều tra những thứ này vốn là đại chiến khảo nghiệm khả năng thừa nhận tinh thần và khả năng nhẫn nại của người ta — Hơn nữa, anh ta còn hỏi từng người từng người trong đám “quý tộc” kia nữa... Ha ha...

Tôi vô cùng đồng tình với cảnh ngộ hiện tại của Wayne, nhưng nếu bảo tôi đi thế thân cho anh ta... Tuyệt đối là không thể.

-Nói chung, ý anh là không có kết quả gì sao?

Đây là điều quan trọng nhất cần phải hỏi.

-Vẫn đang cố gắng...

Giọng nói của Wayne có chút nhụt chí — Loại giọng điệu này thường thấy ở

những người sắp làm hay đang làm những việc tựa như mò kim đáy bể.

-Quên đi, giúp tôi điều tra một thứ khác.

Tôi là người tốt, tôi đang đến giải cứu anh đây, Wayne học trưởng... Tôi cười khẽ.

-Cái gì?

Anh ta đầu tiên là sừng sốt, sau đó hoàn hồn hỏi.

-Đi giúp tôi xem xem thi thể của vị phu nhân kia, trong lòng bàn tay bà ấy có dấu vết gì không...

-Hả?

...

Thần mắc tội, nhưng — hăn căn bản không biết bản thân mình đã phạm phải tội gì...

Mà con người mắc tội,

Thì quá mức hiểu rõ mình đã phạm phải tội gì...

...

[1] **Bất khả tư nghị** (zh. *bùkěsīyì* 不可思議, sa. *acintya*, pi. *acinteyya*, ja. *fukashigi*), cũng đọc là **tác bất khả tư nghị** hoặc “**nan tư nghị**“, nghĩa là “không thể nào suy nghĩ bàn luận ra được”, vượt ngoài lí luận; câu này dùng để tả cái Tuyệt đối, chỉ có ai đạt giác ngộ mới biết. Cũng gọi ngắn là **bất tư nghị** (不思議).

[2] **Mồ mả thân thích**: Thân thích nào đó, đúng kiểu thông tấn xã con bìm bịp

=))

[3] *Tổ phụ*: Thế hệ ông bà.

29. Quyển 3 - Chương 10: Hồi Sinh

Chúng tôi đều là tội nhân.

Trên lưng đồng thời phải đeo hết thảy những tội lỗi cả biết lẫn không biết.

Chúng tôi đều mong một ngày nào đó có thể được thanh tẩy hồi sinh.

Ở trong mắt của thần.

Chúng tôi đều là một đám sơn dương vừa đáng thương vừa thật đáng buồn cười....

Bất luận chúng tôi có nguyện ý hay không,

Chúng tôi nhất định sẽ phạm phải tội lỗi – thế nhưng tội là gì?

Khi một định luận vô căn cứ lại còn không thể nhìn thấy xuất hiện trước mặt,

Chúng tôi nên tin tưởng sao?

Hồi sinh...

Nếu có thể,

Thì làm sao tôi nghĩ được đến đó...

Chính là... Tôi biết...

Cũng không thể...

...

Trở lại phòng của mình, tôi dùng sức muốn mở chiếc đồng hồ bỏ túi kia ra — thật sự là phiền toái...

Sau giây thứ mười bảy, tôi cuối cùng chấp nhận cái đồng hồ bỏ túi đáng chết một ngàn tám trăm vạn lần này nếu chỉ dùng sức mạnh của tay người thì không thể nào mở được — nhìn ngón tay đã đỏ lên của tôi kìa... Tôi lại một lần nữa có xúc động muốn vọt tới bệnh viện điên cuồng đập bẹp người nào đó...

Nhưng bắt nạt người bệnh không phải là tác phong của tôi.

Hết cách rồi... Đặt đồng hồ sang một bên bỏ cuộc, tôi nhắm mắt — tất cả, hẳn nên chờ vào kết quả của ngày mai...

...

Thời gian quay về cách đây không lâu, tôi cùng Wayne nói chuyện điện thoại.

-Cỗ thi thể kia? Cậu muốn xem cái đó để làm gì?

Wayne cảm thấy rất khó hiểu đối với yêu cầu của tôi.

-Tôi cần xác nhận một số việc... Hơn nữa, nếu có thể xác định được thì trước mắt cũng chỉ còn lại một vấn đề chưa giải quyết được mà thôi.

DNA... Sao tôi vẫn nghĩ không thông vấn đề này...

Nhưng nếu theo lời Elise nói chỉ cần mở đồng hồ ra là có thể biết được tất cả, như vậy... Tôi cũng nên tin tưởng một chút không phải sao?

Hơn nữa, bản thân tôi lại chờ mong “niềm vui bất ngờ” đan xen với “cảm giác đánh bạc” — tôi muốn biết suy nghĩ của tôi có đúng hay không, mà tôi cũng muốn tìm một biện pháp tuyệt đối có thể làm tên hung thủ kia tự động

hiện thân, bất luận hãn là ai cũng được, chỉ cần mục đích của hãn không thay đổi hãn nhất định sẽ phải xuất hiện — chắc chắn.

Chính là... Liệu hãn có tự mình xuống tay không?

Tuy vậy, cho dù hãn không tự mình ra tay tôi cũng sẽ có biện pháp tìm ra “hãn” là ai từ người mà hãn phái tới kia — đã đoán được 80%, hiện tại chỉ còn thiếu một xác nhận.

-Hance, cậu biết những gì rồi?

Wayne đột nhiên hỏi tôi một câu sau một hồi im lặng.

Nhẹ giọng bật cười — xem ra Wayne học trưởng quả thật cũng không ngốc như vậy...

Hơi hơi lắc đầu, lúc này tôi mới phát hiện mình đã đi tới cửa sổ trước mặt, lầu đài này còn đang được sửa chữa, kết cấu cũ kỹ nhưng lại phối với phong cách hiện đại, vốn được trang trí bằng các cửa sổ rất lớn, xung quanh đều khắc hoa văn thủy tinh, hiện tại mở ra một quang cảnh rộng lớn — đứng trước cửa sổ, tôi cảm nhận được gió đêm như đang nhẹ nhàng vờn quanh mặt cùng tóc tôi.

Vươn tay tháo dây cột tóc để cho tóc tự do tung bay trong gió, tôi mở miệng vào điện thoại.

-Anh cảm thấy được ư... Học trưởng...

Cho dù là câu đố mà mọi người đều biết cũng phải giữ lại đến cuối cùng mới có thể vạch trần — đám giấy kia chỉ cần một ngày chưa bị xuyên thủng, như vậy, đáp án cũng không tính là thật sự phơi bày.

-...

Trong điện thoại lại là một khoảng im lặng.

-Ha ha... Học trưởng... Anh đừng phản ứng đáng yêu như thế được không?

Tôi sẽ không nén nổi mà càng muốn trêu chọc anh...

Phản ứng của Wayne quả thật rất đáng yêu, xem ra cái ngày anh ta bị tôi chọc đến tắt thở cũng không còn xa — nhưng, bị tôi làm tức chết nói chung vẫn tốt hơn bị Vision chinh chết nhỉ?

Nhưng Wayne học trưởng đáng thương của chúng tôi xem ra cả đời cũng trốn không thoát số mệnh bị đùa bỡn này...

-Hance... Tôi từ trước vẫn luôn muốn nói... Con người cậu có nhiều khi thật sự rất ác liệt... cực kỳ ác liệt... Lúc Vision không ở bên cạnh cậu, sự ác liệt này của cậu sẽ hướng vào những người xung quanh ... Tuy tôi cũng rất không thích bị Vision chinh, nhưng tôi vẫn cảm thấy bị cậu ta chinh còn tốt hơn bị cậu trêu chọc đến chết...

Trong giọng nói của Wayne học trưởng ai oán mà đầy tức giận, nhưng điều đó cũng không phải là trọng điểm — anh ta dựa vào đâu mà cảm thấy bị Vision chinh còn hơn bị tôi đùa giỡn?

-Học. Trưởng...

Nếu bây giờ anh thấy được vẻ mặt của tôi khi nói câu này, tôi có thể chắc chắn đến 99.9% anh ta sẽ không nói nên lời, sau đó lập tức quay đầu bước đi, nhưng giờ phút này chúng tôi còn cách nhau một cái điện thoại đáng yêu, anh ta một là không có can đảm đập điện thoại của tôi, hai là tôi quả thực không thể lập tức làm gì được anh ta, bởi vậy, sau khi nghe thấy giọng nói tràn đầy lạnh lùng của tôi, phản ứng đầu tiên của Wayne chính là chuyển đề tài.

-À... Hance, nếu cậu biết cái gì rồi thì nói cho tôi biết đi...

-...

Liếc mắt xem thường cái điện thoại một cái, thực đáng tiếc người bên kia điện thoại cũng không nhìn thấy, nhưng, từ trong im lặng của tôi anh ta cũng nên cảm nhận được không khí đang làm anh ta không khỏe kia.

Quả nhiên, sau 15 giây giằng co, Wayne học trưởng biết điều lên tiếng.

-Ừm... Cậu không muốn nói thì thôi, dù sao đến lúc đó chúng tôi cũng sẽ được biết phải không? À... Đúng rồi, cậu còn có gì cần tôi làm không?”

Hình ảnh một con chó lớn bị tra tấn có hơi vô nhân đạo hay thấy mấy ngày gần đây lại một lần nữa hiện lên trong đầu — vội vàng lắc lắc đầu nhanh chóng thoát khỏi tưởng tượng kỳ quái đó.

Tôi nói với Wayne.

-Đi tìm người đăng báo nói Vision đã tỉnh, phải làm long trọng một chút, mà bắt đầu từ tối hôm nay tăng cường bảo vệ bệnh viện, tốt nhất là đổi toàn bộ người ở đó đi, đám người mới đến phải hoàn toàn không biết nội tình. Hiểu chưa? – Thứ tôi muốn chính là tuyệt đối, không ai được biết Vision kỳ thật còn chưa có tỉnh.

-Vì sao?

Wayne theo phản xạ hỏi tôi.

-Vậy anh có muốn bắt được hung thủ không?

Tôi hỏi lại.

Qua tạp âm trong điện thoại tôi có cảm giác Wayne đang làm động tác gật đầu

-Đương nhiên là muốn rồi.

-Vậy anh cũng đừng vô nghĩa nữa, cứ theo lời tôi nói mà làm là được rồi, hiểu chưa?

Bây giờ mà giải thích từng chút một cho anh ta thật sự rất phiền toái, không bằng để câu đố kia lại đến cuối mới cùng nhau giải đáp tốt hơn...

-Ừm... Biết rồi...

Wayne lúc này lại rất ngoan — mẫu chốt vẫn là bởi vì không kiên nhẫn từ trong giọng nói của tôi nổi lên tác dụng?

-Đúng rồi, Wayne.

-Chuyện gì?

Tôi lấy cái đồng hồ trong túi ra

-Anh có biết làm thế nào để mở được một cái đồng hồ bỏ túi đã bị lửa làm tôi chảy không? — Nó là đồ cổ.

...

... ..

Bị ánh dương buổi sáng đánh thức là một loại hạnh phúc, nhưng ở trong ánh dương buổi sáng bị một cơn ác mộng và một con ngựa hoang đá tỉnh lại chính là một loại ác vận...

Nhất là khi con ngựa kia là một người đàn ông cao lớn tên Wayne.

Thì đúng là bất hạnh trong bất hạnh...

-Hance!!! Mau dậy đi!!!

Đây là khởi đầu một ngày của tôi — nguyên rửa lần thứ n — Wayne chết tiệt...

Huyết áp thấp khiến trong đầu tôi xuất hiện hành vi bùng nổ nghiêm trọng, bởi vì thiếu thốn giấc ngủ mà vùng lên kháng nghị, cảnh vật trước mắt cũng bởi vậy mà biến thành từng đụn từng đụn kẹo đường màu trắng ngon miệng — nhưng khuyết điểm chính là chúng lại không thể ăn.

-Làm gì?...

Vất vả lắm mới mở miệng phun ra hai chữ như thế, tôi xem như cuối cùng

hiếu được xui xẻo của mình — một Vision đi rồi, một Wayne lại đến.

Khó khăn thay đổi tư thế cử động thân thể trên giường, bây giờ tôi có hơi hiếu được tâm trạng của Aird học trưởng mỗi khi bệnh tình tăng thêm hoặc đau dạ dày tái phát.

Nhưng tôi lại không hề muốn nhớ đến giọng nói chói tai tức giận kia của anh ta chút nào.

Đúng rồi, tôi suýt nữa quên mất Wayne còn đang ở bên cạnh...

-Hance... Cậu luôn có thói quen ngăn người bất kể thời gian bất kể địa điểm sao?...

Khi tôi ngẩng đầu dùng ánh mắt mê ly nhìn anh ta, anh ta đã nói như thế.

Mà tôi sau khi trải qua năm giây suy nghĩ thì gật gật đầu với anh ta, rồi mới rất tự nhiên, hơn nữa thoải mái vùi người vào giường — nhắm mắt ngủ tiếp.

-H — A — N — C — E—

Vừa lớn tiếng vừa kéo dài gọi tên tôi, Wayne nhìn qua vô cùng bất mãn với dáng vẻ trên giường của tôi — anh ta cảm thấy không đủ tao nhã sao?

Vẫn còn muốn tôi xuống giường?

-Làm sao?...

Lại một lần nữa thêu thào hỏi, nhưng lúc này tôi còn lười mở cả mắt.

-Tối hôm qua không phải cậu bảo tôi thông báo tin tức Vision tỉnh lại cho mọi người biết sao?

Anh ta xốc áo tôi lên, nhưng tư thế này cũng vẫn có thể ngủ nên tôi tha thứ cho anh ta.

-Ừ...

Câu này xem như trả lời anh ta.

-Tôi đã làm rồi đấy.

Một câu có hàm ý hơi giống đứa trẻ con đòi phần thưởng, giọng nói quá mức hưng phấn...

Nhưng tên ngu ngốc này có nghĩ tới nếu anh ta không làm được thì kết quả có thể là bị tôi hành một trận không?

Chỉ sợ là không nghĩ tới...

-À...

Phát ra đơn âm — chung quy tôi vẫn cảm thấy bị người xốc cổ áo ngủ cũng không quá thoải mái, nhưng hiện tại dưới tình thế này chấp nhận một chút đi.

-Hance...

Wayne dùng sức lôi kéo tôi.

-Dậy đi... Không phải nói hôm nay sẽ có trò hay để xem sao?

Vậy cũng không cần sớm như thế chứ?... Hung thủ cũng phải ăn sáng mặc quần áo và ngủ thật tốt... Ông anh à... — tôi thật sự rất muốn nói như thế, nhưng mục tiêu của tôi hiện tại là ngủ nên tôi vẫn nên lấy bất biến ứng vạn biến thì tốt hơn.

-Hance!!!!

Thật đáng tiếc, thằng cha này xem như học được bí kíp gia truyền đáng ghét của con lợn Vision — bọn họ có phải vào lúc tôi không biết đã đi làm mấy loại trao đổi kỳ quái gì đó không?

Bị thanh âm quấy nhiễu tần số cao, tôi thật đáng buồn nổi cơn điên dùng sức quăng ngược Wayne xuống giường, tuyên cáo giấc ngủ của tôi lừng lẫy chấm

dứt.

-Way. Ne. Học. Trường... Lần sau phiên anh sau khi xem kỹ thời gian rồi mới đến đánh thức tôi được không?...

Tôi nở nụ cười hoàn mỹ nhất với anh ta.

Tuy phản ứng của anh ta không khác gì hành vi phản xạ của người bụng đói ba ngày lại nhìn thấy một đồng nôn thật lớn, nhưng lại ngoài ý muốn làm tâm trạng của tôi có hơi chuyển biến tốt đẹp.

-Nói đi, chuyện gì.

Xoay người xuống giường — tạm biệt, giường ngủ đáng yêu của tôi.

-Không phải cậu nói muốn tới bệnh viện chờ xem tên hung thủ kia xuất hiện sao?

Vẻ mặt như chú chó lớn lại xuất hiện — thượng đế à... Tôi nên vỗ tay hay khóc thét vì sự ngu ngốc của anh ta đây?

-Vậy cũng không cần sớm như thế chứ... Ông anh...

Tôi bất lực nhìn anh ta hưng phấn đến mức giống hệt vẻ mặt của cô gái tuổi mười sáu mới yêu.

-Nhưng báo sớm hôm nay đã bán ra rồi nha — chúng tôi còn đăng tiêu đề ở trang nhất mặt báo, mà trên Internet cũng bắt đầu phát tán tin tức từ đêm qua rồi.

Ý của anh ta là nói tôi đáng lẽ phải chạy đến canh Vision ngủ từ đêm qua sao? Mà đợi đến sáng nay mới đến tìm tôi là bởi vì lão Đại hấn từ bi vi hoài?

Phật tổ à... Tôi biết tôi bình thường rất có lỗi với người, nhưng người cũng không nên đối xử với tôi như thế chứ?

Tôi hiện tại chỉ có một cảm giác tên là khóc không ra nước mắt...

-Tôi đây bảo anh tìm hiểu ‘cái kia’ anh đã tìm hiểu được chưa?

Nếu hưng phấn với việc này như thế, vậy việc khác tôi bảo anh ta làm có lẽ cũng làm tốt rồi nhỉ?

Nở nụ cười sáng chói lạ thường, Wayne gật đầu với tôi.

-Ừ! — không có, trên cổ thi thể kia không có dấu vết gì, nhưng trên người có rất nhiều chỗ...

-Ừ huyết đúng không?

Tôi ngắt lời anh ta — như vậy tôi nghĩ không sai rồi...

Nhưng DNA vẫn rất khó để giải thích...

Cầm đồng hồ bỏ túi đặt trên bàn ném cho Wayne, tôi nói với anh ta.

-Nghĩ cách mở ra, đừng có làm hỏng — tôi muốn xem bên trong có cái gì, càng nhanh càng tốt.

-Vậy cậu không cùng tôi đến bệnh viện sao?

Đón lấy chiếc đồng hồ, anh ta nhìn tôi ra vẻ mặt thất vọng — cứu mạng đi!! Có phải mấy ngày gần đây bị áp lực làm tôi điên mất rồi tôi? Tôi không nên nhìn thấy anh ta biến thành bộ dáng chú chó cõ bự chứ!!

Vội vàng xoay người xua tan ảo giác cổ quái trong đầu đi, tôi trả lời:

-Đi, nhưng tôi cũng phải đánh răng rửa mặt thay quần áo trước đã. Chẳng lẽ anh muốn tôi mặc áo ngủ đi?...

Đây tuyệt đối không phải là biện pháp tốt...

...

... ..

Bữa sáng được giải quyết vội vàng trên đường đến bệnh viện. Nói thật tôi không hề muốn làm như vậy, nhưng ngại về mặt càng lúc càng lo lắng của Wayne học trưởng, tôi không còn cách nào có thể ngồi trên bàn ăn thong thả giải quyết bữa sáng vốn phong phú của mình. Trái lại – tôi giờ chỉ có thể ăn một chiếc sandwich cực kì đơn giản cùng một cốc cà phê. Tại sao tôi không thể đóng gói bữa sáng thân yêu của tôi để ăn trên đường cơ chứ?...

Thật là bi ai... Nhân sinh...

Chiếc đồng hồ quả quýt kia để ở chỗ Wayne, mà Wayne vẫn rất cố gắng định dùng sức mạnh nhân công để mở nó ra. Anh ta rất cố gắng, tôi không thể không thừa nhận, bởi vì anh ta đã cố gắng làm như vậy hơn một tiếng rồi...

Sau đó, tôi phát hiện ra trên thế giới này, điều quan trọng nhất chính là sự kiên trì. Nắp đồng hồ nho nhỏ kia cứ nhiên xuất hiện một khe rất nhỏ.

-Wayne...

Đang khi tôi định cầm chiếc đồng hồ quả quýt ấy mở nó ra, cửa phòng Vision bị ai đó đẩy ra. Mà người này tuyệt đối không phải là y tá bác sĩ hay là cảnh sát – Bởi vì trước đó chúng tôi hoàn toàn không được thông báo rằng có ai đó đến. Mà tình huống như vậy, kết quả chỉ có một mà thôi –

Người vào – chính là phạm nhân.

Rất nhanh, tôi trốn vào góc chết chỗ cánh cửa, còn Wayne làm tròn bốn phận rút súng lục ra.

Quả nhiên – Kẻ bước vào, là một người phụ nữ, hơn nữa vô cùng tao nhã...

Trên tay bà ta cầm cái gì đó. Tôi nhú mày cố nhìn rõ – một cây kim đồng.

Bà ta thực sự muốn giết Vision sao? Trốn ở cạnh cánh cửa, tôi hơi dùng lực mở miệng khóa của chiếc đồng hồ bị nóng chảy – Mà hình ảnh đặt trên bề mặt của chiếc đồng hồ... Ngoại trừ khiến tôi trong nháy mắt cảm thấy ngạc

nhiên, mà còn đưa ra lời giải đáp nữa...

Thì ra là như vậy... Như vậy có thể giải thích vấn đề về DNA – Chính là, bà ta tại sao phải móc mắt của ‘người đó’?

-Vision...

Bà ta không phát hiện ra tôi và Wayne, dường như rất tự tin rằng bản thân sẽ không bị bắt được.

-Chớ có trách ta... Muốn trách thì hãy trách dòng máu trên người người không phải là của gia tộc Roydesir chúng ta...

Vừa nói, bà ta vừa đưa chiếc kim đồng về phía bịch nước biển đang truyền cho Vision –

-Cậu ta không phải con của bà sao? – Bà không phải là người của gia tộc Roydesir sao? Leffenster phu nhân...

Chớp mắt trước khi bà ta đâm chiếc kim vào, tôi túm lấy tay bà – Quả nhiên... Là mẹ của Vision...

Rốt cuộc là vì sao... Cư nhiên khiến bà ta ngay cả con ruột của mình cũng có thể ra tay sát hại? ...

-Cậu là ai? – Tại sao lại ở đây?

Hoảng hốt trong nháy mắt, bà ta khôi phục lại tư thế ngạo mạn của một quý phu nhân, lạnh lùng nhìn tôi.

Khiến tôi cảm giác như bà ta đang nhìn một đồng rác rưởi – Mà bất hạnh thay, tôi chính là đồng rác rưởi đó.

Mỉm cười đáp lại, tôi không buông tay bà ra ra mà ngược lại dùng sức vặn tay bà ra phía trước, thuận tay lấy chiếc kim đồng trên tay bà ta.

-Tôi nên hỏi bà mới đúng? ... Phu nhân, bà muốn làm gì?

Tôi quơ quơ chiếc kim vừa đoạt được trước mặt bà.

-Đừng nói với tôi là bà đang định chuẩn bị được phẩm dinh dưỡng cho con trai bảo bối của bà nhé? – Nhưng mà, không phải bà đã chết rồi sao, phu nhân?... Hay là... Tôi nên gọi bà là nữ hoàng bệ hạ?...

Thả tay bà ta ra, để cảnh sát mà Wayne gọi vào bắt lấy bà.

Tôi lắc lắc chiếc đồng hồ quả quýt trước mặt bà ta.

-Ronacosicid Falast Roydesir... Thành viên hoàng tộc Đế quốc Đức cổ xưa, tộc trưởng đương nhiệm – Tôi đoán không sai, phải không?

Tôi lạnh lùng nhìn bà ta, và cả chiếc đồng hồ đã được mở ra để bà ta nhìn thấy kí tự được khắc bên trong, còn có cô em gái đứng bên cạnh bà – tấm ảnh người em gái song sinh chụp chung với bà.

-Tại sao bà có thể ra tay được như vậy?

Theo lý niệm của bà ta mà nói, ‘người em gái’ này không phải là người thân duy nhất lớn lên cùng bà sao?

Vậy tại sao bà ta có thể ra tay như vậy? Hơn nữa còn tàn nhẫn lấy đi đôi mắt của người phụ nữ kia khi cô ta vẫn còn đang sống...

Bà ta vẫn đứng yên bất động, nhưng tôi có thể thấy được sự dao động và run rẩy của bà ta – Nhưng cảm giác rất kỳ quái... Bà ta không phải đang sám hối gì cả... Mà tựa hồ như là đang nhẫn nại điều gì đó...

Rồi sau đó – Bất ngờ, tôi nghe thấy tiếng cười của bà ta – tiếng cười đầy điên cuồng –

-Cái loại đàn bà đó đáng chết... Vì gia tộc hy sinh nên ta nể mặt nó... Vì sao còn không muốn?... Có cái gì không tốt chứ?... Ha ha ha... Ta sẽ nhanh chóng thành công... Sắp... Chỉ cần... Chỉ cần có mớ tài sản kia... Chỉ cần có... Chỉ cần có chúng... Ha ha... Ta có thể xây dựng lại đế quốc của gia tộc

ta... Ha ha ha ha ha...

Tại sao lại như vậy? – Chứng tâm thần phân liệt tạm thời đột nhiên phát tác sao? Tại sao cảm giác không giống lắm...

Đưa kim cho Wayne đứng bên cạnh, tôi đi đến trước mặt phụ nhân đã gần hóa điên kia.

-Tại sao lại đáng chết?... Bà ấy có làm gì đâu?...

-Từ nhỏ nó đã là kẻ nhát gan... Ha ha... Nếu nó không phải là một thành viên trong gia tộc ta, ta sớm đã giết chết nó... Giết... Ha hả... Một kẻ nhát gan... Mỗi lần ta đánh nó, nó đều kêu khóc ‘Chị ơi, đừng mà! Chị ơi, xin chị đừng làm như vậy!’ Thật dễ nghe... Ha ha ha... Thật sự rất dễ nghe...

Vừa nói, người phụ nữ đang bị giữ chặt vừa rơi lệ – Tại sao lại như vậy? Bà đã tuyệt vọng vì em gái mình sao?...

Trong tình trạng như vậy ư?...

Bà ta liệu có phải đang giả vờ không? – Thật phiền phức.

-Wayne, đi tìm bác sĩ kê thuốc an thần cho bà ta. Cứ như vậy, chúng ta không có cách nào nói chuyện với bà ta.

Chứng tâm thần phân liệt, tôi có thể xác định đúng là nó. Chỉ là, tôi không thể xác định được bệnh của bà chỉ là cấp tính hay đã kéo dài nhiều năm – Xem ra phải nhờ Ale tìm bác sĩ riêng của bà.

Sau khi phụ nhân bị kéo ra ngoài, trước khi rời khỏi phòng bệnh, tôi quay lại nhìn Vision – Cậu cũng không muốn nhìn thấy điều này phải không?... Cậu ngay từ đầu đã biết bà ấy đã điên rồi... Cho nên, không có cách nào hạn bà ta?...

Vision... Vô luận thế nào... Người này, tôi sẽ không buông tha...

...

Từ vị bác sĩ riêng đã hơn năm mươi tuổi, chúng tôi biết được một điều – phụ nhân mắc chứng bệnh bắt buộc rất nặng, hơn nữa, bà còn bị Treatment-resistant (khó điều trị chứng tinh thần phân liệt, cũng chính là “đôi kháng trị liệu”).

Bà ta từ nhỏ đã bị như vậy, mà sau nhiều năm điều trị không hiệu quả, bà bắt đầu có thói xấu hay đánh em gái mình. Những năm gần đây, nói bà ta ra ngoài du ngoạn, kỳ thật là bị đưa vào trại điều dưỡng bệnh tâm thần để điều trị.

Cho đến khi bà được gả cho cha của Vision mới dừng – Lúc ấy mọi người đều cho rằng bà đã khỏi hẳn bệnh.

Nhưng không ngờ rằng... Bà ta chưa từng khỏi bệnh... Hoặc là khi bà sinh Vision, vì mang thai nên bệnh của bà phát tác...

Chính là lần này... Bà ta đã che dấu rất giỏi – Người khác chỉ cảm thấy bà ta có chút khác thường chứ không hề ngờ rằng bà đã phát điên...

Elise là con gái của bà cùng một gã doanh nhân Châu Âu. Nhiều năm qua, người đàn ông kia là tình nhân của bà ta, chỉ là trong đầu bà ta lúc nào cũng chỉ có kế hoạch phục hồi đế quốc, khiến người đàn ông ấy cảm thấy bà ta thật đáng sợ – Bởi vì bà ta luôn dạy dỗ con gái họ như vậy.

Cuối cùng, trước khi người đàn ông ấy kịp tách Elise ra khỏi bà ta để bảo vệ con gái mình, bà ta đã đưa Elise về gia tộc Leffenster...

Nhốt cô ấy trong căn phòng mà bà ta đã u bề nhiều năm tiến hành loại giáo dục lệch lạc...

Nhân sinh thật đáng buồn...

Nhưng, như vậy cũng không đủ trở thành lí do để tôi tha thứ cho bà ta.

Vô luận thế nào, vì bản thân, bà ta đã phá hủy cuộc đời của quá nhiều người – Mà tôi cuối cùng cũng biết bà ta tại sao lại móc mắt của em gái mình – Bởi

vì, mắt của bà ta màu lục, mà mắt của em gái bà ta là màu xanh của bầu trời...

Màu của tự do... Nhưng cuối cùng, lại bị chính chị gái duy nhất của mình trói buộc...

...

Sau khi bắt được phu nhân, tôi lập tức gọi điện thoại cho Aird học trưởng. Anh ta đang điều chế một loại thuốc có tác dụng khiến người ta mất trí nhớ – Một loại thuốc kiểm chế tinh thần cường liệt.

Tôi bảo anh ta đưa tôi vật thí nghiệm của mình...

Như tôi đã nói trước khi đến Đức, tôi sẽ khiến người kia trả giá lớn – Tôi sẽ làm như vậy...

Cuộc đời bi kịch của bà ta...

Chúng tôi nên chấm dứt nó – Trong phạm phi pháp luật cho phép, phạm vi pháp luật bảo hộ...

Tôi muốn giết chết “Ronacosicid Falast Roydesir”... Nhưng lại muốn người phụ nữ ấy được sống lại – Chúng tôi đều là kẻ điên...

Tuyệt đối là kẻ điên...

...

Ngày 10 tháng 11, 2002.

Lái xe đến bệnh viện mà Vision đang ở đó, tôi phát hiện cậu ta đứng ở cửa bệnh viện chờ tôi.

Lẳng lẳng dừng xe lại, tôi không lên tiếng gọi – Cậu ấy đang cao hứng nói điều gì đó với một đứa trẻ bệnh nhân ngồi xe lăn.

Đôi khi, tôi cảm thấy tội lỗi...

Ba năm trước, tôi làm vậy có sai không? – Dưới tác dụng của việc thôi miên và thuốc của Aird, mẹ của Vision sau ba tháng cuối cùng biến thành một đứa trẻ trong sáng như tờ giấy trong dáng vẻ của người lớn...

Mà khi tiến hành việc này, là lúc Vision đang nằm viện. Khi đó, cậu ta không hỏi, tôi cũng không nói, nhưng tôi tin cậu ta biết những gì tôi làm trong khoảng thời gian đó – Cậu ấy sẽ không làm như vậy với cha tôi.

Tôi biết...

Nhưng đó là bởi vì tính cách chúng tôi khác nhau, và tình huống cũng bất đồng...

Từ khi chuyện đó xảy ra cho đến tận bây giờ, Vision chưa từng hỏi tôi điều gì. Đương nhiên, Wayne không phải không biết điều mà nhắc tới, nhưng tình hình lúc đó, rất nhiều bác sĩ đều cho rằng đó là lựa chọn chính xác – Chỉ là, chúng tôi cũng không nghĩ nhiều cho lắm về phương diện đạo đức...

Hơn nữa, phụ nhân lúc ấy chính là phạm nhân tử hình – Xét về thủ đoạn của bà ta và số người bà ta đã giết. Cho dù Vision không phải do bà ta hãm hại nhưng cuối cùng bà ta vẫn mang tội danh có ý đồ giết Vision...

Mà không may nhất chính là người bắt bà ta là ICPO, bằng ba tội cộng lại...

Quên đi, tuy nói cho dễ nghe là đã cứu bà ta một mạng, nhưng cũng không thể phủ nhận rằng hành động đó bao gồm cả sự trả thù của tôi.

Ngẩng đầu, tôi nhìn tên ‘bệnh nhân’ vẫn không ngừng tán gẫu với đứa trẻ kia, hít sâu một hơi, mở cửa xuống xe.

-Vision, cậu có đi hay không?

-Hàn! Cậu cuối cùng cũng đến! Tôi còn tưởng rằng cậu thực sự không có lương tâm mặc kệ tôi mà tiếp tục ngủ chứ!

Nghe thấy tiếng tôi, Vision quay đầu.

-Tôi không có... ngu ngốc giống đầu heo cậu...

Một tiếng gầm lên... Xem ra bị thương không quá nặng...

-Cậu thật quá đáng, biết không hả? Luôn gọi tôi là heo, nếu tôi thực ngốc thì đều do cậu hại đấy.

Đứng lên, cậu ta phất tay chào đứa trẻ bệnh nhân kia rồi đi về phía tôi.

-Được rồi được rồi, cậu có đi hay không?

Thực phiền... Đồ ngốc này...

-Cậu nói xem?...

Cậu ta cư nhiên tỏ vẻ khinh thường tôi?! – Thằng nhóc này là muốn làm phản sao.

Lên xe, khởi động xe – tiếp theo là mấy giây im lặng.

-Vision...

-Ừ?

-Mấy ngày nữa cậu có muốn quay về Đức không?...

...

END

30. Quyển 4 - Chương 1: Cottage Cheese - Lãng Quên

Nếu trí nhớ đối với nhân loại là cội nguồn của tất cả khổ đau, như vậy lãng quên chính là phương pháp làm bản thân vui vẻ. Điều này có lẽ sẽ bị người khác phê bình là hành vi trốn tránh — thì làm sao? Đây cũng có thể là khối u của quá khứ mà bọn họ không thể lãng quên, hơn nữa, học cách tìm được vui vẻ cho bản thân trong hiện thực tàn khốc, đó cũng là một loại may mắn.

Nhưng mà, vào lúc lãng quên biến thành mất trí nhớ, vậy không ổn — bởi vì điều này có khả năng làm bạn quên luôn cả bản thân mình.

Bạn sẽ không biết, bạn rốt cuộc là ai, cũng sẽ không biết, tất cả quá khứ của bạn chỉ có thể bất an tiếp tục một sinh mệnh không có quá khứ...

...

Chúng mất trí nhớ, loại thứ 10 trong 16 loại của DSM (lấy loại hình ‘định nghĩa hình thao tác’ để xác minh phân chia hành vi khác thường), thuộc loại bệnh phân ly, cũng có thể thuộc loại thứ 3, tức là theo y học thuộc loại hình bệnh tinh thần bắt nguồn do tình huống.

Tháng 12, nhiệt độ không khí ở Paris lạnh đến mức làm người ta cảm thấy trong lòng cũng phát run. Những người vô gia cư vẫn nỗ lực tiếp tục cuộc sống của bọn họ dưới thời tiết thế này, nhưng cuối cùng, không ít người vẫn chỉ có thể nhận bảo hộ của chính phủ.

Đêm trước lễ Giáng sinh, tôi tự dừng bị người — Vision Auburn Leffenster — kéo đến Monaco. Thật không hiểu hấn chạy đến cái nơi này làm gì. Nếu muốn chơi, hoạt động chúc mừng ở Paris tuyệt đối không ít, nếu nói muốn đến nơi khác nghỉ ngơi, vậy sao không chọn những nơi ấm áp hơn chứ — ví dụ như Australia. Là muốn đi chơi bài sao? Đúng là nhàm chán — nhưng làm tôi cảm thấy bất đắc dĩ chính là bản thân vẫn không thể cự tuyệt đề nghị của Vision.

Ngày 4 tháng 12, vừa mới làm xong hết các công việc trước ngày nghỉ nên có thể thở dài nhẹ nhõm, tôi chỉ hy vọng có thể thoải mái nghỉ ngơi một thời gian. Nghỉ ngơi thoải mái ở một nơi không có biên tập đáng ghét, bạn bè làm

người ta đau đầu cùng những chuyện linh tinh vớ vẩn, rồi chuẩn bị hành trình về nước vào tết âm lịch sang năm. Đã đáp ứng mẹ lần này tuyệt đối sẽ trở về, cho nên, trước hết phải chuẩn bị tâm lý bị người làm phiền — mỗi ngày gặp mặt với một đồng lớn họ hàng rồi còn phải ứng phó với một đồng ‘người đẹp’ mà không biết lão mẹ nhà mình tìm thấy ở đâu.

Nhưng vào lúc lưng của tôi mới vừa đặt xuống giường, Vision lại không biết từ đâu chạy tới đòi tôi đồng ý đi Monaco mừng lễ Giáng sinh với cậu ta... Mà tôi, đã không thể kiên nhẫn trước sự phiền nhiễu này mà gật đầu đồng ý hành trình lần này — cho nên giờ phút này, chúng tôi đang ở trong một căn phòng khách sạn du lịch ở thành phố Monaco.

“Này, Hàn, sao bộ dáng cậu nhìn có vẻ mất hứng thế hả?” Nằm ườn trên giường trong phòng tôi, Vision một mặt rất không hình tượng lẩn qua lẩn lại, một mặt tỏ vẻ bất mãn với biểu cảm trên khuôn mặt tôi.

Giơ tay gập máy tính lại, tôi tức giận nói với cậu ta. “Cậu nghĩ tôi nhàn rồi giống như cậu sao? Không có việc gì làm liền kiếm chuyện gây rối. Rốt cuộc tới đây làm gì cũng không biết mà dám kéo người ta đi cùng mình đến đây gây chuyện, cậu nói đi, rốt cuộc chuẩn bị thế nào? Mỗi ngày đi sòng bạc? Hay là mỗi ngày ngủ? Nếu thật sự muốn như vậy còn không bằng đi Macao tốt hơn, nơi đó còn ấm hơn ở đây.”

“Tôi chỉ đột nhiên rất muốn rất muốn đến Monaco thôi, luôn cảm thấy nếu đến đây sẽ gặp được một chuyện thú vị gì đó vậy.” Cậu ấy ngồi dậy, vẻ mặt nghiêm túc nói với tôi.

Nhưng những lời cậu ta nói đối với tôi không khác gì khúc nhạc dạo cho một phiên toái sắp sửa kéo đến.

Mà lời tiên đoán này, cũng rất tình cờ xảy ra vào sáu tiếng sau —

Buổi tối, bởi vì quá nhàm chán nên tôi lái chiếc xe thuê đến bờ biển đi dạo. Do nơi tôi chọn có phần hẻo lánh nên ngoài ánh sáng phát ra từ đèn xe thì về cơ bản không thể nhìn thấy vật thể chiếu sáng nào nữa.

Xuống xe dựa người ở trước đầu xe, tôi rút ra một điều thuốc loại nhẹ châm

lửa hút rồi ngẩng đầu nhìn về phía mặt biển sâu thẳm và ánh lên vẻ đen tối trước mặt. Tầng tầng gợn nước được đèn xe chiếu xuống lóe ra tia sáng liên tục biến hóa đầy thần bí, bắt đầu cảm thán sự thần kỳ của tạo hóa. Gần đây đang giúp Vision làm giáo sư đại diện, cho nên cũng nghiêm túc nghiên cứu những thứ giống nhau — tính thống nhất của nhân tính xúc vật quan cùng tính ảnh hưởng của nguyên thủy tiến hóa quan. Vì sao lại cảm thấy khi đối mặt với biển cả sẽ bất giác có cảm giác trung thành... Nhìn thấy biển rộng mênh mông, vì sao có thể khiến suy nghĩ của người ta trở nên bình tĩnh...

Gió biển mơn man thổi qua mặt làm tôi cảm thấy hơi đau đớn, cảm giác khô héo lạnh như băng giống như bị một lưỡi dao mỏng băng băng xẹt qua mặt...

Bỗng nhiên, tôi phát hiện có một vật thể khá lớn bị một đợt sóng đánh lên bờ.

Là một bao rác lớn bị người ta ném? Không có khả năng. Vậy đó là cái gì?... Ta đi qua đó ý định nhìn rõ xem thứ đó là gì.

Lòng hiếu kỳ có thể giết chết một con mèo. Nhưng lòng hiếu kỳ của tôi thì lại làm cho tôi chọc vào một phiền toái lớn...

“Này! Anh không sao chứ?” Vật thể kia hóa ra là một con người! Tôi vừa nâng khối thân thể mềm nhũn kia, vừa vỗ vỗ lên mặt người nọ, thử đánh thức thần trí của anh ta.

Nhưng đối phương lại chỉ ho khan vài tiếng cùng ói ra mấy ngụm nước, không ngừng lẩm bẩm mấy từ tiếng anh đứt quãng...

“Cottage... Cottage...”

“Cái gì? Anh nói rõ ràng một chút được không? Anh gì ơ?” Anh ta dường như đang phát sốt, tôi dùng tay đo nhiệt độ cơ thể ở chỗ xương đòn của anh ta — cao dọa người.

“Anh gì ơ, bây giờ tôi đưa anh đi bệnh viện, anh tên là gì?” Ôm lấy khối thân thể sốt cao lại ướt đầm kia, tôi vừa lấy áo khoác của mình bọc anh ta lại vừa hỏi.

Nhưng người này lại chỉ không ngừng nỉ non mấy từ đơn. “Cottage... Cheese... Cottage... Cheese...”

...

“Anh ta thế nào?” Sau khi đưa người nọ đến bệnh viện, tôi liền gọi điện cho Vision, bảo hắn lấy cho tôi một chiếc áo khoác khác — chiếc kia của tôi đã ướt hết, xem ra là phải vứt đi rồi. Sau đó liền cùng hắn ở bệnh viện chờ.

“Anh là người thân của anh ta?” Vị bác sĩ có thân hình dài rộng lại có xu hướng hỏi kia hỏi tôi.

“Không phải, tôi nhớ được anh ta ở bờ biển.”

Nghe thấy trả lời này của tôi, trên mặt người bác sĩ kia lập tức xuất hiện vẻ bối rối.

“Có chuyện gì vậy?” Tôi hỏi.

“Gáy của anh ta từng bị va chạm mạnh, não bị chấn động có hơi nghiêm trọng...”

“Anh ta không tỉnh lại được?” Vision xen miệng.

“Cũng không phải, anh ta đã tỉnh lại rồi... Chỉ là... Có chút di chứng...”

“Anh cứ việc nói thẳng đi! Như vậy nghe rất khó chịu.” Vision bắt đầu bị cách nói chuyện của bác sĩ kia làm cho có chút phát điên.

Vị tiên sinh kia... Anh ta nói anh ta không biết mình là ai...”

“Cái gì?!” Lần này, tôi cùng Vision không hện mà cùng rống lên.

Người bị thương lãng quên quá khứ, mấy từ đơn không ngừng lặp lại bằng tiếng anh, rốt cuộc, vì sao anh ta bị thương... Lại vì sao vào thời tiết này bị người ném vào biển...

Cottage Cheese... Chiếc chìa khóa mở ra tất cả, giờ phút này, một vở hài kịch long trọng bắt đầu mở màn...

31. Quyển 4 - Chương 2: Chiếc Chìa Khóa Màu Đen

“Não chấn động, một loại tác động cường độ thấp làm cho não tổn thương, lại tạo thành thứ cản trở ý thức tạm thời, bệnh trạng là quên đi những chuyện gần đây, đau đầu, chóng mặt, ghê cổ, buồn nôn, sợ chấn động, nhưng khi kiểm tra hệ thần kinh thì lại đều âm tính — được rồi! Còn lại đều là những giải thích ngoại khoa, Hàn, cậu định làm gì bây giờ?” Dùng một loại giọng điệu chờ mong, hưng phấn đọc lại tư liệu ở ipad trên tay, có thể nói về mặt của Vision chính là loại tự hào khi gian kế thực hiện được.

Nhìn người đang nằm ở trên giường bệnh được truyền nước biển, tôi day day huyết thái dương theo thói quen, bắt đầu hồi hận khi bản thân lại xen vào việc của người khác.

“Còn có thể làm gì bây giờ? Tùy cơ ứng biến.”

Ngay lúc tôi đang buồn rầu nghĩ xem phải giải quyết ‘quý ngài mất trí nhớ’ này như thế nào, thì tên Vision luôn muốn chết kia lại không chịu thức thời. “Đã nói là có cảm giác nếu đến Monaco sẽ có chuyện thú vị, quá chuẩn luôn.” Lúc hắn nói chuyện còn kèm theo biểu tình đắc ý đáng ăn đập.

Tuy rằng, tôi không có hứng thú với người đàn ông không nhớ gì hết trước mắt này, nhưng mà, cái tên ‘Cottage Cheese’ mà anh ta nhắc đi nhắc lại kia lại khiến cho tôi tò mò mãnh liệt...

Trợn mắt liếc Vision một cái, tôi quyết định không tiếp tục dây dưa với con heo này nữa, ngược lại đi đến bên giường ngồi xuống.

“Anh này, anh còn nhớ rõ mình rơi xuống biển như thế nào không?” Tôi hỏi.

“Xin lỗi...” Về mặt người nọ tái nhợt bối rối nhìn tôi, hai đường lông mày buồn rầu nhíu chặt lại, cất tiếng khàn khàn trả lời tôi. “Tôi... Tôi nghĩ không ra...”

Lúc này, tôi mới thật sự cẩn thận nhìn kỹ diện mạo của người đàn ông mình nhặt dưới biển về – một khuôn mặt cực kỳ nam tính, tóc màu vàng nhạt, còn có một đôi mắt màu hổ phách sáng như mật ong rất xinh đẹp, nhìn qua khoảng 26, 27 tuổi, tuy hiện tại anh ta mặc quần áo lại đấp chần, nhưng vẫn không khó để nhìn ra anh ta có một dáng người cường tráng.

“Vậy anh nhớ cái gì là ‘Cottage Cheese’ không? Lúc tôi nhìn thấy anh, anh không ngừng nói đi nói lại từ này.” Tôi nghĩ thế nào cũng không hiểu được, vì sao anh ta lại cố chấp với ‘pho mát màu trắng’ như vậy, đến nỗi đứng trước sống chết cũng nhớ mãi không quên.

“Tôi... Thật sự không có ấn tượng...” Anh ta rất nghiêm túc suy nghĩ một hồi, rồi mới trả lời tôi. “Anh này... Xin hỏi... Anh quen tôi sao? Anh có biết tôi là ai không?” Giọng nói tuy là suy yếu, nhưng ngữ khí cũng đầy lo lắng, có thể thấy được giờ phút này nội tâm của anh ta chứa đầy bất an – trên thực tế, bất luận là ai, nếu có một ngày đến cả chính bản thân mình cũng không biết mình là ai, cảm giác trống rỗng và hiu quạnh, không tín nhiệm với bản thân cùng bất an đều sẽ ăn mòn ý chí của bạn, chậm rãi, tất cả đều sẽ trở nên hư ảo, không phân biệt đâu là thật, đâu là giả... Tới lúc này, cách duy nhất, cũng có thể là không khôn ngoan đó chính là — tin tưởng.

Tin tưởng tất cả lời nói của người bên cạnh, bởi vì, bạn cũng chỉ có thể như thế – ít nhất trước khi bạn nhớ lại. Nhưng thời gian để nhớ lại là bao lâu? Có lẽ rất nhanh, cũng có thể là vĩnh viễn không biết tất cả quá khứ... Lại là một sự thật bị mai một...

Cho nên, dù bây giờ tôi nói, tôi là cha anh ta, Vision là mẹ anh ta, anh ta cũng chỉ có thể nhận đáp án vô lý này.

“Tôi không biết anh, nhưng xin yên tâm, chúng tôi sẽ giúp anh. Vừa rồi anh ngất ở bờ biển, là tôi đưa anh đến bệnh viện.” Tôi mỉm cười với anh ta — nụ cười thân mật cùng giọng nói ôn hòa đối với một người đang bất an mà nói

tuyệt đối có tác dụng trấn an cùng lực tương tác. “Tôi gọi là Dead, cậu ta là bạn của tôi – Leffenster, anh có thể gọi cậu ta là Leff hoặc là Leffen đều được.”

Anh ta sợ hãi gật gật đầu với chúng tôi.

“Bác sĩ nói, năm hai ngày là anh có thể về nhà an dưỡng. Nếu anh không ngại thì đến nơi chúng tôi đang ở đi, tôi và Vision, à, chính là Leffen, chúng tôi đều là bác sĩ tâm lý, đối với việc trị liệu bệnh mất trí nhớ do chấn thương ngoài như anh cũng có nghiên cứu chút ít, nếu anh đồng ý, để chúng tôi giúp anh được không?”

Về nghiên cứu chút ít kia của tôi à... Kỳ thật là thuốc đông y. Loại bệnh này vốn là phải dựa vào người bệnh tự thân hồi phục là chủ yếu (hoặc là tôi không ngại cho anh ta một gậy vào gáy, nhìn xem có thể khôi phục hay không – trong trường hợp nếu anh ta không chết.), nhưng dùng chút thuốc điều dưỡng cũng có tác dụng phụ trợ.

“Yên tâm đi, vết thương của anh không phải quá nghiêm trọng, anh sẽ khôi phục trí nhớ.” Vision ngắt lời, lúc nói xong còn không quên cười liếc nhìn tôi một cái, tôi biết ý nghĩa trong đôi mắt kia — Điện đại thiếu gia được xưng tụng là không hề có hứng thú với nhân loại của chúng ta sao bỗng dừng lại trở thành người thiện lương vậy?

Tức giận liếc mắt nhìn Vision một cái — tôi như vậy chẳng phải là vì muốn biết ‘cottage cheese’ kia rốt cuộc là cái gì sao?

Anh ta im lặng tầm hai phút — điều này cũng là điều tất nhiên, muốn bản thân đi cùng hai người xa lạ, chung quy cũng có điểm bất an. Nhưng không làm như vậy anh ta còn có thể làm thế nào nữa? Vừa rồi đã kiểm tra tất cả đồ dùng trên người anh ta, ngoài một chiếc chìa khóa màu đen dùng để mở một chiếc hộp bằng bạc cổ từ thế kỷ mười tám ra thì không còn thứ gì khác.

Cuối cùng, anh ta ngẩng đầu, nhìn tôi cùng Vision một cái. “VẬY... Cảm ơn các anh...”

“Không cần cảm ơn, có thể giúp được anh chúng tôi cũng rất vui vẻ.” Đây là

nói miệng thôi.

Mà ở trong lòng, hai người tôi và Vision đều có chung ý tưởng là — không cần khách sáo, chỉ cần anh nói cho chúng tôi biết ‘cottage cheese’ kia (tiếng trung dịch là: phô mát màu trắng xộp) rốt cuộc có ý gì là được rồi — cuối cùng chuyến du lịch này sẽ không nhàm chán...

...

“Hàn này, cậu nói chiếc chìa khóa này với việc anh ta bị người ném xuống biển cho cá ăn có liên hệ hay không?” Trong tay giờ chiếc chìa khóa màu đen kia lên thường thức, Vision hỏi tôi.

Năm vô lăng, tôi lơ đãng trả lời.

“Tôi vừa mới xem qua, chiếc hòm kia không có khóa ngầm, mà chiếc chìa khóa kia được khắc từ một khối nguyên thạch, cũng chính là một chiếc chìa khóa bằng đá. Bởi vì nó chú ý như vậy, cho nên, hẳn là chỉ dùng để mở một thứ gì đó quan trọng có kiểu dáng đặc biệt mới đúng. Nếu muốn đặc biệt tốn công sức làm một chiếc chìa khóa như vậy chỉ vì để vài món quần áo thì cũng không khỏi quá buồn cười...”

“Vậy... Mở... Có thể chính là ‘cottage cheese’ kia không?” Vision đút chìa khóa vào trong túi áo của mình xong nghiến ngậm hỏi.

Nhưng vào lúc này, chiếc điện thoại bình thường đều rất không thức thời đột nhiên vang lên.

“Nghe điện thoại giùm tôi, Vision.” Lúc lái xe mà nói chuyện điện thoại với người khác không phải là một chuyện an toàn, nếu có người ngồi cùng, cứ bảo người đó nghe điện thoại có vẻ an toàn hơn.

“Xin chào, đây là tổng đài nối máy của Dr. Dead, xin hỏi ngài là ai vậy?” Ai ngờ Vision kia cư nhiên học tiếng nói chuyện của nhân viên nối máy, thật là làm cho tôi sờn hết cả gai ốc.

“Là Wayne à, tôi là Vision đây! Ủm... Đúng vậy... Đúng vậy... A? À...

Vậy... Chính anh hỏi cậu ta đi, ai biết tôi đồng ý với anh rồi, ngài bác sĩ nhà chúng ta có thể tức giận hay không.” Nói xong, Vision vươn tay đặt điện thoại lên tai tôi.

“Chuyện gì?” Tôi hỏi người ở đầu kia điện thoại — Wayne Jibran Omron, học trưởng của tôi, không phải cùng khoa, nhưng tôi với anh ta có cùng tham gia một lớp học bắn súng, cho nên rất quen thuộc. Anh ta bây giờ là cảnh sát của ICPO Paris (cảnh sát quốc tế), vốn anh ta muốn hẹn tôi đi săn thú, nhưng bởi vì phải đi cùng Vision đến đây tìm việc vui, cho nên không đi được, nhưng tôi thật ra có nói cho anh ta nguyên nhân tôi không đi cùng việc tôi sẽ đi Monaco.

(Bây giờ cậu có thể đến bến tàu không? Có chút việc muốn cho cậu đến xem.) Giọng nói của Wayne có vẻ kỳ quái khó tả, cảm giác giống như bất đắc dĩ vừa buồn cười rồi lại khẩn trương thêm chút buồn rầu.

“Hiện giờ anh đang ở đây?!” Lần này đến phiên tôi có giọng điệu cổ quái. “Anh đến đây làm cái gì?”

(làm việc, cậu đến tôi tôi sẽ nói cho cậu. Nhanh lên, tôi ở XXXX khu bắc.)

Nói xong anh ta liền cúp điện thoại.

“Rốt cuộc là có chuyện gì chứ?” Tôi vòng xe lái đến địa chỉ Wayne vừa nói.

“Đi là biết mà... Nghe nói là có một đồng thi thể chờ cậu hạ cổ đến thăm...”

...

Mười lăm phút sau, tôi cùng Vision tìm được Wayne — ở nơi bị một đám xe cảnh sát cùng cảnh sát vây quanh.

“Lại đây nhìn xem đi, Hance, cậu thật đúng là xứng đáng với cái tên ‘bác sĩ gọi tử vong’. Cậu nói muốn tới Monaco chơi, xem đi, lập tức đã có người chết.” Wayne chỉ một thi thể nam tính được đặt trên mặt đất nửa đùa nửa nghiêm túc nói với tôi.

Nhiều mảy liếc nhìn tử thi được đắp khăn trắng kia một cái, tôi xoay người nhìn Wayne. “Thế giới này mỗi một phút đều sẽ có hàng trăm người chết, điều đó căn bản không liên quan đến tôi. Anh sẽ không phải bởi vì nguyên nhân ngu ngốc này mà tìm tôi đến đây chứ?” Có đôi khi... Tôi cảm thấy hằn là tử vong gọi tôi về mới đúng...

“Tôi muốn cậu giúp tôi hỏi người vừa bị chúng tôi bắt lại kia... Có thể nói là cứu thì có vẻ thích hợp hơn... Dù sao nếu chúng tôi tới trễ vài phút nữa thôi thì hắc đại khái sẽ bị người chơi đến chết rồi...” Anh ta vừa nói xong, liền lấy từ trong túi áo khoác một gói thuốc lá, rút một điếu ra đưa đến trước mặt tôi, thấy tôi lắc đầu thì lại cất vào túi. “Tôi đang tra một tập đoàn buôn lậu thuốc phiện quốc tế, căn cứ tình báo mới nhất đuổi tới đây, kết quả đầu, đầu tiên là người nằm vùng nói có người muốn đưa một thứ rất quan trọng cho chúng tôi bị giết, sau đó lại phát hiện một người nữa bị giết — hắc cùng với người nằm vùng của tôi đều cầm chặt một chiếc chìa khóa rất kỳ quái trong tay...”

“Chìa khóa?...” Nói đến đây tôi liền cắt ngang lời anh ta — sẽ không tình cờ như vậy chứ?

“Ừ, là một chiếc chìa khóa màu đen.”

...?! Sự việc chẳng lẽ thật sự tình cờ như vậy sao? — thế sự quả nhiên khó dò, mà trùng hợp lại đi theo hướng thần kỳ như vậy.

Wayne không phát hiện ra dị thường của tôi, tiếp tục trần thuật của anh ta. “Đó thật đúng là một chiếc chìa khóa mang điềm xấu... Trước khi cổ thi thế này được phát hiện, chúng tôi căn cứ theo manh mối cuối cùng người nằm vùng lưu lại trước khi chết đi tìm được một người đàn ông, hắc hắc là người giết người nằm vùng của tôi. Chúng tôi tìm thấy hắc ở hẻm sau nhà hắc, khi đó hắc đang bị mấy người đàn ông cường dâm, những người đó nhìn thấy chúng tôi liền bỏ chạy... Nói thực ra, nếu không phải chúng tôi đến sớm vài phút như vậy, tên kia có thể sẽ bị đùa chết. Sau đó, người đó tỉnh lại không biết là chịu kích thích quá lớn hay là thế nào, cư nhiên liền cho rằng mình điên rồi, chỉ là không ngừng nói cái gì mà chìa khóa màu đen là điềm xấu, cái gì mà ác ma màu trắng linh tinh, dù sao chỉ là một loạt những từ ngữ điên khùng! Không thể hỏi được cái gì, vừa vặn lại nghĩ tới cậu ở đây, cho nên

mới nghĩ đến việc thỉnh giáo chuyên gia.”

“Sau khi anh phát hiện thứ này” Tôi chỉ chỉ thi thể nằm trước mặt. “Mới nhớ tới tìm tôi?”

“Không phải, cậu có biết tình cờ đến mức nào không? Ngay lúc tôi vừa nhớ tới phải gọi điện thoại cho cậu, cấp dưới lại báo cáo là tìm được một người chết có chiếc chìa khóa màu đen, cho nên tôi mới đến nơi này trước... Cậu nói, ngoại hiệu kia của cậu đặt cũng không phải không có đạo lý...”

“Đương nhiên, cũng không nhìn xem người đặt cái tên này là ai, đương nhiên là có trình độ.” Lúc này, Vision mới vừa rồi vẫn ngồi xổm trên mặt đất nghiên cứu cỗ thi thể kia đột nhiên chen vào nói — đúng vậy! Người đặt cho tôi cái ngoại hiệu chết tiệt kia chính là con heo này!

“Vision, tôi vốn đang nghĩ đến cậu bạn đi tán tỉnh ông chú trung niên kia không có thời gian để ý đến việc vợ vấn của tôi đâu...” Wayne cười vỗ một cái lên vai Vision.

“Bị người nói tôi hại anh ấy nhầm chán đến muốn chết, cho nên đành phải cùng cấm túc thôi.” Vừa nửa giả nửa thật trả lời vấn đề của Wayne, Vision vừa như có chút dăm chiêu nhìn về phía tôi. “Chìa khóa màu đen là điềm xấu... Hàn, tôi nói đúng đúng không?”

“Cậu ngoài bản lĩnh rước lấy phiền cho tôi đặc biệt mạnh ra thì về cơ bản không hề có ưu điểm gì.” Tôi liếc nhìn lại hắn một cái. “Wayne, có thể cho chúng tôi nhìn xem cái chìa khóa màu đen điềm xấu kia trước không?” Có lẽ... Tôi hiện giờ cũng có một cái giống vậy...

“Có thể, chính là cái này.” Xoay người về phía một nhân viên cảnh sát ở bên cạnh, Wayne đưa một chiếc chìa khóa đặt trong túi bóng dày trong suốt được dán kín tới trước mặt tôi cùng Vision.

(quả nhiên) – tôi cùng Vision liếc nhìn nhau một cái, hai người cũng không kiềm chế được mà bật cười.

“Wayne, trước khi đi gặp người bệnh bị điên kia của anh, thì xem thứ trên tay

chúng tôi trước đã...” Tôi nói.

Khi tôi vừa dứt lời Vision lập tức lấy từ trong túi ra một chiếc chìa khóa màu đen mà chúng tôi lấy từ chỗ quý ngài mất trí nhớ kia.

“A?! Sao các cậu cũng có thứ này?!” — đây là tiếng kêu to vì kinh ngạc của Wayne...

...

Một ‘cottage cheese’ trong miệng một người đã tạm thời mất trí nhớ, một ‘chiếc chìa khóa màu đen điềm xấu’ cùng ‘ác ma màu trắng’ trong miệng một người đã bị điên, một cảnh sát ICPO điều tra vụ án buôn lậu thuốc phiện quốc tế — cộng vào nhau, rốt cuộc tương đương cái gì?...

Vấn đề càng ngày càng nhiều, mà đáp án... Lại có thể là cái gì...

32. Quyển 4 - Chương 3: Di Ngôn Của Người Chết

Sáng và tối, ngày và đêm, đều là một đôi song sinh hoàn toàn khác nhau. Là sáng, đến từ bóng tối, hay là bóng tối sinh ra từ ánh sáng?

“Giữa hữu hạn và vô hạn, chúng ta nếu như không thể nắm giữ được vô hạn liền nghĩ phương pháp có được hữu hạn. Nhưng thế nào là hữu hạn? Vô hạn lại có thể tương đương với bao nhiêu hữu hạn? Trên thực tế, hữu hạn là cứ điểm cho vô hạn kéo dài.”

Đây là một câu nói của một trợ giáo triết học được xưng là một trong mười nhân vật khủng bố nhất trường năm đó đã nói qua, sau này được các sinh viên của các khoa đổi thành rất nhiều phiên bản.

Ví dụ như khoa kinh tế học — “Giữa tiền tài hữu hạn và vô hạn, nếu không thể nắm được vô hạn, vậy nghĩ phương pháp có được hữu hạn, hữu hạn dần tích tụ lại, chung quy sẽ trở thành vô hạn.”

Mà khoa tâm lý lại đổi thành như vậy — “Giữa kẻ điên vô hạn và người bệnh hữu hạn, khi vô hạn trở thành hữu hạn thì kẻ điên được xem như người bệnh, cho nên, ngược lại, chúng ta phải làm cho tất cả kẻ điên, một ngày nào đó đều biến thành người bệnh của chúng ta.”

Nhưng vô hạn trên thế giới cực kỳ nhiều, chúng ta thật sự có cách nào hoặc là nói có thể làm ‘hữu hạn’ đều hóa thành ‘vô hạn’ hoặc làm ‘vô hạn’ hóa thành ‘hữu hạn’ không? Không, sự thật luôn luôn nói cho chúng ta biết, đừng quá mức tin tưởng bản thân mình thật sự có thể nắm giữ tất cả...

...

“Này, hai người các cậu, cơm tôi mời hai cậu ăn, rượu tôi cũng mời hai cậu uống, đã đến lúc nói cho tôi biết cái chìa khóa kia sao lại rơi vào tay hai cậu chứ?”

Ngồi bên quầy bar trong quán bar của một nhà hàng năm sao, Wayne rốt cuộc không thể nhịn được mà bạo phát.

“Wayne học trưởng, sao anh có thể hung dữ với người ta như vậy... Nếu người cầm chìa khóa này đều sẽ chết vậy thì người ta với tiểu Hàn có thể sẽ trở thành người bị hại tiếp theo... Anh không phải người đến bảo vệ người ta thì thôi, lại còn hung dữ như vậy...” Vision dùng giọng gay có thể làm cho người khác dựng đứng cả lông tơ, da gà rơi rụng đầy đất nói, vừa nghiêng thân thể dựa lên người tôi.

Hiểu ra hăn muốn làm gì, tôi rất hợp tác thuận thế ôm hăn vào trong lòng. “Ai... Xem ra chúng ta phải anh tài sớm thế rồi... Bởi vì ngài cảnh sát căn bản không nghĩ tới việc quan tâm đến an toàn nhân thân của chúng ta, đây đầu chỉ có chìa khóa, chìa khóa... Vis... Chúng ta tốt nhất nên chấp nhận đi...” Cầm tay Vision, tôi rất tự nhiên hợp tác với hăn cùng diễn Song Hoàng — cùng hăn nhìn nhau, vẻ mặt cùng tư thế mặt đối mặt của hai người giống như đúc bộ dáng một đôi uyên ương đang yêu nhau say đắm lại gặp phải rủi ro trong điện ảnh.

“Vì sao mệnh của chúng ta lại khổ như vậy chứ... Tiểu Hàn...”

“Cut!!!” Wayne nhin không nổi nữa hét lớn một tiếng. “Hai cậu có để yên hay không hả?! Ngại bây giờ còn chưa đủ mát mẻ sao?” Một tiếng sư tử hống này của anh ta đương nhiên thu hút ánh mắt ‘yêu mến’ của không ít khách hàng cùng nhân viên phục vụ.

Chỉ thấy anh ta đỏ bừng mặt ho khan vài tiếng, lập tức nhỏ giọng trừng mắt nhìn ta với Vision nói. “Chơi đủ chưa? Có thể nói rồi chứ? Hả?”

“Khụ khụ... Được rồi.” Nén xuống xúc động muốn cười phá lên, tôi cố gắng dùng biểu tình nghiêm trang trả lời anh ta. “Cái chìa khóa kia là tôi nhặt được đêm qua.”

“Chỉ có chìa khóa, không có thi thể?” Wayne nhú mày hỏi tôi, vừa trừng mắt với Vision đã sớm nhào lên quầy bar cười to không ngớt.

Thật vất vả mới nín được tiếng cười, Vision ngẩng đầu lên chen vào nói. “Đó là thứ duy nhất mà người được Hàn nhặt được tối hôm qua mang theo... À, đúng rồi, còn có một chiếc hòm cổ dùng để đựng chiếc chìa khóa kia.”

“Đúng rồi, Wayne, chìa khóa trong tay mấy cổ thi thể kia có dùng cái gì để đựng hay không?” Tôi hỏi.

“Không có, đều trực tiếp nắm chặt trong tay.” Lúc này, Vision lại cố nín không bật cười, Wayne lại đá một phát vào cẳng chân của hắn.

“...” Vì sao mấy chìa khóa khác không có cái gì đựng? Mà khi tôi nhìn thấy quý ngài mất trí nhớ kia anh ta lại không nắm chìa khóa trong tay?... Nếu đây là thủ đoạn giết người hoặc là đại biểu cho một loại ý nghĩa nào đó, vậy người bị giết hẳn là phải cùng giống nhau ở điểm này mới đúng chứ... Vì sao chỉ có duy nhất người tôi nhặt được là khác nhau?... Là phạm nhân không có đủ thời gian?... Hay là lúc ấy đã xảy ra bất ngờ gì đó mà tên sát nhân không thể tưởng được?... Hay là...

“Này, Hàn? Sao lại ngăn người thế?” Vision hích tôi một cái, làm cho tôi đang chìm đắm trong suy nghĩ đột nhiên hoàn hồn, lúc này mới phát hiện Wayne đã đi rồi.

“Wayne đâu?”

“Đi WC rồi. Cậu suy nghĩ cái gì vậy?” Vision nhìn tôi nghi ngờ.

“Không có gì... Anh ta trở lại rồi.” Từ rất xa đã nhìn thấy Wayne đang bước đến đây, vẻ mặt ngưng trọng kia làm cho tôi hoài nghi có phải vừa rồi anh ta đi WC bị người ta sàm sỡ hay không.

“Báo cáo giải phẫu của hai cổ thi thể kia đã có rồi, muốn cùng đi xem hay không?”

...

“Cả hai người chết đều là bị người khác dùng vật nặng đập vào gáy dẫn đến cái chết, nhưng trên người lại không hề có nhiều dấu vết giãy giụa, rõ ràng đã bị tập kích khi năng lực phòng ngự của người chết ở mức thấp nhất, chúng tôi nghiệm ra được người chết trước khi chết từng dùng la miên giác...”

“Từ từ, la miên giác?” Cả tôi cùng Vision đồng thời ngắt lời trình bày của bác sĩ khám nghiệm tử thi kia — bởi vì tên loại thuốc kia thật sự có hơi làm người khác cảm thấy ngạc nhiên — la miên giác chính là được phẩm mê gian nổi danh trong các buổi vũ hội.

“Đúng vậy, là la miên giác, nhưng cả hai người chết đều không có dấu vết bị xâm phạm tình dục, cũng có thể khẳng định trong 24 giờ trước khi bọn họ chết chưa cùng bất luận ai thực hiện hành vi tình dục.”

“Cái đó... Khụ, anh cứ tiếp tục đi...” Vision giống như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không nói gì.

Mà tôi thì lại chú ý tới vẻ mặt có hơi cổ quái của Wayne — sau khi anh ta nghe được người chết không bị xâm phạm tình dục thì thở dài nhẹ nhõm, nhưng lập tức lại xuất hiện vẻ mặt bi thương. Có thể nào là... Anh ta cùng với một trong hai cổ tử thi kia... Từng có quan hệ thân mật gì đó?...

Nhưng điều này cũng không liên quan đến tôi.

Lái tinh thần của mình quay lại hiện thực, tôi tiếp tục nghe vị pháp y trung niên mập mạp lại hỏi đầu kia nói ra báo cáo của anh ta.

“Chúng tôi còn phát hiện ra thứ này trong vết hầu của cổ thi thể thứ hai —” Pháp y tự mình lấy từ trong khay bạc ra một cái túi được dán kín, chỉ chỉ một khối hình lập phương nhỏ màu trắng ước chừng dài rộng 0,5cm trong túi.

“Đây là cái gì?” Wayne hỏi.

“Kết tinh của thứ gì đó, không có độc, nhưng rất cuộc là thứ gì thì tôi cũng chưa rõ lắm — thứ này nhìn qua rất cứng, kỳ thực lại rất mềm, dựa vào tính toán và vị trí, đây đại khái là thứ người chết ngậm ở trong miệng khi chết, sau đó bởi vì di chuyển mà chậm rãi trượt tới cổ họng.”

“Cho nên?” Wayne tiếp tục hỏi.

“Đây chính là tư liệu chúng tôi có thể cung cấp vào lúc này... À, hai người kia không phải bị cùng một người giết. Vị trí của vết thương, độ mạnh yếu cũng không giống nhau, hẳn là không phải bị cùng một hung thủ giết.” Nói xong, vị pháp y mập mạp kia liền xoay người đi làm chuyện của mình, để mấy người chúng tôi ở lại nhìn nhau.

Cầm lấy chiếc túi kia, tôi tỉ mỉ nhìn khối màu trắng nho nhỏ này. “Đây là manh mối người chết lưu lại cho chúng ta...”

“Di ngôn của người chết sao?” Vision tiếp lời. Đồng thời cũng rướn người qua cùng tôi nhìn kỹ điểm nhỏ nhìn qua không có gì đặc biệt kia — khối vuông có chút giống được cắt ra từ phấn viết, nhưng khi lấy tay sờ thì lại mềm mại và đầy co dãn giống như da người... Đây rốt cuộc là cái gì?...

“Thứ này phải để lại cho người của khoa xét nghiệm nghiên cứu, chúng ta có lẽ nên đi xem một hung thủ trong đó đã phát điên rồi đi...” Wayne vừa lấy lại cái túi kia vừa vỗ vỗ lưng tôi và Vision, dùng giọng nói gần như lầm bầm nói.

Kỳ thật, di ngôn của người chết không chỉ điểm này — ít nhất, bọn họ nói cho tôi biết giết bọn họ không phải cùng một người, nhưng những người này

lại dùng cùng một phương pháp để giết người — vì sao phải làm như vậy? Che đậy tai mắt của người khác? Hay là vì cảnh cáo người nào đó? Bọn họ là cùng bị giết sao? Hoặc là bị cùng một đám người giết chết vào thời điểm khác nhau? Vì sao phải giết bọn họ? Chìa khóa màu đen là một điểm... Mặt khác, còn có khối lập phương màu trắng nhỏ nhỏ này — bằng không, người nọ sẽ không cần đến lúc sắp chết rồi còn sống chết ngậm ở trong miệng — bọn họ, rốt cuộc muốn nói cho chúng tôi biết cái gì chứ?...

Đúng rồi... Còn có hai người đang sống nữa — hai người đều thiếu chút nữa bị giết chết, nhưng một người bị bệnh tâm thần phân liệt, còn một người thì bị mất trí nhớ...

Có khả năng tìm ra được cái gì trên người bọn họ?...

Ấn số càng ngày càng nhiều, nhưng điều này cũng không nhất định là một chuyện xấu — ít nhất, chúng làm cho tôi có phương hướng điều tra...

Vậy bây giờ, nên đi gặp nghi phạm đại nạn không chết nhưng lại trở nên điên điên khùng khùng kia thôi...

...

Lập phương màu trắng, báo cáo pháp y, hơn nữa còn có vấn đề lúc đầu, vực sâu của sự kiện càng ngày càng sâu...

Vậy đáy của vực sâu kia lại ở nơi nào?...

Đáp án, dần dần hiện ra trước mặt chúng tôi

33. Quyển 4 - Chương 4: Sơ Hình

Từng có người hỏi tôi vì sao lại chọn tâm lý học, thật ra, không phải tôi lựa chọn nó mà là nó lựa chọn tôi.

Cũng giống như vụ án đầu tiên mà tôi tham dự vậy, không phải tôi đi tìm nó, mà là nó xảy ra ở trước mặt tôi — tôi vĩnh viễn cũng không bao giờ quên cổ thi thể rơi xuống trước mặt tôi kia, sự bất lực của dòng máu chói mắt cùng thân thể tái nhợt kia vĩnh viễn tồn tại trong trí nhớ của tôi...

...

“Đương quy 10g, kinh giới 10g, phòng phong 10g, bạch chỉ 10g, xuyên khung 8g, khương hoạt 8g, mạn kinh tử 8g, chế nam tinh 8g, nhũ hương trầm 8g còn có mật được... Vẫn là 8g... Tôi muốn mười phần, đúng, ngày mai tôi cần, chị lần lượt gửi cho tôi đi... Ừm... Được.”

Tranh thủ lúc Wayne đi lấy tư liệu, tôi đứng ở hành lang cục cảnh sát gọi điện thoại cho trợ lý gia vụ của tôi là phu nhân Spertia, nhờ cô ấy giúp tôi gửi thuốc đông y mà tôi kê cho con người phiền toái tôi nhật được kia uống đến đây — tôi cũng không trông đợi vào việc lúc này có thời gian đi tìm nơi nào có bán thuốc đông y.

“Hàn, dù sao cũng có thời gian, không bằng chúng ta sắp xếp một chút tình huống hiện tại đi.” Tôi vừa mới cúp điện thoại thì Vision đã chạy đến nhào vào người tôi, cả người rúc rúc vào trong áo khoác của tôi.

Dù sao hai người ôm nhau như vậy có thể giữ ấm, cho nên tôi cũng chiều theo ý hắn.

“Phải bắt đầu từ đâu? Bắt đầu từ lúc giác quan thứ sáu của cậu đột nhiên muốn đến Monaco giúp vui?” Tôi hỏi — đương nhiên là đang nói đùa.

“Im đi, bắt đầu nghĩ từ người đàn ông mà cậu nhật về kia đi... Cậu nhật được anh ta ở bờ biển — là ở khu nào?” Vision đưa ra một vấn đề mà lúc trước shcusng tôi đều không hề chú ý tới.

“Đúng! Ngay phụ cận bến tàu khu bắc!... Nói như vậy... Rất gần với nơi phát hiện cổ thi thể thứ hai... Bọn họ có thể bị cùng một nhóm hoặc là cùng một người tấn công không?” Nếu là như thế, vậy lúc ấy rốt cuộc là như thế nào... Vì sao hai người chết đều uống la miên giác?... Mà người tôi nhật được kia... Có uống hay không?...

“Đặt vấn đề này sang một bên đã, trước tiên sắp xếp lại quá trình cái đã — sau khi chúng ta rời khỏi bệnh viện đã bị Wayne gọi đến bến tàu nhìn người chết, sau đó liền biết chiếc chìa khóa màu đen kia có vấn đề — nhưng vẫn không biết tác dụng thật sự của nó, còn có một điều là, chìa khóa của hai người chết kia đều độc lập, hơn nữa nằm trong tay, những người mà cậu nhặt được kia, lại dùng một chiếc hộp bạc để đựng rồi đặt ở trong túi áo khoác.” Vision nói đến đây thì ngừng lại.

“Câu Cottage Cheese kia là anh ta trong lúc hôn mê không ngừng lặp đi lặp lại... Mà người bị điên Wayne nói đến kia lại không ngừng nói ‘chìa khóa đen không may’ còn có ‘ác ma màu trắng’ gì đó... Nếu giải thích theo ý nghĩa của từ kia, có thể nào ‘ác ma màu trắng’ chẳng khác nào ‘Cottage Cheese’ không?... Nếu nói như vậy, thì chúng lại giống nhau về cái gì? Chìa khóa đen có liên hệ gì với chúng?...” Tôi tiếp tục phân tích theo lời nói của hắn.

“Wayne đang điều tra về buôn lậu thuốc phiện... Thứ đó có thể chính là thuốc phiện kiểu mới không?” Vision nhìn thẳng vào mắt tôi, làm cho tôi nhìn thấy rõ ràng ảnh ngược của bản thân trong mắt hắn. “Câu ‘Cottage Cheese’ kia có thể là một câu ám hiệu không? Hoặc là mật mã? Nhưng liên hệ của ba thứ này quả thực rất quan trọng... Những người đó có thể bởi vì giấu đi thứ ở đằng sau ba thứ này hoặc là cái gì mà muốn đi giết mấy người này... Như vậy...” Hắn nở nụ cười với tôi, ý nghĩa của nụ cười kia tôi rất hiểu — đó là hứng thú...

...

“Pearson Laroux Fedior, 32 tuổi, người Anh, từng bởi tội danh cướp bóc, cưỡng hiếp phụ nữ mà ngồi tù 8 năm, đầu năm nay mới ra tù, ba tháng trước đến Monaco. Gia đình chỉ có một chị gái, đối phương đã di cư ở Mỹ nhiều năm. Đây chính là thông tin cơ bản của người kia tôi muốn các cậu giúp đỡ theo dõi. Tôi đã đưa hắn ta vào phòng thẩm vấn, các cậu có thể bắt đầu làm việc rồi!” Sau khi Wayne trở về liền dẫn chúng tôi đi qua một hành lang nhỏ dẫn đến trước cửa phòng màu lam nhạt thì dừng lại, bắt đầu dặn dò chuyện phải làm. “Tôi sẽ ở phòng bên cạnh” Anh ta chỉ một cánh cửa khác ngay bên cạnh. “Theo dõi cả quá trình. Tôi tin tưởng... Các cậu sẽ không bị hắn ta tập

kích chứ?” Anh ta trừng mắt nhìn tôi với Vision, giao tập tư liệu không tính mông kia cho tôi xong thì lập tức dẫn đầu đi vào căn phòng dùng để giám thị kia.

“Tên ngốc kia thật sự là...” Vision trợn mắt lườm cửa phòng đã đóng chặt kia một cái, cũng kéo tay tôi mở ra cánh cửa màu lam trước mặt...

...

“Chào anh, tôi là Dr. Dead, còn đây là Dr. Leffenster, chúng tôi tới đây là để giúp đỡ anh, cho nên anh không cần sợ hãi, chúng tôi tuyệt đối sẽ không làm hại anh.”

Vừa đi vào không gian khép kín nho nhỏ kia, tôi liền thấy được diễn viên của ngày hôm nay — Pearson Laroux Fedior. Hắn ta đang co cụm người mình lại, tránh ở một góc phòng nho nhỏ, ánh mắt khi nhìn thấy tôi và Vision tiếp cận tràn đầy bất an cùng sợ hãi, ở trong mắt hắn, chúng tôi dường như không giống quái vật.

“Tôi có thể gọi anh là Pearson không?” Tôi mỉm cười với hắn, thử tiếp cận hắn, mong nhận được tín nhiệm của hắn với tôi.

Không ngoài dự đoán, tôi nhìn thấy hắn co rúm người lại càng chặt tỏ ý phòng bị, đầu mày cũng nhíu chặt lại, trên mặt tràn đầy ứ ngân không xanh thì tím — thứ đó có lẽ là đám người xâm phạm hắn làm ra đi?

“Vết thương bây giờ còn đau không? Pearson.” Vision cũng bước đến. “Những người đó sao có thể làm như vậy chứ...”

“Đúng... Đúng vậy! Bọn họ đều là lũ vong ân phụ nghĩa! Bọn, bọn họ sao có thể, có thể quên... Là tôi... Là tôi tìm cho chúng công việc tốt... Vong ân phụ nghĩa... Vong ân phụ nghĩa...” Có phản ứng với lời nói của Vision, cảm xúc của Pearson bắt đầu từ sợ hãi ban đầu biến thành kích động cùng oán giận, nhưng sau đó, thân thể vừa mới thả lỏng một chút của hắn lại co rúm lại. “Các... Các anh có... Có phải là... Một, một người không?...” Hắn bắt an nhìn tôi cùng Vision.

“Pearson, tin tưởng tôi, chúng tôi tới đây để giúp anh.” Nhận ra chênh lệch chiều cao cùng ánh sáng trở thành nhân tố làm cho hắn bất an, tôi lập tức ngồi xổm xuống, mặt đối mặt với hắn. “Yên tâm, chúng tôi tới đây để giúp anh, chúng tôi muốn bắt hết những người đã làm hại anh này, cho nên, anh sẽ giúp chúng tôi, đúng không?”

Nghe thấy tôi nói như vậy, hắn hoài nghi nhìn tôi và Vision.

Vision cũng lập tức ngồi xổm xuống nói. “Pearson, trên người chúng tôi cũng có chiếc chìa khóa màu đen kia, cho nên, chúng tôi không có khả năng hại anh, hiện tại, chúng tôi với anh là người cùng một trận tuyến, đúng không? Bọn họ muốn giết chúng ta có phải không?” Kín đáo thử thăm dò nguyên nhân đằng sau sự chấp nhất với cái chìa khóa màu đen đến nỗi giết người của người kia, Vision rút từ trong túi ra một gói thuốc lá. “Nói như vậy rất khó chịu, không bằng chúng ta ngồi xuống hút điếu thuốc, từ từ nói chuyện?”

Nhìn qua lại giữa tôi với Vision thật lâu, Pearson mới bình tĩnh lại gật gật đầu.

“Chìa khóa màu đen rốt cuộc là cái gì? Vì sao trong tay người bị giết đều có một cái?” Người đã ngồi yên trên ghế châm thuốc, Vision hỏi tiếp.

“Chúng, chúng tôi cũng không biết nó có tác dụng gì... Chỉ biết là ông chủ bảo chúng tôi đi tìm, Vitea (tên người nằm vùng của Wayne) cầm một cái, tôi tưởng là nó... Kết quả... Là giả...”

“Cho nên, anh liền giết anh ta sao?” Tôi hỏi.

“Không! Không phải tôi giết, Vi, Vitea là... là bị... Bị ác ma màu trắng giết chết đấy —”

“Vậy có phải chỉ cần cầm chìa khóa màu đen thì sẽ bị ác ma màu trắng giết chết không?” Vision tiếp lời.

“Chìa khóa... Chìa khóa là điềm xấu... Điềm xấu... Nó sẽ, sẽ gọi ác ma màu trắng tới... Đúng... Ác ma...” Thanh âm của Pearson bắt đầu trở nên kích động, thân thể cũng bắt đầu hơi run rẩy. “Tôi... Tôi đã thấy bọn họ... Cho

nên... Bọn họ cũng sẽ... Cũng sẽ giết chết... Giết chết tôi... Ác ma màu trắng sẽ đến giết chết tôi!!”

Tôi cùng Vision liếc mắt nhìn nhau, chúng tôi đều biết nếu quá mức vội vàng, đến cuối cùng sẽ càng hỏi được ít —

“Pearson, anh đói không? Có muốn ăn chút gì không?” Tôi hỏi hắn, tạm thời phân tán sự chú ý của hắn. “Anh thích ăn pho mát không?” Tôi định thử hỏi xem hắn có biết ‘Cottage Cheese’ hay không.

Gật gật đầu, vẻ mặt Pearson mờ mịt nhìn về phía tôi.

“Anh thích ăn ‘Cottage Cheese’ không? Trên xe của tôi có đấy, chúng ta cùng ăn được không?” Nếu... ‘Cottage Cheese’ chính là ác ma màu trắng, hắn nhất định sẽ biết...

Nhưng kết quả lại làm cho người ta thất vọng — vẻ mặt Pearson bình tĩnh gật gật đầu.

Xem ra... Cottage Cheese vẫn không phải có thể dễ dàng có đáp án...

“Vậy anh chờ chúng tôi một chút, chúng tôi đi lấy cho anh ăn, được không?” Vision nói với hắn.

Sau khi hắn gật đầu tán thành liền đi theo tôi ra khỏi căn phòng kia.

“Xem ra, chỉ có thể biết trước một chút liên hệ giữa chìa khóa màu đen cùng ác ma màu trắng là cái gì...” Vừa đi tới cửa, tôi liền nói với Vision.

Hắn cau mày nhìn lại tôi. “Cậu xác định cậu có thể hỏi được cái gì trong lúc tinh thần hắn bất an như thế này sao? Đây khác với bức cung bình thường, nếu cảm xúc của hắn quá kích động, chúng ta sẽ không hỏi được bất cứ điều gì.”

“Cảm xúc của hắn quá kích động cũng là một vấn đề nhỉ?” Tôi hỏi lại.

“Này, các cậu sao cứ như vậy hả?” Lúc này, thanh âm của Wayne đột nhiên

chen vào.

Tôi cùng Vision đồng thời xoay người liếc nhìn anh ta một cái, sau đó cũng không nhìn được bật cười ra tiếng — vì bộ dạng ngơ ngác ngốc nghếch của anh ta.

“Anh cảnh sát à, nhanh đi mua một hộp pho mát trắng về đây, như vậy chúng tôi mới có thể vào đó đánh nốt nửa trận còn lại.” Tôi nói với Wayne xong, liền cùng Vision bật cười ha hả.

Mà Wayne, cũng là vẽ mặt ngơ ngáo đi dận cấp dưới đi mua thứ kia...

...

Hỗn loạn ban đầu, bắt đầu có sơ hình. Đến cuối cùng, bức vẽ ghép lại từ bốn phía này, rốt cuộc sẽ hiện ra hình ảnh như thế nào?...

34. Quyển 4 - Chương 5: Cái Bóng Của Ác Ma

“Lúc trước rốt cuộc vì sao em lại chọn ngành học này?” Trước kia, sau khi giáo sư của tôi biết tôi cự tuyệt lời mời của mấy bệnh viện cùng đại học, đã từng hỏi tôi như vậy.

Lúc ấy tôi trả lời ông, là bởi vì học có vẻ dễ dàng, có thể sớm lấy học vị về nhà báo cáo kết quả cho lão mẹ. Nhưng trên thực tế, chính bản thân tôi cũng không biết là vì sao.

Hiện tại nghĩ đến, hẳn là muốn đi giải thích loài động vật tên là ‘người’ này — bởi vì, tôi hy vọng có thể cho bản thân một lý do để tha thứ cho bố tôi.

Mong muốn tha thứ cho người đã ảnh hưởng đến cả đời tôi, một người đàn ông đáng buồn, đáng thương lại đáng trách kia...

...

“Hàn, chúng ta đợi lát nữa có nên hỏi hăn có quen biết mấy người chết kia không?” Trong lúc nghỉ ngơi chờ đợi giữa cuộc thẩm vấn, Vision bỗng hỏi tôi.

Nhưng bởi vì tôi đang suy nghĩ vấn đề ‘ác ma màu trắng’ cho nên không hề phản ứng gì với hăn — nếu, ác ma màu trắng là người, như vậy chính là người nào?... Vì sao Pearson lại gọi hăn (bọn hăn) là ác ma màu trắng?... Màu trắng có ý nghĩa đặc thù gì sao?... Chìa khóa màu đen kêu gọi ác ma màu trắng — hai loại màu hoàn toàn tương phản, hai thứ khác biệt không hề liên quan... Nếu quả thật có thể gọi tới cái gì, vậy rốt cuộc gọi như thế nào?... Ác ma, có thể chính là ảo giác hay không?...

“Này! Hàn! Tỉnh tỉnh!” Có thể vì thấy tôi mãi không có phản ứng, Vision liền rống lên ở bên tai tôi, lại còn lắc lắc cánh tay của tôi, kéo tôi từ trạng thái tự kỷ quay về hiện thực.

“Gọi cái gì hả, gọi... Muốn hù chết tôi à?” Bị người dùng phương pháp kích thích này cắt ngang suy nghĩ rồi sau đó lại đột nhiên phát hiện có một khuôn mặt đang dán sát vào mình, là một chuyện rất dọa người — nhất là lúc chủ nhân của khuôn mặt này đang ôm lấy cổ bạn.

“Cậu vừa mới hỏi tôi cái gì?”

Ta không kéo Vision ra, cũng không phải bởi vì tôi thích như vậy, mà là, mặc dù tôi có kéo hăn ra thì hăn cũng sẽ lập tức dính lại, giữa việc lãng phí thời gian và thể lực làm một chuyện không hề có ý nghĩa, không bằng mặc kệ hăn có vẻ thực tế hơn.

“Tôi hỏi cậu, có muốn hỏi xem hăn có quen Hodoc hay không.”

“A? Ai?” Đầu óc bỗng chốc không thể phản ứng lại, tôi nhất thời không biết hăn đang nói về ai.

Vision trợn mắt nhìn tôi một cái cực kỳ khinh bỉ xong mới nói cho tôi biết đáp án — “Chính là tên của cái tử thi thứ hai đó!”

“Này, cậu cũng quá bất kính với người chết đấy? Sao lại dùng cái...”

“Vậy rốt cuộc có muốn hỏi hay không hả?”

“Đương nhiên muốn, dù sao có thể dự đoán được, vì vậy có thể hỏi hẳn được cái gì thì đều phải hỏi.” Tôi nói.

Lúc này, Wayne đi tới, nhét một túi plastic vào tay tôi.

“Đồ đã lấy đến rồi, có thể đi đánh nốt nửa trận còn lại rồi chứ?” Anh ta cười với chúng tôi — nhưng gân xanh rõ ràng trên thái dương thì nói cho tôi với Vision biết, anh ta còn chưa quên chuyện vừa rồi chúng tôi lớn tiếng giễu cợt anh ta.

“Tuân mệnh, thưa ngài.” Vision dùng động tác ngả ngón cúi người về phía Wayne, sau đó lập tức lôi tôi đi vào gian phòng nho nhỏ kia trước khi anh ta nổi điên.

...

“Pearson, chúng tôi đã trở lại đây.” Đi vào, Vision liền chào hỏi với người đang ngồi bình tĩnh trên ghế không ngừng thấp giọng lẩm bẩm kia.

Pearson nghe thấy giọng nói của Vision xong hơi hơi ngẩng đầu, trong đôi mắt hẩn nhìn chúng tôi có may mắn khi được cứu vớt —

“Vừa rồi... Vừa rồi... Các anh vừa đi, ác ma màu trắng liền đến tìm tôi... Bọn... Bọn họ muốn giết tôi... Bởi vì... Tôi biết... Tôi biết tồn tại của bọn họ... Bọn, bọn họ muốn giết tôi a!” Hẳn nói xong, cảm xúc liền trở nên kích động, câu cuối cùng còn rống lên — ác ma mà trắng rồi cuộc là thần thánh phương nào? Nghi vấn này không ngừng lan rộng trong lòng tôi.

“Đó chính là ảo giác của anh thôi, chỗ này không ai có thể vào được, yên tâm được không?” Vision bước qua đỡ lấy thân thể lung lay sắp đổ của hẳn, thử trấn an cảm xúc của hẳn.

Đồng thời lại để hẳn ngồi lên ghế một lần nữa.

“Vừa rồi anh nhìn thấy cái gì?” Buông thứ trong tay ra, tôi hỏi Pearson. Một mặt cẩn thận quan sát biến hóa cảm xúc của hắn — đây là thứ khó khống chế nhất, không có một học giả tâm lý hay bác sĩ nào có thể nói anh ta có thể hoàn toàn nắm giữ biến hóa cảm xúc của một cá nhân nào đó — huống hồ, người ở trước mặt chúng tôi này, bản thân đang ở tình trạng thần kinh không bình thường.

Pearson không ngẩng đầu nhìn tôi, đôi mắt đại ra nhìn xuống sàn nhà dưới chân.

“Bọn, bọn họ ở trần nhà... Ở góc tường... Bọn, bọn họ muốn dùng móng vuốt màu trắng xé mở tôi ra... Bọn họ muốn giết tôi... Đúng, giống như giết Vitea... Bọn họ dùng móng vuốt màu trắng này... Đâm, đâm thủng thân thể của Vitea... Móng vuốt này cứng như đá... Mềm như bông... Móng vuốt... Ở đây!! Ở đây a — bọn họ đang cười với tôi! Cứu mạng! Cứu mạng a!!” Bất an cùng sợ hãi ban đầu làm cho hắn bắt đầu chậm rãi bùng nổ, ảo ảnh đáng sợ ở trong mắt giống như đang muốn lấy mạng hắn. Pearson thét chói tai hai tay kéo lấy Vision, gồm cả thân thể của mình rúc vào trong lòng Vision như tìm kiếm che chở.

“Không có việc gì, không có việc gì, bọn họ sẽ không tới được, anh xem, không phải bọn họ không chạm được vào anh sao? Không có việc gì.”

Vừa trấn an Pearson đang thất kinh, Vision vừa cùng tôi nhìn qua nhau — cứng như đá, mềm như bông... Khối vuông màu trắng tìm được trên người Hodoc kia!

“Pearson, anh có biết Hodoc không?” Nhìn người đang không ngừng run rẩy trong lòng Vision, tôi tạm thời đưa ra vấn đề cuối cùng — với trạng thái hiện tại của hắn thật sự không nên tiếp tục hỏi nữa.

“Đó là ai?”

Lại một lần nữa thất vọng — chỉ thấy trong hai tròng mắt nhìn về phía tôi ngoài sự sợ hãi dày đặc, thì cũng chỉ có nghi vấn khó hiểu...

Trời ạ! Lại một vấn đề nữa — quan hệ giữa Hodoc cùng ác ma màu trắng còn có chìa khóa màu đen đến cùng là cái gì?

— còn có ‘Cottage Cheese’ phiền toái nhất, đến bây giờ còn không có đầu mối kia...

...

“Chỉ như vậy?” Chúng tôi vừa bước ra, Wayne đã ở ngay ngoài cửa chờ chúng tôi.

“Bằng không thì thế nào? Hẳn như vậy chúng tôi có tiếp tục hỏi cũng vô dụng, hẳn chỉ biết nói năng lộn xộn thôi.” Tôi lườm anh ta một cái. “Vừa rồi anh đều nghe thấy hết rồi chứ? Vật nhỏ màu trắng kia xem ra là một phần của hung khí. Biết điều tra thế nào rồi đúng không?”

“Cậu nói vũ khí chế tạo súng?” Bộ dáng Wayne lúc này mới có chút thông suốt.

“Nếu không đi thăm dò kiểm tra độc phiến này cũng được, nếu không anh còn có cái gì có thể làm?” Vision không hề khách khí giấu cợt công tác của Wayne không hề có thu hoạch. “Tôi với Hàn còn phải đi thăm quý ngài mất trí nhớ kia, hay là... Anh cũng cùng đến? Nói không chừng anh còn biết anh ta là ai đấy.”

Đạp Vision một đạp, Wayne gật gật đầu, sau khi dặn dò cấp dưới giải quyết hậu quả xong liền tự nguyện làm lái xe cho chúng tôi, phóng thẳng đến bệnh viện.

“Anh thật đúng là yên tâm để cho người dưới tay đi điều tra nha...” Ở trên xe, Vision phát ra cảm thán với hành vi thoải mái của Wayne.

“Dù sao những việc này vào tay ai làm đều giống nhau, nếu không nuôi bọn họ để làm gì? Lại nói, chúng tôi muốn tra chính là cuộc giao dịch thuốc phiện mấy ngày nữa, án giết người xem như phụ thêm thôi.”

“Giết người chính là độc phiến này đấy...”

“Như nhau cả thôi, biết bọn họ là ai cũng quan trọng, nhưng thuốc phiện kiểu mới bọn họ muốn giao dịch là cái gì, lại có bao nhiêu, giao dịch ở đâu quan trọng hơn — nếu như lần giao dịch này mà thành công, vậy thì không biết sẽ có bao nhiêu thuốc phiện không rõ nguồn gốc chảy vào các quốc gia châu Mỹ và châu Âu...” Cuối cùng khi nói ra trọng điểm lớn nhất trong lòng, Wayne không ngoài dự đoán nhận được vẻ mặt giật mình của tôi và Vision —

Hóa ra, chuyện không hề đơn giản chỉ là chết mấy người liên quan đến mấy người buôn bán thuốc phiện như vậy...

...

Ác ma đã lộ rõ cái bóng của hắn ở trước mặt chúng tôi, tiếp theo, chúng tôi nên đi tìm kiếm bộ mặt thật của hắn...

35. Quyển 4 - Chương 6: Nói Ra

Khi còn bé luôn rất thích nghe quy luật âm thanh trong chiếc hộp âm nhạc lạnh như băng mà cơ giới hóa, bởi vì nó không thay đổi làm người ta an tâm. Đến nay vẫn nhớ rõ cảnh nằm trong lòng mẹ im lặng nghe tiếng nhạc phát ra từ trong chiếc hộp bạc nhỏ nhỏ kia.

Luôn hy vọng có thể lại được đắm mình vào yên lặng kia một lần nữa — bất đắc dĩ, thời gian không thể quay lại. Tôi đã không còn là đứa trẻ chỉ biết ỷ lại năm đó, mà hy vọng của mẹ đối với tôi cũng đã khác hẳn với lúc ấy.

Thế giới này, mỗi giây mỗi phút đều liên tục biến hóa không ngừng, chúng ta không thể thay đổi thời gian đã trôi qua, chỉ có thể đối mặt với tương lai không biết. Như vậy, quá khứ đối với con người mà nói, là cái gì? — đó là một vật sở hữu thuộc về bản thân chúng ta, đó là một phần ký ức mỗi người chúng ta đều có...

Khi một người, ngay cả ký ức cũng đã mất đi, vậy người ấy có khả năng dùng

cái gì để khẳng định bản thân cùng sáng tạo tương lai?...

Khi tôi và Vision còn có Wayne đi vào phòng bệnh trắng toát kia liền nhìn thấy, người ‘mất trí nhớ’ mà tôi nhặt được đang ngồi trên giường ngắm nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ.

Chúng tôi nhất thời không thể nói thành lời, chỉ có thể im lặng nhìn bóng dáng của anh ta.

Tôi không thể đoán được tất cả suy nghĩ lúc này của anh ta, nhưng tôi biết, anh ta đang cảm thấy cực kỳ bất an cùng bất lực đối với chính mình, còn có khát vọng tìm lại được trí nhớ — đương nhiên, anh ta có thể khôi phục trí nhớ cũng đang là chuyện chúng tôi hy vọng lúc này.

“Anh có khỏe không?” Cuối cùng, vẫn là tôi phá vỡ sự tĩnh lặng kia.

Người nọ quay đầu lại nhìn tôi, trong mắt có chứa một thứ gì đó mà tôi từng quen thuộc, còn có biểu tình gượng cười trên khuôn mặt kia... Lowes... Cái đồ u linh nhà em...

“Các anh tới rồi.” Giọng nói của anh ta thản nhiên, còn có chứa sự trống rỗng đến một mức độ nào đó — tôi tìm được trên người anh ta bóng dáng tình yêu khắc cốt mà mình từng có.

Có lẽ là nhìn ra khác thường của tôi, Vision cướp lời của tôi mở miệng trước. “Chúng tôi gọi anh là Austria được không? Đó là một phần trong tên của tôi, bởi vì không biết tên của anh thật sự rất khó gọi, hy vọng anh không ngại.” Cậu ta đi đến trước mặt ‘Austria’, mỉm cười nói với anh ta, đồng thời dùng tay huých tôi một cái nhắc tôi hoàn hồn.

“Ừm... Austria... Được, anh Leffen, cảm ơn anh, tôi rất thích tên này.”

“À, quên giới thiệu, người này chính là cảnh sát Omron.” Tôi đột nhiên nhớ ra trong phòng còn có một người vẫn đang im lìm không có phản ứng, vội vàng kéo anh ta đến trước mặt Austria giới thiệu.

“Anh còn nhớ trên người mình có một chiếc hộp màu bạc không?” Tôi hỏi.

“Hộp... Màu bạc?...” Anh ta nhìn tôi, sau đó bắt đầu suy nghĩ một cách nghiêm túc, nỗ lực tìm ra một vật phù hợp với miêu tả của tôi trong cái đầu hỗn loạn của anh ta.

Vision lấy từ trong túi áo ra chiếc hộp bằng bạc tinh xảo kia, đặt nó lên tay Austria. “Chính là thứ này, anh có thấy nó giống cái gì không?”

Một lát sau, Austria cầm lấy chiếc hộp màu bạc kia, bắt đầu lật qua lật lại, hình như đang tìm thứ gì đó.

“Tôi cảm giác... Bên trong nó hẳn là chứa thứ gì đó rất quan trọng mới đúng...” Anh ta nói.

“Là thứ này sao?” Tôi lấy chiếc chìa khóa màu đen đặt vào trong hộp bạc đã mở ra trên tay anh ta. “Anh có cảm giác gì với nó?”

“Tôi... Không biết... Chỉ là...” Anh ta ngừng một lát, sau đó nhăn mày, ngược lại ngẩng đầu nhìn tôi. “Tôi chỉ cảm thấy là, thứ này rất quan trọng, còn có... Vào lúc nhìn thấy nó, trong đầu dường như đột nhiên hiện lên một đồng gì đó màu trắng... Còn có một chiếc thùng lớn bằng gỗ...”

“Anh có cảm thấy đau đầu không?” Tôi nhìn thấy sắc mặt anh ta có hơi trắng hơn lúc đầu — chẳng qua, người bị thương mất trí nhớ, khi bị cưỡng chết nhớ lại thì đầu thường sẽ có cảm giác đau buốt.

Nhưng đồng thời ra tiếng cùng với tôi còn có một người — là Wayne từ đầu đến vừa rồi đều im lặng không nói.

“Thứ màu trắng đó là hình dạng gì? Đó là một thùng gỗ như thế nào? Đặt ở đâu?” Anh ta hỏi rất vội vàng, biểu tình cũng rất nghiêm túc, trong mắt lộ ra sự vui sướng khi có được tin tức.

“Anh đừng vội vàng như vậy được không? Suy nghĩ của anh ta bây giờ rất loạn, sao có thể nhớ cẩn thận như vậy được?” Vision đứng ở bên cạnh Wayne quăng cho anh ta một ánh mắt cực kỳ xem thường, rõ ràng đang giễu cợt đại não không lịch sự của Wayne.

“Tôi không sao... Chỉ là... Tôi cảm thấy thứ màu trắng đó hẳn là một vật phẩm rất nguy hiểm, nhưng... Xin lỗi, tôi thật sự không nghĩ ra đó rốt cuộc là cái gì...” Austria đầu tiên là nở nụ cười với tôi, sau đó nhìn về phía Wayne, trong giọng nói có chứa sự tự trách.

Thở dài khe khẽ, Wayne gượng cười với Austria, nói. “Quên đi, dù sao vốn cũng không nghĩ tới có thể lấy được thông tin gì từ chỗ anh, anh an tâm dưỡng bệnh đi.”

“Vậy ngày mai chúng tôi đến đón anh được không?” Sau khi Wayne nói xong tôi liền tiếp lời, bởi vì đồng hồ trên cổ tay nói cho tôi biết hiện giờ cũng đã sắp qua giờ cơm tối — tôi chính là một người phải ăn cơm đúng giờ, bằng không rất dễ làm cho bệnh viêm dạ dày đáng chết kia tái phát — vì không muốn đi gặp vị bác sĩ so với người trợ giáo triết học đáng chém ngàn đao trước kia của tôi còn biến thái hơn gấp trăm lần, tôi vẫn luôn rất cố gắng duy trì nguyên tắc ăn cơm đúng giờ.

Hơn nữa, người bệnh trước mắt này cũng nên nghỉ ngơi.

Austria gật gật đầu, đưa thứ trên tay cho tôi. “Anh Dead, tôi cảm thấy thứ này đưa cho anh cầm thì tốt hơn.”

Lại một lần nữa, tôi chồng hình ảnh của Lowes lên người anh ta.

...

“Chẳng khác gì không hỏi...” Vision vừa ăn món hải sản thập cẩm có hơi to đến dọa người trước mắt, vừa nhồm nhoàm nói.

Trong lòng lại tiếp tục nghi vấn vì sao người này ăn nhiều như vậy mà không mập, tôi nói. “Vậy trước tiên sắp xếp lại những manh mối chúng ta đang có hiện giờ đi, tang vật rất nhiều, phạm vi lại rất rộng, không bằng nghiêm túc thảo luận một lần, nhìn xem điểm nào có thể kết nối nhất, lại có chỗ nào chúng ta đã xem nhẹ lúc trước.” Nói đến đây, tôi và Vision đều nhìn về phía Wayne.

“Này... Các cậu đừng nhìn tôi như vậy được không?” Anh ta nói, đến lúc nhìn thấy ẩn ý ‘không được’ trong mắt chúng tôi thì cúi đầu nhận mệnh. “Vậy nói lại một lần từ đầu đến cuối là được chứ gì?... Các cậu thật đúng là không biết cái gì gọi là tôn kính đàn anh...”

“Anh bớt nói nhảm đê, muốn nói thì nhanh lên.”

“Đây không phải đang nói sao? Cậu gấp cái gì... Ba ngày trước, tôi nhận được tin của người nằm vùng nói nhóm buôn lậu thuốc phiện thần bí tôi điều tra hai năm kia chuẩn bị tiến hành một cuộc giao dịch lớn với mấy trùm thuốc phiện lớn nhất Âu Mỹ ở Monaco, cho nên liền bắt đầu thủ tục chuyển đến đây, còn ở bên này thì bày thiên la địa võng chuẩn bị bắt người. Kết quả, cũng chính là hai ngày trước, chúng tôi dựa vào thông tin của người nằm vùng bắt người, không nghĩ tới bị đối phương tương kế tựu kế, người không bắt được còn bị lộ thân phận người nằm vùng, tuy cuối cùng vẫn bắt được một tên côn đồ, nhưng hắn ta biết không nhiều, sau khi nói cho chúng tôi biết ông chủ của hắn sẽ liên hợp với một đám trùm buôn ma túy ở Đông Nam Á bán một loại ma túy kiểu mới cho bọn buôn lậu ở Âu Mỹ thì bị giết.” Nói đến đây, Wayne ngừng một lát, lấy từ trong túi một bao thuốc rút một điếu ra châm, trong khung cảnh u ám của nhà hàng, tôi nhìn thấy ngọn lửa nho nhỏ kia ánh trên mặt anh ta hình thành một loại mỹ cảm kỳ diệu. “Sát thủ ra tay từ trên nóc một tòa cao ốc đối diện với cục cảnh sát, một phát chí mệnh, thi thể của hắn ngã ngay trước mặt tôi... Sau đó, tôi gọi điện thoại cho Vitea báo cậu ấy trở về, nhưng cậu ấy nói có một vị thiếu gia có thứ rất quan trọng nào đó phải giao cho tôi, cũng hẹn tôi đến khu nam bến tàu gặp mặt — nhưng khi tôi tới đó thì chỉ nhìn thấy thi thể của cậu ta, còn có manh mối duy nhất cậu ấy để lại... Sau đó, tôi dựa vào manh mối này tìm được Pearson, nhưng kết quả các cậu biết đấy, tiếp tục thì lại tìm thấy cỗ thi thể ở khu bắc bến tàu – Hodoc, là một sát thủ chuyên nghiệp, nguyên nhân hắn bị giết có lẽ cũng là bị diệt khẩu... Hắn chắc chính là người bắn chết tên côn đồ bị bắt kia...”

“Sao anh biết hắn là người ấy?” Tôi hỏi.

“Chắc là đúng chứ? Bằng không sao lại vô duyên vô cớ bị giết chết, lại trùng hợp có liên hệ với vụ án này như vậy?” Anh ta nở nụ cười tự giễu. “Trên đời này nào có chuyện trùng hợp như vậy?”

“Sao lại không? Trùng hợp cùng duyên phận đều là một thứ rất kỳ diệu, anh hẳn phải biết thuyết hỗn độn đúng không?” Tôi mỉm cười với anh ta, xem ra, Wayne cũng bởi vì bị kẹt ở đây mà có hơi hướng tiêu cực. “Rất nhiều chuyện nhìn qua không liên quan nhưng gộp vào lại thành một chuyện có thể thông suốt. Có rất nhiều thứ chúng ta nghĩ là không liên quan, lại có thể chính là manh mối lớn nhất. Có đôi khi chúng ta luôn suy nghĩ một thứ gì đó quá mức phức tạp hóa, hoặc là đơn giản hóa, phải nghĩ thoáng một chút, đừng nghĩ ‘không có khả năng’ mà chúng ta cần phải suy nghĩ ‘có thể’ nhiều một chút. Như vậy vụ án mới có thể phá nhanh.”

“Theo như Wayne nói, còn có người được cậu nhặt về kia, đều là ở bến tàu...” Đúng lúc này Vision lại tiếp lời. “Chuyện này, mặc kệ là giết Hodoc hay là Vitea, còn có Austria, đều hẳn là ở một chỗ nào đó trên bến tàu... Nếu nói phạm vi có thể rộng như thế... Vậy có khả năng có một chiếc thuyền không?... Lại nhìn hai người bị giết hoặc người bị hại không chết đều là ở khu bắc bến tàu... Có thể có khả năng lúc ấy đang đứng trên một du thuyền hoặc một chiếc thuyền ở khu bắc hay không?” Cậu ta nói ra một chuyện mà ban đầu chúng tôi không hề nghĩ tới.

Tôi nhìn Vision suy nghĩ một lúc. “Vậy có khả năng là như thế này không... Ban đầu, Vitea muốn cùng một người nào đó đến khu nam gặp anh, nhưng trong quá trình lại bị đám người kia phát hiện liền giết chết anh ta, nhưng như vậy cũng không đúng, bởi vì còn có ‘người nào đó’ kia, cho nên, bọn họ liền để lại một manh mối cho anh đến xem, dẫn anh tới chỗ Pearson, bọn họ vốn nghĩ lúc các anh đến Pearson cũng đã chết rồi, như vậy manh mối của các anh cũng đứt hẳn, nhưng không ngờ trong đó lại xảy ra sai lầm, Pearson không chết, nhưng hẳn ta cũng đã bị bức điên — sau đó, những người đó còn có thời gian để giải quyết ‘người nào đó’ kia, Austria, Hodoc, trước tiên chúng ta đừng để ý Austria và Hodoc xảy ra chuyện gì. Hãy để ý đến phương pháp mà tên sát nhân sử dụng, Vitea, Hodoc cùng Austria đều bị vật nặng đập vào gáy bị thương hoặc chết... Mà Pearson thì không phải. Hẳn nói là ‘ác ma màu trắng’ giết chết Vitea, vậy tương tự, có lẽ cũng chính là ‘ác ma màu trắng’ đã giết Austria và Hodoc, bởi vì bọn họ muốn tìm thời điểm không có cảnh sát để xuống tay nên mới không tự mình đi giải quyết Pearson. Đồng thời lúc này lực chú ý của các anh đều tập trung vào Pearson, làm cho bọn họ có được thời gian không vướng bận cảnh sát đáng ghét để giết người.”

“Vậy Pearson nói, ‘đâm thủng thân thể anh ta’ thì là thế nào? Vết thương trí mạng của đám người Vitea đều là một cú vào gáy kia, trên người cũng không có vết thương rõ ràng nào khác...” Vision đưa ra một nghi vấn — đến từ chính lời khai của Pearson Laroux Fedior.

Tôi tin tưởng Pearson không nói sai, như vậy... Lúc ấy, khi Vitea bị giết hẳn cũng ở hiện trường sao? Lúc ấy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì chứ? Ác ma này lại dùng móng vuốt màu trắng đâm thủng thân thể Vitea như thế nào?...

Tất cả tất cả, đều còn tạm thời khó lý giải, nhưng đây cũng chỉ là tạm thời...

...

Chúng ta đang đi trong một tòa mê cung dường như không có đường, không ngừng tìm kiếm một lối ra nho nhỏ...

36. Quyển 4 - Chương 7: Phục Binh

22h07pm, tôi ngồi trên giường liêu mạng với bài viết, đang lúc viết tới phần không thể bị làm phiền nhất thì chiếc điện thoại khách sạn kiểu cổ điển lại giống như muốn đối nghịch với tôi mà réo lên âm ỉ.

“Việc gì?” Tôi tức giận nhắc tai nghe điện thoại lên, không cần nghĩ cũng biết người không biết thức thời đó là ai.

(Xem cậu đã ngủ chưa thôi.) Vision dùng giọng nói chỉ có thể dùng ngọt xớt để hình dung trả lời tôi.

Tôi biết cậu ta hiện giờ là tinh thần hưng phấn quá độ dẫn tới không ngủ được, cho nên mới nhàm chán tán dóc điện thoại với tôi — chứ nếu thật sự muốn nói chuyện chỉ cần cậu ta đến phòng tôi là được rồi, như vậy ít nhất tôi có thể không cần vừa giữ điện thoại vừa đánh mát, thân thể cũng không khó chịu như vậy.

“Nếu cậu không ngủ được thì tìm chút stilnox uống, sau đó nhanh nhanh đi ngủ đi, đừng làm phiền tôi nữa, tôi còn có việc phải làm.” Đấy, lập tức đã đánh sai một từ... Con heo này thật đúng là không bao giờ mang chuyện gì tốt đến cho tôi.

(Thứ đó sao có thể tùy tiện uống được... Này, Hàn, tôi đến phòng cậu có được không?)

Hừ, quả nhiên.

Muốn đến thì nhanh lên.”

...

Không đến một phút đồng hồ Vision đã nhào lên giường chia sẻ ổ chăn ấm áp của tôi.

“Rốt cuộc có chuyện gì, cậu nói đi.” Vừa cố gắng chế tạo đủ số từ cho bản thảo, tôi vừa phân tâm hỏi Visison — bởi vì nếu cậu ta không nói xong thì tuyệt đối không cam tâm ngoan ngoãn đi ngủ.

“Tôi nghĩ... Không biết móng vuốt màu trắng kia rốt cuộc là cái gì... Đâm... Có khả năng là một loại ống tiêm không?”

“Ống tiêm?” Sao thế nào lại nghĩ là ống tiêm?

“Cậu có nhớ khối lập phương màu trắng nho nhỏ kia không? Cái đó có thể không phải là vũ khí, mà là một loại ống tiêm kiểu mới.” Vision dùng vẻ mặt nghiêm túc nhìn tôi.

Tuy là lúc này cái gì cũng đều phải đặt giả thuyết, nhưng mà như vậy thì có vẻ đi xa quá thì phải?

“Chúng ta có thể dừng vội cân nhắc đến câu ‘đâm’ kia của anh ta được không? Loại chất liệu mềm thế này có thể làm thành kiểu ống tiêm gì?”

“Ống truyền dịch!” Vision vẫn quán quít lấy tôi thảo luận về vấn đề này —

kỳ thật hiện giờ chúng tôi gần như đang đi vào một ngõ cụt, bất luận suy nghĩ theo mặt nào thì luôn va phải một bức tường, có thể chính bởi vì kiểu này cho nên mới làm cho người ta dễ dàng nghĩ lung tung.

Tôi cười ảo não, sau đó đành lòng với tay gấp máy tính lại — nếu không dùng tất cả tinh thần để nói chuyện với Vision, như vậy, khéo đến sáng mai chúng tôi ai cũng không ngủ được mất.

“Vision, kỳ thật lúc này có phải chúng ta đã khẩn trương hóa sự việc quá mức rồi không? Tất cả mọi người đều vì những lời Wayne nói mà cố hết sức tìm ra đáp án nhanh chóng, nhưng khi nào khẩn trương quá mức bình thường sẽ bỏ qua một số thứ, hoặc xuất hiện những giả thuyết lệch hướng. Cũng không phải cậu không biết. Hơn nữa, dường như chúng ta đã quên đi mục đích ban đầu.”

Cậu ta sừng sốt tầm mười giây, mới quay ngoắt đầu lại ngơ ngác nhìn tôi — “Cottage Cheese!”

“Đúng vậy.” Tôi cười với cậu ta. “Kỳ thật lúc đầu chúng ta có không ít suy nghĩ chủ quan áp đặt, ví dụ như Pearson nói ‘móng vuốt của ác ma trắng’ cứng như đá, mềm như bông. Bởi vì lúc trước chúng ta đã nhìn thấy khối tinh thể màu trắng kia, nhưng nếu chúng ta không hề nhìn thấy hoặc là không biết thì sao? Chắc chắn chúng ta sẽ không liên tưởng đến nó. Bởi vì nhận định chủ quan cho nên lập tức nghĩ như vậy, điều này là tối kỵ. Theo tôi biết, có rất nhiều thời điểm sự việc luôn khác xa so với tưởng tượng của chúng ta. Kỳ thật, đặc tính của móng vuốt ác ma mà Pearson nói chẳng phải cũng rất phù hợp với đặc tính của Cheese đó sao? Cứng rắn, nhưng lại mềm mại. Nói không chừng, thứ hăn nhìn thấy chính là ‘Cottage Cheese’ thì sao?”

“Hiện giờ cũng chỉ có thể dùng suy nghĩ, không phải sao? Phía Wayne căn bản không tra ra được cái gì, đối phương làm việc rất sạch sẽ...” Vision thở dài ngao ngán. “Kỳ thật tôi cũng biết là không nên suy nghĩ chủ quan quá mức. Nhưng mà cứ suy nghĩ theo quán tính, đây cũng là một chuyện rất tự nhiên mà... Nhưng mỗi khi sắp nghĩ ra được cái gì đó, hoặc là nói, lúc tưởng như biết rõ nó là cái gì thì lại như bước vào ngõ cụt, không có bất cứ cách gì để nghĩ nữa. Hiện tại, muốn xâu chuỗi tất cả những thứ mình có cho ăn khớp cũng không phải chuyện dễ dàng... Trời ơi... Hân à... Cho nên tôi rất bội

phục cậu, luôn có thể sắp xếp những thứ lộn xộn trong đầu này đâu ra đấy.”

“Ồ... Đại thiếu gia Leffenster của chúng ta lại có thể nghiêm túc ca ngợi tôi sao? Tôi không nghe sai chứ? Không phải ảo giác của tôi chứ? Hử?”

“Này này, cậu đừng dát vàng lên mặt như vậy được không?”

Nói xong, cả hai chúng tôi đều bật cười, trong khoảnh khắc tôi cảm thấy như đang quay lại thời sinh viên. Khi đó tôi và Vision vẫn còn là những thằng nhóc cực kỳ bướng bỉnh trong mắt các giáo sư... Mỗi ngày đều chìm trong suy nghĩ nên đi trêu chọc giáo sư hay là bạn học nào, sau mỗi trò đùa, chúng tôi đều cùng nhau nằm mặt đối mặt trên giường cười to như bây giờ, chia sẻ những điều tâm đắc của bản thân... Đã bao lâu rồi tôi với cậu ấy không còn như bây giờ?... Năm năm ư?... Có lẽ cũng chừng ấy năm...

“Vision, có đôi khi, không cần quá tập trung vào việc tìm manh mối mới, có đôi khi, cậu không tìm nó, có lẽ nó sẽ tự động tìm đến báo danh với cậu.”

...

Sáng sớm, với những người bệnh mắc chứng trầm cảm mà nói thì rất nguy hiểm, bọn họ luôn cảm thấy quang cảnh vốn chứng minh cho khởi đầu và hy vọng này có ý nghĩa nhân sinh u ám của họ đã bắt đầu. Cảm giác của tôi với sáng sớm cũng không gọi là tốt, điều đó không phải do tôi bị chứng trầm cảm, mà vì tôi bị huyết áp thấp nghiêm trọng, hơn nữa thường xuyên không ngủ đủ giấc. Mà nắng sớm, thường sẽ không hề khách khí lôi tuột tôi khỏi giấc ngủ, khoe khoang hào quang của nó trước mặt tôi.

Hôm nay, là ngày thứ hai sau khi Wayne đến tìm tôi và Vision, bảy giờ sáng, Wayne liền dùng một cuộc điện thoại lôi phắt tôi dậy khỏi giường.

Trợn mắt lườm tên Vision vẫn ngủ như lợn chết bên cạnh, tôi tự nguyện rửa thói quen dễ tỉnh chết tiệt kia của mình lần thứ n.

“Cái gì?!”

Sau khi nghe nội dung Wayne nói tôi xem như tỉnh hoàn toàn, mà Vision

cũng bị giọng hét hiể thấy của tôi đánh thức.

“Làm sao vậy? ...” Nhìn dáng vẻ đáng yêu mắt nhắm mắt mở của cậu thế này, quả thực không thể nào liên tưởng đến dáng vẻ bình thường của cậu ta – đương nhiên, đó là chỉ người chưa nhìn thấy, còn tôi đã miễn dịch từ lâu rồi.

“Tôi qua Pearson tự sát.” Thản nhiên ném ra một câu, tôi nhanh chóng xuống giường theo thói quen dưới ánh mắt khó tin của Vision.

Mẹ nó! Điều này là không thể?! Tôi tuyệt đối không tin hấn tự sát! Hấn đã không có suy nghĩ này nữa, tôi nhìn ra được! Đây rốt cuộc là chuyện gì?!

...

“Thế nào rồi?” Vừa đến khu tạm giam tôi liền hỏi Wayne.

Hấn lại chỉ lắc đầu, vẻ mặt buồn rầu khiến người nhìn đã biết đáp án. “Thắt cổ tự sát, sáng nay viên cảnh sát thay ca đến kiểm tra mới phát hiện.”

“Điều này là không thể!” Tôi nói. “Theo trạng thái tinh thần của hấn, tuyệt đối không có khả năng hấn tự sát!”

“Không có vết thương rõ ràng, không có dấu hiệu gãy gĩa, chỉ phần cổ có vết tím đỏ. Nghẹn thở đến chết, hình dạng vết thương cũng thực sự do thắt cổ tự nhiên tạo thành. Còn có thể nói gì?” Wayne lắc đầu bất đắc dĩ, vẻ mặt bắt ép bản thân tin tưởng.

Trùng mắt lườm hấn một cái, tôi xoay người ngồi xổm kiểm tra thi thể kia – bình thường tôi sẽ không làm vậy, bởi tôi cảm thấy đây không phải công việc của tôi, hơn nữa tôi có cảm giác kháng cự với thi thể người chết.

Đeo găng tay giải phẫu dùng một lần pháp y đang kiểm tra sơ bộ bên cạnh đưa tới, tôi vừa nghe pháp y kia giải thích vừa lật tới lật lui thi thể Pearson.

“Cần cổ có vết đỏ, phạm vi cùng vết máu tụ đều không có khả nghi... Cậu xem chỗ này...”

Dùng tay nhấc cao đầu Pearson lên, tôi cẩn thận nhìn phần gáy hằn, tôi không biết mình muốn tìm cái gì và có thể tìm được gì. Nhưng tôi tin chắc chuyện này tuyệt đối không thể đơn giản như vậy.

Phần cổ thi thể ngoài một vài vết thương cũ thì không có dấu mới, bởi vậy tôi kéo tay hằn cẩn thận xem xét – có vết dây hằn cùng vết máu từ trước, trên cánh tay còn vài tụ máu còn chưa tan bầm, trên tay phải ngoài những thể này thì không có gì. Tay trái... Cũng vậy... Đều là chỉ chút vết thương... Đáng tiếc đều là vết thương cũ... Đáng lẽ phải có mấy thứ mới đúng... Rốt cuộc sẽ là cái gì đây...

“Bác sĩ, có thuốc gì có thể làm người ta không thở được đến chết không?” Sau khi không phát hiện được gì, tôi hỏi một pháp y trẻ tuổi ngồi xồm bên cạnh tôi – một thanh niên tóc nâu được coi là xinh đẹp.

“Có không ít... Thuốc tê dùng để giải phẫu có một số có thể gây ngạt thở, còn một số được phẩm cũng vậy. Nhưng những loại này đều phải giải phẫu xong mới biết được. Nhưng nếu là được phẩm giải phẫu... Khả năng cũng không tìm được...”

“Chúng tôi không quấy rầy mọi người làm việc nữa.” Thấy tôi đứng dậy, Wayne liền gạt đầu ra hiệu cho pháp y kia họ có thể đưa thi thể đi tiến hành giải phẫu.

...

“Hance, cậu cảm thấy hằn không có khả năng tự sát à?” Cùng tôi đi ra khu tạm giam, Wayne hỏi.

Tôi nhìn hằn, sau đó dời mắt về dưới chân cầu thang.

“Không phải tôi cảm thấy, mà là tôi và Vision đều cho rằng như vậy. Trên đường tới đây chúng tôi đã thảo luận về trạng thái tinh thần của Pearson. Tôi với Vision đều cho rằng hiện tại tuy Pearson còn sợ hãi và bất an nào đó, hơn nữa lại có cảm xúc mâu thuẫn với một thứ gì đó, nhưng với đánh giá của chúng tôi với biểu hiện của hằn ngày hôm qua, hằn vẫn rất giữ gìn tính mạng của mình. Bất luận là hành vi phòng ngự của hằn lần đầu tiên chúng tôi gặp

hay là biểu hiện an tâm khi gặp chúng tôi lúc chúng tôi đến hỏi lần thứ hai, đều nói rõ hẳn không muốn chết. Cho nên, tôi không cách nào tưởng tượng hẳn sẽ tự sát trong một đêm.”

“Hắn còn để lại một bức di thư, là cho chị gái hắn.” Wayne lấy trong túi ra một tờ giấy.

Tôi nghi hoặc nhìn hẳn, dừng bước nhận lấy trang giấy hơi mỏng kia.

“Chị gái yêu quý, em muốn chết, ác ma màu trắng muốn tới giết em. Xin lỗi, chuyện trước đây tha thứ cho em được không?” Tôi đọc kỹ từng câu chữ trên tờ giấy. “Điều này không thể nói lên điều gì, Wayne, di thư kiểu này vốn nên trở thành một điểm đáng nghi, câu chữ và giọng điệu sử dụng trên đó không phải một người sắp chết biết dùng. Nếu nói là di thư, còn không bằng nói đây là bức thư nhà... Wayne.”

Đột nhiên, trong đầu xuất hiện một suy nghĩ khiến toàn thân tôi run bắn, sau lưng như có cơn lạnh chạy dọc sống lưng...

“Nói cho tôi biết, chuyện anh hẹn tay trong đến bến tàu nam, chuyện còn ai là tay trong của anh có bao nhiêu người biết? ...” Tôi nhìn chăm chăm vào mắt Wayne – đáp án của hẳn rất quan trọng.

“Tay trong của tôi là ai vẫn chỉ có tôi biết... Từ sau khi tới đây mới nói hẳn là ai với đồng nghiệp tham gia vụ án này.”

“Ý anh là, lúc tay trong của anh nói cho anh biết địa điểm giao dịch lần đầu tiên của những người kia, hơn nữa lần hành động cậu bố trí lần trước, ngoài anh ra không có ai biết tay trong của anh là Vitea?” Tôi hỏi lại hẳn xác nhận lần nữa.

“Đúng vậy. Nói thân phận của Vitea cho họ biết là ở lần thứ hai, lúc tôi muốn cho Vitea trở lại.” Wayne ngơ ngác nhìn sắc mặt dần sẫm xuống của tôi, trả lời bằng giọng nghi vấn.

Trời ạ! ... Nếu là như vậy thật...

“Anh chưa nói với ai chuyện của ‘Austria’ chứ?” Lần này ánh mắt tôi nhìn hăn chỉ có thể hình dung là trừng.

“Còn chưa có cơ hội...”

“Nhất định không được nói!” Tôi kéo cổ áo hăn, ngắt lời hăn, lạnh lùng nhìn hăn, nhìn chằm chằm trong khoảng cách gần tôi có thể nhìn thấy trong mắt hăn bắn ra sự sợ hãi. “Đi ra ngoài, Vision chờ trên xe.”

...

Vội vã đi thẳng ra khỏi tòa kiến trúc dùng màu xám làm chủ đạo kia, tôi không nói một lời với Wayne đi phía trước. Mà Wayne cũng biết điều không hỏi gì.

Cho đến khi quay về xe.

“Rốt cuộc làm sao vậy?” Cuối cùng hăn không nhịn được phải hỏi.

Tôi ra hiệu cho Vision lái xe rồi mới nghiêm túc nhìn Wayne.

“Trong số những người các anh có gián điệp.” Tôi nói.

Y như rằng nhìn thấy vẻ khó tin của Wayne. “Cậu nói cái gì? ... Đùa gì vậy...”

“Tôi rất nghiêm túc, nếu không anh thử nghĩ lại xem, Vitea luông có thể cho anh tin tức chính xác đúng không?” Hăn gật đầu. “Nhưng vì sao lần này lại xảy ra vấn đề? Vậy khẳng định là có người biết trước các anh sẽ có hành động, nên mới đặt sẵn bẫy. Trước đây Vitea cũng đã giúp anh không ít đúng không? Cậu ta cũng vẫn không bị phát hiện đúng không?” Hăn lại gật đầu, nhưng lần này sắc mặt lại trở nên tái nhợt. “Vì sao cậu ta bị giết? Vì sao những người kia lại biết cậu ta là ai? Còn Pearson. Người kia rõ ràng bị hăn giết sau đó tạo hiện trường giả tự sát, nhưng muốn làm triệt để như vậy không có nội ứng sao làm được? Wayne, chính anh ngẫm lại đi. Đừng tin tưởng quá mức.”

Lúc này sắc mặt Wayne đã thành trắng bệch, toàn thân cũng hơi run rẩy.

Tôi không nói gì nữa, mà Vision cũng tạm thời không hỏi gì...

Đối phương có một quân cờ ẩn đặt trong những quân cờ của chúng tôi, xem ra, muốn giải quyết chuyện này so ra còn khó khăn hơn suy nghĩ...

Phục binh ẩn trốn khiến không ai có thể bắt được, vậy bây giờ, cái gì nên tin tưởng, cái gì lại nên từ bỏ? ...

Nổi băn khoăn đang không ngừng phóng đại, chúng ta nhìn thấy cái gì? ...

...

37. Quyển 4 - Chương 8: Bị Phản Bội Và Phản Bội

13, con số được cho là điềm xấu từ trước đến giờ ở những quốc gia phương tây. Người phản bội được ghi lại trong Thánh kinh – Judas, chính là sứ đồ thứ mười ba của Jesu. Có kiến trúc nhiều nơi thậm chí không có tầng mười ba, chỉ có tầng mười hai, mười bốn.

Người phản bội có lý do phản bội của hẳn, vậy người bị phản bội thì sao? Hẳn có thể bình tĩnh đối mặt như Jesu năm đó thật không?

Không thể? Không có ai thích làm người bị phản bội, nhưng phản bội... Lại có không ít người hưởng thụ khoái cảm phạm tội nó mang đến...

...

Trở về khách sạn, cả ba chúng tôi cùng ngồi trong phòng tôi.

Nhưng từ lúc vào cửa đến giờ đã 30 phút, ngoài tiếng gõ bàn phím của tôi thì không còn tiếng động nào khác.

Vision nhìn chăm chăm vào Wayne, chuyện vừa rồi tôi đã nói cho Vision ở trên xe, nên giờ cậu ta cũng rất nhẫn nại chờ ai sẽ nói trước.

Mà Wayne thì ngồi dính vào chiếc ghế sofa thoải mái ở chính sảnh, hai mắt đờ đẫn nhìn sàn nhà, hai tay vô thức ma sát như đang suy nghĩ điều gì, hoặc chỉ đơn thuần là đang ngẩn người.

Lại qua năm phút – tôi nhìn đồng hồ mini dưới góc phải máy tính lại nhảy qua một gạch. Trong lòng thầm thở dài, quả thực không rõ chuyện ấy khó chấp nhận như vậy à? Không thể? Chẳng phải có một cấp dưới phản bội sao? Có gì mà lạ... Xã hội bây giờ đều như vậy không phải à? Có tiền có thể sai khiến ma quỷ.

“Được rồi, đừng làm cừ non im lặng nữa. Nói chuyện đi. Bây giờ anh định làm gì?” Tôi gõ xuống dấu chấm cuối cùng, gập máy tính đồng thời ngẩng đầu nhìn Wayne.

Chỉ thấy hần lắc đầu cười khổ. “Còn có thể thế nào... Bây giờ cũng không biết còn có thể tin ai... Họ đều là cấp dưới nhiều năm của tôi, không thể ngờ được...”

Lúc này, Vision lại bật cười. “Anh đừng đánh giá mị lực của mình cao quá, Wayne. Chẳng phải anh cũng có tay trong trong hang ổ đối phương à? Kỳ thật bỏ qua phân biệt chính tà, việc anh làm có gì khác với họ làm? Chẳng phải cũng tìm người lừa gạt tình cảm của người khác à? Sau khi lừa tín nhiệm của đối phương thì lấy được tình báo. Đều giống nhau thôi...”

Tôi thấy trên mặt Vision hiện nụ cười khổ, tôi biết nguyên nhân, cũng như tôi không đồng ý bất cứ lời mời của bệnh viện nào, Vision cũng không. Nhưng nguyên nhân cậu ấy từ chối khác với tôi – đó là vì cậu ấy cảm thấy việc ấy không có gì khác lừa gạt tình cảm người bệnh. Cậu ấy cực kỳ miễn cảm với việc này, nguyên nhân là vì gia đình của cậu ấy.

Trên thực tế điểm này tôi với cậu ấy có rất nhiều chỗ tương tự, những thái độ đối mặt cùng mức ảnh hưởng của tôi và cậu ấy đều khác nhau. Nhưng tóm lại, gia đình đối với một người quả thực có thể ảnh hưởng đến cuộc đời hẳn...

“Tôi cũng không biết bây giờ muốn làm thế nào...” Wayne đau khổ cúi đầu, vùi mặt vào hai tay mình, giọng hần khàn khàn, có lẽ hần cũng phải nhận áp lực không nhỏ...

“Dù sao đã vậy rồi... Không bằng tương kế tựu kế... Tìm ra tên gián điệp kia, sau đó lợi dụng hần... Nói cách khác, trực tiếp lợi dụng hần – điều ấy phụ thuộc anh rồi cuộc muốn phá án trước, hay là tìm ra gián điệp trước.” Tôi thở dài nói.

Xem ra, trong ba người hiện giờ chỉ có tôi còn được cho là tỉnh táo – Wayne thì không cần nói, anh ta bị đả kích chắc chắn không nhỏ, bị một người trước giờ mình tin tưởng như tay chân bán đứng, dù là ai cũng sẽ có cảm giác tiêu cực và cảm giác mất tín nhiệm nhất thời. Hơn nữa, hần vốn đã tổn thương tâm lý – tuy tôi không thể xác định hần vì cái gì, mức độ thế nào, nhưng tổn thương và bị ai hần muốn che giấu tôi với Vision đều phát hiện. Mà Vision hiện giờ cũng vì chết một người không đáng chết – Pearson mà chấn động cảm xúc. Con người cậu ta bình thường thì không sao, chỉ tội có đôi khi suy nghĩ rất dễ bốc đồng, những lúc như vậy nghĩ cái gì sẽ nghiêng về phía ấy... Phiền quá... Cuối cùng vẫn là tôi phải hoạt động bộ xương già này...

“Cậu có thể biết ai là nội gian?” Wayne ngẩng đầu sừng sờ nhìn tôi. “Cậu đã nghĩ ra cách rồi à?”

“Anh cho rằng bây giờ người ngồi trước mặt anh là ai?” Vision trợn trắng mắt – điểm tốt duy nhất của con heo này chính là dù đầu óc cậu ta teo đến mức nào thì vẫn tín nhiệm tuyệt đối vào tôi. Nhưng có đôi khi, đây cũng là một trong những nguyên nhân gây phiền toái.

“Nếu tên nội gian này không xuất hiện thì khả năng tôi biết sự tồn tại của hần là rất ít, nhưng hiện giờ tôi biết có một người như thế tồn tại, chuyện kia lại dễ làm hơn nhiều. Hiện giờ, chúng ta thậm chí có thể không cần để ý tới mấy chuyện vặt vãnh lúc trước nữa, cả mấy manh mối vụn vặt không thể gắn kết – chỉ cần có ngài nội gian đang ẩn dưới nước này, chúng ta có thể tìm hiểu tận gốc, kéo người ở sau lưng hần ra...” Tôi nở một nụ cười được xưng là ngọt ngào trước mặt họ – nhưng nụ cười này, năm đó ở trường chỉ làm người ta lạnh sống lưng.

“Có ý gì?” Wayne bắt đầu trở về dáng vẻ ban đầu, tỏ ra hứng thú hỏi tôi.

“Kỳ thật, vừa rồi lúc mới phát hiện có nội gian tôi rất lo lắng, vốn đã có một đồng thứ không biết phải giải thích, điều tra thế nào, giờ lại xuất hiện một gián điệp, quả thực làm người ta khó lòng phòng bị. Nhưng chỉ cần tỉnh táo suy nghĩ kỹ, thì biết điều này cũng không khó giải quyết. Mà trên thực tế, người kia cũng không khác gì mẫu chốt phá án của chúng ta.” Tôi hơi dừng lại, lập tức thấy hai người đàn ông ngồi hai bên trái phải mình vẻ mặt hung ác thúc giục. “Hai người nghĩ lại xem, gián điệp kia khẳng định biết ông chủ của mình là ai, làm sao có thể tìm được hắc đúng không? Không phải anh nói anh điều tra vụ ma túy thần bí này hai năm đều không biết hắc là ai sao?” Tôi nhìn Wayne, thấy hắc gật đầu mới nói tiếp. “Vậy hãy để gián điệp kia dẫn chúng ta đi gặp bộ mặt thật của hắc... Chỉ cần biết người bán này là ai, ngăn hắc xuất hàng, vậy ngày giao dịch kia chẳng phải không còn ý nghĩa à? Mà nội dung, cũng có thể đơn giản biết được đi?”

“Vậy phải làm như thế nào? Nội gian kia không bao giờ tốt bụng giúp chúng ta như vậy đi? Nhưng, chúng ta cũng không biết ai là nội gian.” Vision cướp lời Wayne hỏi, khiến Wayne bị ngắt ngang chỉ có thể gật đầu hưởng ứng.

“À... Phương pháp này thì có rất nhiều loại, chỉ xem hai người muốn dùng nhanh hay là chậm, rườm rà hay đơn giản thôi.” Tôi cười với họ.

Nói thật, dáng vẻ bé ngoan tò mò hiện giờ của hai người họ quả thực khô hài đến mức tôi muốn cầm máy ảnh chụp một tấm làm kỷ niệm.

“Cậu đang muốn ăn đòn à?! Đương nhiên là càng đơn giản càng nhanh càng tốt!” Đây là Vision gào.

Mà đồng thời gào lên với tôi còn có Wayne. “Cậu đang chơi trò ngốc gì đấy?! Bọn chúng có khả năng sẽ giao dịch trong mấy ngày này! Còn phải hỏi dùng kiểu nào à?!!”

“Chắc chắc... Tôi chỉ muốn hỏi rõ ràng chút thôi... Hai người không cần phản ứng quá khích như vậy chứ?” Tôi cười thầm trong lòng họ phản ứng quá kịch liệt – đây xem như báo đáp nho nhỏ cho việc bộ não đáng thương của tôi phải lao động.

“Đầu tiên, Wayne anh lập danh sách tất cả nhân viên tham dự vụ án lần này, tôi nói là những người biết rõ thân phận của Vitea lại tham gia lần hành động thất bại của anh, anh đừng tính cả mấy tôm tép nhãi nhép vào.” Tôi mở miệng trước khi hai người họ lại gào lên lần nữa – một lần là thú vui, hai lần... Đó chính là tự làm khổ mình. “Sau đó, Vision, tiếp theo không cần tôi nói rõ chứ?” Tôi nhìn về phía Vision.

Không bất ngờ nhìn thấy ánh mắt bình tĩnh của cậu ta. “Cậu nói là muốn tôi điều tra toàn bộ tài khoản của những người kia một lần, tốt nhất ngay cả trong nhà hăn nuôi mấy con chó, cả tiền bảo hiểm của mấy con chó kia là bao nhiêu cũng lôi ra đúng không?”

“Vì sao?” Không ngờ, nói đến mức này rồi mà vẫn còn tên ngốc không rõ.

Vision nghe Wayne hỏi câu này lập tức bật cười, mà tôi thì tức giận nói với hăn —

“Nhìn xem có ai xuất hiện tài chính bất thường không! Đồ dân! Chỉ cần tra được ai có số tiền không rõ nguồn gốc, vậy không cần hỏi đã biết ai là nội ứng rồi đúng không? Anh cảnh sát.”

...

Tuy hôm nay xảy ra không ít chuyện, nhưng chúng ta vẫn không quên chuyện đón Austria xuất viện (dù đó cũng là do tôi đang ăn cơm trưa đột nhiên nhớ ra, nhưng vậy cũng tốt hơn so với quên nhỉ?).

Cho nên, vào buổi chiều đông được cho là nắng vàng rực rỡ, tôi và Wayne vào bệnh viện chuẩn bị đón người đàn ông được cho là đối tượng cần bảo vệ nghiêm ngặt ra viện – tuy tạm thời vẫn chưa ai biết sự hiện hữu của anh ta, nhưng xem xét mấy người chết trong vụ án này lúc trước, vẫn cẩn thận một chút thì hơn.

“Anh Leffen không đến à?” Khi thấy Vision không xuất hiện Austria hỏi. Còn lộ vẻ mặt thất vọng.

Không thể nào... Vision ơi Vision... Xem ra lực sát thương của khuôn mặt cậu với đàn ông đúng là không thể xem thường...

“Cậu ấy có chút việc phải làm, đợi về khách sạn anh có thể thấy cậu ta rồi.” Tôi mỉm cười đỡ lấy anh ta, vừa ra hiệu cho Wayne đứng bên như khúc gỗ cầm túi hành lý ít đến không thể ít hơn giúp y (đây là một ít quần áo tôi với Vision nhờ y tá bệnh viện mua giúp y).

“Ừ, cảm ơn các anh.”

Đúng là một người lễ phép – bản chất của anh ta, là một người như thế nào nhỉ? ...

...

Cả đường đi ra bệnh viện đều không có chuyện gì đặc biệt, tôi và Austria nói chuyện với nhau, mà Wayne thì thỉnh thoảng chen vào một hai câu, mãi đến khi Wayne đi trước lấy xe.

“Austria, anh vẫn không nhớ ra cái gì à?” Tôi hỏi.

Người đàn ông đứng bên cạnh thấp hơn mình nửa cái đầu cau mày gật đầu, sau đó ngay lúc y muốn nói gì đó, một chiếc xe con chạy qua, trong xe một gã đàn ông đeo kính đen cầm một khẩu súng vờn người ra.

Trước khi ý thức còn không rõ rệt cuộc xảy ra chuyện gì, phản ứng bản năng cùng phản xạ thần kinh đã làm tôi vươn tay cản trước ngực Austria đề người y xuống đất, còn mình cũng đồng thời đề người lên.

Nhưng tốc độ viên đạn vẫn nhanh hơn tốc độ của người một chút – người nọ dường như chỉ muốn một phát lấy mạng mục tiêu, gã cũng không ngờ tới tôi sẽ có phản ứng tức thì. Bởi vậy viên đạn bắn thẳng về vị trí trái tim Austria, nhưng tôi đã nhanh hơn hăn kéo Austria khỏi vị trí kia, song cánh tay tôi thì không may mắn như vậy mà bị đạn sượt qua – chiếc xe kia sau khi tập kích thất bại cũng nhanh chóng phóng đi.

“Anh không sao chứ?” Tôi vội vàng nâng người bị mình đẩy ngã dậy, cũng

kiểm tra trên người y có vết thương không – tại sao lại có người biết sự tồn tại của anh ta? ... Rõ ràng Wayne đã nói hăn không nhắc tới với ai mà...

“Ừ. Tôi không sao... Nhưng... Tay của anh...” Y sợ hãi chỉ vào cánh tay bắt đầu chảy máu của tôi – chết tiệt, hôm nay tôi lại mặc chiếc áo khoác màu vàng nhạt.

“Con mẹ nó!” Thần kinh vốn đang căng thẳng, sau khi thả lỏng tôi bắt đầu cảm giác cơn đau từ miệng vết thương.

“Làm sao vậy? Trời ạ! Hance! Tay cậu làm sao vậy?!” Lúc này, Wayne đi lấy xe cũng trở về.

Tôi trợn trắng mắt. “Bị người dùng súng bắn đấy.”

Sau đó, tôi không để ý đến tiếng kêu cùng kinh hô ngạc nhiên kia nữa.

Chỉ thầm thề trong lòng – mẹ mày! Nếu Điện Thế Hàn tao không lôi toàn bộ đám người chúng mày ra! Tên của tao sẽ viết ngược lại!

...

Bị phản bội, và phản bội, rốt cuộc ai mới thật sự là người bị hại?

38. Quyển 4 - Chương 9: Vật Hi Sinh

Hôm nay là một ngày đáng ghét. Tại sao? Nhìn thử Vision đang hô to gọi nhỏ trước mặt tôi thì biết?

Bắt đầu từ lúc tôi ở bệnh viện về, cậu ta liên dùng âm lượng lớn đến mức xếp vào tạp âm lái nhải bên tai tôi...

Lại một kỷ lục mới... Đã hơn một tiếng ba mươi phút rồi... Lần trước không cẩn thận bị người đi xe đạp đâm vào bị tưng ba mươi phút, lúc bị người va

vào ngã xuống tầng là một tiếng hai mươi phút, ừ... Nếu lần sau tôi bị tông xe mà không chết có khả năng sẽ bị tụng cho hơn hai tiếng ấy nhỉ? – vậy thà tôi bị xe tông chết cho xong chuyện còn hơn...

Trong lòng thầm tính thời gian Vision chuẩn bị ngừng nói, tôi vừa nhìn tài liệu Vision tìm ra vừa chỉnh sửa lại – đừng hỏi sao tôi có thể hành động tự nhiên trong tạp âm mà còn không bị ảnh hưởng, đó là vì tôi đã có kinh nghiệm phong phú.

“Vision, Monho này là người thế nào, tại sao thông tin của hắn hoàn toàn không tìm thấy?” Wayne cho Vision tổng cộng tên năm người, ngoài một người đẹp có khu biệt thự không rõ lai lịch, tình hình tài chính của những người khác đều hoàn toàn bình thường – cũng chỉ có Monho Svenson Holeczy này là không tra được tài sản.

Đang tụng rất trôi chảy Vision nghe thấy câu đầu tiên tôi nói từ lúc cậu ấy thuyết giáo – hơn nữa không phải cam đoan lần sau cẩn thận mà cậu muốn. Một giây sau, cậu ấy liền gào lên với tôi.

“Điện! Hàn! Thế!! Rốt cuộc cậu có nghiêm túc nghe những gì tôi nói không hả?!” Khụ ừm... Tuy nói như vậy hình như rất không đạo đức... Nhưng nhìn dáng vẻ phát điên của cậu ấy đúng là không phải thú vị bình thường... Ha ha...

“Được rồi được rồi, cậu nói tổng cộng đã hai tiếng rồi, còn chưa đủ à? Không đủ miện cũng không rồi đi? Vả lại, cậu nói không phải đều là mấy câu kia à? Tôi đã thuộc lòng rồi ấy.” Tôi lờm cậu ta một cái, sau đó đưa máy tính trong tay tới trước mặt cậu ta chỉ vào chỗ đánh dấu x. “Anh ta là thế nào vậy? Không tìm thấy gì hết?”

“Không tìm thấy, hoàn toàn không tìm thấy!” Giọng nói như hỗn hợp của tức giận cùng nén giận, Vision ngồi xuống cạnh tôi, hai tay tung bay trên bàn phím, screen trên màn hình tinh thể lỏng lập tức xuất hiện cùng một đồng số liệu thượng vàng hạ cám.

Nhìn kỹ mới phát hiện, đó hóa ra là một loạt hóa đơn sinh hoạt thông thường.

“Chỉ có những cái này?” Tôi hỏi. Nhưng trong lòng lại khó tránh nghi ngờ – với khả năng của Vision mà chỉ có thể tìm được những cái này?!

“Đúng, ngoài hóa đơn tiền hàng tháng ở ngân hàng với biên lai tiền điện nước thì không tìm thấy gì hết. Nhưng tôi dùng máy tính phân tích những thứ này...” Lại gõ bàn phím đưa vào mấy chỉ lệnh, Vision chỉ chờ kết luận xuất hiện cuối cùng trên màn hình —

“Bình thường?” Tôi có hơi sững sốt.

“Đúng vậy, dùng máy tính làm phân tích số liệu quả thực nói tỉ lệ chi tiêu và thu nhập của hãn bình thường.”

“Vậy tại sao hãn phải giấu thông tin tài sản cùng các thông tin khác?” Làm như vậy không phải sẽ khiến người ta sinh nghi à?

“Cậu hỏi tôi, tôi hỏi ai?” Tôi rất nghiêm túc hỏi cậu ta, nhưng Vision lại xấu tính ném trả vấn đề lại cho tôi.

Nếu nói hãn nhận hối lộ thật, vậy chi tiêu của hãn tuyệt đối không thể bình thường – chẳng lẽ hãn gửi tất cả số tiền kia vào ngân hàng rồi? Chẳng buồn cười chút nào... Nếu nói là vì tiết kiệm tiền, an phận làm việc là được rồi, tôi đi làm công việc gián điệp nguy hiểm kia? Nếu nói muốn làm việc này, khẳng định là vì bất mãn với sinh hoạt hiện tại mà muốn thay đổi. Nhưng bây giờ nhìn qua số liệu chi tiêu, hãn không phải loại người thích sinh hoạt xa hoa, ngược lại có vẻ hãn là người an phận với sinh hoạt bình thường, hãn có tâm lý nhân viên nhà nước rất mạnh. Chính là người tốt chỉ cần làm tốt công việc sau đó nhận được tiền lương xứng đáng... Hãn không giống loại người có dã tâm... Vậy... Tại sao hãn phải làm thế này? Như vậy không phải càng làm người ta hoài nghi ư? ...

Có lẽ trong lúc này tôi lại ngăn người một khoảng thời gian không ngắn, vì thế lúc tôi hoàn hồn Vision đang vừa uống trà vừa nhìn tôi với vẻ bó tay, mà Wayne không biết đến từ lúc nào thì ngơ ngác cùng Austria nhìn tôi.

“Mấy người làm gì vậy?” Khi bạn đột nhiên hoàn hồn lại nhìn thấy có hai người đang dùng vẻ mặt như thấy ET nhìn chăm chăm vào bạn, cảm giác

tuyệt đối không thể gọi là tốt – cho nên, đừng trách giọng điệu của tôi hiện giờ không tốt.

Wayne chỉ thoáng sửng sốt sau đó mới bỏ vẻ mặt như nhìn quái vật đặt trên người tôi. “Không... Tôi chỉ quá bội phục cậu... Bọn tôi vào đã hơn mười phút rồi mà cậu vẫn có thể không nhúc nhích... Ngay cả mắt cũng không nháy một cái. Hance, cậu có thể đi tham gia cuộc thi kiên nhẫn đấy.” Hẳn bình luận công lực gần người của tôi như vậy.

Mà Austria ngồi bên cạnh thì gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

“Đừng nói tôi nữa.” Tôi nhún vai bất cần, cầm tách hồng trà – không biết Vision pha xong từ lúc nào đặt trước mặt tôi – uống một ngụm – trên thực tế, so với hồng trà tôi thích trà xanh hơn. “Tra được là ai nổ súng chưa? Tôi đã miêu tả rất kỹ kiểu dáng màu sắc còn có biển số của chiếc xe cho anh rồi đấy.”

“Chiếc xe kia vừa tìm được ở chân núi bốn mươi phút trước, nhưng bên trong không có người. Còn là xe đánh cắp.” Wayne lắc đầu.

“Xin lỗi anh Dead, hại anh bị thương... Nếu không phải tôi...” Austria áy náy nói với tôi.

Trước khi y nói xong tôi đã ngắt lời. “Được rồi, tôi chỉ bị thương chút da thịt thôi chứ không việc gì. Anh vẫn không nhớ ra cái gì à?” Bình thường bị kích thích lớn như vậy tối thiểu cũng có thể nhớ tới chút gì đó.

“Xin lỗi... Tôi...”

“Không nghĩ ra cũng không sao, bây giờ tôi đã biết nội gian là ai rồi.” Tôi lại ngắt lời y, mà lúc này phát ngôn của tôi cũng khiến hai người khác trong phòng chú ý.

“Cậu biết? Sao cậu lại biết?” Vision hoài nghi nhìn tôi, trên mặt ngoài khó tin còn lẫn chút khó hiểu.

“Cậu biết là ai rồi?” Mà người kia thì rõ ràng lộ vẻ vui mừng.

“Đúng, tôi biết...” Ngay lúc tôi muốn nói tôi biết nội gian không phải là mấy cấp dưới kia của Wayne mà là người khác, chỉ cần Wayne nhớ ra hẳn còn nói với ai, vậy người kia chính là nội gian thì di động trong tay Wayne vang lên ngắt ngang lời tôi muốn nói.

Wayne ra hiệu tạm dừng và xin lỗi tôi, tiếp đó lấy điện thoại – tôi muốn biết tại sao cái thứ điện thoại này luôn vang lên những lúc quan trọng hoặc không thích hợp chứ? – không thức thời kia.

“Alo, tôi là... Ủ... Chuyện gì? ... Raleigh? Cô ấy làm sao?... Cái gì?!”

Trong quá trình hẳn nghe điện thoại, tôi thấy rõ ràng sắc mặt Wayne từ mất kiên nhẫn thành bình tĩnh, sau đó căng thẳng, cuối cùng là trắng bệch.

“Có chuyện gì vậy?” Vision cũng chú ý tới khác thường của Wayne hỏi trước tôi.

Mà Wayne lại lộ vẻ đau đớn cúi đầu, giọng nói khàn khàn, cả người thoáng cái như già đi mấy tuổi. “Raleigh... Chính là một thành viên trong tổ điều tra tôi mang đến... Cô ấy... Vừa rồi có người phát hiện ra thi thể của cô ấy ở bờ biển...”

“Hả?!” Lần này ngược lại khiến tôi giật mình – tại sao? ... Chẳng lẽ cô gái kia tra được hoặc biết điều gì? ...

...

Ba mươi phút sau, tôi và Wayne đi đến bãi biển xảy ra tai nạn – Vision ở lại khách sạn trông Austria, đương nhiên, sau sự kiện tập kích lúc trưa, Wayne cũng cử không ít người đến bảo vệ họ.

“Cảnh quan, muốn nhìn thi thể ư?” Bên cạnh, một cảnh sát bản địa dẫn chúng tôi tới trước cỗ thi thể nữ. Cũng rất lễ phép hỏi Wayne.

Trước khi Wayne có phản ứng tôi đã ngồi xổm xuống, đeo găng tay xem xét thi thể nữ tính xuất hiện ngoài dự đoán của tôi.

“Có thể xác định thời gian tử vong của cô ấy không?” Tôi hỏi pháp y ngồi bên cạnh.

Y gật đầu. “Thời gian tử vong đại khái là một đến hai giờ trước.”

Đó chẳng phải không lâu sau khi tôi với Austria bị tập kích sao?

“Nguyên nhân tử vong là gì?”

“Bị người dùng súng bắn trúng tim ở khoảng cách gần dẫn đến tử vong.”

Không thể nào? ... Tay chân của những người kia nhanh như vậy ư? ... Đầu tiên là muốn giết Austria... Sau đó là nữ cảnh sát ICPO... Nhưng... Người phụ nữ này rốt cuộc nắm được chứng cứ gì, khiến những người kia giữa ban ngày cũng phải mạo hiểm giết người? – Austria cầm chìa khóa tôi có thể hiểu. Nhưng tại sao chuyện lại trùng hợp như vậy? ... Tôi vừa nói muốn tìm nội gian đã có người bị giết... Chẳng lẽ nào, nội gian kia là Raleigh này? ... Nhưng cô ta không biết Austria là ai, ngay cả tôi với Vision cô ta cũng chưa từng gặp... Sao có khả năng? ...

“Xem ra, Raleigh thật sự phản bội tôi rồi...” Ngay lúc tôi đứng dậy, đang phiền não với mấy chỗ không nói rõ nhưng lại vô cùng kỳ lạ, Wayne đột nhiên nói thầm sau lưng tôi.

“Cái gì? Sao anh biết là cô ấy phản bội anh?” Tooi quay người nhìn hắn – cá nhân tôi cảm thấy, trong năm người kia không ai là người phản bội.

“Không phải cô ta có một biệt thự không rõ lai lịch à? Hơn nữa giá rất đắt. Hiện giờ, các cậu mới bị tấn công không lâu cô ta đã bị giết, nhất định là những người kia không muốn chúng ta có cơ hội lợi dụng cô ta để tìm ra họ mới làm như vậy...” Trong giọng Wayne vô cùng đau đớn, trên mặt cũng là vẻ thương tâm muốn chết.

Nhưng tôi vẫn cảm thấy có gì đó không tầm thường, đương nhiên tôi sẽ không ngu xuẩn mà nói ra miệng.

“Vậy giờ manh mối của chúng ta chẳng phải lại gãy à?” Tôi phụ họa theo giải thích của hăn, cũng thấy hăn buồn rầu gật đầu. Nhưng trong lòng tôi lại bắt đầu suy nghĩ đến một chuyện khác – rốt cuộc, là chỗ nào khác thường nhỉ? ... Tại sao tôi lại cảm thấy không khớp như vậy...

Trong quá trình từ chứng cứ rải rác lúc đầu đến khi tìm ra có nội ứng tồn tại, rốt cuộc có chỗ nào kỳ lạ...

Tốc độ? ... Đúng, trước đây vì không có đầu mối mà tiến triển rất chậm, nhưng tại sao Pearson chết sau đó có được đầu mối mới, rồi lại nhanh chóng bị mất... Rốt cuộc là chuyện gì đây? ... Raleigh hăn không phải nội gian, vậy nội gian thực sự là ai? ... Là Monho Svenson Holeczy? Vậy rốt cuộc hăn nhận được cái gì? Tại sao muốn làm như vậy? ... Raleigh bị hăn giết là vì Raleigh biết điều gì đó, hay là muốn dùng cô ấy làm người chịu tội thay? Nhưng... Tại sao hăn lại biết bọn tôi đang tìm hăn? ...

Những điều này đều cần giải đáp – đột nhiên, một suy nghĩ thoáng hiện lên trong đầu, đáp án dường như đã gần xuất hiện.

Ngẩng đầu nhìn hải dương xanh thẳm đầy bí ẩn trước mặt, tôi biết tiếp theo mình nên làm gì rồi.

Lại một vật hi sinh xuất hiện, đẩy chúng tôi vào tận sâu trong bóng tối... Nhưng, lại khiến tôi nhìn thấy một tia sáng...

Chỉ cần tháo gỡ chỗ trước sau mâu thuẫn lại khác thường này, chân tướng, sẽ hiện ra trước mặt chúng ta...

Tôi đã nhìn thấy một vài mảnh vỡ sự thật ấy rồi...

39. Quyển 4 - Chương 10: Tung Lưới

Ở bờ biển tôi từ chối lời đề nghị cùng chờ kết quả kiểm tra tử thi của Wayne, một mình lái xe về khách sạn. Trên đường đi vẫn không ngừng tìm kiếm các

luận điểm có thể ủng hộ cho suy đoán của mình.

Nếu chuyện đúng như tôi nghĩ, vậy tại sao hãm lại để tôi với Vision tham gia chứ... Hay là, vài sao hãm lại để tôi cứu Austria được? Hôm ấy hãm nhìn thấy quá trình tôi cứu Austria? Vậy tại sao lúc ấy không giết luôn cả tôi? Không nghĩ ra... Thật sự không nghĩ ra...

Trên đường đi tôi luôn hỏi mình tại sao, không ngừng phỏng đoán các khả năng – kỳ thật tôi cũng không hi vọng giả thiết của mình đúng.

“Về rồi à, thế nào rồi?”

Thần trí tôi vẫn trong trạng thái nửa tỉnh táo – chính là vừa ngẩn người vừa đi đường. Mãi đến khi Vision nhìn thấy tôi vào phòng võ tôi một cái mới xem như giúp tôi hoàn hồn.

“Hử?” Tôi ngu ngơ nhìn cậu ta, thoáng chốc không thể nghĩ ra cậu ta nói về cái gì.

Nhìn thấy tôi như vậy Vision lắc đầu, dùng sức vỗ lên lưng tôi rồi mới cười khổ nói với tôi.

“Thật không hiểu với dáng vẻ vừa rồi cậu lái xe về như thế nào... Tôi hỏi cậu thế nào rồi? Có tìm được thứ gì không?”

Tôi vừa cười áo khoác đen trên người vừa trả lời. “Không, chỉ thấy rất kỳ lạ.”

“Kỳ lạ gì?”

“Cậu không thấy cô gái này chết quá đúng lúc à? Chúng ta vừa nói muốn tìm nội gian thì Austria liền bị tập kích, sau đó cô ta liền chết... Thật trùng hợp, trùng hợp đến quá đáng...” Tôi ngồi xuống salon cỡ lớn trong sảnh, cả người thả lỏng chìm mình trong ghế để giải tỏa thần kinh có hơi căng thẳng.

“Vậy cậu cho rằng thế nào mới là bình thường?” Vision rót trà cho tôi rồi ngồi xuống chiếc salon khác, cũng hào hứng bưng bưng nhìn tôi.

Hai mắt bần thần nhìn hoa văn hoa lệ trên trần nhà, tôi bắt đầu thuật lại quan điểm của mình.

“Đầu tiên, tôi vốn muốn nói với các cậu tôi cho rằng không ai trong mấy người kia là gián điệp, ai biết còn chưa nói ra (bây giờ nghĩ lại đó cũng là một điều may mắn), một người trong đó đã chết rồi... Nếu theo lối suy nghĩ thông thường, quả thực sẽ khiến người ta liên tưởng đến người chết chính là gián điệp, mà đối phương, cũng là giết người diệt khẩu theo đúng phận sự... Nhưng, Vision này, cậu cảm thấy điều này bình thường à? Như vậy có cảm giác như cố gắng sắp xếp vậy. Không nói cô gái kia có biết Austria tồn tại không, mà ngay cả mặt mũi chúng ta cô ấy cũng chưa từng thấy. Cậu cho rằng như vậy, cô ấy có khả năng là gián điệp không? Dù cô ta đã từng bán đứng bọn Vitea, dù cái chết của Pearson có quan hệ với cô ta – nhưng Austria bị tập kích thì sao? Điều này lại có dụng ý gì?”

Tôi ngồi dậy, nhấp một ngụm nước trà đã lạnh tanh, sau đó nhìn về Vision đang chờ tôi tiếp tục. “Nếu nói cô ta là gián điệp, cũng biết tồn tại của Austria, vậy nhất định cô ta cũng có thể biết Austria đã mất trí nhớ đúng không? Vậy tại sao còn phải mạo hiểm giết y? Đây chẳng khác nào khiến mình bại lộ à? Nếu bọn họ muốn lấy lại chiếc chìa khóa đen kia, vậy cũng phải tìm tới tôi và cậu chứ không phải coi Austria là mục tiêu, hơn nữa, nếu thật sự muốn giết Austria như thế, vậy thì không nên chỉ bắn một phát. Hẳn cho tôi cảm giác dường như có thể giết chết Austria là tốt nhất, nếu không thể thì coi như cảnh cáo và tiếp đó có thể dễ dàng tạo ra cái chết của Raleigh. Tôi cảm giác chuyện này như một ván bài – có người muốn dẫn tôi với cậu tin, tin Raleigh chính là gián điệp, rồi sau đó lại quay về nghiên cứu mấy chứng cứ lật vạt từ trước, hoặc tập trung toàn lực đi điều tra theo đầu mối mới – giống như muốn lợi dụng chúng ta để che giấu điều gì đó... Nói cách khác, muốn lợi dụng chúng ta làm ra một quả đạn sương mù...”

“Vậy,,, Cậu muốn làm gì bây giờ?” Vision nhìn tôi, trong giọng nói là tín nhiệm hoàn toàn – vào lúc này, dường như tôi cũng chỉ có thể tin tưởng một mình cậu ấy.

Bởi vì, trước khi tôi chưa xác định được một chuyện nào đó, bất cứ lúc nào, ‘người kia’ đều sẽ thay đổi dự định ban đầu để chúng tôi làm đạn sương mù mà giết chết chúng tôi...

Cho nên, hiện giờ chẳng những phải âm thầm tiếp tục điều tra vụ án này, còn phải cẩn thận biểu hiện phản ứng của bản thân và Vision vẫn trong lòng bàn tay ‘người kia’,

Xem đi, đã nói đến nơi quỷ quái này chắc chắn sẽ không có chuyện gì tốt – con heo Vision chết tiệt. Nếu không cẩn thận dù chỉ một chút, lần này sẽ khó giữ được mạng sống.

“Hiện tại, chuyện tôi với cậu làm nhất quyết không thể để người thứ ba biết, bất luận là ai. Vision, bây giờ, cậu tiếp tục đi thăm dò Monho kia, lần này thử điều tra từ lịch sử công việc trước đây của hắn, dù kết quả là gì cậu đều phải nói với tôi. Còn Austria nữa, tôi nghĩ, chỉ cần y không nhớ được gì thì y sẽ rất an toàn. Nhưng đây cũng chỉ là tạm thời, nhưng... Chỉ cần chúng ta có thể lôi được người phía sau ra, vậy thì không sao rồi... Lát nữa cậu nói với Austria, để y dù nhớ ra bất cứ điều gì cũng không được nói cho người khác biết, nếu không thì nói cho cậu, nếu không thì nói với tôi, đừng nói với người khác, nhất định không được.”

“Cậu cảm thấy Monho kia là gián điệp chân chính à?” Vision gật đầu sau đó hỏi tôi.

Tôi thả chén trà đã cạn trong tay xuống, lắc đầu.

“Không biết, bây giờ vẫn không thể xác định được điều gì, song, khi xác định được thì dễ làm hơn. Về phần Monho... Sau khi xác nhận thân phận của hắn, tôi muốn thương lượng với hắn...”

“Hả?” Vision nhìn tôi khó hiểu, dường như tôi vừa nói với cậu ta ngày mai sẽ là tận thế vậy.

“Tin tôi là được rồi, yên tâm, tôi đều có tính toán.” Tôi nói với cậu ta, nhưng cuối cùng vẫn không thể nhịn cười với biểu cảm ấy. “Còn nữa, đừng lộ vẻ ngốc nghếch thế nữa, nó làm tôi rất muốn cười đấy.”

“Vậy cậu hãy cười trước khi nói!”

“Ha ha...”

“Còn cười?!”

...

Lại đến tối, tuy có vẻ như đã qua rất lâu, đã xảy ra rất nhiều chuyện, nhưng cộng hết lại cũng chỉ là chuyện của hai ngày. Nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, tôi bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ vấn đề nhân sinh phải chăng đúng như mộng.

Tử vong, tôi thấy quả thực đã rất nhiều... Ngay như hiện tại, chỉ thời gian hai ngày đã có mấy thi thể xuất hiện trước mặt tôi, chẳng lẽ tính mạng con người dễ dàng tan biến như vậy thật ư? ...

Trước mắt chúng ta có thể có được, nhưng có khi một giây sau sẽ vì tính mạng mình đến cuối mà không còn nữa. Vậy theo đuổi để làm gì?

Tôi chấp nhất tìm ra những người kia đã không chỉ đơn thuần là vì lòng hiếu kỳ của mình, đương nhiên, tôi cũng không thể vì cái gọi là chính nghĩa, vậy lại là vì cái gì? Phẫn nộ ư? ... Phẫn nộ sinh ra với những người vô tội bị mất mạng? ... Hay là sợ hãi? Sợ hãi với kẻ giết người đã sử dụng tôi như vậy? ...

Tôi đã không biết rốt cuộc mình tiếp tục vì cái gì nữa – nếu quả thực tiếp tục sẽ khiến tôi hoặc người khác bị thương cũng phải tìm ra hẩn thì sao? ... Nhưng, muốn tôi dừng lại tôi cũng không làm được.

Con người chính là động vật kỳ lạ tự mâu thuẫn vậy đấy. Tôi vì muốn hiểu rõ con người mà học tâm lý, nhưng cuối cùng ngay chính tôi cũng không thể hiểu rõ bản thân... Buồn cười, quá buồn cười...

Bất giác tôi cười ra tiếng, sau lưng lại bỗng có người vỗ tôi.

“Bác sĩ, anh làm sao vậy?” – đó là Austria.

Tôi nhìn y thì khó tránh khỏi suy nghĩ, có phải mất trí nhớ có thể khiến một người đàn ông rắn rỏi có đôi mắt hồn nhiên như trẻ con không? Ánh mắt y quá thuần khiết, khiến tôi bất giác nhớ tới một người cũng có đôi mắt thuần

khiết – Lowes...

Lắc đầu, tôi thử xua tan ảo giác xuất hiện trong đầu đi. Không hiểu nổi sao mình luôn nhìn thấy bóng dáng mảnh khảnh của người tình trước đây trên thân người đàn ông cường tráng này.

“Tôi không sao, chỉ đang nhớ lại vài chuyện thú vị nên không nhận được bật cười thôi. Đúng rồi, anh nghĩ thế nào mà lại gọi tôi là bác sĩ?”

“Là anh Leffen nói cho tôi biết. Anh ấy nói những thứ đen đen... mà tôi uống đó...”

“Thuốc Đông y.”

“Đúng! Thuốc Đông y, là anh kê đơn, tôi cảm thấy có thể kê đơn thuốc cho người uống đều là bác sĩ, hơn nữa gọi anh là bác sĩ thuận miệng hơn.” Y xấu hổ cười với tôi. “Anh không ngại chứ?”

“Không sao, rất nhiều người cũng gọi tôi là bác sĩ.” Tôi mỉm cười với anh ta. “Anh tìm tôi có việc à?”

“Là thế này, xế chiều hôm nay lúc tôi ngủ có mơ một giấc mơ, bởi vì nó quá chân thực nên...”

Tôi nhìn y nhăn tít hàng mày, sắc mặt cũng trở nên trắng bệch.

“Giấc mơ kia rất đáng sợ à?” Tôi hỏi.

Y do dự gật đầu rồi ngẩng đầu nhìn tôi. “Trong mơ có người muốn giết tôi, nói gì mà anh có thể lấy chìa khóa đi, nhưng anh cũng không thể ngăn tôi phát tán Cottage Cheese, sau đó tôi nói với người đó, nhưng thuốc giải anh không lấy được nữa... Sau đó, tôi thấy sợ hãi, đầu cũng rất đau, nhưng, sau đó... Tôi, tôi liền tỉnh...”

Thuốc giải? ... Cottage Cheese kia rốt cuộc là cái gì? Thuốc giải lại có ý gì?
...

Lời anh ta nói khiến tôi lại nghĩ đến vấn đề vốn đã bỏ quên.

“Anh có nói cho ai khác biết anh nằm mơ với nội dung giấc mơ không?”
Nhưng hiện tại quan trọng là... Không thể để y cũng bị tổn thương.

Y lắc đầu.

“Vậy đừng nói với ai khác, ngoài anh Leffen. Được không?”

“Ừ, được.” Y lại gật đầu, chỉ khác lần này thoải mái hơn. “Vậy... Đây là... Tôi khôi phục trí nhớ à? ...”

“Có khả năng, nhưng chỉ là đoạn ngắn, không việc gì đâu, từ từ sẽ nhớ ra, không cần gấp gáp mà cũng không cần ép mình nhớ ra.”

“Ừ, cảm ơn anh, bác sĩ, giờ tôi tốt hơn nhiều rồi.” Y cười với tôi. “Vậy tôi cũng không quấy rầy anh nghỉ ngơi nữa, ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

Nhìn y trở về qua cánh cửa thông giữa phòng tôi với Vision rồi tôi mới lại tập trung tinh thần vào vấn đề vừa rồi —

Thuốc giải? ... Cottage Cheese kia là thuốc độc ư? ... Vậy cái gọi là ác ma màu trắng lại là cái gì? ...

...

Sự thật đã bước từng bước chậm rãi về phía chúng tôi, chỉ là, chúng tôi lại chân chính có thể nhìn thấy bao nhiêu? ...

40. Quyển 4 - Chương 11: Ngày 23 Tháng 12 (phần I)

Lại một buổi sáng, hôm nay đã là ngày 23, mai sẽ là đêm giáng sinh, từ nửa đêm bên ngoài đã đổ tuyết, năm nay có lẽ là một Noel màu trắng... Tối qua sau khi Austria đi không lâu mẹ có gọi điện cho tôi, bà nói nhiệt độ bên chỗ bà mãi chẳng hạ, khoảng thời gian trước có lạnh, bây giờ lại hơn hai mươi độ, chẳng có chỗ nào giống mùa đông.

Ngược lại tôi thì hi vọng có thể có nhiệt độ như vậy, ít nhất tốt hơn việc chỉ ra khỏi cửa đã cảm thấy lạnh cóng rất nhiều.

Chín giờ sáng, Wayne đến khách sạn tìm tôi với Vision, mang báo cáo khám nghiệm tử thi chiều qua và báo cáo khám nghiệm thi thể Pearson đến cho chúng tôi.

Hai bản báo cáo đều đúng như tôi đoán không có giá trị gì.

Trước tiên là nói về bản của Pearson, trên đó viết không thể tìm được bất cứ loại dược phẩm nào trong cơ thể người chết, có lẽ dù có cũng đã bị thay thế. Trên người người chết không có dấu vết giãy giụa, không dấu vết đánh nhau, kết hợp với chứng cứ khác thì người chết vì tự sát mà chết.

Sau đó là bản của Raleigh. Cô bị súng ngắn bắn trong khoảng cách gần mà tử vong, trên người không có vết thương khác, không dấu vết đánh nhau.

Tuy là vậy nhưng ít ra vẫn chứng minh được một chuyện – Raleigh bị người quen của cô giết chết.

“Bãi cát kia có phải hiện trường gây án đầu tiên không?” Tôi đưa hai bản báo cáo cho Vision, sau đó hỏi Wayne.

“Là chỗ đầu tiên.” Hắn gật đầu, “Vậy giờ chúng ta phải làm gì đây? Đầu mỗi gì cũng như đứt hết rồi.”

“Vậy thì lại sắp xếp lại những manh mối cũ, nhìn xem còn nơi nào có thể điều tra không.” Tôi nói.

Bấy giờ Vision cũng vừa lúc xem hết hai bản báo cáo và đưa trả lại cho

Wayne. “Tôi vẫn lẫn lộn với ý nghĩa của ‘ác ma màu trắng’. Tôi rất muốn biết nó rốt cuộc là người hay là thứ gì khác.”

“Nhưng chúng ta cũng không thể điều tra được...” Wayne nhú mày cười khở. “Mấy ngày nay tôi cho người canh giữ ở bến tàu cùng nhà kho của bến tàu mà vẫn không thu hoạch được gì, đừng nói là hộp gỗ mà ngay cả một đồng thứ màu trắng cũng chưa từng thấy. Các cậu nói xem, làm sao đây?”

Dáng vẻ Wayne rất bất đắc dĩ, trên mặt cũng đầy vẻ mệt nhọc do bốn ba mấy ngày qua – hẳn tối qua... Có lẽ cũng không thể ngủ ngon đi?

Nhưng, trước khi giao dịch kia diễn ra, tôi nghĩ hẳn cũng không thể ngủ một giấc thật ngon.

“Tôi cảm thấy, có lẽ nên đi điều tra xem rốt cuộc là ai chế tạo ra những chiếc chìa khóa này.” Im lặng vài giây rồi tôi mở miệng.

“Người chế tạo?”

“Vì sao?”

Wayne và Vision đồng thời hỏi.

Nhưng tôi chỉ nhìn họ rồi mỉm cười, sau đó xoay người ngồi vào salon, không định để ý đến hai tên ngốc này.

“Tại sao phải tra?” Wayne vẫn chưa thôi hỏi tôi.

Vision cũng cố chấp nhìn tôi chăm chăm – xem ra, đèn lồng da trâu vẫn phải dùng bó đuốc để châm mới có thể châm được.

“Hiện tại tất cả manh mối chúng ta có không đứt mà là không rõ ràng, không thể nào tra được, thế nên trước mắt chúng ta cũng chỉ có thể dựa vào phỏng đoán và giả thiết đúng không?” Thấy hai người họ cùng gật đầu tôi mới thỏa mãn nói tiếp. “Mà bây giờ manh mối lớn nhất chính là ‘chìa khóa màu đen’ ‘ác ma màu trắng’ và ‘Cottage Cheese’, trong mấy manh mối này lại chỉ có chìa khóa màu đen là thứ chân thực chúng ta có thể nhìn thấy, vì thế, ra tay từ

nó là đơn giản nhất. Nhưng phải điều tra như thế nào? Chúng ta không có khả năng ngay từ đầu đã biết tác dụng của nó đúng không? Vậy nên mới phải đi tìm người chế tạo ra nó, sau đó mới có thể biết khi ấy người thuê hẳn làm ra chiếc chìa khóa này rốt cuộc có yêu cầu gì, mà chìa khóa lại dùng để mở khóa gì. Nếu may mắn, còn có thể hỏi ra người thuê hẳn tạo ra chìa khóa là ai. Như vậy, ít nhất coi như thu hẹp được phạm vi tìm kiếm đúng không?”

“Nhưng... Thế giới này lớn như vậy, làm sao tìm được?” Wayne nhăn mặt hỏi tôi, xem ra hẳn cho rằng phần công việc của mình quá khó khăn nhỉ? – nhưng đây vốn chính là vụ án của hẳn không phải sao?

Song lần này không cần đến tôi trả lời hẳn vấn đề có hơi ngu ngốc này.

“Sao anh lại dần như vậy nhỉ!” Vision trợn mắt liếc Wayne. “Đi điều tra chất liệu trước, sau đó tìm xem ở đâu có xưởng hoặc người chế tạo độc lập nào có khả năng làm chìa khóa này, sau đó dò hỏi từng bước, vậy chẳng phải có kết quả sao?!”

“À... Tôi hiểu rồi.”

Thật là, không biết hẳn đi được ICPO như thế nào, sao chút vấn đề ấy mà cũng không nghĩ ra được nhỉ? Hoặc là hẳn đã biết còn cố hỏi? Loại đá này chỉ nhìn đã biết rất hiếm thấy, hơn nữa độ bóng cũng có chỗ khác với chất đá bình thường, nhất định là đặc sản của một địa phương nào mới đúng... Từ từ... Độ bóng? ...

“Wayne! Hai chiếc chìa khóa kia đâu? Ở đâu?” Một thoáng trước khi Wayne chuẩn bị đẩy cửa ra ngoài, trong đầu tôi độ nhiên lóe sáng.

Hắn quay đầu nhìn tôi khó hiểu. “Ở sở cảnh sát, làm sao vậy?”

“Bảo người lấy giúp tôi, nhanh!”

...

Quả nhiên không giống.

So sánh ba chiếc chìa khóa màu đen lấy được không cùng lúc không cùng người trong tay, tôi có kết luận này.

Chả trách Pearson lại biết chìa khóa của Vitea là giả – chiếc chìa khóa trong tay Vitea vẻ ngoài tuy cũng là chìa khóa bằng đá, nhưng trên thực tế chỉ có lớp ngoài là bằng đá, bên trong là chìa khóa bằng sắt bình thường. Mà chiếc trên tay Hodoc chất đá cũng hoàn toàn khác cái của Austria... Nói như vậy, chìa khóa thật sự chính là chiếc trên tay Austria sao? ...

Thuốc giải... Nói đến thuốc giải vậy thì nhất định có thuốc độc. Vậy chìa khóa này rốt cuộc dùng để mở thuốc độc hay là dùng để mở thuốc giải?

Vì sao thuốc độc kia phải có thuốc giải? ... Nếu chỉ là thuốc phiện bình thường có lẽ không có thuốc giải mới đúng...

“Hàn, ba chiếc chìa khóa này đều không giống à?” Vision ngồi bên cạnh nhìn tôi phân tích hai ‘vật chứng quan trọng’, cầm một chiếc trong đó lên hỏi.

Con heo này! Lại chen ngang suy nghĩ của tôi...

“Xem ra chỉ có chiếc trên tay Austria mới là hàng thật.” Tôi gật đầu.

Nhưng vì sao hai người chết đầu tiên phải nắm chìa khóa đen giả? Vì cái gì? Nếu nói là vì cầm chìa khóa mà phải chết... Chẳng phải họ lại càng không nên sao? ... Họ có lý do nhất định phải cầm chìa khóa sao? ... Hay là, những chiếc chìa khóa ấy là hung thủ nhét vào sau khi họ chết? Không đúng, trước khi sự việc xảy ra Pearson đã biết trên người Vitea có... Vậy... Hodoc thì sao? ... Hẳn lại xảy ra chuyện gì? ...

“Biết rồi thì làm được gì?” Vision lại cất tiếng cắt ngang suy nghĩ vừa mới thành hình của tôi.

Tên này có cừu oán với tôi hay sao vậy?

“Vô dụng, chỉ xác nhận một suy nghĩ của tôi, nói vậy cậu thỏa mãn chưa?” Hiện giờ tôi chỉ có thể bó tay nhìn cậu ta – nếu cậu ta để tôi im lặng suy nghĩ một lúc, có thể sẽ nghĩ được thêm điều gì nữa không chừng. Nhưng mấy thứ

như mạch suy nghĩ này nếu bị cắt ngang rồi thì phải bồi dưỡng lần nữa. “Thứ hôm qua tôi bảo cậu tìm cậu đã tìm được chưa?”

Lảm nhảm với cậu ta vài chủ đề không dinh dưỡng còn không bằng hỏi ít chuyện có liên quan đến vụ án còn có tính xây dựng hơn – vả lại, có lẽ bọn họ cũng sẽ giao dịch trong một hai ngày này, nếu tôi không đoán sai.

Thế nên, tôi cũng phải nhanh lên mới được.

“À có chuyện này, tôi đã tìm được mấy thứ rất thú vị.” Vision nghe tôi nói xong bỗng như nhớ ra điều gì, sau đó vội vàng chạy về phòng mình lấy laptop đặt trước mặt tôi.

“Cậu xem, trong này là sơ yếu lý lịch của Monho tại ICPO đúng không, bây giờ tôi đưa vào chỉ lệnh... Nhìn ghi chép công việc của hắn xem...” Vision nhanh chóng gõ lên bàn phím mấy từ.

Hai giây sau trên màn hình xuất hiện một cột tư liệu.

“Ghi chép công việc của hắn có vấn đề gì?” Tôi vừa nhìn hình ảnh trên máy tính vừa hỏi Vision – ghi chép công việc của hắn rất bình thường mà...

“Cậu xem tiếp đi thì biết, nhìn thấy khoảng từ năm 1982-1987 không?” Trong giọng Vision vui vẻ khác thường.

Năm 1982-1987? ... Tôi theo lời cậu ta tìm kiếm trên màn hình dòng chữ có liên hệ, nhưng kết quả —

“Tại sao không có ghi chép công việc sáu năm này?”

“Đúng không? Nhưng trên sơ yếu lý lịch viết rõ hắn vẫn luôn làm việc tại ICPO, đương nhiên, sáu năm trống kia cũng vẫn ở ICPO, nhưng ghi chép công việc trong khoảng thời gian này làm thế nào cũng không tìm thấy.” Vision cười. “Cho nên, tôi đã xâm nhập vào máy chủ của họ để tìm thông tin chi tiết của nhân viên.”

Nói xong cậu ta lại gõ trên bàn phím không biết cái gì, tôi lập tức thấy trên

màn hình xuất hiện một cửa sổ mật mã kiểm tra.

“Cậu lại đột nhập phi pháp vào cơ quan nhà nước rồi, Vision.” Lắc đầu bó tay, tôi thực nghĩ không ra Vision có thiên phú máy tính cực cao, thậm chí đã từng là hacker nổi tiếng cuối cùng sao lại trở thành một giáo sư đại học chuyên ngành tâm lý học lâm sàng chứ?

Dù sao, tên này rất kỳ quái.

“Đừng nói nhảm nữa! Không phải cậu muốn biết Monho kia là ai à? Cũng chính là cậu bảo tôi đi thăm dò, bây giờ lại nói ngược là tôi không đúng... Xong rồi! Xem đi!”

Theo giọng nói hưng phấn của Vision, tôi nhìn thấy trên máy tính toàn bộ thông tin chi tiết về Monho Svenson Holeczy —

“Hóa ra hắn là người của cục tình báo ICPO?!” Tuy trước đây tôi đã đoán hắn không phải một nhân vật đơn giản, nhưng thân phận này của hắn cũng khiến tôi bất ngờ.

Dùng khuôn mặt tươi cười đặc ý nhìn về giật mình ngỡ ngàng của tôi, Vision không bỏ qua cơ hội hiếm có được cười nhạo tôi. “Sao? Bác sĩ tử vong thân yêu của chúng ta cũng bị dọa rồi đúng không? Tôi lợi hại đúng không? ... Ha ha... Xem cậu hôm qua còn nói tôi ngốc... Bây giờ ngốc chính là cậu nhỉ? ... Ha ha...”

Lờm cậu ta một cái, tôi quyết định không nói chuyện với cậu ta – nếu tôi tán dóc tiếp với cậu ta, vậy hôm nay sẽ lãng phí mất. Mà bây giờ, thứ tôi cần nhất chính là thời gian.

“Vision, gọi điện tìm giúp tôi quý ngài Monho Svenson Holeczy kia. Tôi có việc... muốn nói với hắn...” Tôi mỉm cười nói với Vision, cũng không ngoài dự đoán thấy cậu ta lộ vẻ ‘xem ra lại có người phải xui xẻo’.

Nếu là vậy, chứng tỏ suy nghĩ kia của tôi là đúng... Như vậy, chỉ cần anh chàng Monho này chịu hợp tác với chúng tôi, vậy dù là ma túy hay nội gian đều cơ bản nằm trong lòng bàn tay rồi...

Buổi sáng ngày 23, cách Noel chỉ còn thời gian một ngày hai phần ba...

Chúng tôi cùng đám ác ma luôn đứng xem sau lưng đều đang tính toán thời gian, ai thắng ai thua, khả năng, cũng chỉ trong một cái chớp mắt...

41. Quyển 4 - Chương 12: Ngày 23 Tháng 12 (phần I)

Giữa trưa, tuy bây giờ là mùa đông nhưng dưới ánh mặt trời mặt biển vẫn lóng lánh như phủ lớp áo màu xanh da trời.

Sau khi nghe Vision nói ra thân phận thật của mình, Monho hơi giật mình nhưng cũng không quên thẳng thắn hẹn thời gian cùng địa điểm gặp với tôi.

Đây là một quán cà phê lộ thiên gần biển, khung cảnh rất thanh tĩnh. Tôi ở ngay đây đợi một người tôi đã biết tất cả của hắn nhưng lại chưa được gặp người – anh Monho.

Trước khi tôi ra ngoài Vision cứ luôn phàn nàn vì sao cậu ấy không thể đi cùng tôi, thậm chí còn nói muốn dẫn theo Austria đến đây gặp Monho – nếu đúng là vậy thì không cần nói chuyện gì nữa. Tôi nói với cậu ta.

Sau đó Vision lại cực kỳ bất mãn nhìn tôi – “Tôi muốn hai cái bánh ngọt lớn phủ chocolate!” Cuối cùng, tôi vì một điều kiện như vậy mới đạt được thỏa thuận với cậu ta.

Tôi không hiểu, đàn ông như cậu ta sao lại thích ăn đồ ngọt như vậy chứ? ... Còn là càng ngọt càng thích... Như tôi thì hoàn toàn không chịu được thực phẩm quá ngọt. Nhưng đây không phải trọng điểm, điều tôi muốn biết là – sao tên này ăn lại không bị mập chứ? Nhớ là chocolate con gái tặng trong lễ tình nhân đều bị cậu ta ăn tươi nuốt sống, của tôi cũng là cậu ta giải quyết giúp, nhưng sau đó cậu ta lại không tăng một cân. Đây có tính là một loại

sinh vật kỳ tích không?

Tôi có thể xác định, nếu bị những mỹ nhân béo đang không ngừng giảm béo trong phòng tập biết cậu ta như vậy, chắc chắn cậu ta sẽ bị các cô ấy hòa nhau đè chết...

“Xin chào, anh là Dr. Dead?” Lúc tôi đang hào hứng ảo tưởng cảnh Vision bị một đám ‘mỹ nữ’ giày vò, một giọng nam đột ngột cắt ngang mộng tưởng hảo huyền của tôi.

Tôi nhìn lại, là một người đàn ông tóc bạch kim với đôi mắt màu xanh da trời – anh ta là Monho Svenson Holeczy.

“Xin chào, anh chính là ngài Holeczy?” Tôi cười lịch sự với hắn, cũng mời hắn ngồi.

Đội nhân viên ghi món ăn xong rồi đi, Monho mới lần nữa nói với tôi.

“Bác sĩ, đã nghe danh từ lâu giờ có thể gặp mặt mới biết lời bên ngoài nói đều không giả.”

“Bên ngoài nói cái gì?” Tôi nhấp ngụm cà phê, vừa gập tờ báo trong tay vừa hỏi.

“Một người đàn ông đẹp trai.” Hắn cười. “Chúng ta không cần dài dòng, có gì cứ việc nói thẳng – bác sĩ, các anh làm sao biết thân phận của tôi?”

Quả nhiên không phải đèn càn dầu. Nhưng, nói như vậy lại càng dễ...

“Việc này... Anh phải đồng ý với tôi không truy cứu tôi mới có thể nói với anh.” Tôi ngồi thẳng người, đối tư thế ngồi nhàn nhã ban đầu. “Nhưng anh yên tâm, ngoài tôi và giáo sư Leffenster thì không ai biết anh – là ai.”

Hắn suy tư một lúc mới gật đầu. “Vậy anh tìm tôi ra cũng nhất định có lý do của anh đi? Anh muốn giao dịch gì với tôi sao? Bác sĩ.”

“Đúng vậy. Nhưng, tôi có một việc phải xác nhận trước – tại sao anh phải ẩn

náu bên cạnh Wayne?” Nếu điểm này xác định, vậy chuyện sau đó dễ làm hơn nhiều.

“Việc này...” Lúc này hăn lại nhăn mày, dáng vẻ như buồn rầu không biết có nên nói đáp án cho tôi không – nhưng tôi biết, hăn muốn mượn lời tôi nói ra để kiểm tra rốt cuộc tôi đã biết bao nhiêu, lại đoán được bao nhiêu.

“Có phải tổng bộ các anh nghi ngờ anh ta bán rẻ ICPO không?” Người ta đã hi vọng như vậy rồi... Nếu tôi không lật bài hình như hơi không biết điều.

“Làm sao anh biết?” Monho nghe tôi nói vậy đầu tiên biểu cảm rõ ràng khựng lại, sau đó thay bằng thái độ bình thản nhìn tôi chăm chú.

“Phòng đoán, nếu đây là thật thì tôi có thể nói cho anh biết, các anh sai rồi. Wayne không phải phản đồ – nhưng... Có lẽ anh ta cũng bị phản đồ chân chính lợi dụng...” Chỉ là, người kia có thể xem như phản đồ ư? ... Hăn vốn cũng không phải người của ICPO mà nhỉ? ...

“Anh dựa vào đâu mà nghĩ như vậy?” Cảm xúc của hăn bắt đầu hơi kích động – có lẽ hăn cho rằng tôi coi hăn như kẻ mà đùa giỡn nhỉ? Ha ha... Người này phản ứng có hơi quá khích còn rất đáng yêu.

“Anh bình tĩnh lại trước được không? Anh như vậy chúng ta không thể nói nữa. Thưa anh.” Tôi nói. “Nguyên nhân cụ thể tôi vẫn không thể nói với anh, bởi vì, tôi bây giờ vẫn chưa thể khẳng định trăm phần trăm – mà khẳng định này, tôi cần anh giúp đỡ. Đây, chính là nguyên nhân tôi muốn tìm anh.”

Nói xong tôi phát hiện hăn đã thoáng bình tĩnh nhìn tôi, nhưng đôi mày vẫn nhăn tít lại – đột nhiên, biểu cảm này của hăn khiến tôi nghĩ tới chủng loại cú mèo nào đó.

“Tại sao tôi phải tin anh?” Hăn hỏi, trong giọng đầy nghi vấn.

Chơi vui thật...

Phản ứng của hăn khiến tôi không nhịn được phì cười, tôi vội vờ ho vài tiếng để lấp đi sự thất lễ nho nhỏ này.

“Khụ ừm... Thế này anh Monho, tôi nghĩ tuy anh mang nhiệm vụ điều tra Wayne có phải phản đồ không, nhưng việc cấp bách của anh bây giờ là tìm ra đám buôn lậu ma túy kia đúng không?” Tôi mỉm cười thả chén sứ trong tay. “Mục đích của tôi với anh trên cơ bản là giống nhau – chỉ cần anh chịu giúp tôi, chậm nhất là đến ngày Noel tôi có thể đặt nội ứng cùng đám buôn lậu ở trước mặt anh.”

“Anh chắc chắn như vậy sao?” Hãn cau mày hỏi.

“Bởi vì... Trên tay tôi có một con mồi cực tốt.” Tôi cười.

“Mồi?”

“Không biết ngài có biết là, tôi nhặt được một người đàn ông mất trí nhớ ở bờ biển – trên tay anh ta cầm một thứ quan trọng – chìa khóa màu đen chân chính.”

“Cái gì?!” Monho dường như vô cùng bất ngờ với lời tôi nói, nhưng vẫn coi như giữ hình tượng không nhảy dựng khỏi ghế.

“Đồng ý hợp tác với tôi không? Chỉ cần anh chịu phối hợp với tôi, bây giờ tôi có một phương pháp, có thể khiến quý ngài nội gian thân yêu kia tự mình đưa người sau lưng hãn và hàng đến trước mặt chúng ta.”

Sau khi tôi nói xong là một khoảng im lặng.

Monho chống tay lên cằm, hàm răng vô thức gặm móng tay cái – đây dường như là động tác quen thuộc của hãn lúc phiền não...

“Anh đã biết ai là nội gian à?” Khoảng mười phút sau, lúc tôi vừa gọi nhân viên cho tôi thêm một ly cà phê, Monho rốt cuộc kết thúc trầm tư của hãn – nhìn nét mặt hãn, tôi đã thuyết phục thành công hãn rồi.

“Tôi biết rõ con người hãn, nhưng hãn chân chính là ai tôi không biết. Song tôi đã có kế hoạch khiến hãn tự lộ thân phận.”

“VẬY...” HẮN LẠI CHẦN CHỪ VÀI GIÂY, SAU ĐÓ ĐỨNG DẬY VƯỜN TAY VỚI TÔI. “ĐƯỢC RỒI, HI VỌNG CHÚNG TA CÓ THỂ HỢP TÁC VUI VẺ, BÁC SĨ.”

...

“Bánh ngọt.” Vừa vào phòng đã thấy Vision ngang nhiên ngồi trong phòng khách của tôi, đang gõ bàn phím của mình. Nhưng vẫn không quên đòi đồ ăn khi tôi vừa vào cửa.

Cho cậu ta cái trộn mắt cháy xém, tôi tức giận quăng hai hộp bánh ngọt tới trước mặt cậu ta.

“ĐƯỢC CHƯA?” Con heo này đúng là phiền.

“Thế nào rồi? Bác sĩ tử vong thân yêu của chúng ta ra tay, chắc sẽ được chứ?” Vừa thấy bánh ngọt, cái mặt vốn đen như môn nghệ thuật quốc túy Trung Quốc của Vision – trở mặt như lật giấy thành lấp lánh ánh hào quang hạnh phúc.

Lắc đầu, tôi thực không chịu được vẻ mặt say mê kia.

“Bên Monho không vấn đề, hẳn sẽ phụ trách trộm đổi người, chậm nhất trước trưa mai là ok. Bây giờ, chỉ cần Austria có thể thuận lợi phối hợp diễn, vấn đề có lẽ không lớn nữa.”

“VẬY CÒN CÒN LO LẮNG GÌ?” ĐÚT BÁNH NGỌT VÀO MIỆNG, VISION LÚNG BÚNG HỎI.

Ặc... Thật không hiểu tại sao có người lại thích loại đàn ông này... Một cho cậu ta còn là vạ người mê, bây giờ chả khác gì con heo đất...

Nhíu mày nhìn tướng ăn xấu chết của Vision, tôi trả lời.

“SỢ LÀ SỢ ĐẾN LÚC ĐÓ HẮN HÀNH ĐỘNG TRƯỚC HOẶC LÀ BẤT NGỜ THAY ĐỔI CHỦ Ý, CHÚNG TA CÓ THỂ ĂN KHÔNG XONG CHẠY KHÔNG KỊP ĐẤY.” ĐÚNG VẬY, TƯ TƯỞNG CON NGƯỜI LUÔN KHÓ SUY ĐOÁN NHẤT, TÔI CÓ THỂ PHÒNG ĐOÁN LÀ THEO THÓI QUEN HÀNG NGÀY ĐẾN PHƯƠNG PHÁP LÀM VIỆC CỦA HẮN, NẾU ĐỐI PHƯƠNG BỔNG DƯNG TÂM HUYẾT DÂNG TRÀO, TÔI CŨNG HOÀN TOÀN KHÔNG THỂ... LẠI CÀNG ĐỪNG NÓI ĐỐI TƯỢNG

phỏng đoán lần này tôi cũng không dám nói tôi rất hiểu hần.

Vả lại, lần này còn có thể liên quan đến mạng nhỏ của mình, lo lắng cũng là đương nhiên.

“Không phải cậu rất tự tin với năng lực nắm bắt tâm lý của người khác đấy sao? Sợ cái gì?”

Thật sự không biết nên vui vẻ hay lo lắng vì tín nhiệm của cậu ta với tôi nữa – “Cậu tin tôi, nhưng tôi không nhất định sẽ tin mình. Vision, sự việc trên thế giới đều rất khó nói rõ, không phải cậu nghĩ thế này thì nó nhất định sẽ thế ấy, nhiều khi sự việc đều tồn tại ngoài ý muốn. Mà ngoài ý muốn, là điều nhân loại không thể khống chế. Tuy nhiên, tôi tin theo lối đi bình thường tôi nhất định có thể kéo ‘người kia’ cùng thứ hần đang giữ gìn ra, nhưng nếu xảy ra chuyện gì ngoài dự định, sự việc khó nói lắm... Không phải tốt nhất, thì là xấu nhất... Tôi rất quý mạng nhỏ của mình. Vision.”

Tôi cười khố với cậu ta.

Không ngờ, cậu ta lại vẫn không có cảm giác căng thẳng, còn thản nhiên ăn từng miếng bánh chocolate của mình.

“Cậu đã nói với Austria chuyện tôi muốn anh ta diễn kịch chưa?” Thấy cậu ta không phản ứng gì, tôi bèn hỏi cậu ta chuyện vừa rồi quên mất.

Vision như muốn phá hủy hoàn toàn hình tượng thanh nho nhã tài tuấn của mình mà vừa gật đầu vừa cắn một miếng bánh ngọt lớn – nói thực ra, nhìn cậu ta bây giờ chả khác gì một đứa bé ba tuổi ăn cơm.

“Nói rồi... Khụ... Lời thoại cũng cho anh ta học thuộc, chỉ chờ nhân vật chính còn lại xuất hiện là có thể trình diễn rồi... Nhưng tôi nói này Hàn... Sao cậu có thể nghĩ ra đồng từ kia chứ? Người không biết còn tưởng là thật đấy...” Vừa ăn vừa nói kết quả chính là ghen, Vision uống một ngụm trà sau đó hỏi tôi.

“Cậu quản tôi...” Kỳ thật mấy câu ấy cũng không khó tưởng tượng, chỉ cần xâu chuỗi cả sự việc sau đó tổng hợp lại, hơn nữa phân tích và phỏng đoán

đối phương, sự việc có thể dừng lại trong đầu – chỉ là, muốn đưa vào hiện thực dẫn cá căn câu nhất định phải xóa bỏ phần có tranh luận và không thể khẳng định, thêm chút kỹ xảo, vậy trên cơ bản có thể đạt được hiệu quả như mình muốn...

3:57 phút, nhìn thời gian trên đồng hồ đeo tay, tôi bất giác nở nụ cười – vở kịch chính, sắp mở màn rồi...

42. Quyển 4 - Chương 13: Ngày 23 Tháng 12 (phần Iii)

Năm giờ chiều, Wayne đứng giờ về phòng ở khách sạn của tôi, trên tay ôm một chồng giấy tờ thật dày.

“Anh đang làm gì vậy? Chuyển hết phòng tư liệu đến đây à?” Vision vừa thấy thứ trong tay hắn lập tức mở miệng châm chọc, còn kèm vẻ mặt không thể hiểu nổi.

Wayne đặt bộp chồng tư liệu lên bàn trộn mắt lườm Vision.

“Cậu cho là tôi muốn à? Nhưng tìm được đúng cái này – cậu biết không? Vậy mà có ba trăm bảy mươi hai công tượng đã làm chiếc chìa khóa kia! Tôi có thể làm sao? Chẳng phải chỉ có thể lấy toàn bộ tư liệu về cho các cậu xem sao?” Hắn nói có phần kích động, có lẽ những thứ kia hắn đã bỏ không ít thời gian và sức lực bố trí đi?

Tôi tiện tay cầm một tập ở trên cùng, nhìn lướt qua một lần.

“Anh nói có 372 người nói từng làm loại chìa khóa này?” Tôi hỏi.

Wayne gật đầu không hiểu sao tôi lại hỏi vậy.

“Lúc ấy họ có nói khách hàng bảo họ khắc hoa văn gì trên chìa khóa không?”

Ném tập thứ nhất đi, tôi bắt đầu mở tập thứ hai.

Đây đều là một số bản vẽ cùng ghi chép chế tạo, bên trong còn kèm theo bản thiết kế chìa khóa.

Tôi cẩn thận đối chiếu bản thiết kế thứ nhất và thứ hai, phát hiện chúng đều là bản sao phục chế từ một bản chính.

Lúc này, Wayne nghĩ một lúc rồi trả lời vấn đề tôi vừa hỏi. “Tôi lại không cho người hỏi rồi... Nó có chỗ nào không đúng à? Hoa văn làm sao à?”

“Hai người tới nhìn sẽ biết.”

Tôi đặt bản vẽ chiếc chìa khóa trong tay chúng tôi lên bàn, lại rút bản thảo chìa khóa sau khi hoàn thành trong hai tập tài liệu mới xem đặt hai bên bản vẽ kia.

“Thấy không?” Tôi chỉ chỉ chỗ đuôi khóa trong ba bản vẽ. “Hình vẽ ở đây không giống.”

Đúng vậy, đuôi chiếc chìa khóa trong tay chúng tôi có khắc long văn cổ đại đầy phong vị Trung Quốc, mà hình vẽ trên tờ thứ nhất là một đóa bách hợp, còn hình thứ hai lại là hình cọng lông vũ.

“Như vậy mà cậu cũng tìm được... Lợi hại...” Wayne cầm ba tờ giấy liên tục so sánh, miệng cũng nửa thật nửa giả ca ngợi tôi.

Mà Vision thì cau mày bắt đầu lật chồng tư liệu còn lại.

“Hình như... Chỉ có chìa khóa long văn kia không có kiểu dáng lặp lại.” Sau khi vội vàng lật vài tập tư liệu Vision mới thả bản vẽ xuống nhìn về phía tôi với Wayne.

Tôi với cậu ta liếc mắt nhìn nhau. “Là thế phải không? ... Vậy...” Tôi nhặt hai bản vẽ bị cậu ta làm loạn nhìn thử. “Vậy thì phân loại từng tờ một, sẽ có lúc tìm được bản vẽ long văn kia, sau đó là có thể biết rốt cuộc là ai muốn làm một chiếc chìa khóa phiến toái như vậy.”

Wayne đứng bên cạnh ngu ngơ gật đầu đồng ý, bắt đầu giúp tách chồng tư liệu dày như núi nhỏ kia.

Mà Vision thì khóc thét lên, để cảm thán cho câu hồng nhan bạc mệnh tự nhận kia.

...

Ba mươi phút sau, bên cạnh đã rải mấy tập tư liệu được chia chỉnh tề, nhưng bản vẽ long vắn chúng tôi muốn tìm vẫn biệt tăm.

Duỗi thẳng người nhìn Vision đang liếc mạng lật xem bản vẽ bên cạnh, lại nhìn Wayne mặt mũi ngu ngơ máy móc phân loại tư liệu, tôi thở dài, lại cầm một tập tư liệu dán hai chữ ‘Thụy Điển’.

“Là tờ này!” Sau khi nhìn bản vẽ ấy tôi không kìm được reo lên. Một tờ giấy tìm hơn nửa ngày...

Tôi cẩn thận đối chiếu đường nét trên bản vẽ có phải hoàn toàn khớp với đường vân trên chìa khóa không.

“Tại sao lại là cậu tìm được hả...” Vision ai oán quăng tờ giấy trong tay, cũng vươn người tới cùng tôi nhìn hai tờ giấy mỏng tang kia.

“Cái này lấy được từ tay một công tượng trong một xưởng thủ công ở Thụy Điển, ở đó có một sư phụ già rất nổi tiếng, nghe nói chỉ cần cậu có thể yêu cầu không có sản phẩm nào ông ta không làm được.” Wayne cũng nhào người qua. “Nhưng hai tháng trước, vị sư phụ kia bất ngờ bị chết đuối. Hiện giờ là con ông ấy tiếp quản cửa hàng kia.”

“Hai tháng trước?” Tôi không ngẩng đầu nhìn Wayne, nhưng tôi rất nghiêm túc phân biệt giọng điệu trong lời hăn vừa nói có vô tình tiết lộ chút tin tức quan trọng nào không, tôi chỉ muốn xác nhận tính chân thật của lời hăn nói – nhưng tôi nhanh chóng biết hăn không có lý do lừa tôi.

Trên tập tư liệu kia ghi chi tiết về chuyện này.

Nhưng tôi không cho rằng vị sư phụ già kia chết, là ‘ngoài ý muốn’, vậy khẳng định do con người làm ra. Chỉ là... Vì như vậy mà chúng tôi lại mất một nhân chứng có thể chỉ ra phạm nhân... Vì sao trên thế giới này không có quy định muốn chế tạo thứ gì kỳ quái thì phải để lại ảnh chụp cùng số chứng minh thư chứ? Nếu không, bây giờ lúc điều tra cũng không đáng ghét như vậy không phải à? ...

Nhưng bây giờ, ảnh chụp cũng không thể đại biểu cho cái gì, mà ngay cả người bên cạnh bạn là ai có khi bạn cũng không thể xác định.

“Vậy bây giờ nên làm gì?” Wayne hỏi tôi. “Manh mối lại bị đứt à?” Trong giọng hần là vẻ buồn rầu.

Lần này, tôi ngâng đầu mỉm cười với hần. “Vậy cứ điều tra theo cái tên viết trên này thôi. Anh tìm theo tên trong mấy nhà kho giả danh kia, thử xem có thể có đầu mối mới gì không.” Bây giờ cũng chỉ có thể như vậy không phải à? Chỉ hi vọng người ủy thác kia là một người nổi danh, nếu không cơ hội muốn dựa vào điều này lôi người ra không đến một phần vạn.

Lúc này, Vision khẽ đụng tôi một cái. Tôi ngấn người theo bản năng, sau đó cẩn thận nhìn đồng hồ đeo tay – 6:12.

Bên Austria cũng đã bắt đầu đi? ...

Nhìn Wayne còn chưa phát hiện gì mà bấm điện thoại phân công cấp dưới đi làm như lời tôi nói, tôi vô thức cong khóe môi – nhanh thôi, tôi có thể xác nhận chuyện này có phải giống như tôi nghĩ không – chỉ hi vọng bên Monho đừng cho tôi ngoài ý muốn nào, vậy thì không có vấn đề gì.

“A! —” Đột nhiên, bên cạnh vang lên tiếng thét của Austria.

“Sao vậy?” Wayne lập tức quay đầu nhìn tôi.

Lắc đầu, chúng tôi lập tức đi về phía cửa phòng thông với phòng bên cạnh.

...

“Cứu mạng!! Cứu mạng!!! A!!! –”

Vừa mở cửa đã thấy Austria nằm trên giường không ngừng rên rỉ khó chịu, thân thể cũng không ngừng lăn lộn trên giường.

Vision vội vàng chạy qua lay mạnh Austria.

“Austria! Austria!! Tỉnh! Anh chỉ đang nằm mơ thôi!! Austria!”

“Anh ta... Làm sao vậy?” Wayne dường như bị cảnh này dọa sợ, hăn run giọng hỏi tôi.

Tôi kéo hăn đến bên giường Austria mới nhỏ giọng trả lời vấn đề của hăn.

“Có thể nhớ tới cảnh tượng đáng sợ nào đó trong mơ, nhiều khi người bệnh mất trí nhớ vì va chạm đều nhờ hình thức trong mơ để nhớ tới chuyện đã xảy ra trước đây trong trạng thái nằm ngủ.”

Nói xong tôi không hề để ý đến hăn, chỉ giơ tay vỗ mặt Austria đánh thức y tỉnh lại. “Austria, tỉnh lại, đây chỉ là anh đang nằm mơ, Austria!”

Dần dần, vẻ thống khổ của người đàn ông thoáng giảm, đôi mắt nhắm chặt khẽ run lên vài cái rồi từ từ mở ra.

“Austria, anh không sao chứ?” Vision lo lắng dùng tay lau sạch nước mắt trên khóe mắt Austria hỏi.

“Tôi... Tôi mơ một giấc mơ... thật đáng sợ...” Giọng Austria đang phát run, cả khuôn mặt trắng bệch không còn giọt máu.

“Anh mơ thấy gì?” Tôi với Vision nhìn nhau, hỏi.

“Tôi...” Austria hơi dừng lại, nuốt nước miếng, vẻ mặt như hoảng hốt chưa tan. “Tôi, có người muốn giết tôi.. Bọn, bọn họ... muốn lấy chiếc chìa khóa có thể mở ra độc... Độc cùng được trên tay tôi... Bọn, bọn họ muốn giết tôi...”

“Còn gì nữa không? Còn chuyện gì xảy ra?”

“Không biết... Đầu rất đau... Cũng rất tối, Hodoc không thể động... Vitea...”

“Vitea làm sao?!” Wayne đột nhiên hét xen vào, trên mặt là vẻ căng thẳng.

Bị dọa giật mình, tôi và Vision đều trừng mắt trách cứu hấn, sau đó nhẹ nhàng vỗ về người đàn ông bị dọa co cụm trong ngực Vision. “Đừng sợ, Austria, Vitea làm sao?”

Austria lại lắc đầu. “Không biết, tôi chỉ thấy Vitea, sau đó trước mắt lại đen kịt...”

“Anh nhớ Vitea là ai? Còn có Hodoc?”

Y sợ hãi gật đầu. “Ừ... Họ đều vì giữ chiếc chìa khóa thật trên tay tôi mới bị giết... Anh Wayne, xin lỗi, Vitea vì tôi...”

Lúc này, tôi quay đầu nhìn sắc mặt Wayne – vẻ mặt tái nhợt nhìn không ra cảm xúc, hấn như đang cố nén điều gì... Là điều gì đây? ... Tôi chỉ có thể thầm phỏng đoán trong lòng.

“Tại sao anh phải xin lỗi?” Vision khó hiểu hỏi Austria.

“Bởi vì... Bởi vì... Vitea là tình nhân của anh Wayne...”

Tôi vẫn luôn chú ý đến biến hóa trên mặt Wayne, nhìn vẻ mặt hấn giờ như bị ngũ lôi oanh đỉnh... Tôi biết, cái bẫy của tôi, đặt đúng rồi...

...

Còn một ngày, chỉ còn một ngày, đêm giáng sinh ngày mai, chỉ sợ sẽ là thời điểm quyết chiến...

Chân tướng, đã gần ngay trong tầm tay, vươn tay là có thể chạm vào, đáp án

cuối cùng... Sẽ là gì? ...

...

Văn của ngày Noel năm 2002 ~~~~ chúc tất cả mọi người đọc truyện này có một ngày lễ vui vẻ! – Hải Hàn, 25, 12, 02.

43. Quyển 4 - Chương 14: Ngày 24 Tháng 12 – Đêm Giáng Sinh – Phần I

“Ngày mai là Noel đấy...”

Trong đêm hôm qua, lúc kim giờ vừa chỉ hướng 12 giờ, Vision lại như hơn mười năm qua vô cùng đúng giờ nhắc nhở tôi sắp đến ngày lễ. Bất kể là tết âm lịch, ngày của mẹ, ngày thanh minh, ngay cả lễ trùng dương cậu ấy đều nhắc tôi thời gian ngày lễ vào rạng sáng hôm ấy.

Năm trước cũng may có việc làm gà mẹ này của cậu ta mới khiến tôi không đến nỗi cả ba mươi tết cũng quên gọi điện về nhà cho mẹ tôi.

“Rốt cuộc cậu dự đoán cái gì tôi sẽ không hỏi, bởi ngọn nguồn bí mật phải để cuối cùng vạch trần mới có thú, đúng không? ... Hơn nữa... Tôi cũng muốn thử đoán xem, rốt cuộc ai sẽ là mục tiêu của cậu...” Đây là câu nói duy nhất khác với ngày xưa của hôm qua.

Tôi nghe ra tâm tình Vision rất tốt, vì sắp sửa đến cái gọi là quyết chiến chính tà – buồn cười, tôi không cho rằng trên thế này sẽ có cái là chính tuyệt đối, tà tuyệt đối, tôi chỉ tin sự đúng sai tương đối của sự việc. Tuyệt đối ư? ... Tôi bây giờ, đã không thể nói tuyệt đối với phần lớn sự việc...

Hôm nay, ngày 24 tháng 12, đêm trước ngày lễ trọng đại mọi quốc gia phương tây đều trải qua – đêm giáng sinh.

Coi như là sự chiêm chọc thật lớn nhỉ? ... Tôi chưa bao giờ trải qua đêm giáng sinh không bình an hơn hôm nay...

...

Sáng sớm, mới sáu giờ tôi đã nhận được điện thoại của Monho.

Không nói lâu nhưng cuối cùng biết phỏng đoán của mình chính xác, thêm kiên định và tin tưởng vài phần với chuyện cần làm tiếp theo, cũng xóa bỏ chỉ vài phần vèn vện nghi kị. Nhưng bản khoản luôn có.

Chỉ sợ biến số không muốn nhất sẽ xuất hiện, đến lúc đó khả năng không bắt được người mà mình thì đã xuống đất gặp mặt thân thích rất gần với tôi trong miệng Vision – Diêm Vương đại nhân. Còn nữa là... Một tính mạng khác trên tay đối phương – Wayne.

Hi vọng anh ta còn bình an... Nhưng thực tâm, tôi hi vọng anh ta còn chưa chết đã nên cảm ơn trời đất rồi...

Nhịn cảm giác hoa mắt do đau đầu mãnh liệt với huyết áp thấp, tôi lại sửa lại kế hoạch phải chuẩn bị và bố trí hôm nay, cũng hết khả năng thông tin nhanh cho anh Monho đang ở bên kia đợi khẳng định cuối cùng.

Sau khi làm xong những chuyện này, tôi cầm đồng hồ lên nhìn, vậy mới phát hiện nó đã ngừng chạy, mấy cây kim đồng hồ đứng im lìm không có dấu hiệu di động.

6:57... Đồng hồ này là khi đó Lowes đưa cho tôi, từng hỏng một lần lúc cậu ấy chết – bởi vì dây đồng hồ tự nhiên đứt mà rơi xuống đất. Lúc ấy nghĩ, phải chăng cậu ấy thật sự không muốn để lại bất cứ kỷ niệm nào cho tôi? ... Nhưng đã không còn ai có thể cho tôi đáp án...

Hai tay cầm chặt chiếc đồng hồ áp nó lên trán, tôi hi vọng như vật có thể khiến đầu óc tôi thanh tỉnh chút ít, cũng bớt đau nhức.

Có khi... Tôi thật sự hy vọng có thể sống đơn giản hơn chút ít... Không có nhiều thi thể qua lại, vụ án rắc rối phức tạp như vậy, tôi chỉ hy vọng có thể

sống bình an, đó cũng là sinh hoạt trong suy nghĩ hiện tại của tôi...

Nhưng sự thật thường trái ngược với suy nghĩ của bạn – đây có phải là trò đùa của thượng đế?

...

8:00, Vision rất đúng giờ gọi điện giục tôi dậy, khi đó tôi cũng vừa bước ra phòng tắm.

Cùng lúc tôi vừa mở cửa Vision cũng cầm điện thoại đứng trước mặt tôi.

“Vừa nói sao không có người nghe, hóa ra đang tắm thật.” Về mặt bất lực kia – thế nào cũng không tưởng được tôi bị dọa bất đắc dĩ thế nào. “Tôi bảo sao cậu thích tắm như vậy chứ? Tối tắm sáng tắm... Không sợ bị lột da à...”

“Việc ấy có thể làm đầu óc tôi tỉnh táo, cậu chưa từng nghe cái gì gọi là lau à?” Lờm cậu ta một cái, tôi quay qua lau mái tóc dài ướt đầm – từ nhỏ tôi đã thích nuôi tóc dài – để ước một nguyện vọng. Đã từng vì nguyện vọng kia không thể thực hiện mà cắt nó đi, sau đó lại vì Lowes nói thích và nuôi dài, cuối cùng thì không cắt nữa...

Quả nhiên là ba nghìn loại phiền não, loại nào cũng đáng ghét – nhìn một đồng nước hiện giờ tôi rất muốn cầm kéo cắt phứt nó đi – nhưng xúc động kiểu này đa số sau khi nó khô sẽ bị tâm lý phiền toái thay thế mà nuôi nó càng dài.

“Thật không hiểu ở một số mặt cậu lại như bà mẹ cố chấp...” Vision lầm bầm phàn nàn rồi đi theo sau tôi, thuận tay lấy khăn mặt tôi vắt trên vai thành thạo lau sạch tóc cho tôi.

“Cậu chuẩn bị thế nào rồi? Bây giờ ngồi đợi người tới tìm à?” Vision hỏi.

Tôi lắc đầu, đặt laptop lên gối mở bản kế hoạch đã chỉnh sửa xong từ sáng nay.

“Cái đó không gọi tìm, cái đó gọi giết. Vision.” Tôi cười cười. “Nhưng trước

đó, chúng ta phải bàn tốt biện pháp an toàn trước đó, bằng không mạng nhỏ thật sự giống câu thành ngữ địa phương ở quê tôi – ‘đông quá thủy’ đấy.

“Vậy phải làm sao?” Vision vừa cầm lược với máy sấy cố gắng làm khô tóc cho tôi vừa bất an hỏi – thằng nhóc này tám phần là muốn ném thứ phiền toái cho tôi, còn mình thì đứng bên xem cuộc vui.

Trong lòng mặc dù biết đó là suy nghĩ cực kỳ không đạo nghĩa, nhưng tôi vẫn phải giảng kế hoạch lại cho cậu ta một lần, chờ cho đến lúc đó cậu ta sẽ làm tôi vướng tay vướng chân.

“Như vậy... Hiếu chưa?”

“Ừ... Nhưng... Rốt cuộc cậu muốn bắt ai? ... Cậu bố trí kiểu này không phải nói trắng ra muốn bắt Wayne à?”

Nghe tôi giảng giải xong Vision vẫn thắc mắc – mà đám tóc phiền toái của tôi đã được chải buộc gọn phía sau rồi.

“A? ... Cậu không cho rằng đấy là Wayne à?” Với sự thông minh của Vision, dù không thể tính đến bước của tôi nhưng ít nhất cũng sẽ không tin ‘Wayne’ đang đi cùng chúng tôi kia là người tốt chứ?

“Tôi chỉ... Không tin Wayne mà chúng ta biết kia sẽ làm việc này thôi.” Cậu ta nhú mày suy tư, như đang thử làm theo mạch suy nghĩ tìm được đáp án hợp lý từ một vài điểm không hợp lý. “Nhưng Wayne quả thực rất khả nghi...”

Lại là một khoảng lặng. Tôi cũng không nói gì, chỉ chờ tự cậu ta nghĩ.

Đáp án, không đến cuối cùng tôi sẽ không vạch trần, chỉ xem cậu ta có thể nghĩ được bao nhiêu...

Lâu sau Vision giật mình hoàn hồn, vẻ mặt như ngộ ra điều gì đó, rồi mới chuyển sang nhìn chằm chằm vào tôi. “Thằng nhóc nhà cậu! Tốt! Vậy mà... Ha ha... Nhưng điều này có thể ư? ...”

Xem ra cậu ta nghĩ thông rồi.

Tôi liếc cậu ta mỉm cười, lại ấn mở một file rồi chuyển màn hình tới trước mặt cậu ta.

“Thấy không? Cái gì gọi là không có khả năng? ... Sự việc trên thế giới này đừng bao giờ nói chắc chắn như vậy, có rất nhiều không có khả năng, đó là nhằm lẫn người khác tạo ra cho cậu. Hiểu không? Ngốc.”

Thỏa mãn nhìn vẻ mặt ngốc nghếch của Vision, tôi cười đóng máy tính lại. Trước khi cậu ta kịp nhận ra tôi mắng cậu ta là đầu heo đã hỏi.

“Bây giờ mấy giờ rồi?”

“8:52.”

“VẬY... Còn khoảng hơn mười phút nữa sẽ có phim xem...”

...

9:30 sáng, tôi, Vision, Austria và cả Wayne ngồi ngoài cửa một quán cà phê nhỏ ăn bữa sáng.

Về mặt Wayne vẫn rất nghiêm trọng, đại khái là đang đợi gì đó và đang tính thời gian đi?

Austria thì kinh hoàng ăn đĩa điểm tâm trước mặt y. Cũng không trách y, chúng tôi lại bảo anh ta làm chuyện mạo hiểm và khó như vậy, đối với y quả thực cũng hơi khó xử. Nhưng vở diễn này y là nhân vật chính, nếu y không thể diễn vậy chính là kiếm củi ba năm thiêu một giờ...

“Austria... Anh còn nhớ ra chuyện gì không?” Cuối cùng Wayne mở miệng, coi như phá vỡ bầu không khí áp lực nặng nề giữa mấy người chúng tôi.

Thân thể hơi run lên, Austria run rẩy gật đầu, trong mắt chứa sự sợ hãi.

“Tôi... Tối qua tôi mơ thấy có mấy người đàn ông... vây lấy tôi, nói cái gì

mà giao ra đây... Còn có... Vitea cậu ta đang cười... Còn một người nữa... Người kia có vẻ như rất đau khổ... Anh ta, anh ta hình như đang nói... Đang nói... ‘Em tại, tại sao lừa tôi’...”

“Anh nhớ người đàn ông kia là ai không? Hẳn lại nói với ai như vậy?” Sắc mặt Wayne thoát xanh thoát trắng, nhưng tôi vẫn có thể nhìn ra thứ gì đó ngày càng kiên định trong mắt hắn.

Austria lắc đầu, một khuôn mặt đẹp trai sáng láng lại nhăn như năm bông, giống một đứa bé làm sai chuyện gì đó – tôi gần như không tìm được muốn phá lên cười.

Liếc mắt nhìn Vision ăn mặc nghiêm chỉnh như đang suy nghĩ cúi đầu uống cà phê, cậu ta cũng có vẻ mặt như vậy.

Kịch ấy... Chính là xem người trong kịch diễn, mà người xem xung quanh cười mới là vở kịch hay.

Chỉ là... Rất nhanh, chúng tôi cũng phải chen vào vở kịch này làm một diễn viên trong đó.

Wayne nhú chặt lông mày, chừng hai ba phút sau hắn mới ngẩng đầu cười với chúng tôi.

“Xin lỗi, tôi đi wc một lát.”

Tôi và Vision rất phối hợp vở như không cảm giác gì gạt đầu với hắn – đây cũng là khẳng định cuối cùng – Wayne chân chính tuyệt đối không cho rằng phần ứng của chúng tôi như vậy là bình thường – bởi vì, Vision bình thường tuyệt đối không bỏ qua cơ hội này giễu cợt hắn một trận.

Không ngoài dự đoán, Wayne mới đi được một lúc lập tức có mấy đại hán đi về phía chúng tôi, cùng dí súng vào lưng tôi với Vision, hai trong số họ kèm chặt hai bên Austria.

Lúc này Austria sợ hãi nhìn về phía tôi, tôi chỉ dùng mắt ra hiệu y không cần lo lắng, chỉ cần đi cùng những người này là được.

Rất nhanh, Austria bị hai người kia ép đến một chiếc xe con màu đen. Cũng nhanh chóng chạy ra khỏi phạm vi tầm mắt của chúng tôi. Sau đó, hai tráng hán còn lại đối phó với hai ‘thư sinh yếu ớt’ là tôi và Vision cũng ra hiệu chúng tôi ngoan ngoãn theo chân họ.

Nghiền ngẫm trao đổi mắt với Vision, tôi rõ ràng nhận được ý đồ chuẩn bị chơi một trận trong mắt Vision – hi vọng lát nữa cậu ta biết nhớ mà nhẹ tay chút, miễn đến lúc đó không hối được thì phiền.

...

Chúng tôi bị đưa đến một con hẻm nhỏ âm u, hai đại hán kia để chúng tôi quay người về phía bọn hăn, ngay lúc quay đầu tôi và Vision cùng đá văng súng trên tay hai người kia, sau đó là đánh nhau – tôi xem như rất nhân từ, chỉ đâm gây sống mũi đại hán kia, rồi táng cho gã một cú mạnh cho gã tạm thời ngoan ngoãn chìm vào trạng thái hôn mê. Nói tóm lại cũng không để gã chịu khổ nhiều – đó là so sánh với Vision.

Nhìn người bị cậu ta đánh cho mắt mũi sưng bầm, cả người lung lay ngã xuống – nếu Vision chịu tốt bụng ra tay nặng chút, đừng như mèo vờn chuột khiến người ta bị đánh mãi mà không ngã.

Thôi thôi, cậu ấy chơi vui là được, dù sao không quay về nhanh thì độ tin cậy sẽ cao hơn.

Nếu người kia là Wayne thật, mà Wayne lại muốn giết tôi với Vision, tuyệt đối sẽ không chỉ sắp xếp hai người, hơn nữa không dùng loại súng ngắn bình thường này. Anh ta nhất định sẽ phái một đoàn người tới, hơn nữa mỗi người tay cầm AK thân treo boom, tốt nhất là trên lưng còn cầm vài dao găm. Bởi Wayne chân chính không thể không biết chi tiết của tôi với Vision – Vision đã học quyền Thái với vật tự do rất lâu rồi, đương nhiên không thể thiếu kiếm tây dương cùng xạ kích cơ bản, còn có nào là karate kiếm đạo, còn có công phu Trung Hoa v.v..., hơn nữa hiện giờ mỗi môn đều đủ tư cách làm huấn luyện viên. Còn tôi... Thì là người vô tội bị Vision lôi đi học các loại mỗi loại một chút, cũng chưa đến mức không đánh nhau được... Đương nhiên, lời này không thể để Vision nghe thấy, nếu không cậu ta lại phát điên... Tuy

nhiên, xem cậu ta phát điên cũng rất thú vị...

“Này, Vision, cậu cứ chơi thế thì kịch tiếp theo không cần diễn nữa. Cho gã bất tỉnh để người tới dọn đi.” Thoáng tỉnh lại, tôi ném nửa liều thuốc hút dở xuống đất rồi tốt bụng tung một đấm cho tên đáng thương kia ngất đi – tôi tin một giây lúc gã bất tỉnh đã cảm kích tôi.

Đương nhiên, kết quả của làm người tốt chính là bị người đang chơi hào hứng phàn nàn.

“Hàn! Sao cậu có thể như vậy chứ? Người ta còn chưa chơi chán đâu!”

“...” Vision nói bằng tiếng châu Á... Nhưng thứ ngữ pháp châu Á ẻo lả dùng vụn năm cũng không sửa được của cậu ta tôi vẫn kính sợ như cũ...

Cho nên, tôi lựa chọn không để ý tới ánh mắt oán trách tôi của cậu ta, gọi điện cho Monho có lẽ đã đợi đến sốt ruột.

...

Lúc nhìn thấy tôi và Vision ở bệnh viện, sắc mặt Wayne tái nhợt và khó tin.

“Này! Wayne! Sao giờ anh mới đến hả.” Vision cười chào hỏi hân, trên tay quần một lớp gạc trắng – đó là vì cậu ta lâu chưa đánh người nên không cẩn thận làm sưng tay mình – điều này thực sự cũng đủ cho tôi cười một tháng rồi...

“Các cậu... Các cậu thật làm tôi sợ muốn chết! Vừa ra lại phát hiện các cậu với Austria cùng biến mất cậu biết tôi lo lắng thế nào không?!” Wayne gào lên với tôi và Vision.

Nhưng tôi tin trăm phần trăm trong lòng hân nghĩ sao hai thằng đáng giết ngàn dao chúng tôi đây vẫn chưa chết.

“Có người muốn giết chúng tôi, bọn chúng bắt cả Austria đi.” Tôi cười cười, vẻ mặt bình thản như không có gì.

“Vậy cậu còn tỉnh táo như vậy!! Bọn chúng cũng sắp giao dịch rồi!!” Wayne gào lên với tôi, trong giọng nói không thể tin nổi.

Đương nhiên, tôi cũng không bỏ qua chút lo lắng cùng nghi vấn bất an hằn che dấu dưới đáy mắt.

Là sợ tôi làm gì mờ ám sau lưng sao? ... Ha ha... Trong lúc anh không biết tôi đã bắt đầu làm rồi... Quý ngài...

“Yên tâm đi, yên tâm đi, tiểu Hàn thân yêu nhà chúng ta đã sớm nghĩ kỹ rồi.” Vision ở bên quạt gió châm lửa nói lời kích đã chuẩn bị tốt.

“Nghĩ kỹ cái gì?” Lúc này giọng Wayne khá căng thẳng, trên mặt hằn thậm chí không thể giấu được biểu cảm lúng túng.

Nhìn vào mắt hằn, tôi mỉm cười.

“Bọn chúng sẽ không giết Austria, đây là điểm thứ nhất, bởi vì anh ta nhớ lại chút ký ức có vẻ lại có điểm giá trị.”

“Giá trị?” Wayne nhìn tôi không hiểu.

“Nếu trong tay bọn chúng có Austria, đến lúc cần thiết có thể lấy ra làm con tin, bởi vì anh ta quá quan trọng với chúng ta. Chỉ có đồ ngu mới nghĩ đến việc giết anh ta.” Như vậy... Có thể bảo vệ được tính mạng Austria nhỉ... Tuy hiện giờ anh ta cũng được coi là an toàn, nhưng bảo đảm trong ngoài vẫn tốt hơn...

“Sau đó thì sao? Không phải Austria không chết là được à? Chúng ta phải đi cứu anh ta chứ! Hơn nữa... Còn cả giao dịch kia...” Wayne căng thẳng nói, nhưng tôi hiểu đó là muốn dò xét được tin tức từ miệng tôi, để bọn hằn có thể ra kế sách ứng đối vẹn toàn.

Tôi cười với hằn. “Không việc gì đâu, nghỉ ngơi một tối đã, bọn chúng sẽ không giao dịch trong đêm nay.”

“Tại sao?”

“Bọn chúng vừa bắt được Austria, cũng hiểu cảnh sát sẽ tìm người quy mô lớn, khắp nơi kiểm tra nghiêm ngặt, có người theo dõi sát sao như hiện giờ sao bọn chúng sẽ chọn ngày này để giao dịch?” Tôi vỗ vai Wayne, “Cho nên, đêm nay cứ thoải mái tinh thần nghỉ ngơi đi, không cần lo lắng.”

Nói xong liền cầm áo khoác đi thẳng ra cửa.

Vision cũng là dáng vẻ nhàn nhã, lướt qua Wayne đi theo sau tôi ra ngoài cửa.

Cuối cùng, ở trước cổng chính, tôi quay đầu nhìn bóng người vẫn đang đứng tại chỗ không nhúc nhích. Khóe môi hơi cong lên —

Như vậy, các người chắc sẽ thực hiện luôn trong đêm nay đi? ...

“Này! Wayne! Đi thôi, sao còn đứng ở đó?” Vision gọi người kia một tiếng, chứng kiến bóng lưng hắt thoáng khựng lại rồi mới chậm rãi xoay người — lúc này, trong mắt hắt thêm sự quyết liệt cùng kiên định.

Xem ra... Đã hạ quyết tâm rồi...

Cuối cùng, cội nguồn bí mật phải xem màn cuối cùng trong đêm nay...

Vở kịch sắp kết thúc này... Rốt cuộc có thể mang đến cho chúng ta thứ gì mới đây? ...

Tôi chờ mong đêm nay buông xuống...

...

Hậu ký:

Còn một chương nữa ~~~~ còn một chương nữa là xong rồi ~~~~~ ha ha ha ha ha ha ha ~~~~~ đại khái ngày mai là có thể kết thúc ~~ cười ~~ cảm ơn mọi người vẫn luôn ủng hộ câu chuyện này ~~~~ bộ 3 cũng sẽ nhanh ra lò ~~~ kính mong chờ đón ~~~~~ cười ~~~~ ha ha ^^

44. Quyển 4 - Chương 15: Ngày 24 Tháng 12 – Đêm Giáng Sinh – Phần Ii

Buổi tối, nhiệt độ thông thường đều lạnh hơn ban ngày mấy lần, càng không cần nói đến đêm mùa đông. Gió rét đến mức có cảm giác lạnh cắt da cắt thịt, tay bị lạnh cứng đờ, khiến người ta có ảo giác hai tay đã không thuộc về mình...

10:30 pm, thời gian này lại là lúc du khách đêm thích ra ngoài nhất, nhưng chỗ của tôi với Vision bây giờ có thể nói là vắng vẻ, bóng người cũng chẳng có một. Không có ai, vì nơi này là một góc biển vắng vẻ.

Nhưng đêm nay nhân vật chính và cao trào vở kịch, đều mở màn ở đây.

“Còn phải đợi bao lâu nữa... Hàn, chúng ta hứng gió ở đây đã hai mươi phút rồi đấy...” Vision thì thầm phàn nàn bên tai tôi.

Không phải tôi không hiểu tâm tình của cậu ta, trong thời tiết có thể làm người ta lạnh chết này, ở bờ biển nhận nụ hôn của gió biển thì có mặc nhiều quần áo hơn nữa cũng không chịu được – hơn nữa một khoảng trước mắt im lặng không có động tĩnh gì – một câu thôi, vừa buồn bực vừa lạnh vừa cô liêu.

“Đừng ồn, anh Monho bên kia không phải người ta cũng hứng gió giống chúng ta à?” Tôi trợn trắng mắt, thầm nghĩ có thể đóng miệng ngọc, đừng ồn làm tôi ngày càng lạnh – đây đúng là thời tiết có thể lấy mạng người ta mà...

Đời trước tôi đã làm gì sai mà bây giờ bị Vision hại phải ở đây chịu tội chết tiệt thế chứ? ... Còn có đám buôn ma túy đang giết ngàn dao kia, chúng mày không thể chuyên nghiệp hơn mà đến sớm chút à? Việc này cũng không phải càng muộn càng tốt, chẳng phải bọn tao đều vờ ngủ cho chúng mày thời gian và không hoạt động à? Sao chúng mày còn chưa tới chứ? ...

Con người nếu quá nhàm chán, thân thể lại đang chịu gió lạnh thổi, đầu óc sẽ bắt đầu nghĩ đến mấy thứ khác hẳn bình thường.

Bất đắc dĩ cười mình, tôi coi như được thể nghiệm một hình thức tự chuốc lấy khổ rồi.

Ngay lúc tôi đang nghĩ có nên lần nữa nguyên rửa đám người giao dịch chết tiệt kia không, phía tảng đá tôi với Vision nấp đột nhiên xuất hiện hai luồng sáng – đó là đèn xe, mà chiếc xe kia tôi cũng nhận ra – là Wayne.

Chỉ thấy Wayne bước ra ngoài xe, lấy trong túi áo chiếc đèn pin chiếu một luồng sáng vàng nhạt về phía mặt biển đen thẫm.

“Hắn đang làm gì thế? Đèn pin có gì thú vị?” Vision dán vào tai tôi khẽ hỏi.

Tôi chỉ muốn lờm cậu ta bèn ngót sau đó dùng sức cho cậu ta cái tạt đầu, nhưng rõ ràng trước mắt không phải lúc.

Lúc này, Wayne đang tắt bật đèn pin trong tay, tôi chỉ nhú mày nhìn, trong lòng tìm kiếm ý nghĩa của việc này.

“Hắn đang dùng ám hiệu... Không phải mật mã, hẳn là ám hiệu giao hẹn từ trước rồi...” Tôi nhỏ giọng nói với Vision, nhưng mắt vẫn không rời Wayne.

Khoảng hơn năm phút sau, trên biển có một chiếc du thuyền đi đến, trên đầu thuyền đứng mấy người. Sau khi cập thuyền vào bờ, lại có mấy chiếc xe đi lên bờ – xem ra... Nhân vật chính đều đến đông đủ... Bây giờ chỉ chờ màn trình diễn chính là đủ.

“Tại sao phải giao dịch sớm?” Một người đàn ông xuống thuyền – tuy không thấy rõ lắm nhưng tin chắc lão cũng đã có tuổi, giọng lão khàn khàn già nua.

“Xin lỗi, tôi không ngờ được hai người kia lại có thể đào ra được nhiều thứ như vậy. Lại trì hoãn khả năng sẽ có nguy hiểm, chủ nhân.” Chỉ thấy Wayne... À... Bây giờ cũng không thể gọi hẳn là Wayne nữa nhỉ? Người nọ đã gờ má biến âm trong cổ ra, hiện giờ giọng hẳn không hề giống Wayne –

đó là giọng nam trong dịu dàng, còn mang theo âm cao của thời thiếu niên.

“Hai người kia rốt cuộc là thần thánh phương nào? Mà lại có bản lĩnh ấy?” Lão già kia hiển nhiên đã tức giận, trong giọng có vẻ kích động.

Phản ứng của lão thật ra khiến tôi muốn cười ra tiếng – kết quả của việc đánh giá người khác quá thấp với xem mình quá cao chính là dẫn tới thất bại – đạo lý này chẳng lẽ không có ai dạy lão à?

“Hừ... Đã sớm nói các người đừng nên xem thường họ... Khụ... Đáng đời...”

Wayne?! – lúc nghe thấy giọng nói này, tôi và Vision cùng nhìn nhau sửng sờ.

Đó quả thực là giọng Wayne, nhìn lại mới phát hiện, chẳng biết từ lúc nào một người đàn ông thân thể bị thương rất nặng bị hai đại hán ép quỳ trên cát – may quá... Wayne không chết...

Ngẫm lại, có lẽ bọn chúng muốn giữ anh ấy lại làm người chết thay đi? – sau khi mọi chuyện chấm dứt, giết anh ta rồi để thi thể của anh ta ở bờ biển này, người ICPO cũng không biết giao dịch đã hoàn thành, tất cả cũng không thể nào tra được, chỉ đành kết luận vụ án không đủ điều kiện giải quyết. Cách làm rất thông minh, chỉ tiếc, xuất hiện một Trình Giáo Kim tôi đây...

“Nhóc con... Dù bọn chúng thông minh, cũng không ngờ đến bạn tốt của mình lại bán đứng mình...”

“Tôi không làm! ... Khụ...” Xem ra nội tạng Wayne đã bị thương, vừa kích động trong miệng liền ho ra máu. Không ổn, nhưng không chết là tốt rồi... “Đó là người của các người đóng giả!”

Wayne gào thét. Sau đó ánh mắt dời đến một ‘Wayne’ khác. Đứng nhìn từ xa, tôi không biết sao mình lại có cảm giác này, nhưng tôi quả thực cảm nhận được cảm giác đau thương khi Wayne nhìn người nọ, cảm giác bất lực cùng đau thương sâu sắc này khiến tôi không thở nổi – tôi lựa chọn dời tầm mắt nhìn những người xuống từ mấy chiếc xe đi sau.

Căn bản tương xứng với hình tượng của mấy trùm ma túy trong tư liệu Monho đưa cho tôi. Thầm gật đầu, tôi huých khuỷu tay vào Vision, ra hiệu cậu ta thông báo cho Monho có thể chuẩn bị hành động, sau đó bản thân lại tiếp tục nhìn ‘trò hay’ đang trình diễn phía trước.

“Được rồi, chúng ta cũng nên tranh thủ thời gian làm chuyện nên làm đi chứ?” Wayne giả xoay người như muốn tránh ánh mắt của Wayne, nhìn đám buôn ma túy cũng giống tôi nhàn rỗi đứng xem trò vui.

Những người kia cũng hợp tác gật đầu. Một người đàn ông trung niên dáng người tương đối đầy đặn, đôi chiếc mũ lông chỉ nhìn đã biết đắt giá dùng tiếng Anh không mấy lưu loát lại lần khẩu âm Tây Ban Nha mở miệng —

“Ngài Long, các ông cũng nên đưa pho mát với pho mát trắng cho chúng tôi đi chứ? Tiền chúng tôi đã chuẩn bị rồi.”

Cottage Cheese? ... Cheese cùng Cottage Cheese có gì khác nhau? – đây chính là nguyên nhân dẫn tôi vào sự việc lộn xộn này, tôi đương nhiên sẽ không quên phải hiểu nó rõ ràng.

“Pho mát chúng tôi đã chuẩn bị xong.” Lão già kia trả lời.

“Vậy Cottage Cheese đâu? Lúc ấy ông đã nói sẽ cùng bán cho chúng tôi.” Tên mập kia cũng không phải đồ ngốc.

“Chìa khóa bây giờ không ở trên tay tôi, nhưng qua một thời gian nữa là có thể đưa đến tay các vị.” Lúc nói lời này, trong mắt lão già kia như chứa sự phẫn hận – là nhắm vào tôi với Vision đi? Tôi cười thầm, bàn tay lần vào túi sờ lên chiếc chìa khóa màu đen như lời bọn chúng. Không biết nếu lúc bọn họ biết chìa khóa ở ngay bên cạnh mà họ lại không biết thì vẻ mặt sẽ thế nào?

“Có lẽ các ông rất hài lòng với được hiệu của Cheese?” Lão già kia nói tiếp.

“Nhưng nó cũng phụ thuộc rất mạnh vào màu trắng... Nếu quá liều mà lại không có thuốc giải sẽ tạo thành tinh thần phân liệt... Vật thí nghiệm kia không phải cũng thế sao?” Lúc này, nói chuyện là một người đàn ông mặc đồ

đen. Gã nếu không nói chuyện, có lẽ tôi cũng không thể phát hiện có người này tồn tại.

Nhưng lời gã nói lại nhắc nhở tôi – dược phẩm kia có tác dụng áp chế tinh thần ư? ... Nếu thế thật... Vậy ác ma màu trắng trong lời Pearson tôi có thể hiểu được. Hẳn có lẽ bị người ta tiêm quá liều trung dược này, sau đó tất cả mọi thứ trong mắt đều có cảm giác mờ ảo, cho nên mới tạo thành tâm lý sợ hãi cùng kháng cự với ác ma màu trắng... Nếu bị tiêm thứ này quá liều, dù là ai, trong mắt Pearson cũng đều là ác ma màu trắng... Tám phần Pearson bị bọn chúng dùng để thí nghiệm dược hiệu... Hừ... Nhân loại...

“Xin yên tâm thưa ngài, chỉ cần dùng Cottage Cheese là có thể trừ tận gốc độc tính.” Lên tiếng là Wayne giả – tôi tự nhủ, sao hắn vẫn còn đeo cái mặt nạ ấy chứ? Tôi nhìn mà không chịu nổi. “Hơn nữa, giai đoạn này các ngài còn chưa cần dùng nó sao? Cho nên cũng có thể cầm Cheese trước, Cottage Cheese chúng tôi sẽ mau chóng đưa ra. Chỉ cần qua đêm nay, chuyện này xong rồi... Hai người kia dĩ nhiên sẽ đem trả lại chìa khóa, đến lúc đó sự việc cũng dễ làm rồi.”

Xem ra bọn họ muốn đi trộm cục cảnh sát... Đúng là tính toán chả mới mẻ.

Ngay lúc tôi không nhìn được mà khẽ bật cười vì kế hoạch của hắn, người đàn ông áo đen vừa rồi cũng có cùng phản ứng với tôi.

Gã cười một lúc, sau đó rất dứt khoát xoay người lên xe. Mà người bên cạnh dáng vẻ giống người hầu thì nói một câu “Chúng tôi rút khỏi giao dịch lần này.” Rồi cũng lên xe đi.

Xem ra... Người thông minh duy nhất trong những người này chính là người đàn ông kia.

“Tên kia chạy thật nhanh.” Vision bên cạnh tôi thở dài.

Tôi quay đầu nhìn cậu ta, cậu ta cũng có dáng vẻ đồng cảm giống tôi.

Hai bên đều vì người đàn ông kia bỏ đi mà im lặng một hồi.

“Vậy được rồi, tiền ở đây, hàng đâu?” Tên mập kia dừng một lúc, rồi cuộc vẫn phải nói ra câu nói trong dự liệu của chúng tôi.

Lão già kia vẫy tay, liền có mấy người mở ra mấy cặp da màu đen.

Cảm giác bây giờ, bắt đầu có chút giống đang xem điện ảnh hoặc phim bộ, có chút không chân thật – ai bảo động tác của bọn họ đều kinh điển chết tiệt như vậy chứ?

Quả nhiên, tên mập kia cùng mấy người mua còn ở lại cũng ra hiệu cấp dưới mở mấy vali màu đen ra – tôi tự nhủ, bọn họ không thể dùng vali khác à? Sao đều dùng cùng một loại vậy? – bên trong đều là từng tập tiền.

Quả nhiên, làm chuyện xấu thì dễ kiếm tiền – hiện giờ, chỉ cần bọn họ đổi thứ trên tay, chúng tôi bên này có thể trình diễn cảnh anh hùng chính nghĩa vây quét ác phi rồi.

Không cần đợi lâu, vẫn là cảnh hai bên kiểm hàng kinh điển, sau đó là cảnh xác định hàng, tiếp đó là cảnh hai bên giao hàng —

Ngay lúc bọn họ trao đổi tiền và hàng, tôi với Vision bèn nhìn nhau cười. Mà đám cấp dưới mai phục bên cạnh của Monho cũng nhanh chóng lao ra, trước khi những người kia còn chưa hiểu được chuyện gì đã khống chế người.

“Đây rốt cuộc là chuyện gì!!” Lão già kia liền cho mấy vệ sĩ cầm súng đứng bên giăng co với cảnh sát, mà câu thét phản nộ kia xem như tiếng thét cuối cùng của kẻ bại trận.

“Đó là vì ông quá xem thường chúng tôi.” Lúc này, tôi và Vision cùng bước ra khỏi tảng đá đến trung tâm vở kịch.

“Là các cậu?!” Wayne giả cả kinh hít mạnh, giọng nói cũng rất bất ổn.

“Tôi đã sớm biết cậu là giả. Wayne...” Tôi mỉm cười với hắn, nhìn sắc mặt tái nhợt của hắn tôi lại có một loại cảm giác về sự ưu việt. “À, không, tôi nên gọi cậu... Vitea mới đúng, đúng không?”

Mặt người nọ lại thoát xanh thoát trắng.

“Nếu cậu muốn hỏi sao tôi lại biết cậu là Vitea, đây.” Tôi lấy trong áo ra một văn bản được đóng dấu cho Vision xem lúc sáng. “Có thể nói cho cậu biết vì sao.” Tôi cười nhạt, ném mấy trang giấy kia đến trước mặt hắn.

Hắn liếc nhìn tôi nghi ngờ, sau đó cảnh giác cúi người xuống, khẩu súng trong tay vẫn luôn chỉ vào tôi.

“Đây là biên bản so sánh DNA, trên đó viết mẫu gene Vitea để lại trước đây cùng khối thi thể kia hoàn toàn khác nhau. Cậu cho rằng mình chết rồi sẽ không có ai nghi ngờ cậu là gián điệp hai mặt à?” Tôi nhìn hắn.

Lúc này hắn cũng đang lạnh lùng trừng lại tôi, lâu sau mới ném khẩu súng trong tay đi, mặt nở nụ cười thoải mái. “Xem ra... Bác sĩ vẫn cao hơn một bậc... Đáng ra, lúc trước tôi không nên để anh làm đạn hỏa mù phụ trách điều tra, muốn lợi dụng anh để dời đi sự chú ý của tất cả mọi người... Đêm hôm đó tôi nên giết anh...” Lúc này, trong mắt hắn là vẻ không cam lòng cùng oán giận cùng cực – với tôi ư? Không... Cũng có thể là với chính hắn.

“Tôi làm phản gián điệp đã bảy năm... Bảy năm... Chính là vì một giây hiện tại... Anh biết tôi đã làm gì không? Dù là lên giường với đàn ông hay là lừa gạt người mình yêu...” Nói đến đây, hắn liếc mắt nhìn Wayne đang được người nâng, họ nhìn nhau khoảng hơn mười giây, sau đó hắn lại nhìn tôi. “Bảy năm... Cố tình lại hỏng ngay tại một suy nghĩ sai lầm của mình...” Hắn tự cười trào phúng.

Nhú mào nhìn người đàn ông vẻ mặt chán nản trước mắt, tôi cất tiếng. “Thực ra, cậu chỉ sai vì quá tự tin. Không phải sao? Dù là trong chuyện giết Austria hay là tha cho tôi và muốn mượn tôi để hoàn thành kế hoạch. Cậu đều sai vì quá tin tưởng bản thân, mà đã quên trên thế giới này có cái gọi là ngoài ý muốn và đột biến.”

Lúc này, hắn không nhìn về tôi mà chỉ sững sờ nhìn mặt cát.

Vì vậy tôi tiếp tục. “Giết Austria mà anh ta không chết, tôi tin đó là một ngoài ý muốn, cậu đuổi theo muốn giết anh ta, nhưng trước đó tôi lại cứu

được anh ta, đây là ngoài ý muốn thứ hai. Sau đó năng lực cùng phán đoán của tôi, đó là một đột biến. Mà cậu không để ý cũng không coi trọng, chỉ quá mức tin tưởng vào tương lai mình lập ra – là cậu, hại chính cậu.”

“Giờ anh không sợ Austria sẽ có chuyện?” Giọng hần rất thấp, nhưng uy hiếp giấu trong đó không hề ít.

“Không sao.” Tôi bật cười khê. “Sau khi anh ta bị bắt đã có người theo dõi, trên người anh ta cũng có thiết bị theo dõi, anh ta sẽ rất an toàn. Bằng không, cậu nghĩ sao chúng tôi có thể bố trí được tốt như vậy? – Nói cách khác, từ lúc bắt đầu, Austria sẽ bị bắt là một phần trong ván cờ tôi tạo nên. Kỳ thật... Austria không thể nhớ được chuyện gì.”

“VẬY... Sao anh lại biết là tôi? ...” Giọng hần rất thấp, thậm chí còn hơi run rẩy.

“Nhớ lúc Raleigh chết cậu nói gì không? Trước đó không phải tôi nói muốn cho anh biết ai là gián điệp à?” Hần gật đầu. “Tôi muốn nói cho cậu biết không ai trong mấy người kia là – nhưng Raleigh chết, mà cậu rất cố gắng giải thích cô ấy là gián điệp.”

Cuối cùng Vitea quỳ xuống, phát ra tiếng cười khàn khàn – nhưng lại làm tôi thấy lo lắng.

“VẬY sao? ... Hóa ra là tự tôi nói cho anh à...”

Hiện trường lặng ngắt một lúc lâu, bỗng nhiên, hần cầm khẩu súng ném xuống lúc trước giờ về phía tôi —

“ĐỪNG!” “Không được!!” Tôi và Wayne đồng thời hét lên.

“Đoàng!”

Người, ngã xuống, dòng máu đỏ tươi chảy ra khỏi thân thể – nhưng người ấy không phải tôi, là người giờ súng...

Tôi biết hần muốn làm vậy...

Gió biển thổi qua, trong không khí thoảng mùi thuốc súng với mùi tanh của máu người... Tử vong... Thực sự ở gần chúng ta như vậy ư...

...

“Cảm ơn anh, bác sĩ, nếu không chúng tôi cũng không thể phá án nữa.” Monho cười với tôi – đang ngồi trong nhà ăn khách sạn hưởng bữa tiệc Noel.

“Không cần cảm ơn tôi, đó cũng chỉ là tôi xen vào việc của người khác thôi.” Tôi cười nhẹ, thuận tiện liếc mắt nhìn Austria về mặt không đứng đắn bên cạnh... À, không, giờ nên gọi anh ta là ngài Wenrol Ferry Munnsand mới đúng.

“Không thể ngờ được lúc cứu anh những người kia không cẩn thận khiến đầu anh đụng vào sàn nhà lại cho anh khôi phục trí nhớ.” Tôi rõ ràng là đang đùa cợt anh ta, bởi vì, hiện giờ thật không thể liên tưởng anh ta với Austria là một.

Wenrol cười khở. “Sớm biết làm vậy là được thì tôi đã tự mình đập đầu rồi.”

“Yên tâm đi, ngoài chúng tôi không có ai biết đáng về mất trí nhớ của nhà tư bản trẻ tuổi anh đâu.” Nói chuyện là Vision, về mặt cậu ta cũng rất láu cá – Wenrol là ông chủ một công ty dược ở Anh, bởi vì phát hiện một nghiên cứu viên của mình đang nghiên cứu mấy loại thuốc kỳ lạ cho người khác nên mới điều tra. Vì vậy mà biết được chuyện thuốc phiện kiểu mới với cái tên Cheese. Cuối cùng, còn trộm được thuốc giải quan trọng của đối phương – chiếc chìa khóa màu đen mở chiếc hòm đặc chế của cá thể mẫu Cottage Cheese mà suýt nữa bị giết.

“Này, các cậu đặc biệt đưa bệnh nhân tôi đây từ bệnh viện ra không phải để nói mấy chuyện không dinh dưỡng này chứ?” Wayne cười – lần này thì trăm phần trăm là người thật rồi.

“Đương nhiên không phải. Giáng sinh vui vẻ!” Vision trợn mắt liếc Wayne, sau đó cười giờ cao ly của mình.

“Giáng sinh vui vẻ!” Mấy người chúng tôi cùng nhau giờ ly.

Sau đó là cùng nhìn nhau phá lên cười.

...

Ngoài cửa sổ là một khoảng không trắng xóa... Trắng... Che dấu tất cả chỗ
bẩn chúng tôi nhìn thấy và không nhìn thấy...

...

END.

Lời cuối sách:

Chỉ muốn tặng truyện này cho tất cả những người tôi yêu, tôi hận, yêu tôi,
hận tôi... Tôi yêu mọi người – mọi người là cuộc sống của tôi – Hải Hàn, 02,
12, 31.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bac-si-tam-ly-he-liet>